

Giới thiệu Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng

Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng câu chuyện thuộc thể loại xuyên không của tác giả Vụ Thi Dực nói về chuyện xưa của một nam chính xà lim bệnh và và em gái sức sống ương ngạnh ở tận thế vui chơi giải trí.

Một tháng trước khi tận thế chưa bùng nổ, ánh mắt Lâu Điện nhìn cô càng ngày càng lộ liễu khiến cô sợ hãi, Anh giống như một loại chất độc gây nghiện, giết mình quay đầu thì đã hoàn toàn chìm đắm.

Trong cuộc đời mỗi con người luôn xảy ra rất nhiều biến cố bất ngờ, khi Lâu Linh chưa sẵn sàng thì tận thế ập đến, Lâu Điện dạy cô làm thế nào sinh tồn trong mạt thế, anh không thể để cho cô rời xa cuộc sống này..

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tận thế báo thù

Đây là một nhà xưởng hoang tàn. Tại thời tận thế này, ở bất cứ đâu bạn có thể bắt gặp vết máu đỏ sẫm, huyết nhục và xác zombie chưa xử lý hết. Một nhóm người bị tên zombie cấp bảy truy đuổi, trốn tạm vào đây, vô tình họ bị bao vây bốn phía.

“Lâu Điện, mày biết mày đang làm gì không?”

Giọng nam run run quát lên, chẳng qua vì quá mức sợ hãi, làm người ta cảm thấy miệng cộp gan thò, không có chút uy hiếp nào, cũng bớt mấy phần tự tin, phô trương và kiêu ngạo bình thường hay có, nghe qua tuyệt vọng tựa như người thường trong tận thế này, họ không hề có năng lực, chết lặng và ngập tràn tuyệt vọng.

Một nam một nữ tựa sát lưng vào nhau, dán sát vào vách tường đồ nát, vô cùng sợ hãi nhìn người đàn ông mặc áo choàng đen đứng cách đó không xa.

Trong ráng chiều tà vàng rực, mặt mũi chàng trai sạch sẽ tạo cho người ta một cảm giác gần như thần thánh, không tỳ vết. Khuôn mặt tuấn tú trắng nõn, dáng người cao gầy, mỉm cười trong ánh tà dương lộ ra vẻ mềm mại, đằng sau là bối cảnh hoang tàn sa sút, vì anh mà lên một quang sáng, như hy vọng trong tận thế hắc ám, hoặc như ánh sáng cuối đường hầm tuyệt vọng.

Thế nhưng, lúc này trong tay anh đang cầm một thanh kiếm nhỏ máu, mạnh mẽ lôi người ta về hiện thực.

Đây là một kẻ giết người đầm máu, anh dùng thanh kiếm này tàn nhẫn hành hạ từng người từng người đồng hành đến chết.

“Lâu Điện!” Thần sắc Phong Thiếu Hoàng có chút tuyệt vọng, trong tuyệt vọng còn có không cam lòng, giọng căm hận nói: “Cho dù mày muốn giết chúng tao, cũng phải đưa ra lý do giết người chứ!”

Hắn ta không hiểu, rõ ràng mười lăm phút trước, bọn họ còn sát cánh chặt vật đối phó với con zombie cấp bảy kia, ngay sau đó, đồng đội có thể yên tâm dựa vào từng người một không hiểu sao rơi vào bầy zombie, bị zombie tươi sống cắn chết. Thẳng đến vừa này, kẻ này giờ kiếm chém về phía đồng đội, hắn ta mới hiểu, hóa ra người thiết kế trận giết chóc này chính là y.

Có lẽ bắt đầu từ nửa năm trước, y đã lên kế hoạch giết chóc, y muốn làm cho tất cả bọn họ, chết trong miệng zombie, người sống sờ sờ bị zombie cắn nuốt mà chết. Tuy hắn ta chưa từng trải qua cảm giác này, nhưng có thể từ tiếng kêu gào thảm thiết kẻ cận lúc tử vong cảm nhận được sự đau đớn đó.

Những người già cơ trí nhìn thấu cuộc đời đã nói, người bị zombie – loại sinh vật tà ác cắn nuốt mà chết, linh hồn không thể cứu rỗi. Tuy rằng trong lòng trào phúng cách nói này, nhưng rất nhiều người đến lúc tuyệt vọng nhất theo bản năng vẫn tình nguyện tự sát, để không phải thể nghiệm đau đớn bị zombie phanh thây cắn nuốt.

Nhưng tên này lại tàn nhẫn ngăn cản bọn họ tự sát, mắt lạnh xem bọn họ bị zombie cắn nuốt.

Hắn ta rất hận! Nếu không phải tại người này, đoàn đội hắn vất vả xây dựng, những người anh em của hắn, giấc mộng của hắn sẽ không bị phá hủy ở đây.

Chàng trai hơi nghiêng đầu, dường như bị ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt gây đau đớn. Sau tận thế, hiếm khi có hoàng hôn dịu dàng và mỹ lệ như vậy, cũng rất ít người còn chú ý đến hoàng hôn có đẹp hay không, cuộc sống tận thế tàn khốc làm cho con người chỉ có một ý niệm: Sống sót!

Cho nên, thực ra ngay cả em cũng tán thành tôi giết bọn họ báo thù cho em, phải không?

Trên gương mặt tuấn tú trắng nõn của chàng trai nhiễm ý cười nhàn nhạt, ôn hòa khiến người ta sợ hãi, giọng nói sạch sẽ nhu hòa vang lên: “Lý do giết chúng mày, không phải chúng mày đã sớm biết sao?”

Tần Linh nhìn dung nhan được phủ ánh chiều tà kia, trong mắt phủ kín sự si mê cùng oán hận, giọng nói sạch sẽ, thoáng như chốn cực lạc giữa mặt thể dơ bẩn khiến ả say mê, không thể quay đầu. Nhưng đối diện với đôi mắt tàn nhẫn lạnh như băng, ả không nhận được cười ngất ngèo, cười rơi nước mắt.

Khuôn mặt cô gái xinh đẹp đầm đìa nước mắt, lại dùng giọng điệu ác độc nhất: “Lâu Điện, anh báo thù cho cô ta phải không? A, không phải anh muốn biết cô ta chết thế nào sao? Em nói cho anh biết nhé, là bọn em trộm vòng cổ và tóc của anh lừa cô ta, nói anh bị zombie cắn, chẳng mấy chốc sẽ chết. À ngốc kia bị lừa ra khỏi căn cứ, sau đó bị bọn em đẩy vào giữa bầy zombie, bị zombie cắn chết... Ha ha ha, đến tận lúc chết, cô ta vẫn tưởng rằng anh đã chết, muốn đi tìm anh đấy...”

Âm thanh dứt quãng, thanh kiếm xuyên qua vai ả, làm ả đau đến mức không nói nên lời.

Chàng trai áo đen chậm rãi rút kiếm, con dao nhỏ cắt vào thịt đau tận tâm can. Anh cầm kiếm nhuộm máu chống trên cầm ả, mũi kiếm nhỏ một đường máu từ cầm chảy xuống, ôn ôn hòa hòa nói: “Yên tâm, tao không giết chúng mày, chỉ để chúng mày nếm thử mùi vị bị zombie cắn chết, thật công bằng không phải sao?”

“Lâu Điện, mày không thể... Cha tao là người của sở nghiên cứu ——” Sắc mặt Phong Thiếu Hoàng trắng bệch, tuy oán hận y thiết kế tất cả những thứ này, nhưng mạng sống của bản thân mới là quan trọng nhất, hấn vội vàng nói: “Hơn nữa Lâu Linh chết không liên quan đến tao, là bọn họ tự chu trương! Đúng, chính là như vậy! Tần Linh thích mày nên cô ta ghen tị với Lâu Linh, lập kế hoạch giết chết Lâu Linh. Nhiệm vụ lúc trước mày nhận cũng là cô ta vận dụng quan hệ bắt ép, mục đích để mày rời khỏi căn cứ, sau đó giết Lâu Linh...”

“Câm miệng!” Giọng Tần Linh có chút khàn khàn, giọng lạnh lùng nói: “Đó là do anh gợi ý, nếu không phải Lâu Linh từ chối lên giường anh, không biết điều, anh sẽ ngầm đồng ý chuyện này chắc? Ha ha, chỉ là không ngờ anh ấy bất chấp mạng sống để báo thù cho cô ta. Lâu Điện, em tình nguyện chết trong tay anh —— ách...”

Chưa nói dứt, thân thể lao về phía trước, đáng tiếc tốc độ kiếm thu hồi cực nhanh làm ả trực tiếp bỏ nhào xuống đất.

Dường như chàng trai đang thưởng thức dáng vẻ chật vật của bọn họ, rõ ràng nụ cười trên mặt lạnh lùng, trong mắt lại như một loại chất vô cơ lạnh giá và tàn nhẫn.

“Tao nói rồi sẽ không giết chúng mày, chỉ để chúng mày cũng nếm thử cảm giác bị zombie cắn chết.”

Khi hai người kia hoảng sợ cuống cuồng chạy trốn, anh bước lên phía trước, kiếm dễ dàng đâm thủng gân tay gân chân bọn họ, cắt đứt ý định chạy trốn của chúng.

Mùi máu tươi ngập tràn trong không khí, càng ngày càng bay xa, lúc lá chắn tinh thần biến mất, zombie ở gần đó ngửi được mùi máu tươi đều trở nên hưng phấn.

“KHÔNG —— đừng tới đây —— “

Chàng trai nhảy cao hơn bốn mét vọt lên đầu tường, nhìn hai người từ trên cao xuống giống như con kiến nằm sấp trên mặt đất định chạy trốn, nhưng mùi máu tươi hấp dẫn bọn zombie, tốc độ chúng càng nhanh hơn, mấy chục con zombie trực tiếp nhào tới, cắn xé thân thể hai người.

Tiếng kêu thảm thiết thật lâu không dứt.

Thẳng đến khi zombie sắp cắn nuốt xong hai người, về mặt anh thân nhiên ngắm ánh tà dương phương xa, một lúc lâu sau nhảy xuống khỏi đầu tường, điểm rơi ngoài ba mét, trước khi zombie nhào tới, người đã ở ngoài mười mấy mét.

Ngay khi anh đi đến cổng chính của nhà xưởng, một chiếc xe tải quân dụng lớn và xe Jeep từ xa lao tới, dừng lại ở khoảng cách cách nhà xưởng không xa, sau đó ba mươi quân nhân từ xe tải nhảy xuống, trong tay cầm súng hạt quang thành phẩm nghiên cứu mới nhất sau tận thế, từng hàng hòng súng nhắm về phía anh.

Một quân quân khôi ngô bước ra, lạnh lùng nhìn chàng trai đứng trước cổng nhà xưởng, nói: “Lâu Điện, tội danh của anh đã thành lập, mau khoanh tay chịu trói!”

Chàng trai dường như không nghe thấy, con ngươi đen như mực hồ hững hờ cô gái váy trắng và người đàn ông trung niên bước xuống từ xe Jeep, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn như nở nụ cười, giọng nói trong trẻo hỏi: “Tôi có tội gì?”

Ánh mắt cô gái váy trắng âm thầm, sau đó dương dương tự đắc cầm dụng cụ theo dõi tiến tiến nhất trên tay, nói một cách lạnh lùng: “Anh làm trái với pháp luật của căn cứ, sát hại đồng đội của mình, ở đây có video và đoạn ghi âm anh giết người. Hơn nữa anh còn giết con của người đứng đầu viện nghiên cứu tiền sĩ Phong, tiền sĩ Phong lấy cách điều chế thuốc giải độc virus TV làm điều kiện, bắt anh về quy án, báo thù cho Phong thiếu gia.”

Mặc trang phục nghiên cứu màu trắng, tiền sĩ Phong dùng ánh mắt thù hận nhìn anh, thanh âm khàn khàn nói: “Mày giết con tao, mày phải chết! Không từ vong quá tiện nghi cho mày, mang y về viện nghiên cứu, nơi đó có một thí nghiệm rất thích hợp với y.” Nói xong, trên mặt lão ta lộ ra nụ cười vụn vụn.

Chàng trai trầm mặc một lúc, sau đó khẽ bật cười, thân thể đột nhiên lui về nhà xưởng, tốc độ nhẹ nhàng nhanh như gió. Viên đạn hạt quang dễ dàng xuyên thủng cửa sắt nhưng không bắt kịp hành tung của anh.

Đột nhiên, cô gái phát hiện ra điều gì đó, chăm chú nhìn dụng cụ trong tay, hoàn toàn biến sắc, lớn tiếng kêu: “Chúng ta bị lừa, mau rời khỏi nơi này! Đây là sơ hở hấn ta đặc biệt để lộ, dụ chúng ta tới!”

Những người khác không rõ chân tướng, nhưng thấy vẻ mặt cô ta sợ hãi, ào ào lui về phía sau lên xe.

Trong nhà xưởng, đắm chìm trong nắng chiều chàng trai mỉm cười, thì thầm “Quá trễ rồi, vì em mấy người đều phải chôn cùng!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, lấy nhà xưởng làm trung tâm, trong phạm vi mười dặm bị san bằng.

Sẵn tiện dư âm phấn khích của bạn Lan vẫn còn, chương 1 lên sàn coi như quà cuối tuần :)))

Bảo thù cho em, anh quá ngẫu *tìm bay từ phía*

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chuẩn bị cho tận thế (1)

Lâu Linh tắt chuông báo thức di động, đầu tóc bù xù y chang ma nữ bò ra khỏi giường.

Hôm nay là cuối tuần, không có tiết, hiếm khi được ngủ nướng cô nhớ trước khi ngủ mình không đặt báo thức, nhưng mà... cắt đi động, Lâu Linh mím môi, cào cào mái tóc hỗn độn, quyết định nên rời giường thôi.

Vào nhà vệ sinh giải quyết sinh lý cần thiết, đánh răng rửa mặt xong xuôi, Lâu Linh thay bộ quần áo thể thao bình thường, buộc mái tóc dài gần đến thắt lưng thành đuôi ngựa, cầm ví tiền, mở cửa phòng đi xuống lầu.

Vừa đến đại sảnh, thấy chỗ hành lang gần cửa ra vào, người mới từ bên ngoài trở về đang đứng thay dép lê.

Người kia nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên, một gương mặt tuấn tú giống như quý công tử bước ra từ truyện tranh, lông mày dài đậm, làn da trắng nõn, khí chất sạch sẽ, tươi cười ôn nhã nhu hòa, như gió xuân ấm áp, tuy mặc cả bộ đen nhưng càng làm nổi bật khí chất siêu nhiên của anh, sạch sẽ không tỳ vết, làm cho Lâu Linh nhớ tới bạn thân Lâm Bảo Bảo từng nói với cô, rất nhiều nữ sinh trong trường học ngầm gọi anh là nam thần.

Mà lúc này, nam thần thay dép lê đi trong nhà, trong tay cầm đồ mua ở ngoài từ sớm, giọng nói trong trẻo dịu dàng: “Tiểu Linh dậy rồi, đến ăn điểm tâm đi.”

Lâu Linh liếc mắt quan sát anh, trông mắt âm ấm, cô đang định từ chối thì nghĩ đến hậu quả nó mang đến, chỉ có thể nuốt xuống, thuận theo ngồi vào bàn ăn. Thấy nam thần bận rộn chuẩn bị bữa sáng cho cô, trong lòng cô không hề có cảm giác vinh hạnh, chỉ cảm thấy sợ sệt da gà.

“Tiểu Linh sao thế, sáng sớm đã ngán người?”

Bàn tay thon dài dịu dàng sờ mặt cô, ngón tay như có như không lướt qua cánh môi, thân thể Lâu Linh cứng đờ, nghiêng mặt tránh, cố gắng nở nụ cười nói: “Không có gì, anh trai, sao hôm nay anh dậy sớm thế?”

Để đề phòng anh nhích lại gần, cô vội vàng nói: “Chắc anh chưa ăn điểm tâm, cùng ăn nhé.” Nhìn thần sắc của anh, hình như lại một đêm không về, Lâu Linh cẩn thận quan sát, không phát hiện mất tầm quang. Mặc dù không biết tại sao gần đây anh toàn đi qua đêm, nhưng anh là một người trưởng thành, Lâu Linh không tiện nhiều lời, đành giả vờ không biết.

Lâu Điện liếc cô một cái, mỉm cười ngồi vào vị trí bên cạnh cô, vai đẩy nhẹ vai cô. Khóe mắt Lâu Linh giật giật, làm như không thấy.

Bữa sáng là sữa đậu nành, bánh quẩy và bánh bao rất bình thường. Lâu Linh cắn bánh bao, phát hiện là của cửa hàng ở ngã tư mình thích ăn, vỏ mỏng nhân nhiều, ăn vào có một hương vị rất đặc biệt, cực kì ngon. Khi Lâu Linh không có tiết, cô rất thích tới đó gọi một lồng bánh bao ăn kèm với cháo loãng và dưa muối làm bữa sáng.

Ăn bánh bao nếm vị, cảm giác ánh mắt nam nhân bên cạnh nóng rực và lộ liễu, Lâu Linh siết chặt chiếc đĩa trong tay, cảm thấy nếu còn tiếp tục như vậy, cô sẽ khó tiêu mất.

“Tiểu Linh ăn nhiều một chút, thân thể khỏe mạnh rất quan trọng.” Giọng nam trong trẻo ôn hòa nói.

Giọng anh vẫn ôn hòa như vậy, nhưng động tác hết sức bá đạo, dưới ánh mắt chăm chú bám sát của anh, Lâu Linh ăn hết một lồng bánh bao, một cái bánh tiêu và một cốc sữa đậu nành, bụng no căng. Xưa nay cô chỉ ăn bảy tám phần, người nhà đều biết thói quen của cô, nhưng một tháng qua, chẳng biết tại sao, chỉ cần cô ở nhà, người đàn ông này đột nhiên theo dõi chặt chẽ sức ăn mỗi bữa của cô, bắt cô bữa nào cũng ăn no mười phần.

Ăn sáng xong, Lâu Linh dùng giấy ăn lau miệng, nói với nam nhân bên cạnh: “Anh, sáng mai em có tiết, phải về trường trước.”

“Có tiết? Thời khoá biểu của em không ghi.” Lâu Điện hơi nhủ mày.

Lâu Linh biết người đàn ông này ham muốn khổng chế rất mạnh, sợ rằng anh còn nhớ rõ thời khoá biểu hơn cô, lập tức mặt không đổi sắc nói láo: “Tôi qua em nhận được thông báo của lớp trưởng trong nhóm, phụ trách lớp tạm thời đổi tiết.”

Dù không có giờ học, cô cũng không tình nguyện ở lại căn nhà này, đặc biệt chẳng hiểu vì sao một tháng qua ánh mắt người đàn ông này đột nhiên càng ngày càng trắng trợn cùng với động tác khiêu khích như có như không, Lâu Linh sợ hãi nổi da gà, hận không thể chạy trốn chết. Giờ cô thầm may mắn mình là sinh viên đại học năm thứ ba, trường cách nhà năm mươi phút đi đường, vì thuận tiện, cô và bạn học cùng thuê phòng trọ gần trường.

“Không cần về vội, sáng sớm ngày mai anh lái xe đưa em về trường!” Lâu Điện nắm bả vai cô, giống như không phát hiện cô đột nhiên cứng ngắc, mặt mày ôn hòa nói: “Ngoan, nghe đại ca nói.”

Qua một lúc lâu, Lâu Linh chịu thua ánh mắt của anh, cứng ngắc gật đầu, sau khi chờ anh buông tay, cô nhanh chóng túm lấy ví tiền, nói: “Hôm nay em hẹn bạn học dạo phố xem quần áo, đến tối mới về.”

Lâu Điện không ngăn cản, anh xắn tay áo tới khuỷu tay, vừa thu dọn bàn ăn vừa nói: “Ừ, nghe nói gần đây tình hình trị an không tốt, vài chỗ xảy ra chuyện ăn thịt người, em phải cẩn thận. Về sớm một chút, anh nấu cơm chiều chờ em về ăn.”

Việc ăn thịt người nghe thật kinh khủng, tuy Lâu Linh từng xem tin tức, nhưng cách một màn ảnh dường như nó cách mình rất xa, không có cảm giác nguy hiểm. Lâu Linh tùy tiện gật đầu, sau khi nói tạm biệt anh, chạy đến chỗ cửa vào xỏ giày.

Thực ra hôm nay cô không mời bạn học, nhưng không muốn ở cùng dưới một mái nhà với anh, ai biết anh có lấy cớ gì tiếp cận cô không? Thật sự đủ lắm rồi, dù không có quan hệ huyết thống, trên họ khẩu vẫn ghi quan hệ anh em mà! Mỗi lần anh lại gần, nhìn khuôn mặt của nam thân, cô lại có cảm giác mình vô cùng xin lỗi ba Lâu đã mất.

Lâu Linh nguyên bản không phải họ Lâu, mẹ cô tái giá, dẫn theo cô gái riêng cùng gả vào nhà họ Lâu, sau đó cô đổi sang họ của vợ Lâu Nhiên, đổi tên thành Lâu Linh.

Vợ Lâu Nhiên là người đàn ông anh tuấn hơi tí mĩ mẩn cảm, sức khỏe vợ cũ của vợ không tốt, sau khi sinh hạ Lâu Điện đã tạ thế. Ông sống độc thân mãi đến khi gặp mẹ cô. Bà là y tá, bọn họ quen nhau hết sức bình thường. Năm Lâu Linh mười tuổi, Lâu Điện bị ốm nằm viện, bà là y tá chăm sóc anh, thường xuyên qua lại, Lâu Nhiên nhìn bà hợp mắt, đợi khi Lâu Điện xuất viện, hai người đi đến bước bàn chuyện hôn nhân.

Lâu Linh nhớ lần đầu tiên mình gặp Lâu Điện, đúng lúc hai người giám hộ quyết định hợp thành một gia đình, muốn bọn nhỏ gặp mặt quen thuộc. Lúc đó nơi gặp mặt ở một nhà hàng cao cấp, hai bên đều ăn mặc trang trọng. Lâu Linh nghịch như con trai bị mẹ đánh mấy cái vài mông, bắt mặc một chiếc váy ren màu hồng, đi đôi giày xăng đan màu hồng phần công chúa đáng yêu. Bị phơi nắng thành làn da màu tiểu mạch và cắt tóc ngắn giống như con trai, cô bé mặc váy công chúa, cực kì giống bé trai lấy trộm quần áo bé gái mặc. Lúc đó cô rất buồn cười, nhưng mẹ lại đánh vào mông cô mấy cái, cô mới miễn cưỡng duy trì sự văn tĩnh một bé gái nên có, để cho vợ và anh trai tương lai có ấn tượng tốt.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lâu Điện, Lâu Linh cho rằng mình gặp thiên sứ, thiếu niên mười ba tuổi trắng trẻo tuấn tú, mặc bộ tây trang màu trắng, yên tĩnh ngồi ở đó, như một nét vẽ đậm mực. Khi ấy Lâu Linh còn lầm tưởng rằng đó là một bé gái văn tĩnh, yếu ớt và tinh xảo.

Đương nhiên, chuyện xảy ra sau này làm Lâu Linh biết cái gì gọi là thiên sứ biến thành ác ma trong nháy mắt. Khi ba Lâu giới thiệu hai mẹ con Lâu Linh cho con trai duy nhất nhận thức thì Lâu Điện đột nhiên lật bàn, kịch liệt phản đối cuộc hôn nhân này. Khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn đỏ bừng, giống như đứa nhỏ bị đoạt mất đồ chơi, vừa thương tâm vừa hờn giận.

Sau này cô theo mẹ bước vào nhà họ Lâu, các trò đùa dai bất nạt của Lâu Điện ừn ừn kéo đến càng làm cô hiểu được thằng bé này gương mặt thiên sứ, tâm hồn ma quỷ. Nhưng Lâu Linh cảm giác mình chính là cô đuôi chó sức sống dẻo dai, cứ để bé gấu mắc bệnh tự mãn (2) kia lần qua lần lại cô vẫn bất động. Cũng vì trong nhà có thêm bé gấu bệnh tật, sau khi Lâu Linh dậy thì, hoàn toàn không có thời kì phản nghịch, điều này ít nhiều do bao năm chịu Lâu Điện ép buộc đã kích.

(2) 中二病 theo nghĩa đen có nghĩa là “bệnh tương tượng ở thiếu niên”. Chuuni-byou là một từ thường được giới teen Nhật sử dụng để miêu tả một loại bệnh tâm lý của thiếu niên Nhật Bản, người mắc bệnh có khuynh hướng cho rằng “Mình là khác người”, “Mình là người đặc biệt” hay “Mình là một thiên tài xuất chúng” và cư xử như thể mình là đặc biệt hơn người khác thật.

Thực ra cô biết lúc trước Lâu Điện phản đối cha tái hôn xuất phát từ cảm giác không an toàn. Theo lời mẹ cô nói, hai cha con nhà họ rất yếu ớt, họ cần người có sức sống tràn trề quan tâm chăm sóc. Cho nên Lâu Nhiên anh tuấn nhiều tiền mới bị tính cách kiên cường lạc quan của mẹ hấp dẫn, muốn tiến tới tạo thành một gia đình. Mà Lâu Điện từ nhỏ không có mẹ, cha lại bận rộn công việc, tạo thành tính cách mẫn cảm, không có cảm giác an toàn. Cậu luôn sống nương tựa vào cha, đột nhiên một ngày, có một phụ nữ xuất hiện cướp mất cha cậu nên cậu mới phản đối mãnh liệt.

Đi trên đường cái náo nhiệt, Lâu Linh gương mặt nhìn biển quảng cáo led mới trên quảng trường trung tâm thành phố, không khỏi thờ dài, phiền não xoắn xoắn tóc, thật sự không hiểu nổi vì sao về sau biến thành tình cảnh này.

Trước kia Lâu Điện giống như một bé gấu đầy tự mãn, lấy việc bắt nạt em gái làm niềm vui, nhưng không biết từ khi nào, Lâu Điện mẫn cảm yếu ớt đột nhiên trưởng thành, có phong thái của anh trai. Điều này làm cô cực kì vui mừng, cho dù là tomboy, trong lòng cô vẫn muốn được ý lại anh trai nhiều hơn. Nhưng không biết từ bao giờ, ánh mắt Lâu Điện nhìn cô có thêm vài phần khác thường, thẳng đến một tháng trước, cuối tuần cô về nhà, Lâu Điện đột nhiên ôm cô thật chặt, sau đó thổ lộ có tình cảm với cô, dục vọng rõ ràng không hề che giấu, ánh mắt đáng sợ hận không thể lột cô ăn sạch lăm cô hết hồn, thiếu chút nữa không dám về nhà.

Hình như từ năm cô lên cấp ba, sau khi dựng và mẹ đồng thời qua đời vì tai nạn xe cộ, Lâu Điện không thể không gánh vác trách nhiệm nuôi gia đình, tiếp nhận công ty dựng để lại, anh bắt buộc bản thân trưởng thành.

Anh có tình cảm trái đạo đức với cô em gái không cùng dòng máu là cô. Mặc dù không có quan hệ huyết thống, nhưng bọn họ là anh em. Thứ tình cảm vận vẹo và mãnh liệt của Lâu Điện làm cô cảm thấy da đầu tê dại, không biết nên làm gì.

Nghĩ đến đây, Lâu Linh thờ dãi, quyết định sau này sẽ ít về nhà hơn. Đợi đến khi tốt nghiệp, cô sẽ tới thành phố duyên hải phía nam tìm việc, chờ Lâu Điện nghĩ thông, cưới chị dâu cô mới quay về.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chuẩn bị cho tận thế (2)

Đầu thu thời tiết dịu đi, trải qua một mùa hè oi bức, nghênh đón tiết thu mát mẻ, tuy rằng nhiệt độ không khí còn cao nhưng vẫn chịu được.

Chuông điện thoại vang lên, Lâu Linh cầm di động xem, phát hiện là điện thoại của cô bạn thân Lâm Bảo Bảo, cô thở phào nhẹ nhõm.

“Linh Linh, cậu ở đâu? Giờ mình đang đứng trước đài phun nước ở quảng trường trung tâm, ra ngoài chơi đi ~” Giọng Lâm Bảo Bảo vô cùng khoan khoái, “Tịch học trường cũng ở đây a ~”

Lâu Linh cười khỏ, mặc dù cô có cảm tình với Tịch Mộ Phong, nhưng chưa tới độ muốn kết giao với anh. Còn Lâm Bảo Bảo lại cho rằng là phụ nữ hiện đại thế kỷ mới, có tình cảm nên đừng cảm theo đuổi, đừng để cô gái khác được món hời, tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương (1).

(1) ra tay trước có lợi thế, ra tay sau bất lợi.

Quảng trường trung tâm rất lớn, Lâu Linh đi về phía tây nơi có đài phun nước rất to thì nhìn thấy một nhóm cả trai lẫn gái mặc quần áo thường ngày, đều là bạn học cùng trường. gương mặt ngập tràn sự tự tin của tuổi trẻ nói lên họ đang ở độ tuổi tràn trề sức sống.

Lâm Bảo Bảo đứng bên cạnh Tịch Mộ Phong vẫy tay với cô, Tịch Mộ Phong mỉm cười ngoảnh lại, khuôn mặt đẹp trai vẫn còn nét trẻ con, khí chất ánh mặt trời sáng sủa hoàn toàn thích hợp với danh xưng Thiên giáo thảo (2).

(2) Một cụm từ bắt nguồn từ Đài Loan, chỉ nam sinh đẹp trai nhất do toàn trường công nhận; có điểm chung là phù hợp với khiếu thẩm mỹ của quần chúng.

Lâm Bảo Bảo là nữ sinh baby khá ái, mặc váy không tay dài tới gối màu trắng, trông cô như một con búp bê dễ thương, cực kì trong sáng.

Lâm Bảo Bảo nhào tới, đầu tiên thân thiết ôm lấy Lâu Linh, sau đó nhìn quần áo của cô, ghét bỏ nói: “Sao cậu mặc kín vậy? Giờ mới là đầu thu, trời nóng nên lấy váy ra khoe đôi chân dài xinh đẹp của chúng ta, con gái không mặc váy còn là con gái à?” Sau đó quay đầu nhìn Tịch Mộ Phong, nghiêng đầu đáng yêu hỏi: “Tịch học trường, anh nói có đúng không? Linh Linh mặc váy rất xinh đấy.”

Đối với các cô gái cho tới bây giờ luôn lịch sự, Tịch Mộ Phong tính tình rất tốt gạt đầu đồng ý.

Lâu Linh có chút xấu hổ, từ khi phát hiện Lâu Điện từ tự mãn tiến hóa thành biến thái, cô kiên quyết từ chối mặc váy ở nhà. Trong tủ quần áo phần lớn là đồ thể thao, giày cao gót cũng bị vứt sang một bên, hầu như cô đi giày thể thao và giày vải của các hãng.

Lâu Linh diện mạo thanh tú, tuy rằng ngũ quan bình thường, nhưng tổ hợp lại với nhau cực kì ưa nhìn, để tóc dài nom cũng là một giai nhân thanh tú, nếu giả vờ nhả nhận sẽ là một cô gái Giang Nam điển hình mềm mại như làn khói. Cha ruột Lâu Linh là người vùng Giang Nam, dung mạo nhạt nhòa, Lâu Linh lớn lên giống cha ruột, tràn ngập hương vị cô gái Giang Nam, có điều tính cách lại giống nữ hán tử. Hơn nữa bây giờ trong nhà có người đàn ông như hồ rình mồi với cô, cô dứt khoát không nghĩ tới việc ăn diện.

“Vậy hôm nay chúng ta đi mua quần áo, chọn mấy cái váy cho Linh Linh, Tịch học trường anh nói được không?”

Tịch Mộ Phong liếc mắt quan sát Lâu Linh, cười nói: “Anh không hiểu lắm về mấy thứ con gái cần nên làm hộ hoa sứ giả thôi.”

Nghe vậy, Lâm Bảo Bảo đang định cười, bên cạnh đã có nữ sinh chưa chửa nói: “Tịch học trường chưa chu đáo rồi, bọn em cũng là con gái mà, chẳng thấy anh nói phải làm hộ hoa sứ giả.”

Tịch Mộ Phong pha trò, rất nhanh có người chuyển đề tài, cả nhóm đi dạo trong trung tâm thành phố.

Lâm Bảo Bảo nắm tay Lâu Linh, thì thầm bên tai cô, “Hôm nay điện hạ nhà cậu phải tăng ca à? Sao không gọi điện hạ tới? Chỉ cần cậu mở miệng, nhất định điện hạ sẽ đến.”

Điện hạ là biệt danh Lâm Bảo Bảo đặt cho Lâu Điện—— chính xác hơn là biệt danh rất nhiều người gọi anh. Lâm Bảo Bảo chính là fan cuồng của Lâu Điện, nếu không phải ngại Lâu Điện đã là tình anh ngoài xã hội, không có nhiều thời gian nhàn rỗi chơi đùa như sinh viên, cô ấy đã nghĩ mọi biện pháp chạy theo anh mỗi ngày, mãnh liệt theo đuổi. Đương nhiên, Lâm Bảo Bảo cũng thê, đợi sau khi cô tốt nghiệp, cô nhất định phải làm thư ký cho Lâu Điện. Có câu gần quan được ban lộc, mở một đường máu, cuối cùng ôm mĩ nam về nhà.

Lâu Linh không biết trả lời ra sao, đành hằm hồ nói hôm nay anh tăng ca rồi dẫn dắt Lâm Bảo Bảo sang chuyện khác.

Một nhóm cả trai lẫn gái đi cùng nhau không thể chỉ đưa các bạn nữ đi mua quần áo, ban đầu có người đề nghị đến câu lạc bộ, có điều bị bác bỏ, cuối cùng quyết định đến công viên nhân dân trung tâm thành phố. Vẽ vào cửa công viên miễn phí, nhưng bên trong có rất nhiều trò giải trí, thích hợp với người trẻ tuổi đồng thời cũng cực kì thích hợp với các chàng trai cô gái đi chơi làm quen, bồi dưỡng tình cảm.

Lâu Linh thoáng thấy mấy anh chàng đi đằng sau nháy mắt trêu ghẹo Tịch Mộ Phong gì đó, tầm mắt ái muội cười nhạo liếc về phía các cô gái bên này. Không phải nói, luận độ nhiều chuyện, các chàng trai không hề thua kém.

Chơi đến bốn rưỡi chiều, cuối cùng từ rạp chiếu phim bước ra ngoài, Lâu Linh thấy mọi người đề nghị ăn cơm tối xong đi hát Karaoke, cô vội vàng lấy cớ ra về—— vì giọng hát thảm họa của cô, mỗi lần hát Karaoke đều nghe người khác hát nên với hoạt động này cô không có hứng thú. Lâm Bảo Bảo lại cực kì thích hát, thấy Lâu Linh thật sự không thích, nuối tiếc tha cho cô về.

Nhà họ Lâu nằm ở vườn hoa hồng tại thành Tây. Tiểu khu này chủ yếu thiết kế theo phong cách kiến trúc châu Âu, ba tầng lầu phòng nhỏ, xa hoa, có thể mua nhà ở đây đều là người có tiền hoặc có quyền. Lúc trước Lâu Linh theo mẹ chuyển đến giống như dân quê lên thành phố, tất cả khiến cô nhìn không rời mắt, vì thế còn bị Lâu Điện lúc đó đang ở thời kì phản nghịch cười nhạo.

À... Tuy rằng lúc đó Lâu Điện rất tự mãn, nhưng Lâu Linh vẫn cảm thấy hơi đó anh dễ đối phó. Một thiếu niên luôn tự cho mình là nhất, cãi nhau ầm ĩ làm gì được cô, đánh nhau cũng không đánh lại cô, chỉ có giờ thủ đoạn sau lưng mới thắng một ván. Không giống hiện tại, anh là nam thần sa đọa, mỗi ngày dùng anh mắt muốn ăn cô sạch sành sanh đeo bám, thật đáng sợ.

Mang tâm tình rối rắm về nhà, phát hiện Lâu Điện hình như không có nhà, cô không khỏi thờ phào, vội vàng đi rửa mặt, sau đó thay một bộ quần áo rộng rãi không làm lộ dáng người, nhân tiện an ủi mình, đợi một năm nữa thì có thể bỏ đi, đến lúc đó cô tuyệt đối không làm ba Lâu đã chết thất vọng.

Khi Lâu Linh ra phòng khách, cầm bình nước định rót cốc nước lọc uống thì nghe tiếng chìa khóa mở cửa, ngẩng đầu liền thấy Lâu Điện tay cầm hai túi gạo và hai túi bột mì bước vào, trong tay còn cầm túi đồ chứa các loại đồ ăn.

“Tiểu Linh đã về rồi.” Lâu Điện bước đi thoải mái, tới hành lang gần cửa ra vào đổi dép, trên mặt nở nụ cười hiền hòa với cô, giọng nói vô cùng dịu dàng, cho người ta một cảm giác sạch sẽ.

Thông thường giọng đàn ông khàn khàn, thiên về từ tính có vẻ hấp dẫn phụ nữ hơn. Nhưng giọng Lâu Điện lại êm dịu trong trẻo, không cao không thấp, khá giống giọng nam trung, nghe giọng anh mọi người sẽ cảm thấy sạch sẽ thoải mái, tiến thêm một bước thì cảm thấy người này là một người tâm hồn thuần khiết, không nhiễm một hạt bụi.

Đương nhiên, Lâu Linh có thể dùng trận chiến giữa mình và anh cùng với mười năm trải nghiệm chứng minh, hoàn toàn là ảo giác!

Lâu Linh nhanh chóng ra giúp, Lâu Điện chỉ đưa túi mua đồ cho cô, không cần cô khiêng gạo với bột mì. Nhưng chỉ riêng cái túi này đã làm cô choáng váng, tay trĩu nặng khiến cô vội vàng dùng cả hai tay xách. Lâu Linh ngấm bóng lưng anh, nhìn cơ thể anh mảnh khảnh, không thể ngờ anh có sức mạnh như thế. Thực giác cô cho rằng anh cật lực thôi—— đương nhiên trên mặt anh không hề có bất kỳ dấu vết quá sức nào.

Cùng nhau vào phòng bếp, Lâu Linh phát hiện hóa ra trong bếp có một đồng thực phẩm rất to, đều là gạo, mì ăn liền, mì sợi linh tinh, trong tủ bát còn có các loại gia vị, cô nháy mắt mấy cái, ngạc nhiên hỏi: “Anh, anh mua ngần này đồ ăn về làm à? Chỉ có hai người chúng ta, lỡ đâu ăn không hết, quá hạn sử dụng thì lãng phí lắm?” Tuy rằng cuộc sống giàu có không lo, nhưng Lâu Linh vẫn là cô bé mọt sách hồi trước ở cùng mẹ trong khu nhà cũ đơn sơ, rất tiết kiệm.

Lâu Điện liếc nhìn cô, tùy tiện nói: “Tất nhiên để ăn, tối nay em muốn ăn gì?” Anh xắn cao tay áo, lấy một hộp sườn đã rửa sạch để trong tủ lạnh.

“À, món nào cũng được.”

“Được rồi, sườn hầm mật ong, gà xào Cung Bảo, thịt bò hồng bái, gà nấu rượu ngọt, rau củ xào tỏi.” Lâu Điện nói, quay đầu nhìn cô, cười ôn hòa như đứa trẻ to xác.

Lâu Linh cũng không bị nụ cười mê hồn của nam thần làm choáng váng, ngược lại theo thói quen lưng ớn lạnh, cẩn thận nhìn anh, gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Cơm chiều thật phong phú, Lâu Linh ngồi trước bàn ăn cắn miếng sườn hầm mật ong, ngon đến nỗi cô muốn nuốt luôn cả miếng vào bụng. Lén nhìn Lâu Điện bình thường giống một quý công tử nhả nhận tao nhã, cô thấy kỳ lạ, anh ấy nấu bếp giỏi từ bao giờ?

Trước kia khi cô ở nhà đều do thím Lâm chuẩn bị ba bữa cho bọn họ, nhưng từ tháng trước, không biết thím Lâm làm gì sai, bị Lâu Điện sa thải. Khi đó cô nghĩ, dù sao bản thân thường xuyên ở ngoài, thời gian về không nhiều, Lâu Điện muốn sa thải thím Lâm chẳng liên quan gì đến cô. Có điều thứ bảy

cuối tuần về nhà nếu không có thăm Lâm, bọn họ muốn ăn cơm chỉ có thể tự nấu, Lâu Linh nấu mấy món ăn gia đình cho mình thì không sao. Cái làm cô chấn động chính là Lâu Điện tự ra tay, hơn nữa mấy món anh làm cực kì cao cấp, ngon tuyệt cú mèo.

Khi lần đầu tiên anh nấu cơm, Lâu Linh hỏi anh học nấu ăn từ bao giờ, anh bâng quơ nói hồi học đại học ở ngoài từng học. Với ánh mắt cực kì đáng sợ mà anh nhìn cô khi đó, Lâu Linh không hỏi tiếp.

Dưới con mắt cô, Lâu Điện hiện tại khiến cô không hiểu, giống như cả người anh là câu đố.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chuẩn bị cho tận thế (3)

Buổi tối, Lâu Linh đang online QQ tán gẫu với bạn học, cửa bị gõ vang, sau đó không đợi cô ra mở, người nọ đã dùng chìa khóa mở cửa.

Lâu Linh: =__= ! Cho nên mới nói, cô không muốn về nhà mà, ngủ một giấc cũng không an toàn!

Nhìn chàng trai tay cầm chùm chìa khóa bước lại gần, lưng Lâu Linh ớn lạnh, nhất thời không biết nên nói gì.

“Còn chưa ngủ?” Lâu Điện đi đến sau lưng cô, tay vòng qua eo cô, mắt quét qua màn hình máy tính, thấy là con gái nói chuyện với nhau mới thu hồi tầm mắt.

Trong lòng Lâu Linh thầm hô may mắn này đã đóng khung chặt với Tịch học trưởng. Mặc dù cô có cảm tình với anh Tịch nhưng chưa tới độ muốn kết giao, tán gẫu cũng chỉ hỏi bọn anh đi hát Karaoke ở đâu. Nhưng nếu để người đàn ông này biết, chưa biết chừng anh sẽ chạy tới trường tìm anh Tịch nói gì đó. Kể cũng lạ, bắt đầu từ trung học, những nam sinh từng có tình cảm với cô cuối cùng mặc danh kỳ diệu (1) phớt lờ cô. Quá nhiều lần như vậy cũng dễ lộ dấu vết, cô biết những nam sinh kia đều bị Lâu Điện đến tìm nói chuyện “thân mật” xong, tất cả bỏ cuộc.

(1) không giải thích được, không hiểu tại sao.

“Àhh, giờ em đi ngủ, anh cũng ngủ sớm đi.” Lâu Linh xem thời gian, mười một giờ, quyết đoán tắt máy tính, sau đó theo chui ra khỏi vòng tay anh, cầm bộ ngủ vào buồng tắm.

Sau khi từ phòng vệ sinh ra ngoài, Lâu Linh đột nhiên ngừng bước, nhìn chằm chằm chàng trai ngồi trên giường cô, đang xem điện thoại của cô. Tóc mai mềm mại rủ trước trán, càng nổi bật gương mặt trắng nõn tuấn tú, thêm vài phần tính tế nhu hòa, khiến cả người anh đẹp đến nỗi không thực. Có điều ——kiểm tra tin nhắn lưu trữ trong di động của cô ngay trước mặt cô có phải là hành động của người đàn ông chân chính không? Cô có nên cảm thấy may mắn vì trong di động ngoài số mấy anh chàng bởi liên quan đến hội nhóm, còn lại là số con gái không đây?

“Anh, sao anh chưa đi ngủ?”

Lâu Điện liếc cô một cái, thả di động của cô lên tủ đầu giường, vỗ vỗ vị trí bên cạnh nói: “Đêm nay anh ngủ với em”

Lâu Linh cảm giác lông tơ trên người mình dựng đứng lên hết, cười gượng hai tiếng nói: “Việc này, chúng ta đã là người trưởng thành, không thể ngủ cùng nhau nữa, nếu anh muốn ngủ ở đây em ra phòng khách ngủ.”

“Quay về!”

Lâu Linh không biết tốc độ một người có thể nhanh đến vậy, tựa như báo đen đột ngột chắn đường đi của cô, sau đó cánh tay cứng như sắt thép giữ chặt eo cô, dễ dàng nhấc cô lên giường, thân hình người nọ cao lớn trực tiếp đè lên.

Lâu Linh suýt nữa bị hành động không theo lẽ thường của nam thân hù chết đó?!

Cơ thể hai người đè lên nhau vừa khít, rõ ràng thoát nhìn anh hơi gầy, nhưng khí lực bao phủ trên người cô thật đồ sộ. Lâu Linh cứng đờ nhìn anh, đèn đã tắt, chỉ chừa một ngọn đèn yếu ớt đầu giường, cộng thêm bầu không khí ái muội. Lần thứ hai lông tơ trên người Lâu Linh bật dậy, hận không thể lập tức bật hết tất cả đèn trong phòng lên, xua đi ánh sáng mờ ám này, miễn cho người nọ vì không khí quá thích hợp mà bộc phát thú – tính.

Cuối cùng anh không nhịn được nữa, muốn ra tay với cô sao?!

“Tiểu Linh, chắc em hiểu lòng anh, đúng không?” Anh cười ôn hòa, bóp nhẹ cằm cô khiến cô hást cằm lên, ngón tay mon trón cánh môi cô. Anh cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi ấy, sau đó đầu lưỡi nóng rực chui vào trong miệng cô chiếm – đoạt khắp nơi. Rõ ràng có vẻ ngoài nhả nhặn như quý ông, động tác của anh lại cực kì ngang tàn, làm cô cảm thấy lưỡi như tê dại.

Ban đầu Lâu Linh giãy dụa mạnh mẽ, nhấc chân muốn đá anh, rất nhanh đã bị đôi chân dài chặn lại, hai tay dùng sức đẩy người anh mà không thể đẩy anh xê dịch tí gì. Lâu Linh ngạc nhiên, rõ ràng hai năm trước đánh nhau với anh, cô có thể quật ngã anh, lấy tư thế của nữ hán tử từ trên cao nhìn xuống anh, muốn có bao nhiêu cao quý lạnh lùng thì có bấy nhiêu. Mà bây giờ cô không thể lay chuyển anh chút nào, anh giống như thủy thủ Popeye ăn rau chân vịt, cực kì khỏe. Thật không khoa học!

.....

.....

.....

“Tiểu Linh, ngủ đi.” Giọng nói tràn ngập dục – niệm trầm thấp vang bên tai cô, “Bất luận tương lai như thế nào, lúc này anh tuyệt đối không để em... trước mặt anh!”

Lâu Linh vênh tai nhưng không nghe rõ cả câu hoàn chỉnh. Có điều cô xác định đêm nay anh thật không bình thường, dường như chịu kích thích gì đó, rốt cục hóa thành hoàn toàn, rốt cục xuống tay với cô, đúng là đồ cầm thú!

“Rốt cuộc anh sao vậy?” Lâu Linh hỏi, trong lòng cô cũng bị hành động của anh làm cho bất an, dường như có đại nạn gì đó sắp bùng nổ.

Anh không trả lời, cúi đầu mút môi cô dịu dàng hôn, giống như mèo con meo meo, tinh tế liếm láp, vỗ về: “Đừng lo lắng, tất cả có anh lo.”

“...”

Lâu Linh trực tiếp quay lưng, không để ý đến anh.

Đêm dần khuya. Bốn giờ sáng, Lâu Linh đột nhiên bừng tỉnh bởi tiếng nổ mạnh long trời lở đất. Cô bật dậy, rất nhanh bị một người ôm lấy.

“Sao vậy?” Cô dùng ánh mắt buồn ngủ kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời bên ngoài đỏ sậm như có lửa đốt, tuy rằng khoảng không phía trên thành phố thường vì có ánh đèn neon thường có màu đỏ đen. Nhưng hiện tại đỏ quá rồi, thường xuyên có sao băng xẹt qua. Mưa sao băng dày đặc xẹt qua nền trời đỏ sậm, cực kì đẹp.

“Không sao đâu, ngủ tiếp đi.” Lâu Điện cưỡng bách cô quay về giường, đắp chăn cho cô.

Không sao mới là lạ, căn bản không bình thường a!!

Lâu Linh hờ hết trong lòng, nhưng bị anh ôm quá chặt, môi còn bị che kín, mẹ nó đáng giận! Tên này không phát tình sẽ chết chắc?

Đang giãy dụa và bị ăn đậu hủ, Lâu Linh bị lăn qua lăn lại không còn cấu kính, phát hiện bên ngoài trở lại bình thường, lại ngủ thật say.

Không biết ngủ bao lâu, Lâu Linh đột nhiên cảm giác không khí lạnh buốt. Không khí đột nhiên lạnh lẽo vào thời điểm đầu thu ẩm áp cực kì bất thường. Cô điều đang chìm trong giấc ngủ, cô không kịp nghĩ nhiều, theo bản năng cơ thể săn lại gần nguồn nhiệt, một lần nữa say giấc nồng.

Lâu Điện ôm cô gái như mèo con ý lại vào anh, đôi mắt đen như mực nhìn bầu trời đỏ như lửa đốt bên ngoài không chớp mắt, cười lạnh lùng.

Hành động thân mật thái quá giữa nam và nữ thế này thật khiến người ta sợ hãi. Lâu Linh sống chết giãy dụa, nhưng mỗi động tác đều bị đối phương đè chặt, cuối cùng nút áo ngủ bật ra, bộ ngực bại lộ trong không khí, anh cúi đầu dùng môi hôn lên hai điểm hồng mai mỗi bên một cái.

Da gà sồn hết cả lên, rốt cục Lâu Linh không nhịn được quát: “Đừng, em là em gái anh mà!”

“Em không phải!” Lâu Điện mút nhẹ làn da trần trụi của cô, hàng lông mày mềm mại dịu dàng nhưng ánh mắt lại giống một đầu sói đói khát, nhìn cô tựa như một món ăn ngon lành, anh cúi đầu cười: “Tiểu Linh, sau đêm nay thế giới sẽ thay đổi, hãy để chúng ta cùng hưởng thụ bữa tiệc cuối cùng.”

“Cút!” Cho dù thế giới đổi thay, cô đâu cần dang cơ thể mình cuồng hoan lần cuối.

Đột nhiên, cả người Lâu Linh cứng ngắc, vẻ mặt không thể tin nhìn anh, thứ để trên bụng kia —— nam thần mỉm cười với cô, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng, đôi tay mạnh mẽ cời tuột bộ đồ ngủ của cô, chỉ để lại quần lót, sau đó tách hai chân của cô ra, rồi đặt nam căn vào đó. Cây gậy nam tính thô to chôn sâu trong đùi non của cô, cách lớp vải quần lót, từ từ ma sát.

Lần đầu tiên gặp gỡ Lâu Linh thấy Lâu Điện là cậu thiếu niên dong dong nhay cảm. Dung mạo tinh xảo trắng trẻo dễ làm cho người ta có cảm giác anh đẹp đến mức mong manh dễ vỡ. Vì thế, ngày xưa, dù anh tự mãn bắt nạt cô như thế nào, cô đều tha thứ. Nhưng cô không ngờ, sau khi thiếu niên kiêu căng lớn lên, căn bệnh tự mãn đã khôi phục lại làm anh càng thêm đen tối, điều này thật vô lý.

Tiếng ồ ồ thờ đóc vang lên, Lâu Linh ngo ngoáy mấy lần không có kết quả, cuối cùng còn bị đàn áp một cách tàn khốc thì không làm mấy chuyện ngu xuẩn cố sức phản kháng càng làm cơ thể họ với ma sát kia nữa. Cô giống như con cá chết đờ đẫn, để mặc người đàn ông nóng bỏng hôn hít, mò mẫm từng tác cơ thể mình, thậm chí bị anh cầm tay sờ vật nam tính kiêu ngạo để anh giải tỏa dục vọng. Cô máy móc để mặc anh cầm tay mình thích làm gì thì làm, hoàn toàn không có phản ứng —— cô đang nghĩ, ngày mai, ngày mai đến trường, sau đó cô không bao giờ trở về nữa!

Cô quay mặt đi, nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, dù cố hết sức phân tán đầu óc nhưng cái vật thô dài cô nắm trong tay kia vẫn làm cô xấu hổ, toàn thân đỏ ửng. Lòng bàn tay nóng rực, bàn tay người nọ thon dài bao phủ tay cô, nắm thứ dữ tợn xấu xí kia vuốt ve từ trên xuống dưới. Anh cúi đầu, tiếng thờ đóc vang bên tai rõ mồn một, mang theo sự vui thích, gọi cảm đến độ tai cô mềm nhũn, cơ thể như tê dại.

Đến khi tay ẩm ướt, rốt cục người nọ lên đỉnh, Lâu Linh cảm thấy lòng bàn tay sao quá nóng, cô rất muốn rút tay về nhưng bị anh giữ chặt. Anh đứng dậy rút tờ giấy ướt tỉ mỉ lau sạch chất lỏng trên tay cô, sau đó đưa bàn tay lên môi hôn.

Biến, biến thái!!!

Đột nhiên Lâu Linh không biết làm cách nào đối mặt với anh. Mặc dù cô chưa từng coi anh là anh trai nhưng luôn coi anh như người thân trong gia đình.

Trong không khí tràn ngập mùi xạ hương của đàn ông sau khi bắn tinh, một lần nữa anh quay về giường, vờn tay ôm cô mặc mặc chiếc quần lót vào lòng, dùng động tác nhẹ nhàng nhưng thành kính vuốt ve da thịt cô. Lâu Linh sau một lần đầu tranh mà không có kết quả thậm chí phát hiện đầu sỏ của tội ác lại có xu thế ngẩng cao đầu, đành an an phận phận nằm yên.

“Tiểu Linh, ngủ đi.” Giọng nói nhuốm mùi dục vọng trầm thấp thì thầm bên tai cô, “Bất luận tương lai thế nào, lúc này anh tuyệt đối không để em . . . trước mặt anh!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tận thế ập đến (1)

“A —— “

Tiếng thét chói tai đầy sợ hãi phá vỡ sự yên tĩnh của sáng sớm, Lâu Linh nhíu nhíu mày, dù âm thanh kia cách khá xa, nó vẫn thổi bay cơn buồn ngủ của cô. Cô mở mắt, bị ngỡ ngàng một lúc lâu.

Rất nhanh cô liên tục nghe thấy tiếng hét đầy hoảng sợ. Trong khu dân cư vườn hoa hồng cao cấp này mà nghe được tiếng kêu thảm thiết đúng là hiếm thấy, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó. Lâu Linh hết buồn ngủ, vội vàng bật chăn đứng dậy, phát hiện mình vẫn trần trụi, hơn nữa trên làn da trơn bóng có nhiều dấu vết xanh tím ái muội nhắc cô nhớ tới chuyện xảy ra tối qua. Mặt cô tối sầm, nhanh chóng mặc bộ quần áo đặt sẵn trên tủ đầu giường vào, lao về phía cửa sổ trước mặt. Khi thấy cảnh tượng trong tiểu khu, máu trong người cô giống như lạnh ngắt.

Bên dưới tiểu khu đang xảy ra một màn cực kỳ máu me và man rợ: Một kẻ nửa bên mặt máu thịt be bét đè lên người một phụ nữ liễu mạng cắn xé máu thịt cô ấy. Cô gái kia không ngừng hét nhưng không cách nào tránh thoát, chỉ có thể phát ra tiếng gào khóc vô cùng đau đớn. Còn kẻ ăn thịt người kia vội vàng nhét thịt người tươi mới vào miệng. . .

Lâu Linh bịt kín miệng, nhìn chằm chằm cảnh tượng này. Cô phát hiện hình như cả thế giới đã thay đổi. Dưới tiểu khu xuất hiện rất nhiều màn máu me giống vừa nãy. Đội quái vật khủng bố mang hình người kia ăn xong người nọ, tứ chi nó cứng ngắc lao đảo đi lang thang trong tiểu khu, tìm kiếm “thức ăn” tươi mới khác, công kích người sống, đập vào cửa các căn hộ. Trong một số ngôi nhà lần lượt vang lên hai, ba tiếng kêu thảm thiết. Cả thế giới đắm chìm trong sợ hãi.

Mùi máu tươi nồng nặc trong không khí bay tới làm cô suýt nôn.

Lâu Linh nhìn thật lâu, rõ ràng cảm thấy rất đáng sợ, nhưng vẫn bắt bản thân không dời mắt. Đến khi những quái vật kia ăn người xong, chúng lại tiếp tục lao đảo quanh tiểu khu thì cô mới thất hồn lạc phách đóng cửa sổ, bước chân loạng choạng đổ ập xuống giường. Cô thấy cả người rét run, không khỏi ôm bản thân thật chặt.

“Tiểu Linh, dậy rồi à? Ăn điểm tâm đi.” Giọng nam trong trẻo nhu hòa theo tiếng mở cửa vang lên.

Lâu Linh ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn anh, thấy anh vẫn là đáng vẻ mang quý ông, không biến thành quái vật hình người như dưới kia, mừng đến nỗi phát khóc. Cô vội lao về phía anh, cầm tay anh, nói năng lộn xộn: “Phía dưới, phía dưới có quái vật, quái vật ăn thịt người. . . thật đáng sợ, chúng giống như zombie trong Resident Evil (1). . .”

(1) Tựa Việt là Vùng đất dữ. Đây là một bộ phim khoa học viễn tưởng kinh dị năm 2002, kịch bản và đạo diễn: Paul WS Anderson. Diễn viên tham gia: Milla Jovovich, Michelle Rodriguez và Colin Salmon.

Lâu Điện im lặng nhìn cô đến khi tâm trạng cô bình tĩnh trở lại. Anh hơi cúi người hôn nhẹ lên mặt cô một cái, đỡ hờ phần eo bởi cô đã xụi lơ, bình tĩnh nói: “Tiểu Linh, những quái vật đó quả thật bị gọi là zombie.”

“Zombie?” Cô lặp lại như vẹt, thần thờ nhìn anh.

“Tiểu Linh, tận thế đến rồi!” Anh dùng giọng điệu bình tĩnh nói.

Lâu Linh hít sâu một hơi, không biết tại sao người đàn ông này vẫn bình tĩnh như vậy, “Thế giới... Tận thế?”

“Đúng, chào mừng em tới tận thế!”

Anh nở nụ cười hơi kỳ lạ pha chút quỷ dị, Lâu Linh cảm thấy anh đáng sợ giống hệt ác ma, không rét mà run.

Lâu Linh như một người gỗ được anh cầm tay dắt xuống lầu, bị anh ấn ngồi vào bàn ăn, trước mặt dọn sẵn món cháo thịt nạc trứng muối nóng hằm hập, bánh mì nướng, bánh quẩy và trứng vịt muối cắt sẵn, sau đó trong tay cô có thêm một đôi đũa.

Lâu Linh ngây ngốc nhìn anh, đối diện với gương mặt bình tĩnh của anh, bỗng nhiên không biết phải làm gì.

Bất cứ ai vừa ngủ dậy, trông thấy cảnh đáng sợ đó cũng khó mà tiếp nhận, càng khó tiếp nhận hơn là có người báo cho mình tận thế bùng xuống, chúng ta phải ăn thật ngon, ăn thật no rồi đi giết zombie...

Lâu Linh nhìn anh thật lâu, sau đó cúi đầu ăn điếm tâm, tốc độ cực nhanh.

“Tiểu Linh, ăn từ từ thôi, chúng ta không vội.”

“...”

Không, không phải cô vội vàng, cô đang phát tiết, muốn trút hết nỗi sợ hãi trong lòng, sau đó sẽ tiếp nhận chuyện này, lên kế hoạch tương lai phải làm gì. Trời ạ tận thế đây... vừa nghe đã làm cho người ta tuyệt vọng, có thể không vội sao?

Lúc này, Lâu Điện cầm điều khiển bật TV, tín hiệu truyền hình có vẻ không tốt, liên tục chuyển mấy đài rồi cuối cùng chuyển tới kênh tương đối rõ nét. Có điều trên TV cũng trình diễn một màn máu me giống như trong hiện thực. Một phóng viên đang phỏng vấn trong bệnh viện bị một quái vật da thịt thối rửa mặc quần áo bệnh nhân nhào lên cắn cổ, màn hình rung lắc dữ dội, rất nhanh mất hình ảnh.

Hình như Lâu Điện muốn cho cô nhận thức rõ thế giới biến thành như thế nào, liên tục đổi kênh. Tầm mắt vừa thay đổi là bản tin buổi sáng, chỉ thấy một phóng viên đang dùng giọng điệu hoảng sợ nhanh chóng nói bản tin: Khoảng bảy giờ ba mươi sáng nay, đột nhiên hơn một nửa số người đang đi trên đường ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh. Chưa cần người đến cứu, mấy phút sau, những người đó tỉnh lại và biến thành quái vật da dẻ thối rửa, thấy người sẽ vồ lấy...

Màn hình lắc lư mấy cái, thoáng thấy có quái vật hình người bỏ nhào lên người vị phóng viên kia, tiếng hét ngắn ngủi vang lên sau đó im bật.

Lâu Điện tiếp tục chuyển kênh, chỉ cần có tin quái vật ăn thịt người chân thật, rõ ràng anh đều dừng lại bắt cô xem. Lâu Linh không nuốt nổi, vọt vào toilet nôn sạch.

Súc miệng trở về, bữa sáng lại dọn món khác, Lâu Linh thật sự không thấy ngon miệng, ngơ ngác ngồi im, tiêu hóa cảnh tượng đẫm máu đáng sợ sáng sớm trông thấy.

Nhưng mà Lâu Điện không để cô tiêu hóa quá lâu, dọn bữa sáng đi, kéo cô dậy, nhanh chóng nhét kiếm vào tay cô.

Lâu Linh ngây ngốc nhìn anh, ngơ ngác hỏi: “Thứ này... Anh lấy đâu ra?” Cô không biết anh còn là người thích sưu tập vũ khí lạnh.

“Tìm được trong nhà kho, trước kia ba từng sưu tập.” Lâu Điện nói, cười với cô, nụ cười của ác ma, tiếp đó đẩy người con gái đi ra khỏi nhà.

Lâu Linh giống như kẻ ngốc, trong tay cầm kiếm, đứng trước cửa nhà mình. Đến khi có con quái vật gần đó đang lao đảo ngửi thấy mùi máu thịt mới mẻ, miệng phát ra âm thanh ô ô vô nghĩa, như một người lớn tuổi tập tễnh lao về phía cô, cô mới nhận ra tình cảnh của bản thân —— Lâu Điện tên biến thái này kẻ làm anh trai mà đẩy cô ra khỏi nhà đối mặt với quái vật đáng sợ!

Lâu Linh xoay người, nhìn về phía người đàn ông đứng sau cửa sắt, tay rút trong túi quần. Anh tao nhả ung dung đến mức như đang thưởng thức một danh lam thắng cảnh đẹp đẽ. Gió thu buổi sáng thổi qua, thổi tóc mai trên trán anh bay bay, xẹt qua cặp mắt như mực như ngọc, có lẽ đến gió cũng e ngại đôi mắt lạnh lẽo đó. Ánh mắt anh chưa từng rời khỏi người cô, nụ cười trên mặt rất ôn hòa, tầm mắt dừng trên mặt cô càng mềm mại hơn vài phần, nhưng sau khi dời sang hướng khác lại khiến người ta cảm thấy lạnh lùng hờ hững.

“Tiểu Linh, cẩn thận!”

Lâu Linh lập tức quay người, mùi hôi thối của xác chết phả vào mặt thiếu chút nữa làm cô ói ra. Nhìn kỹ thấy là một khuôn mặt đã thối rửa, đầu óc cô trống rỗng, dựa vào bản năng sinh tồn, Lâu Linh vung tay theo phản xạ. Kiếm trong tay chém một nhát về phía trước, độ sắc bén ngoài dự đoán của cô; hiển nhiên con zombie kia mới sinh, cổ là nơi yếu ớt nhất. Kiếm vung lên, đầu nó bay ra ngoài, mà cô cũng bị máu tanh hôi bắn đầy mặt.

Lâu Linh lại nôn.

Đương nhiên, ọc ọc nhiều sẽ thành thói quen!

Bởi vì cô xuất hiện, zombie gần đó đều bị thu hút, Lâu Linh sợ hãi run rẩy, lưng dựa sát vào cửa, khẽ gọi: “Cho em vào đi! Lâu Điện, mau mở cửa!”

“Tiểu Linh, giết chúng!” Giọng Lâu Điện trong trẻo từ sau cửa truyền đến, “Em có thể làm được.”

Đúng là cô có thể làm được, nhưng... quá buồn nôn! Đặc biệt qua gương mặt hờ hởi của những quái vật này, cô nhận ra có rất nhiều người dân sống trong tiểu khu. Cô không thể không chế cảm giác tội ác dần nảy sinh, như thể mình đang giết người —— không đúng, thứ này không còn được gọi là con người.

Lâu Linh rất nhanh tìm lại được cảm giác năm xưa đánh nhau với Lâu Điện. Tuy nhiên, tốt xấu gì năm đó cô đối mặt với khuôn mặt dụ thụ của nam thân Lâu Điện, có thể đánh anh quỵ rạp trên mặt đất, ngồi lên người anh từ trên cao bềnh nhìn xuống. Mà hiện tại —— sùng thật đạn thật, một kiếm chém bay một cái đầu, coi như bọn chúng phản ứng chậm đến mức gần như để mặc cô tùy tiện chém, nhưng hình ảnh đánh sâu vào thị giác cực kì khó chịu.

Nửa giờ sau, cuối cùng cửa mở.

Lâu Điện giống như không ngửi thấy mùi máu tanh hôi trên người cô, kéo cô gái bước chân vô lực loạng choạng vào lòng. Anh dùng giấy ướt lau mặt cô sạch sẽ, sau đó hôn nhẹ lên môi, mỉm cười nhu hòa, kiêu ngạo nói: “Tiểu Linh thật sự rất giỏi!”

Quả là tên biến thái, cô thối như vậy, còn hôn hít được.

“Dù thối cũng là Tiểu Linh.” Anh cười vui vẻ như có được cả thế giới.

Lâu Linh không còn sức lực để ý tới giọng điệu đồ trẻ con của anh. Sau khi hít một hơi thật sâu, cô vội chạy vào toilet, xối hết mùi máu tươi trên người, dùng sữa tắm chà xát cơ thể mấy lần, đến nỗi làn da đỏ rực mới bước ra ngoài.

Ngày đầu tiên tận thế bùng nổ, Lâu Linh bị Lâu Điện lãnh khốc vô tình đẩy ra ngoài giết zombie —— nói dễ nghe rằng để rèn luyện, chấp nhận sự thật tận thế đến.

Chờ đến tối, bộ não đồ dẫn của Lâu Linh mới nhớ ra cô bạn thân ở trường. Cô vội cầm điện thoại gọi cho Lâm Bảo Bảo, nhưng tín hiệu chấp chờn, đều là âm báo bận. Hiện tại không còn tín hiệu sao?

Rất nhanh, dường như Lâu Linh nghĩ ra điều gì đó, nhìn về phía người đang ngồi bên cạnh cầm lược chải tóc cho cô, mím môi, cụp hờ mắt.

Hình như cả ngày hôm nay, từ buổi sáng rời giường, biểu hiện của anh hết sức kỳ lạ. Hơn nữa anh cố tình làm cô quên gọi cho Lâm Bảo Bảo. Nếu gọi từ sáng, khi đó còn có tín hiệu, có lẽ sẽ liên lạc được với cô ấy. Nhưng lúc đó cô bị hoảng sợ, quên hết tất cả, di động tắt máy cũng không biết...

Đêm dài, thế giới tăm tối yên tĩnh. Điện nước chưa bị cắt nhưng chẳng ai dám bật đèn, dù bật đèn cũng che cửa sổ thật kín, chỉ sợ ánh sáng dẫn dụ quái vật.

Tay Lâu Điện luồn vào tóc cô lưu lại cảm giác thoải mái, nhìn về phía cô gái cuộn mình trên sofa về mặt buồn rầu cắn móng tay, anh cầm lọ tóc đen mềm mại trong tay cuốn vài vòng, sau đó đưa tay ra ôm trọn người cô vào lòng, dễ dàng kiểm chế cô, ôn nhu nói: “Tiểu Linh, nên ngủ thôi.”

“...”

Khóe miệng Lâu Linh run rẩy, chịu kích thích cả ngày, lúc này cô thật sự không còn sức lực dây dưa với cái tên đồ tối nệ bệnh này nữa. Đến khi nằm trên giường, phát hiện anh chỉ đơn thuần ôm mình ngủ, không làm những chuyện khác, cô kéo chăn trùm kín đầu.

Ngủ thôi, cô muốn dùng giấc ngủ vỗ về trái tim bị hoảng sợ cả ngày trời! Hi vọng sáng mai tỉnh lại, sẽ phát hiện tất cả chỉ là một giấc mơ!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mục thế phủ xuống, mục tiêu của mọi người là:

Mục tiêu của Lâu Linh là: Chinh phục mặt thế, rời xa biến thái ~~

Mục tiêu của Lâu Điện là: Chinh phục em gái, mỗi ngày ăn thịt ~~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mặt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tận thế ập đến (2)

4:00 sáng ngày 10 tháng 10 năm 20×5, một tầng thiên thạch chứa virus mang tính hủy diệt rơi xuống hành tinh xanh, toàn bộ hệ sinh thái trên hành tinh bị phá hủy, mở ra tận thế.

Ngày thứ ba của tận thế, mất điện, nước bị ô nhiễm nhẹ, uống vào miệng cảm thấy có vị lạ. Có điều ở tiểu khu của bọn họ, trên nóc mỗi nhà đều có một hồ chứa nước, tạm thời không cần lo lắng vấn đề nguồn nước bị ô nhiễm. Còn bên ngoài, nước mà người dân mua từ nhà máy nước bắt đầu ô nhiễm.

Lâu Linh xem mấy túi gạo, bột, thịt và hoa quả trong bếp, còn có thùng đựng nước tinh khiết, hơi cau mày. Dù bây giờ có lương thực dự trữ nhưng cô biết sẽ đến lúc họ ăn hết, hơn nữa không biết đại họa này kéo dài bao lâu, còn sinh ra ảnh hưởng gì nữa. Đến lúc đó mấy vật dụng dùng một lần còn sản xuất không? Đất có trồng được lương thực không?

Có điều, nhân loại đã trở thành chúa tể của hành tinh xanh, đứng ở đỉnh cao nhất của chuỗi thức ăn, sức sống ngoan cường đến khó tin. Dù như thế nào, trong tuyệt vọng, chắc có thể tìm thấy một lối thoát?

Lâu Linh an ủi mình, tuy rằng zombie xuất hiện nhưng nhân loại cũng dần thích ứng, tiến hóa theo. Bất luận là thiên nhiên hay giống nòi luôn có trạng thái cân bằng.

Ít nhất sau ba ngày, hằng ngày cô đều bị Lâu Điện nhả tâm đả ra khỏi cửa đối mặt với đám quái vật. Ban đầu ọ ọ suốt, bây giờ cô phản ứng cực nhanh, chém giết zombie, thích ứng với hiểm họa có thể ập tới bất kì lúc nào, không thể không kể tới công lao của Lâu Điện.

Chẳng qua, cũng có phiền não, tuy không biết thảm họa này sẽ kéo dài đến khi nào nhưng cô biết thực phẩm trở thành điểm mấu chốt. Ngoài thức ăn, còn cần rất nhiều đồ dùng hằng ngày, là một nữ hán tử, cô có quyền lo lắng đến tất cả đồ dùng cần thiết —— ví dụ như băng vệ sinh, nếu dùng sản xuất thì sao? Chẳng lẽ phụ nữ không còn đường sống?

Đang buồn lo vô cớ, đôi tay từ phía sau ôm cô vào lòng, hơi thở nóng bỏng phả vào vành tai, người nọ nói: “Tiểu Linh, sẵn sàng chưa, chúng ta ra ngoài thu thập vật tư.”

Lâu Linh lười giãy giụa —— khí lực người này lớn đến mức khó tin, cô nghi ngờ phải chăng giống mấy tin đồn lan truyền trên mạng, anh đã thức tỉnh dị năng lực lượng kiềm tốc độ, đặt vào thời bình, anh sẽ là superman. Có điều, đêm trước khi tận thế chưa bùng nổ, anh đã khỏe như thủy thủ Popeye ăn rau chân vịt, chắc không tính là biến dị, điều này thật không khoa học.

Lâu Linh ừ một tiếng, ngoan ngoãn để anh dắt ra khỏi phòng bếp —— không giãy tay ra nổi, thực khổ bức.

Lâu Điện trên mặc áo đen quần da đen chỉnh tề, dưới đi đôi giày thể thao, dáng người cao to dong dong —— tất nhiên Lâu Linh thừa biết bộ dạng này biến hóa thế nào khi cởi quần áo, rất giống với những hình ảnh không trong sáng trong truyện của bọn con trai. Còn cô vẫn mặc đồ thể thao, chân đi đôi giày thể thao, y hệt lúc trước tận thế. Hiện tại cô phải cảm ơn Lâu Điện trước kia làm cô cảm thấy nguy hiểm, quần áo đa phần toàn đồ thể thao năng động, không dùng đến giày cao gót nên chưa cần lo lắng vấn đề trang phục.

Xe để trong sân, không lái vào gara của tiểu khu nên giảm bớt rất nhiều phiền toái.

Mấy ngày nay, zombie quanh nhà bọn họ đã bị mình Lâu Linh xử lý sạch sẽ. Mỗi lần cô bị Lâu Điện lên con điên đẩy ra chém zombie, đều phát hiện mấy hộ hàng xóm gần đó trốn sau rèm cửa sỏ lén nhìn cô giết quái vật. Ánh mắt họ như đang nhìn kẻ ngốc, hình như họ cho rằng chẳng mấy chốc ZF sẽ phái người tới cứu trợ, bọn họ cần bản không cần đích thân đối mặt với loại quái vật vừa nguy hiểm lại ghê tởm này. Đương nhiên, vì tiểu khu là khu nhà giàu, độ an ninh cực cao. Mấy con zombie hành động chậm chạp không thể phá cửa vào nhà ăn thịt họ, bởi vậy tạo thành những người này không hề có cảm giác nguy hiểm.

Lâu Linh vốn dĩ cũng chẳng có cảm giác nguy hiểm, nhưng không tránh nổi Lâu Điện phát bệnh. Anh bắt cô đối mặt trực diện với hiện thực tàn khốc, biết có một ngày hết sạch đồ ăn, về sau quái vật cũng tiến hóa vân vân —— tuy rằng cô thấy lạ sao anh có thể tường tận mọi chuyện đến thế. Nhưng thái độ Lâu Điện rất chắc chắn, mặc dù nói bằng giọng hồ hững vẫn khiến con người không khỏi sinh ra cảm giác tin tưởng, kể tiếp thấy tuyệt vọng về tương lai theo lời anh.

Lâu Điện lái xe, Lâu Linh ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nhìn ven đường hỗn loạn và máu me. Bây giờ là ngày thứ ba tận thế bùng nổ, đường phố ngày xưa sạch sẽ nay vừa bẩn vừa loạn, có thể bắt gặp xác người và thi thể zombie ở bất cứ đâu. Khắp nơi là zombie với khuôn mặt thối rữa, động tác chúng chậm chạp như trẻ con chập chững học đi hoặc những người già yếu. Xe chạy qua, chúng chưa có phản ứng, đã bị bỏ lại phía sau. Đương nhiên, ngẫu nhiên có thể bắt gặp cảnh người chạy như điên vì bị zombie đuổi theo, Lâu Điện làm như không nhìn thấy trực tiếp lái xe đi.

Lâu Linh thấy vậy mà khó chịu.

Tuy rằng cô biết tận thế đại biểu cho cái gì, có điều chẳng qua đó là một khái niệm. Mấy ngày qua quét sạch zombie trong tiểu khu, giữa các nhà trong tiểu khu cách nhau một khoảng. Người sống ở đây không giàu cũng có quyền thế, thời điểm bắt đầu tận thế là buổi sáng, ít người ra khỏi nhà khiến cho số zombie trong tiểu khu cũng không nhiều. Mỗi lần giết xong một đợt zombie phụ cận chạy đến, cô không mất nhiều thời gian. Hơn nữa, tuy nhìn qua Lâu Điện có vẻ nhả tâm, thực ra anh luôn ở sau lưng bảo vệ cô. Đợi cô giết xong, anh sẽ nắm tay cô về nhà, chờ đợi cô là chậu nước ấm gội đầu và các món ăn cực kì mỹ vị, khiến cô chưa tinh táo nhìn thẳng vào tận thế. Đến bây giờ, tận mắt chứng kiến thành phố ngày xưa phồn hoa xinh đẹp nay trở nên hoang tàn, cảm giác bị ai trào dâng trong lòng cô, khó có thể diễn tả thành lời.

Lâu Linh thấy xe đi qua một siêu thị diện tích khá lớn, quay đầu nhìn về phía Lâu Điện, gặp anh không thèm liếc mắt, trong lòng cô không khỏi có chút

nghe ngò, chẳng lẽ không phải đi thu thập vật tư à? Có nơi nào nhiều hàng hóa hơn siêu thị đâu?

Tuy rằng nghe ngò, Lâu Linh cũng không hỏi, tiếp tục đi lên kính xe xem tình cảnh bên ngoài.

Ngày thứ năm tận thế ập đến, lượng thực phẩm tích trữ trong nhà của mọi người không còn nhiều. Rất nhiều người đã ý thức được tầm quan trọng của thức ăn. Họ liên tục tìm kiếm nguồn thực phẩm, đương nhiên các siêu thị là mục tiêu của mọi người và một số siêu thị cùng cửa hàng ít có zombie cũng nằm trong tầm ngắm. Lâu Linh trông thấy nhiều chàng trai trẻ và cô gái khỏe mạnh tránh zombie, lén lút đi vào một số siêu thị hoặc cửa hàng.

Họ dừng xe trước ngã tư, đỗ ở một nơi có vẻ bí ẩn.

Rất nhanh Lâu Linh biết họ đang ở đâu. Nhìn con phố cách đó không xa, số lượng zombie đông nghìn nghịt, da đầu cô tê dại, vẻ mặt không thể tin nhìn người đàn ông bên cạnh.

Trước tận thế, con phố này là khu vực tương đối nhộn nhịp. Ở đây có nhiều loại cửa hàng từ thực phẩm đến vật dụng gia đình, đồ điện, quầy thuốc, một con phố cực kì đầy đủ, rất nhiều người dân thích đến đây mua đồ. Vì vậy, zombie tương đối nhiều, xem đám zombie dày đặc chi chít, Lâu Linh hơi choáng. Cô thào nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy có khả năng Lâu Điện yêu cô đến chết nên hiện tại anh muốn cô trực tiếp đi tìm cái chết.

“Tôi đây thu thập vật tư?” Lâu Linh dùng ánh mắt nhìn bệnh thần kinh quan sát anh.

Lâu Điện bình tĩnh quay sang, nói: “Về vật tư không vội, giết zombie trước, em chưa huấn luyện đủ.”

Khóe miệng Lâu Linh run rẩy. Có nghĩa rằng vì zombie trong tiểu khu đã bị cô giết hết, anh đành dẫn cô ra ngoài, tìm nơi khác giết zombie? Anh thấy tôi nhàn hạ thì ngơ ngẩn hả?

Nhưng Lâu Điện không cho cô cơ hội chuẩn bị, một lần nữa lên con đày cô xuống xe.

“Đi đi!”

Khi Lâu Linh vùng kiểm chém zombie, Lâu Điện thản nhiên đi phía sau. Con đường này dài mấy ki-lô-mét. Bởi vì nhân loại biến dị thành zombie vào khoảng bảy giờ sáng, đúng giờ mọi người đi làm nên nơi này thành chỗ zombie tụ tập đông nhất. Chỉ chờ bọn họ tiếp cận, zombie ngửi được mùi máu thịt tươi ngon đang lơ dờ chậm chạp lập tức vọt tới đầu phố.

Zombie ở đây cực kì đông đúc, nhiều đến nỗi chỉ cần là người bình thường chẳng ai ngốc chạy đến nơi này. Hơn nữa, mấy con phố toàn cửa hàng kinh doanh, không có người ở, thoát nhìn giống như địa bàn của zombie. Nhiều zombie quá, một mình Lâu Linh không thể đối phó hết, lúc này cần Lâu Điện giúp một tay.

Đây là lần đầu tiên cô quan sát Lâu Điện giết zombie, động tác của anh dứt khoát, mỗi chiêu cực kì đơn giản, chủ yếu theo đuổi chữ nhanh, thành thạo. Các động tác ẩn chứa một vẻ đẹp, rất tao nhã, anh tựa như hiệp sĩ ma cà rồng trong một bộ truyện tranh. Cô chưa từng biết Lâu Điện có thân thủ tốt như vậy, chẳng lẽ anh chưa quên mối hận mình đánh anh đo đất nên lên đi học?

Zombie quá nhiều, Lâu Linh cho rằng Lâu Điện không muốn sống nữa nên mới chạy tới nơi này. Nhưng không, rất nhanh cô phát hiện lần rơi vào tuyệt cảnh này là có mục đích. Mỗi lần anh đều thành thạo dẫn lối cô lại gần các cửa hàng nhỏ ven đường, lấy một cửa hàng làm cứ điểm, chém chém chém đám zombie như bầy ong nhào tới. Không chém hết thì người chui vào trong cửa hàng, đóng cửa lại là được. Trong lúc cô chém zombie, Lâu Điện nghiêng người lách vào trong, không biết anh đi làm chuyện xấu xa gì.

Đương nhiên, rất nhanh thôi, Lâu Linh biết chuyện xấu xa anh làm là gì.

Những cửa hàng trên con phố này có diện tích không lớn, nhưng quý ở điểm đầy đủ hết, từ cửa hàng thuốc lá, rượu; hàng ăn; cửa hàng hoa quả, nước tinh khiết đến nơi bán hạt giống, quầy thuốc... Lâu Linh không đếm nổi hai người bước vào bao nhiêu cửa hàng nhỏ. Mặc dù buồn bán nhỏ, nhưng trong bốn, năm mươi mét vuông chật hẹp đồ vật chất kín. Sau khi nơi này biến thành chỗ zombie tụ tập, cần bán không ai có gan chạy tới đây. Đối với các cửa hàng cửa đóng chặt mà chẳng có người, Lâu Điện cực kì thoải mái dùng sức mạnh phá hỏng cửa nhà người ta, đường hoàng bước vào.

Lâu Linh nỗ lực giết zombie, Lâu Điện lại như người rảnh rỗi đi dạo cửa hàng. Lâu Linh chẳng quan tâm anh muốn làm gì, theo số lượng zombie giết được càng nhiều, cô mệt đến mức sắp không nhấc nổi cánh tay, so sánh với Lâu Điện sạch sẽ, trên người cô khó tránh khỏi dính nhiều máu zombie, cái mùi mốc ối.

Lần này bọn họ vào cửa hàng bán đồ của mẹ và trẻ sơ sinh. Khi cửa đóng lại, Lâu Linh té liệt ngồi phịch xuống đất thở phì phò. Lâu Điện đi vào phía trong cửa tiệm tủ, lấy một chai nước khoáng ra khỏi tủ lạnh, mở nắp đưa cho cô. Thấy khuôn mặt cũng như quần áo cô ướt đầm mồ hôi, anh xé khăn giấy trong quầy thu ngân bên cạnh lau mồ hôi cùng các vết bẩn trên mặt cô.

Lâu Linh uống nước và nghỉ thêm một lúc. Ngẩng đầu liền thấy anh rút hai tay trong túi quần, đang nhàn nhã dạo một vòng trong tiệm này. Cửa hàng rộng năm mươi mét vuông, chia thành hai tầng trên dưới. Tầng trên chuyên về hàng hóa, tầng dưới làm nơi bán hàng. Hàng hóa trên kệ chủ yếu là đồ dùng của bà bầu và bé con, đương nhiên, còn có rất nhiều đồ vật mang tính biểu tượng cho phụ nữ, đó là... khu kỷ băng vệ sinh.

Lâu Linh thấy anh chăm chú nhìn băng vệ sinh, sau đó lại liếc cô một cái, sắc mặt có vẻ dăm chiêu, khuôn mặt cô đỏ rực, đang có chút thẹn quá hóa giận thì thấy anh đưa tay lên phía trên, sau đó toàn bộ hàng hóa kể cả đồng băng vệ sinh trên kệ đó biến mất, như thể đột nhiên trống rỗng trong tích tắc.

Biến mất?! (° o °) !

Lâu Linh mở to mắt, mồm há hốc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mục tiêu của Lâu Linh là: Giải quyết vụ kinh nguyệt, rời xa biến thái ~

Còn của Lâu Điện là: Chuẩn bị thêm nhiều băng vệ sinh, áp đảo em gái ~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tận thế ập đến (3)

Hai mắt Lâu Linh tròn tròn mồm há hốc, Lâu Điện lấy đồ xong chăm chú nhìn cô.

Sau một lúc lâu, Lâu Linh ngậm miệng, thu hồi dáng vẻ ngu ngốc của bản thân. Cô đang định mở miệng thì thấy người nọ quan sát một lượt cửa hàng đồ dùng của mẹ và bé, dùng giọng điệu thương lượng nói: “Những vật này có cần lấy không? Tuy anh không thích trẻ con lắm nhưng chẳng may em có, cũng cần đến.” Anh nhìn xuống bụng cô, dường như nơi đó đã có hạt ngọc Lam Điền của anh (1) —— có em gái nhà anh ấy!

“...”

(1) Hạt ngọc Lam Điền có hai nghĩa: Nghĩa thứ nhất dựa trên tích xưa về Dương Bá Ung ở huyện Lam Điền trông ra ngọc từ đó có một cuộc hôn nhân tốt đẹp với người vợ đức hạnh hiền thực Từ thị, sau dùng để chỉ nam nữ có cuộc hôn nhân tốt đẹp mỹ mãn. Nghĩa thứ hai chỉ người con gái có thai trước khi kết hôn. Ở đây dùng với nghĩa thứ hai.

Rất rất mạnh mẽ, Lâu Linh không biết anh lo lắng đến cả mấy chuyện xa lắc xa lơ như thế, càng làm cô thấy tội lỗi —— Ba Lâu Nhiên à, con của ba quá biến thái, con có lỗi với ba! >__

Lâu Điện thông thả rảo bước, đi qua chỗ nào hàng hóa nơi đó biến mất trong tích tắc. Cảnh tượng thần kỳ này khiến Lâu Linh có cảm giác xúc động muốn gọi người tới chiêm ngưỡng Chúa trời. Đương nhiên, tiếng zombie bên ngoài đập cửa ầm ầm cũng làm cô hiểu, đó mới là hiện thực.

Lâu Điện dọn sạch đồ ở tầng dưới của cửa hàng, sau đó lên tầng hai, lấy hết đồng hàng hóa chồng chất bên trên. Tuy cửa hàng khiêm tốn nhưng vì lượng khách đông nên hàng dự trữ rất nhiều. Nếu không phải đây là phố chuyên bán buôn sẽ không có cảnh hàng hóa chất đồng nhiều như vậy. Cũng vì lưu lượng khách nơi này lớn nên nó biến thành hang ổ của zombie. Với năng lực hiện nay của nhân loại, gần như không dám tới đây thu thập vật tư.

Bởi vậy, Lâu Điện cố tình lựa chọn những nơi như thế.

Zombie quá đông, không ai ngu ngốc như bọn họ chạy đến đây, cũng không ai có năng lực như Lâu Điện có thể vạch ra một lối đi giữa bầy zombie. Số hàng hóa này, nếu không tranh thủ lấy lúc zombie chưa tiến hóa, tương lai đến khi chúng thăng cấp, xuất hiện zombie bậc cao chiếm giữ nơi này, coi như số hàng này trở thành phế thải.

Đó cũng là nguyên nhân Lâu Điện không đến các siêu thị, nơi dễ thu gom vật tư hơn, cần chừa lại cho những người bình thường kia chút không gian sinh tồn. Đã có năng lực, sao không đi xa một chút, thu hoạch những thứ người ta không thể lấy?

Lâu Linh phân tích rõ ràng, ánh mắt nhìn về phía anh có chút thay đổi.

Đội Lâu Điện lấy sạch đồ, anh bước đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống – mắt ngang tầm mắt cô, đôi mắt trong veo đen láy như nhuộm sắc màu, phối với làn da trắng trẻo cùng diện mạo tuấn tú dễ làm người khác nảy sinh hảo cảm, hoàn toàn trái ngược với khí chất lạnh lẽo hững hờ. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt ấy, cô luôn cảm thấy nó cực kì thâm trầm làm cô hết hồn.

“Anh...” Lâu Linh cố gắng dùng ngữ khí bình tĩnh hỏi: “Đây là năng lực gì?”

“Dị năng không gian.”

“Còn em...” Cô hơi ảm đạm hỏi.

Lâu Điện ôm cô vào lòng, môi hôn nhẹ lên khóe mắt cô, nói: “Bé ngọc của anh, mọi chuyện đã có anh!”

Ấn ý rằng cô là người bình thường.

Thực ra Lâu Linh có biết về dị năng. Trước đó ngồi trên xe, cô từng thấy mấy người trên đường chạy trốn quãng qua cầu lửa và băng tiến vào đám zombie. Lúc ấy cô còn tưởng xe chạy quá nhanh khiến mình hoa mắt, hóa ra cô không nhìn lầm, đó là sự thật. Hiện tại, Lâu Điện cũng thể hiện năng lực của anh, càng làm cô nhận ra mình là người bình thường.

Quả nhiên, tạo hóa rất công bằng.

Nó thay đổi hệ thống sinh thái, làm nhân loại biến dị thành zombie, trở thành sinh vật bắt từ ăn thịt uống máu. Đồng thời nhân loại cũng tiến hóa, có sức mạnh thần kì, có thể đối chọi với zombie, giành được không gian sinh tồn.

Lâu Linh không có thời gian đau buồn quá lâu, bởi Lâu Điện thấy cô đã nghỉ ngơi đủ lại phát bệnh đẩy cô ra ngoài chém zombie. Nếu là dĩ vãng, Lâu Linh không thể lý giải việc anh làm, còn hiện tại, biết mình là người bình thường, so sánh với dị năng giả thức tỉnh sức mạnh thần kỳ, cô quá yếu ớt, chỉ còn một cách dùng tuyệt cảnh ép bản thân mạnh mẽ hơn.

Lâu Linh cố gắng giết zombie rèn luyện bản thân. Zombie chỉ chết chích chết làm cô nhìn mà da đầu tê dại, mùi hôi thối trên người chúng ập tới càng khiến người ta buồn nôn. Đặc biệt giờ mới tháng mười, vừa qua quốc khánh không lâu, cuối thu quang đăng, thời tiết khá oi bức càng khiến zombie bốc mùi nặng. Đúng là cực hình.

Dĩ nhiên, Lâu Linh hiểu nôn thì nôn, riết thành thói quen.

Đặc biệt mỗi lần Lâu Linh ngắm khuôn mặt bình thản của Lâu Điện, dường như hoàn toàn không đặt mùi hôi thối đó vào mắt, cô cảm thấy loại công tử được nuông chiều như anh có thể thích ứng, sao cô không thể? Cho nên ỏi xong, cô lại tiếp tục tôi luyện bản thân.

Lâu Điện đứng sau lưng cô, không kiêng kị triển khai tinh thần lực, bao phủ phạm vi mấy ngàn mét. Anh phát hiện vùng này không còn người sống sót, tất nhiên không có nguồn nguy hiểm nào khác. Còn bày zombie này, ngoài số lượng, về chất lượng chẳng ra sao. Đối với cường giả ở tận thế bảy năm trở về sau mà nói, đám zombie cấp thấp này chẳng đáng lọt mắt.

Quét hết xung quanh một lượt, không phát hiện nguy hiểm, tầm mắt anh lại chuyển tới trên người cô gái trước mặt. Hai tròng mắt đen như mực dần tỏa ra ánh hào quang, sau đó trở nên tĩnh lặng. Thấy mấy con zombie cùng lao tới làm cô không ứng phó kịp, ngón tay anh búng một cái, vài đạo không gian nhận (2) mắt thường không thể quan sát được lập tức giải quyết chúng trong im lặng.

(2) chỗ này rất khó dùng từ khác để diễn tả. Đại khái nó như kiểu vết cắt không gian, sắc bén như lưỡi dao, một chiêu thức được sử dụng trong chiến đấu, thường bắt gặp từ này trong truyện của con trai.

Cô vẫn sống thật tốt trong tầm quan sát của anh!

Lâu Linh rung mình một cái, sau khi dùng một tay chém bay đầu zombie, thấy cánh cửa cửa hàng bên cạnh mở, cô kéo Lâu Điện chạy về hướng đó, kế tiếp khóa cửa kính, ngồi phịch xuống đất thở hổn hển.

Lâu Điện dịu dàng rút tờ giấy ướt lau mồ hôi trên mặt cô.

Lâu Linh đối diện với cặp mắt còn sót lại chút điên cuồng tàn nhẫn, không biết nảy anh nghĩ đến cái gì, khí tức tà ác không hề bị che lấp —— anh anh anh, thật quá đáng sợ! Quả nhiên tận thế bùng nổ, độ biến thái cũng thăng cấp theo!

Đây là một tiệm bánh ngọt.

Lâu Điện thấy cô vẫn ngồi phịch trên mặt đất thờ dờn dập, anh đi kéo cửa sắt của tiệm xuống làm bên trong tối hẳn đi. Anh đỡ cô ngồi xuống ghế tình nhân trong cửa hàng, lấy một chai nước đưa cho cô.

Ngày thứ năm của tận thế, bánh ngọt trong cửa hàng đã quá hạn, Lâu Linh nhìn đồng bánh bày biện đẹp đẽ trong quầy thủy tinh, vẻ mặt đầy luyến tiếc.

Cuối cùng cô nhận ra rằng tận thế kéo theo rất nhiều điểm bất tiện, nghĩ đến cảnh có lẽ về sau không được nếm thử bánh nhiều bơ thơm nức và mềm mịn này nữa, cô không khỏi có chút đau lòng.

“Xem ra hôm nay không thể hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta nghỉ tạm ở đây một đêm.” Lâu Điện nói.

Về mặt Lâu Linh không thể tin nổi, “Ồ đây á?” Trong ổ zombie? Cô chọn mắt nổi không?

Lâu Điện ném cho cô một ánh mắt khẳng định, hứng thú quan sát Lâu Linh uể oải, tuyệt vọng. Cô tiếp tục nghe tiếng zombie bên ngoài cứng nhắc đập cửa, càng thêm chắc chắn đêm nay mình sẽ mất ngủ bởi quá ồn ào.

Tiệm bánh ngọt không lớn, tầm sáu mươi mét vuông, bánh ngọt trong tủ đều hết hạn, chỉ có đồ uống đóng trong các chai cất ở tủ lạnh có thể uống được. Lâu Linh nghỉ ngơi một lát, đi theo Lâu Điện thăm dò bên trong cửa hàng. Đi sâu vào trong, họ phát hiện có một phòng bếp riêng độc lập là nơi làm bánh, có cả nhà vệ sinh và một kho hàng nhỏ, trong kho hàng có mấy thứ bột mì linh tinh.

Lâu Linh thấy thế hai mắt sáng lên, thúc giục: “Anh lấy đi ~” đại khái biết tận thế đến, lương thực trở nên khan hiếm. Bởi vậy Lâu Linh đột nhiên có cảm giác thích thú với đồng lương thực có thể lấy miễn phí này. Hơn nữa ở những nơi như thế này, nếu không có Lâu Điện, chắc chẳng ai đến lấy đồ. Thay vì để chúng nó sau này biến chất thiu rọt, chỉ bằng giờ họ lấy hết.

Lâu Điện buồn cười nhìn cô, thu lương thực trong kho hàng vào không gian.

Phát hiện không còn gì bỏ sót, hai người lấy nước trong bếp rửa mặt mũi tay chân. Lâu Linh thấy ở đây có điều kiện, rất muốn tắm rửa thể nên dùng ánh mắt mong chờ nhìn về phía người đàn ông bên cạnh. Dưới sự kiên trì của cô, Lâu Điện đành tránh đi, chừa lại không gian cho cô.

Sau khi vào nhà vệ sinh, Lâu Linh lau khắp mình mẩy một lần. Khi định mặc quần áo vào thì gặp chút khó khăn —— Quần áo của cô dính đầy máu zombie đen sì, bốc lên mùi thối, mà ở đây không thừa nước để giặt giũ...

“Tiểu Linh, quần áo này!”

“...”

Lâu Linh nhìn anh quang minh chính đại mở cửa toilet. Khóa cửa bị anh dùng sức mạnh vận nhẹ nhàng, căn bản không coi là khóa. Cô suýt nữa khóc thút thít bỏ chạy, quả nhiên muốn làm biến thái cũng cần vốn liếng!

Lâu Điện đưa quần áo cho cô, nhìn bộ dạng cô chỉ mặc đồ lót ôm quần áo ngốc nghếch. Anh chau mày, ánh mắt sẫm soi từng cen-ti-mét, quả thực dùng mắt hiếp – dâm cơ thể cô. Cảm giác tòm lộn men theo xương sống bò lên trên, cả người cô cứng đờ.

Lâu Linh cứng nhắc nhận quần áo, may mắn anh chỉ nhìn, không có hành động nào khác. Chờ anh quay người rời đi, cô vội cầm quần áo mặc, lập tức xấu hổ.

Nội y, quần lót... Vì cái lông gì anh biết rõ kích cỡ của cô? AAAAA! Đúng là tên biến thái!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mật Thể Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tận thế ập đến (4)

Lúc Lâu Linh mặc xong quần áo đi ra, thấy đồng tử kính đặt bánh ngọt trong tiệm bị dòn vào một góc, lấy chỗ đất trống, bên trên chính là cái giường đôi.

Lâu Linh: =□=! Giường đôi?! Ở đâu ra thể?

Lâu Điện ngồi trên giường, thấy cô bước ra, vẫy tay, dáng vẻ như sói hoang đang dụ dỗ tiểu bạch thỏ, tính ăn tiểu bạch thỏ sạch sành sanh.

“Bên trong còn nước, anh vào lau qua người đi.” Lâu Linh vội vàng đuối khéo.

Trên người Lâu Điện không một vết bẩn. Tuy mặc cả cây đen nhưng không biết anh làm thế nào, không để một giọt máu zombie dính vào người, không nhiễm một hạt bụi nhỏ. Về ngoài sạch sẽ như tinh anh ngồi trong văn phòng khiến Lâu Linh rất hâm mộ, thậm chí quyết tâm, sẽ có một ngày cô cũng có thể làm được như Lâu Điện.

Lâu Điện gật đầu, “Cũng tốt, đỡ khiến em ghét bỏ!”

Lâu Linh run rẩy khoe miệng, “Em không chê.” Cô thối hơn anh nhiều, anh còn ôm được, sao cô dám chê anh?

“Ừm, anh biết Tiểu Linh sẽ không ngại!”

“...”

Lâu Linh phát điên, cô bị anh xoay vòng vòng đúng không? Đứng quanh co thử cô nữa, cô thật sự không ghét anh —— Được rồi, từ khi mẹ và ba Lâu qua đời, hai anh em sống nương tựa vào nhau, cô coi anh như người thân, có ghét ai chứ tuyệt không ghét anh. Cho nên dù biết anh sa đọa, biến thái, có tính cảm không đúng với bản thân, trừ trốn tránh cô không hề có suy nghĩ ghê tởm anh.

Với anh mà nói, quả thật bọn họ không có liên hệ máu mủ, ở bên nhau cũng chẳng sao. Chỉ là cô luôn cảm thấy tình cảm của anh quá đáng sợ, ánh mắt nhìn cô cũng đáng sợ, cô không chịu nổi, vốn lên kế hoạch tốt nghiệp xong sẽ đến thành phố ven biển ở phía Nam tìm công việc kéo dài mấy năm, đợi khi anh nghỉ thông suốt, cưới cho cô một chị dâu mới quay về. Ai ngờ tận thế đột nhiên giáng xuống, vào thời điểm sợ hãi đến mức lòng người tuyệt vọng, tất nhiên hai anh em phải giúp đỡ lẫn nhau...

Lâu Điện tắm rửa xong thì thấy cô gái tựa cằm trên đầu gối, khuôn mặt thanh tú ngơ ngác nhìn xa xăm, ánh mắt tan rã, tâm trí không biết đi đến chốn thần tiên nào. Đến khi anh ngồi xuống bên cạnh, thấy rõ ràng là anh, cô giống như con thỏ đứng phát dại, bị anh kéo vào lòng.

Giấy dựa theo bản năng, phát hiện hai tay giữ chặt mình là tường đồng vách sắt không thể đẩy ngã, Lâu Linh rất nhanh chấp nhận sự thật, sờ sờ bụng nói: “Anh, em đói!”

Lâu Linh cho rằng anh sẽ lấy mấy thứ bánh bích quy linh tinh này thu được ra ăn cho xong bữa tối, ai ngờ anh kéo một ngăn tủ làm bàn, lại lấy thêm hai cái ghế, sau đó lấy đồ ăn nóng hổi ra từ không gian. Com để nguyên trong nồi com điện, lấy cả nồi ra, mở nắp, com bốc khói nghi ngút. Đồ ăn đặt sẵn trong mâm, bốn món mặn một món canh, chân giò hầm, thịt heo xào lăn, ngư hương nhục ti, mộc nhĩ đen xào, cải luộc và canh sườn hầm ngô, cà rốt.

Chuyên mục ẩm thực tiếp tục lên sóng:

Hồi oa nhục: Món ăn nổi tiếng ở Tứ Xuyên bao gồm thịt lợn ba chỉ, cải thảo, ớt xanh, đậu tương cả vỏ, tương ngọt, xì dầu, rượu, hành, tỏi. Thịt heo mang đi luộc, chín độ khoảng 80% (tức là thịt còn đỏ hồng) thì vớt ra thái thành những miếng dày cỡ 2mm. Cải, ớt cũng thái sợi, sau đó cho vào chảo xào nhanh tay trên lửa lớn và không lâu, vì nếu không rau cải sẽ ra nước khiến hương vị món ăn mất đi. Vì thịt heo được làm chín hai lần nên mới có tên là hồi oa nhục, là chữ ‘hồi’ trong trở lại, lần nữa

Ngư hương nhục ti: là một món ăn cay mang đặc trưng của Tứ Xuyên, nói nôm na đó là món gồm có (tạm gọi là) nước sốt được chế từ đường, dấm, xì dầu, hành, bột ngọt, nước luộc thịt, và thịt lợn thái chỉ, xào chung với măng, mộc nhĩ, ớt tươi. Sau đó cho phần sốt đã chế ở trên bỏ vào thịt và đảo đều. Gọi là Ngư Hương, không phải vì có liên quan tới cá, mà cách chế biến và các gia vị dùng trong món ăn này tương tự như cách người Tứ Xuyên chế biến món cá. (Nguồn: Chết, sập bẫy rồi chương 13)

Mộc nhĩ đen xào, nguyên liệu chính gồm: mộc nhĩ, dấm hoa quả, nước sốt salad, gừng, ớt xanh, muối, dầu hạt tiêu, đường, dầu ăn.

Cải luộc: nghe tưởng món rau hóa ra là món mặn. Rau cải rửa sạch, đổ vào nồi có dầu nóng, xào sơ cho cải chín một nửa rồi cho thêm nước, rượu gạo, gừng và đun nhỏ lửa một lúc, gấp ra đĩa. Xì dầu, đường trộn với nhau thành nước sốt, rưới lên trên cải.

Canh sườn hầm với ngô, cà rốt:

Chiến đấu một ngày, vừa mệt vừa đói, nhìn thấy thức ăn nóng hổi đúng là chảy nước miếng.

Có một không gian riêng quá tiện lợi! Lâu Linh vô cùng cảm động nhìn các món ăn trước mặt, lại nhìn sang người đàn ông đang soi com cho cô. Mặc dù anh sa đọa, hơi biến thái nhưng đối xử với cô tốt vô cùng, đó cũng là lý do cô tình nguyện bao dung cho hành động của anh.

Lâu Linh đỡ lấy bát com anh đưa, nói cảm ơn sau đó ăn ngấu nghiến. Vì cả ngày hôm nay thần kinh cô căng như dây đàn, lượng vận động lớn hơn hẳn bình thường. Đám zombie bu lại gần như phá hủy tam quan (1), khiến chiến thần kinh của cô, cảm giác mệt hơn cả hai mươi năm qua nên hôm nay sức ăn của Lâu Linh gấp hai lần trước đây, ngay cả bản thân cô còn giật mình. Lại nhìn sang Lâu Điện, Lâu Linh đột nhiên cảm thấy mình ăn còn quá ít, bởi vì Lâu Điện ăn nhiều gấp đôi cô, hai người ăn hết sạch thức ăn.

(1) Tam quan thường dùng để chỉ tầm nhìn, giá trị, quan điểm về cuộc sống.

Com nước xong, Lâu Linh ưỡn bụng không muốn động dậy nhưng thấy Lâu Điện thu dọn bát đĩa mang vào bếp rửa, cô vội vàng qua giúp. Máy chuyên không làm việc, chờ ăn chờ uống, cô không làm được. Dè dặt Lâu Điện không cho cô động tay anh lấy ra từ không gian chum nhỏ to màu tím đã rửa sạch để cô ngồi trên ghế nhỏ bên cạnh anh nhấm nháp, vừa ăn nhỏ vừa xem anh rửa nồi rửa chén. Cô có cảm giác như bị bao nuôi —— không phải, là heo bị vỗ béo chờ anh ăn.

Lâu Linh nhét quả nho vào miệng anh, hỏi: “Với dị năng giả không gian, thời gian trong không gian đều dừng lại à? Diện tích không gian lớn cỡ nào? Có thể chứa rất nhiều thứ sao? Ngoài tác dụng để đồ, nó còn có công dụng khác không? Có phải dị năng không gian rất hiếm không? Anh làm mấy món này bỏ vào không gian từ bao giờ? Anh có thể cách không thủ vật (2) không?”

(2) Là kỹ xảo đem lực lượng trong cơ thể tách ra, bao trùm lấy đồ vật muốn cầm, sau đó lại không chế thu hồi lực lượng lại.

Nghe cô lải nhải, trên mặt anh không có nửa phần mất kiên nhẫn, vừa rửa bát vừa trả lời: “Hừm, thời gian trong không gian là bất động, có điều chỉ không gian của anh mới thế, những người khác thì không. Vì vậy Tiểu Linh đừng nói với người khác nha.” Anh dùng giọng đồ trẻ con nói.

Lâu Linh lườm anh một cái, “Em không ngốc.” Lâu Điện rõ ràng đặt con át chủ bài của anh trước mặt cô, đây là sự tin tưởng anh dành cho cô. Chắc anh cũng hiểu rõ, dù có chết, cô cũng không bán đứng anh. Vì vậy, anh không hề kiêng kỵ phơi bày bản tính của mình. Anh chắc chắn cô sẽ không phản bội, sẽ không làm chuyện bất lợi đối với anh, đó là lý do anh luôn áp chế được cô.

Lâu Điện nghiêng đầu mỉm cười với, nụ cười kia tỏa sáng gần như đâm mù mắt cô nên Lâu Linh vội cup mắt, ra vẻ nghiêm túc ăn nho.

Tiếp theo Lâu Điện giải đáp các thắc mắc của cô. Độ lớn nhỏ của không gian và thời gian diễn ra như thế nào tùy vào năng lực của từng dị năng giả. Dị năng càng yếu, không gian càng nhỏ, thời gian trôi đi gần bằng với bên ngoài. Dị năng giả có dị năng mạnh mẽ, không gian mở rộng, thời gian trong đó cũng trở nên thông thả. Dị năng không gian ngoài để chứa đồ, còn có các kỹ năng khác như thuần di, không gian nhận. Cái này phụ thuộc vào việc dị năng giả phát huy dị năng của bản thân và nắm giữ nó đến mức nào. Còn cách không thủ vật, Lâu Linh nghĩ quá nhiều, chuyện này là không thể.

Lâu Linh nghe anh từ tốn giải đáp, muốn hỏi tại sao anh nắm rõ thế, đọc được những tài liệu này ở đâu, có điều nhìn nho trong tay mình, lại liếc bóng lưng anh rửa sạch bát và cất nước còn thừa vào không gian, cuối cùng cô không mở miệng.

Hơn nữa, nếu độ lớn nhỏ và thời gian trong không gian tùy thuộc vào mỗi dị năng giả, dị năng giả cấp một không gian nhỏ nhất, thời gian trôi qua giống như bên ngoài, như vậy... Hàng hóa trên con phố này cùng với các món ăn nóng hổi... Lâu Linh thở dài, người đàn ông này có quá nhiều bí mật, rõ ràng

anh đào sẵn hố dụ cô nhảy vào.

Sau khi ăn xong, sắc trời bên ngoài tối dần. Đám zombie vẫn bám riết, không từ bỏ việc đập cửa sắt, nhưng sức chúng nó quá yếu. Cửa sắt đã trải qua gia cố rất chắc chắn, chẳng qua tiếng đập cửa ầm ầm kia cũng khá ồn.

Ngày mai phải tiếp tục huấn luyện nên thấy gần giờ, họ đi ngủ.

Vốn dĩ Lâu Linh cho rằng mình sẽ mất ngủ nhưng được Lâu Điện ôm trong lòng ngực, ngửi mùi hương quen thuộc trên người anh, chỉ chốc lát sau cô từ từ chìm vào giấc ngủ trong tiếng va chạm ồn ào.

Phát hiện cô ngủ say, Lâu Điện nhẹ nhàng bịt tai cô, tinh thần lực khổng lồ không kiêng kị tràn ra ngoài hình thành một tấm màng chắn tinh thần, tác động đến ý thức của zombie khiến chúng không nhìn thấy tiệm bánh ngọt này. Chúng bắt đầu tản ra, lão đạo du đang không mục đích trên con phố.

Lâu Điện hơi nhếch môi cười, tâm tình không tệ, hết cúi đầu cọ cọ vào căn cổ trắng muốt lại hôn nhẹ rồi mới bình yên ngủ.

Lâu Điện biết mình nằm mơ, mơ thấy quãng thời gian đầu tận thế ở kiếp trước.

Khi đó vì thứ hai Lâu Linh không có tiết nên ở nhà thêm một ngày, bởi vậy cô thoát khỏi cảnh rơi vào miệng đám zombie đông đúc trong trường học. Còn anh, vì là nhóm thức tỉnh dị năng đầu tiên nên hôn mê ba ngày ba đêm.

Anh còn nhớ như in, khi anh tỉnh lại, đập vào mắt là đôi mắt tiều tụy tràn ngập vui sướng của Lâu Linh. Sau đó cô ôm anh gào khóc, đây là lần thứ hai khi cô đã trưởng thành khóc trước mặt anh ngoài lần rơi nước mắt vì ba mẹ qua đời. Bên ngoài toàn quái vật đáng sợ, thân nhân duy nhất lại hôn mê bất tỉnh, có khả năng giống như trên TV nói, tỉnh dậy biến thành quái vật zombie khiến cô bị dẫn vật trong đau khổ.

Rất nhiều người vì xem tin tức trên TV và báo viết, giết hại người thân, bạn bè đang hôn mê của mình, nhưng em gái anh dù biết mình có thể gặp nguy hiểm nhất mực canh giữ bên cạnh anh, chưa từng có suy nghĩ giết anh.

Sau này, anh là dị năng không gian thuộc nhóm đầu tiên thức tỉnh, có điều lúc đầu dị năng không gian thật sự quá yếu, giống như đồ bỏ đi. Ngoài việc có thể chứa ít đồ, sức chiến đấu lại không mạnh. Rõ ràng anh mới là dị năng giả mà phải dựa vào sự bảo vệ của Lâu Linh...

“Lâu Điện, thiên nhiên đúng là công bằng, nhất định chúng ta có thể sống tốt ở tận thế.”

Trong chuỗi ngày tuyệt vọng kiệt quệ của tận thế, cô luôn mỉm cười vui vẻ như bầu trời trong xanh trước tận thế, xua tan lo lắng trong lòng mọi người, cũng làm trong lòng anh dần dần nảy sinh dục vọng điên cuồng. Từ ngày thơ thích một người biến thành tình yêu điên cuồng biến thái, anh muốn chiếm hữu cô, không muốn để kẻ khác phát hiện ra điểm tốt đẹp của cô.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mục tiêu của hôm nay:

Mục tiêu của Lâu Linh: Vẫn được ăn cơm nóng canh ngọt ở tận thế ~~

Mục tiêu của Lâu Điện: Làm em gái mạnh hơn, áp đảo em gái ~~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tận Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tận thế ập đến (5)

Tồn mấy ngày, rốt cục họ đi hết khu phố bán buôn này, những vật tư cần thiết đều được thu vào túi, có điều chưa giết sạch zombie.

Sau khi rời khỏi con phố kinh doanh ấy, mùi hôi thối trong không khí giảm đi nhiều, Lâu Linh hít một hơi thật sâu luồng không khí tạm coi là sạch sẽ, cảm giác cuối cùng mình đã được sống lại. Khóe mắt liếc thấy bên cạnh có một con zombie nhào tới, cô không chút do dự vung thanh kiếm trong tay, đầu zombie bắn lên cao.

Bị zombie cào bị thương sẽ biến thành zombie, nên mấy ngày qua, trong hạng mục huấn luyện của Lâu Linh có một điểm: đó là tranh thủ khi zombie chưa lại gần cơ thể, cô phải giết chết chúng nó, rèn luyện luôn tốc độ và kỹ xảo.

Trở lại nơi đậu xe lúc trước, hai người vừa ngồi vào trong xe, lập tức xe phóng như bay, bỏ xa đám zombie đuổi tới ở phía sau hít khói.

Lâu Linh ngồi ở ghế phụ, mở một chai nước khoáng uống liên tục vài hớp, sau đó vặn nắp chai thật chặt, cất đi.

Lâu Điện liếc cô một cái, anh chưa bao giờ nói gì đã thấy tính cô tự giác không lãng phí tài nguyên nước, ánh mắt âm thầm. Hình như cô luôn ý thức được tình cảnh của bản thân nhanh hơn người bình thường, hiểu tầm quan trọng của nước, từ đó tự đưa ra phán đoán chính xác. Đó cũng là nguyên nhân kiếp trước bọn họ có thể bình an sống đến bảy năm sau tận thế. Nếu không phải...

“Nè, ở đó có người cầu cứu!” Lâu Linh đột nhiên nói.

Lâu Điện nhìn qua, trước cửa sổ một căn hộ ở tầng ba trong tòa nhà chung cư ở ngã tư, có người nhào người ra, cầm tấm vải màu đỏ vấy vấy. Nghe thấy tiếng kêu “Cứu mạng”, Lâu Điện nhìn cũng không thèm nhìn mà lái xe qua luôn. Hiện tại zombie chỉ mới sơ cấp, cho dù là người thường cũng có thể đối phó bọn chúng, chỉ cần chạy thật nhanh, chẳng sợ chúng đuổi kịp. Còn mấy người ngồi đó chờ anh tới cứu, cứu một lần còn có lần thứ hai, chỉ bằng dùng cứu họ, hưởng hồ anh đầu nhất thiết phải làm thế.

Đối với hành vi coi thường của Lâu Điện, Lâu Linh không nói gì.

Tuy rằng zombie trên đường đi qua đi lại nhưng chỉ cần dám đi giết chúng, tuyệt đối sẽ không bị mắc kẹt. Hơn nữa bọn họ chỉ lái xe ngang qua, muốn dừng lại đến giúp họ giết zombie, chẳng phải là tiếp theo còn đưa họ về nhà? Làm gì có chuyện tốt như thế? Người không tự cứu bản thân mà cầu xin người khác cứu, hành động này càng dung túng cho tính trây ỳ của những người đó yếu đuối.

Trên đường về nhà, tình huống như thế này xảy ra rất nhiều. Có người trốn trong nhà nghe thấy tiếng xe, ào ào ngó ra ngoài cửa sổ tra xét, thấy xe đi qua, có kẻ biết kêu cứu mạng, có người chỉ nhìn.

Ngoài bọn họ, còn có những người khác cũng lái xe đi thu thập vật tư. Lâu Linh phát hiện dám ra ngoài phần lớn là dị năng giả, ven đường những nhà có người ở, cũng vươn tay cầu cứu đám người có năng lực thần kỳ này, kết quả —— tất nhiên không cần phải nói. Trong đó có một chiếc đang ở lối rẽ đột nhiên tăng tốc, chắn trước xe bọn họ. Có một tên đồ con nhào người ra khỏi cửa xe, ném cầu lửa về phía zombie trên phố, chẳng qua độ chính xác rất thấp.

Lâu Linh vốn dĩ rất hứng thú xem bọn họ ném dị năng, tuy cô không có dị năng nhưng nhìn qua cũng thấy mê. Có điều khi trông thấy mấy tên đó phách lối ném cầu lửa vào xe bọn họ, cô chẳng thích nhìn nữa.

Mất thấy quả cầu lửa kia sắp rơi vào xe bọn họ thì đột nhiên nó mất đi độ chính xác, cũng không biết thế nào, dường như có một cơn trận gió cuốn quả cầu lửa bay ngược trở lại. OÀNH – sàn chiếc xe con kia bốc cháy khiến cho chiếc xe đột ngột mất lái, đi vòng quanh, phát ra tiếng phanh xe chói tai.

Kỹ thuật lái xe của Lâu Điện rất siêu, mặt không đổi sắc vượt qua chiếc xe kia, khi vượt qua anh còn điều khiển xe va chạm với xe bọn chúng. Lâu Linh có thể trông thấy mấy tên đồ con trong xe bị đâm ngã trái ngã phải, ánh mắt nhìn về phía bọn họ tràn đầy sát khí. Trong lòng Lâu Linh ngạc nhiên, có điều chỉ chốc lát xe họ đã vượt qua xe bọn chúng, chẳng biết sau này còn gặp lại không nên cô không để ý nữa.

Rất nhanh họ trở về ngôi nhà đã xa cách mấy ngày.

Lúc xe lái vào tiểu khu, người sống sót ở đây nghe thấy âm thanh, ào ạt ra thăm dò. Thấy xe dừng trước cửa nhà họ Lâu, họ đoán ngay là Lâu Linh kẻ ngốc hằng ngày ra giết zombie, nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Sau khi về đến nhà, Lâu Linh nhìn ngôi nhà quen thuộc, bất giác cảm động. Tận thế, có một nơi ở an toàn và độ phòng ngự tuyệt đối, so với trước tận thế còn làm cho người ta xúc động và yên tâm hơn.

Lâu Điện đi cuối cùng khóa cửa lại, nhìn cô nàng lao thẳng về phía sofa nằm, trong mắt yên bình.

Tiểu khu bọn họ sống nằm ở vùng ngoại thành, mật độ dân cư không cao nên số lượng zombie không nhiều. Tuy rằng diện tích nơi này rất lớn, bởi vì có Lâu Linh thanh lý, zombie đã bị giết gần hết.

Sau khi trở về, nghỉ ngơi một ngày, Lâu Điện lại bắt đầu dẫn cô ra ngoài giết zombie, thuận tiện thu thập vật tư. Chẳng qua bọn họ không đến mấy nơi như siêu thị, trung tâm thương mại mọi người thường đổ xô đến, mà tới mấy con phố nhiều zombie.

Lâu Linh biết, Lâu Điện không chỉ lấy hàng hóa mà anh muốn huấn luyện cô nên anh mới chọn những nơi đó.

Sau một đợt liên tục ra ngoài, Lâu Điện thấy cô đối mặt với zombie có thể mặt không đổi sắc thì không bắt cô đi nữa. Điều này làm mặt Lâu Linh đầy vệt đen, cả người cảm thấy không tự nhiên —— chẳng lẽ cô bị cưỡng chế ngược?

Có thể vì ở tiểu khu có Lâu Linh dọn dẹp zombie trở nên rất an toàn. Mấy ngày qua lục tục có người trong nội thành trốn chạy tới đây. Ở nơi này còn rất nhiều phòng trống, phần lớn là chủ nhân đi kinh doanh ở ngoài chưa trở về, những người đó dùng sức mạnh phá cửa chống trộm, sau đó vào phòng trống bên trong ở, chẳng có ai nói bọn họ. Vào thời điểm nhạy cảm này, trật tự xã hội đã loạn, mọi người sẽ không nói đến mấy thứ như đột nhập nhà dân trái phép, có thể sống là tốt rồi.

Bên ngoài lại truyền tới tiếng xe phanh lại, Lâu Linh chạy đến cửa sổ nhìn ra ngoài, phát hiện lại có thêm người sống sót tới. Sau lưng họ có mười mấy con zombie đuổi theo. Sau khi những người này vọt vào tiểu khu, họ đóng cánh cổng sắt loang lổ vết máu lại, ngăn đám zombie ở ngoài, sau đó đồng loạt

nằm sông xoài trên mặt đất. Ai còn có sức lực thì cảnh giác quan sát tiểu khu, phòng ngừa trong đây có zombie.

Mỗi lần thấy người sống sót trốn vào, Lâu Linh lại có chút vui mừng, nó chứng minh đồng loại sống sót nhiều thêm một chút.

Trái ngược với Lâu Linh vui vẻ, Lâu Điện không hề cảm động, vẫn chuyên tâm làm việc của mình: đọc sách, ngắm cô, ngăn người, vào phòng bếp nấu cơm cho cô ăn.

Những lúc thế này, Lâu Linh chỉ có thể sờ mũi, không biết nói gì. Dù cô hơi nhiệt tình quá, nhưng không thể bắt người ta giống cô được? Mỗi người là một cá thể độc lập, có người trời sinh Thánh Mẫu, có người trời sinh ích kỷ, mỗi cá nhân có suy nghĩ và cách sống của riêng mình, cô không thể chỉ trích người khác.

Điện nước bị cắt, may thay nhà dùng bếp ga, còn mấy bình gas dự trữ. Lâu Điện nhân lúc rảnh rỗi, cố gắng làm thêm nhiều thức ăn chín từ đồng lương thực tồn ở nhà, bỏ vào trong không gian. Lúc này Lâu Linh mới biết hóa ra đồ ăn nóng hổi bọn họ ăn ở ngoài không biết do anh làm sẵn từ bao giờ rồi để trong không gian.

Trong phòng bếp vang lên tiếng lạch cạch, Lâu Linh rời khỏi cửa sổ, chạy vào bếp thì thấy Lâu Điện đang làm bánh bao, trong chậu rửa là lớp vỏ đã cán xong, trên bàn kính là từng cục nhân bánh được chia đều, toàn nhân thịt trộn nấm hương. Thấy vậy, mặt mày Lâu Linh hớn hở vội vàng xắn tay giúp.

Trước tận thế Lâu Điện đã mua một đồng thực phẩm, hơn nữa mấy ngày qua thu gom hàng hóa, bọn họ không thiếu cái ăn. Chỉ có nước sinh hoạt là tương đối khó khăn, hại Lâu Linh nếu không ra ngoài giết zombie, bình thường buổi tối chỉ có thể lau qua người, không dám tùy ý lãng phí nước. Nhưng nếu giết zombie mà cả người bắn thối, cho dù nước ít ỏi, Lâu Điện cũng trực tiếp ném cô vào buồng tắm.

Sau khi Lâu Linh nặn một cái bánh xấu xí không nhận ra nôi là bánh bao, cô bị Lâu Điện không chút khách khí đá cô ra khỏi bếp. Lâu Linh hết cách, chỉ có thể nấp ở cửa, bắt đầu bới móc Lâu Điện. Cô vốn là cô gái ưa náo nhiệt, giờ không thể xem TV, không thể online, không thể nói chuyện với bạn nên cô đành chấp nhận tìm Lâu Điện thay thế, dù sao đã là người thân sống cùng một mái nhà mười mấy năm.

“Anh, đồ ăn của chúng ta đủ không?” Tuy cô không biết không gian Lâu Điện lớn cỡ nào, có thể chứa bao nhiêu thứ, nhưng nghĩ tới tận thế mới bùng nổ, không biết khi nào nó kết thúc, đâm ra hơi lẩn tránh.

Như thường lệ Lâu Điện chỉ đáp một câu: “Không cần lo lắng.”

Thấy cô còn điều muốn nói, Lâu Điện lấy từ không gian một quả táo đỏ đưa cho cô. Lâu Linh nuốt nước miếng, tìm dao gọt hoa quả bỏ táo thành từng miếng nhỏ, mình ăn một nửa, dứt cho anh một nửa. Hiện tại cô ăn cô uống đều do Lâu Điện quản, không thể bị anh coi thường cô là con sói bị cùn ăn mất lương tâm.

Nhưng mà, khi anh cắn ngón tay cô mút mút thì sắc mặt Lâu Linh tối sầm, quyết định bản thân nên lòng lang dạ thú một chút thì hơn.

Lâu Điện nặn bánh bao rất đẹp, trên đỉnh có nếp uốn tựa như một tác phẩm nghệ thuật, khiến Lâu Linh kinh diễm một phen. Họ vừa cho bánh bao vào nôi hấp, đây nấp lại cũng là lúc cửa nhà bọn họ bị người gõ vang.

“Linh Linh, điện hạ, hai người có nhà không, mau mở cửa, bọn mình tới cứu hai người!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mục tiêu của Lâu Linh là: Có thể thoát khỏi tầm nhìn của biến thái nửa bước!

Mục tiêu của Lâu Điện là: Trải qua cuộc sống hạnh phúc chỉ có hai người!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Lòng người thời tận thế (1)

“Linh Linh, điện hạ, hai người có nhà không, mau mở cửa, bọn mình tới cứu hai người!”

Khi Lâu Linh nhận ra chủ nhân giọng nói này là ai, cô cực kì vui vẻ. Tận thế bùng nổ, cả thế giới đều thay đổi, nói không lo lắng đến đám bạn ở trường là giả. Nhưng di động không có tín hiệu, Internet cũng mất, căn bản không có cách liên hệ nào với người khác. Mặc dù trong lòng lo lắng, chẳng lẽ cô không màng sinh tử chạy đi tìm người? Lâu Linh cảm thấy mình không vĩ đại đến vậy, vứt bỏ thân nhân trong nhà để đi tìm bạn.

Tuy vậy cô vẫn hi vọng mọi người còn sống. Giờ nghe thấy giọng Lâm Bảo Bảo rành rọt, sao cô có thể mất hứng. Đặc biệt Lâm Bảo Bảo còn đến tận đây tìm mình cũng khiến cô vô cùng cảm động.

Lâu Linh rất vui vẻ, quay đầu nhìn vào mắt Lâu Điện, thấy anh không có ý gì, cô lập tức chạy đi mở cửa.

Lâu Điện từ từ rửa sạch tay, dựa vào cửa phòng bếp nhìn Lâu Linh dẫn ba nam hai nữ đi tới. Ánh mắt anh đột nhiên lóe lên vẻ tàn độc, rất nhanh biến thành hờ hững, trong trẻo.

“Điện hạ, anh không sao chứ!” Cô gái mặc bộ quần áo thường ngày với khuôn mặt baby chạy đến trước mặt Lâu Điện, kích động hỏi.

Thần sắc Lâu Điện thản nhiên, hơi lạnh lùng, gật đầu tỏ vẻ đáp lại.

Lúc này, từ phòng bếp tỏa ra mùi thức ăn thơm nức, cùng với đó là tiếng bụng réo vang. Mấy người ở đây không khỏi đỏ mặt, có điều trải qua nửa tháng ở tận thế cũng làm cho bọn họ luyện thành da mặt dày, không quá xấu hổ. Không gì quan trọng hơn việc lấp đầy bụng.

Lâu Linh đánh giá bọn họ, xem ra qua hơn nửa tháng, những con người quen thuận buồm xuôi gió đã nếm mùi đau khổ, biết được tầm quan trọng của thức ăn. Nhưng so với đám người cô gặp trên đường may mắn vì sống sót, trên người bọn họ có thêm mấy phần tự tin, tinh thần phấn chấn, tựa hồ không tuyệt vọng vì tận thế đã đến mà còn háo hức muốn thử.

Cảm giác này rất rõ ràng, từ cách bọn họ thản nhiên như thường đi vào nhà người khác, không có nửa điểm câu nệ có thể nhìn ra. Lâu Linh rất nhạy bén, dù vui mừng vì bạn bè đến, nhưng cũng thu hết phản ứng của họ vào đáy mắt.

“Hai người đang hấp bánh bao à?” Lâm Bảo Bảo vui mừng nói, “Lâu lẩm rồi bọn em không được ăn đồ nóng, thật tốt quá.”

Lâu Linh lại liếc nhìn Lâu Điện, thấy anh không phản ứng liền nói: “Chắc ai nấy đói cả rồi, tôi đi lấy bánh bao cho mọi người.”

Một lát sau, mọi người ngồi trong phòng khách ăn bánh bao.

Lâu Linh và Lâu Điện ngồi cạnh nhau, đối diện với họ là ba nam hai nữ ngấu nghiến ăn bánh bao nóng hổi, vừa ăn vừa len lén liếc hai anh em.

Đám người này chính là bạn học và học trưởng cùng trường với Lâu Linh, trong đó ba nam lần lượt là Tịch Mộ Phong, Trần Khải Uy và Vệ Hiến. Hai nữ theo thứ tự là Lâm Bảo Bảo cùng Hoàng Chi Lăng. Tịch Mộ Phong và Hoàng Chi Lăng là đàn anh đàn chị hơn họ một khóa. Lâm Bảo Bảo cùng Trần Khải Uy, Vệ Hiến là bạn cùng lớp của Lâu Linh. Bình thường nếu trong lớp định tổ chức hoạt động, bọn họ thường tụ tập thảo luận, gặp mặt có thể nói mấy câu nhưng chỉ dừng ở đó, chưa thân thiết đến mức không có gì giấu nhau. May mà Lâm Bảo Bảo khá thân với hai bạn nam, Lâu Linh ngại trong nhà có vị đại thần sa đọa kè kè canh giữ, không dám nói chuyện với giống đực khác.

Nghe Lâm Bảo Bảo kể lại, Lâu Linh mới biết, đêm trước khi tận thế ập tới, vì mấy người họ đi hát Karaoke đến mười hai giờ đêm, trường đã đóng cửa nên Lâm Bảo Bảo dẫn những người này đến nhà trọ hai người thuê ở ngoài nghỉ tạm một đêm. Ai dè hôm sau tỉnh lại phát hiện thế giới biến đổi, bên ngoài toàn đám quái vật ăn thịt người. Lúc đầu bọn họ trốn trong phòng trọ, đến khi hết thức ăn, họ buộc phải ra ngoài tìm thực phẩm.

“Điện thoại không gọi được, bọn mình lo cho cậu mãi nên tới tìm cậu.” Lâm Bảo Bảo tổng kết bằng một câu.

Lâu Linh thấy cô ấy liên tục liếc Lâu Điện, e là cô ấy đi tìm anh mới đúng. Cô và Lâm Bảo Bảo tình cờ gặp nhau hồi sinh viên năm nhất đến nhập học; sau đó lại là bạn cùng phòng ký túc xá, vì vậy họ chơi thân với nhau.

“Đương nhiên, Tịch học trưởng cũng đồng ý.” Về mặt Lâm Bảo Bảo ái muội nói.

Tịch Mộ Phong nở nụ cười: “Em không sao thật tốt quá.”

Sắc mặt Lâu Linh tối sầm, trong lòng nhủ thầm đừng nói câu này trước mặt nam thần đen tối chứ, cẩn thận anh tiếp tục xấu xa! Quả nhiên, tay Lâu Điện đặt sau lưng không dấu vết siết chặt eo cô, không đau, nhưng tê tê đại đại, quả thực đòi mạng người, cô lại không dám lên tiếng để người ta biết.

“Cám ơn mọi người đến tìm tôi, các bạn không sao cả chứ?” Lâu Linh giả vờ không có chuyện gì xảy ra hỏi.

Lâm Bảo Bảo bật cười, không thèm để ý nói: “Đương nhiên không sao, bọn mình có dị năng mà.”

“Dị năng á?” Lâu Linh tròn tròn mắt.

Dáng vẻ của cô rơi vào mắt người khác lại thành hoảng hốt. Còn Lâu Điện vẫn như Lã Vọng buông cần (1), cử chỉ tao nhã như quý công tử. So với đám nam nữ trẻ tuổi, biểu hiện của anh chẳng khác gì lúc trước tận thế, dường như tận thế không ảnh hưởng chút nào đến bọn họ.

(1) Lã Vọng buông cần:

Khương Tử Nha hay còn gọi là Thái Công Vọng hoặc Lã Vọng là một công thần đời nhà Chu, học rộng nhưng không ra làm quan. Khi đã 80 tuổi. Lã Vọng vẫn ngồi câu cá ở bờ sông Vị Thủy chưa ra giúp đời. Một hôm, Văn Vương là vua sáng lập ra nhà Chu, đi săn gặp ông ở bờ sông Vị Thủy, biết ông là người có tài, Văn Vương mừng rỡ mời về lập làm quân sư, tôn làm thượng phụ. Từ đó, Lã Vọng đã đem tài đức của mình giúp Văn Vương lập nên nghiệp nhà Chu thành đạt rực rỡ, lưu sử sách muôn đời.

Câu Lã Vọng buông cần ý chỉ Lã Vọng ở bờ sông Vị Thủy là để chờ đợi minh quân, ý nghĩa là nói những người cố gắng học tập chờ đợi thời cơ.

Đám người Tịch Mộ Phong, Vệ Hiến lên quan sát anh em nhà họ Lâu, thấy biểu hiện anh như vậy, có vẻ hơi kỳ quái.

Lâm Bảo Bảo búng ngón tay một cái, cái ly trên bàn trước mặt vốn trống không lập tức đầy nước, sau đó cô nói với Lâu Linh: “Bắt đầu từ ngày tận thế bùng nổ, ngoài chị Hoàng, bọn mình lên con số liên tục ba ngày ba đêm, sau này cảm thấy dị năng thức tỉnh. Anh Tịch thức tỉnh dị năng hệ sét, Trần Khải Uy là dị năng hệ băng, còn Vệ Hiến có dị năng hệ không gian, chị Hoàng không có dị năng. Linh Linh, hai người thì sao? Điện hạ tài giỏi thế, hẳn là anh có thức tỉnh dị năng chứ?” Về mặt Lâm Bảo Bảo khó tránh về đặc ý. Luận thực lực, mình nhóm bọn họ đã có bốn dị năng giả, quả thật rất lợi hại, có tiền vốn kiêu ngạo một hồi.

Đáng tiếc rằng hiện tại năng lực dị năng giả quá yếu, phóng dị năng một, hai lần cần chút thời gian hồi phục. Bởi vậy khi đối phó với zombie, mọi người vẫn giữ thói quen công kích vật lý. Máy ngày nay, Lâu Linh thường ra ngoài, từng trông thấy dị năng giả giết zombie, tất nhiên hiểu rõ vấn đề.

Lâu Linh đang định trả lời thì Lâu Điện mở miệng: “Tôi là dị năng không gian, Tiểu Linh không thức tỉnh dị năng.” Nói xong, anh thu cái ly trên mặt bàn vào không gian, rồi thả về chỗ cũ.

Nghे vậy, đám người ở đây đều hơi thất vọng. Trong mắt bọn họ, dị năng không gian chỉ có thể chứa vài thứ, ban đầu không gian nhỏ, sức chiến đấu không mạnh, thật sự không có tác dụng gì lớn. Nhưng mà, có dị năng không gian cũng tốt hơn người thường, ít nhất mang đồ thuận tiện hơn. Nhóm Trần Khải Uy nguyên bản bị Lâm Bảo Bảo cưỡng chế đến nơi này, trong lòng còn ôm vài phần hi vọng, mong anh em nhà họ Lâu là người lợi hại. Không ngờ một dị năng không gian, một là người thường, kém kỳ vọng của họ quá xa.

Lâm Bảo Bảo không nghĩ tới sẽ như vậy, sắc mặt cứng đờ, rất nhanh cô xốc lại tinh thần nói: “Không sao, không gian của điện hạ có thể chứa đồ, Linh Linh tuy là người bình thường, nhưng chúng ta là chị em tốt, mình sẽ bảo vệ cậu.”

Lâu Linh cười nhẹ, nói: “Cám ơn cậu nhưng tớ không cần người khác bảo vệ, tớ cũng có thể giết zombie.”

Lâm Bảo Bảo ngồi xuống bên cạnh Lâu Linh, vươn tay ôm cô tựa như an ủi. Cánh tay Lâu Điện để ở eo Lâu Linh đành phải rời khỏi vị trí. Thấy cảnh Lâu Linh bị cô gái khác ôm vào trong lòng, ánh mắt Lâu Điện càng đen tối u ám, nhìn đến độ trái tim Lâu Linh sắp chịu không nổi, vội vàng thoát khỏi cái ôm của cô bạn.

Lâm Bảo Bảo ồn ào một lúc rồi cười bảo: “Thực ra hiện tại không có dị năng cũng không sao, nghe nói về sau vẫn có thể thức tỉnh.”

“Vậy mượn lời tốt lành của cậu.”

Hai người nhìn nhau cười.

Những người khác thấy vậy, thần sắc khác nhau, trong đó nữ sinh tên Hoàng Chi Lăng nín cười, cô cũng khát vọng có thể thức tỉnh dị năng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Lòng người thời tận thế (2)

Ăn xong bánh bao nóng hổi, Lâm Bảo Bảo dùng dị năng tạo cho mỗi người một cốc nước, sau đó cùng mọi người cảm ơn anh em nhà họ Lâu.

Tận thế mới hơn nửa tháng, tuy rằng trật tự xã hội đang có xu thế xói mòn nhưng dù sao thế giới vẫn minh đã hình thành nhiều năm nên những chuẩn mực đạo đức cơ bản còn tồn tại. Đặc biệt đối với nhóm sinh viên được hưởng qua nền giáo dục chính quy này mà nói họ vẫn chưa mất dần tới mức ăn không của người khác mà không biết đường cảm ơn, cũng chẳng tự phụ coi sự giúp đỡ này là hiển nhiên.

Chờ mọi người làm quen với nhau xong, Lâu Điện đột nhiên hỏi: “Sau này các cậu có tính toán gì không?”

Đoàn người đều nhìn anh. Từ khi vào nhà đến giờ, số lần Lâu Điện lên tiếng chỉ đếm trên đầu ngón tay, anh hờ hững lạnh nhạt ngồi một chỗ, tao nhã như một quý công tử bước ra từ trang truyện cùng tiếng nói êm dịu gãy gọn. Nếu là trước tận thế, đây tuyệt đối là hình mẫu lý tưởng mà phái nữ điên cuồng theo đuổi, nhưng sau tận thế, diện mạo cùng năng lực này ngó nghiêng kiểu gì cũng giống loại tiểu bạch kiểm bám váy phụ nữ mua vui. Bởi vì thấy dị năng không gian của Vệ Hiến nên bọn họ mới biết lợi ích của dị năng này, so sánh với khả năng chiến đấu thật sự là đồ bỏ đi. (các người sẽ hối hận!)

Nhưng, khi anh vừa cất tiếng, giọng nói điềm đạm cùng với thần sắc điềm tĩnh đến lạnh nhạt bất giác khiến sau lưng mọi người đổ mồ hôi lạnh, trong lòng không khỏi tăng thêm vài phần cẩn thận, không dám tùy tiện như trước mặt Lâu Linh.

Nghे được lời anh, mọi người đưa mắt nhìn nhau, sau đó đồng loạt nhìn Tịch Mộ Phong.

Lâu Điện tiếp tục nói: “Tôi nghe Tiểu Linh nói, các cậu đều là người vùng khác, không biết trong nhà còn người thân nào không?”

Về điệu dáng của Lâu Điện rất lừ lờn, khiến đôi phương cảm thấy anh là một người tốt, cộng thêm dung mạo hoàn hảo càng khiến người khác yên tâm.

Nhà của Vệ Hiến ở thủ đô, Tịch Mộ Phong cùng Hoàng Chi Lăng ở thành phố S; sau khi tận thế bùng nổ, bọn họ đều bị hôn mê, trừ Hoàng Chi Lăng kịp gọi một cuộc điện thoại về nhà thì tất cả đã mất liên lạc, điều này khiến họ rất sốt ruột nhưng lực bất tòng tâm. Không. Trần Khải Uy vốn là người của huyện gần đây, chỉ gần ngồi xe phóng nhanh ba tiếng là về đến nơi; điện thoại trong nhà không gọi được, nhiều khả năng lành ít dữ nhiều.

Tịch Mộ Phong là người đứng đầu nhóm sinh viên, trước khi tới đây anh sớm có tính toán, đứng trước anh trai của Lâu Linh tất nhiên không định giấu diếm: “Tuy không biết thảm họa này sẽ kéo dài đến khi nào, nhưng bọn em định tới thủ đô. Họ hàng của em và Hoàng Chi Lăng ở thủ đô, người nhà chắc cũng đến đó. Nhưng trước lúc đấy, bọn em đã hứa sẽ đưa Trần Khải Uy về nhà. Đến lúc đó nếu quen biết cả thì mọi người cùng tới thủ đô.”

Thủ đô là trung tâm kinh tế chính trị của cả Hoa quốc, có trang thiết bị quân sự rất lớn, cho dù có zombie, tin rằng cục diện rất nhanh được khống chế. Ý tưởng của nhóm Tịch Mộ Phong rất tốt, cũng phù hợp với tư duy thông thường; nhưng đừng quên Hoa quốc có bao nhiêu người, mỗi người đều muốn tới thủ đô vậy một cái thủ đô có thể chứa được bao nhiêu?

Lâu Điện không nói gì, ngầm đánh giá nhóm thanh niên vừa chỉ mới chớm trưởng thành, nét trẻ con còn vương trên mặt chưa hết, bọn họ tuyệt đối không tương xứng nỗi thảm họa tận thế này sẽ khiến nhân loại tuyệt vọng đến nhường nào... hiện tại chỉ mới bắt đầu. Trước khi zombie chưa tiến hóa, tất cả mọi người đều cảm thấy tận thế không có gì khác trước, vẫn mang tâm lý vui vẻ thoải mái.

Lâm Bảo Bảo chen miệng nói: “Điện hạ, anh và Linh Linh tới thủ đô cùng bọn tôi đi, ở đó có trang bị quân sự bậc nhất, chắc chắn có thể chống cự với zombie.”

Lâu Linh không nhận lời, quay đầu nhìn Lâu Điện; vừa thấy bộ dạng này của cô liền biết anh là người quyết định chính.

Lâu Điện cười nói: “Bọn tôi cũng có họ hàng ở thủ đô, quả thật từng có ý định đi tìm nhưng chưa phải lúc này.”

Dứt lời, Lâu Điện nói tiếp: “Các cậu có thể nghe đài radio, giờ có rất nhiều nơi đã thành lập căn cứ an toàn, chậm nhất một tháng nữa, ZF sẽ phái người vào thành phố đưa những người sống sót đến căn cứ.”

Nghe nói vậy, mọi người bắt đầu kích động, chẳng nhớ điều gì khác, gấp gáp hỏi thăm tin tức về căn cứ an toàn.

Đối với thảm họa này, tuy xã hội đã loạn nhưng quốc gia phản ứng cực nhanh, bất kể vì nguyên nhân gì, ZF nhanh chóng được thành lập, xây dựng căn cứ an toàn. Nhưng vì mới vven nửa tháng nên các trang thiết bị cùng hệ thống quản lý tại đây chưa hoàn thiện. Hơn nữa zombie không lợi hại nên mọi người vẫn đang cân nhắc. Bởi vậy họ không mấy hưởng ứng lời kêu gọi tích cực của ZF là nên bỏ lại nhà để tới căn cứ an toàn.

ZF: tiếng lòng chỉ Chính Phủ.

Đến khi thông tin về căn cứ an toàn chính thức được công bố, mọi người mới kích động, tràn ngập niềm tin vào tương lai.

Mất thấy trời tối dần, tuy nhóm người này tới đây có gây thêm chút phiền toái nhưng coi như biết điều, Lâu Điện sắp xếp cho họ nghỉ ngơi ở phòng khách trên lầu hai, đợi ngày mai tính sau; còn phòng ngủ của anh và Lâu Linh thì ở lầu ba.

Tịch Mộ Phong vốn còn muốn nói đôi lời với Lâu Linh, nhưng thấy Lâu Điện kéo cô đi nên đành ngậm ngùi. Hoàng Chi Lăng luôn chú ý tới anh, thấy thế không khỏi cười lạnh một tiếng. Cô biết Lâm Bảo Bảo vẫn muốn ghép đôi Lâu Linh và Tịch Mộ Phong, chính Tịch Mộ Phong cũng có ý đó, nhưng chỉ tiếc Lâu Linh nhìn thì yếu đuối nhưng thực chất lại giả thanh cao, làm bộ không hiểu, chưa từng chú ý tới Tịch Mộ Phong. Giờ xảy ra tận thế, Lâu Linh cũng như cô đều là người thường, chẳng biết có thể sống được đến bao giờ, cũng không biết có thể tồn tại trong tận thế bao lâu; người bình thường luôn bị người khinh thường.

Lúc bị kéo về phòng, Lâu Linh đang mãi suy nghĩ một chuyện, khi tận thế đến, hình như Lâu Điện không hôn mê ba ngày như những người kia nói...

Lâu Điện lấy bộ quần áo từ trong ngăn tủ, hỏi: “Em muốn tắm không?”

Lâu Linh sững sốt, nghiêm túc nói: “Giờ đang khan hiếm nước, không thể lãng phí!” Cô rất có tự giác.

“Không sao, bạn học kia của em là dị năng nước!”

“...”

Hóa ra ấn tượng về Lâm Bảo Bảo trong mắt anh chỉ là hồ chứa nước di động thôi sao?

Lâu Linh vốn quyết tâm muốn tiết kiệm tài nguyên nước nhưng bị cặp mắt đen sâu hun hút của anh nhìn, bỗng thấy lạnh lưng, nghe lời chạy vội vào toilet, sau đó khóa chặt cửa.

Chậm chạp tắm xong, vừa từ buồng tắm bước ra, cô bị ôm ngay lên giường.

Lâu Linh đen mặt, hóa ra mục đích vụ đuổi người là muốn cô tắm rửa thơm tho rồi ăn đậu hủ của cô? Đẩy ngực kẻ đầu sỏ ra, mãi đến khi anh chịu buông tay, Lâu Linh mới kéo được chăn che kín người, phòng bị nói: “Bạn học của em ở dưới nhà, anh bớt phóng túng một chút cho em.”

Lâu Điện khinh bỉ cười, “Thế thì sao?”

Trời ạ, xảy ra tận thế, lòng tự trọng của người này bị tha hóa rồi sao?

Lâu Điện cực kỳ nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, hôn tới hôn lui, cắn qua cắn lại mới chịu đi tằm, xong quay về giường lại kéo cô nằm đang ngán người vào lòng, cầm cổ vào đỉnh đầu cô, nói: “Mặc kệ em có dị năng hay không, anh sẽ bảo vệ em.”

Tất nhiên điều ấy Lâu Linh không nghi ngờ, chẳng qua cô nhận thấy mọi người đều có dị năng, còn cô thành kẻ yếu thì rất khó chịu. Tuy cô biết mình có thể giết zombie, tốc độ cũng rất nhanh, đương nhiên không thể so với dị năng giả, nhưng trong mắt những kẻ có dị năng thần kì kia, cô chính là kẻ yếu.

Lâu Linh thở dài, hất cái tay hư đốn đang mò vào áo ngủ của mình, hỏi: “Sau này anh có kế hoạch gì không? Tới thủ đô thật sao?”

Lâu Điện nghiêng người, một tay chống đầu, chăm chú nhìn cô, thẳng đến khi cô mất tự nhiên, anh mới cầm một lọn tóc đen lên, nói: “Nơi này coi như an toàn, chưa cần rời đi gấp. Tất cả mới chỉ bắt đầu...”

Tận thế không chỉ có uy hiếp từ zombie mà còn cả động thực vật biến dị, các loại thiên tai. Dường như từ vị trí thức ăn bị động thấp bé, động thực vật đều biến dị để chà đạp nhân loại ưu việt dưới gót chân. Thời tiết bắt đầu trở nên bất thường, cực nóng giao thoa với cực lạnh, mực nước biển dâng cao, vùng ven biển chìm ngấm trong nước. Đại dương trở thành mối nguy hiểm tàn khốc, không gian sinh tồn của nhân loại bị thu hẹp nghiêm trọng...

Sắc mặt Lâu Điện dửng dưng, ánh mắt hiện lên vẻ bất cần lạnh lẽo, Lâu Linh nhìn cũng có chút sợ hãi. Cô không biết Lâu Điện biến thành bộ dạng này bao lâu rồi, thần sắc trầm mặc so với khi anh tức giận càng khiến đối phương hoảng sợ. Rõ ràng biết anh gần mười năm, nhưng giờ cô chợt phát hiện mình không hiểu nổi anh của hiện tại.

Ngay khi Lâu Linh rời bởi thì Lâu Điện đột nhiên hoàn hồn, sau đó đặt cô nằm xuống, vùi mặt vào cổ cô, thở một hơi thật dài.

“Tiểu Linh...”

Anh khẽ gọi tên cô, cả người cô mềm nhũn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Lòng người thời tận thế (3)

Sang ngày thứ hai, sau khi ăn xong bữa sáng là bánh bao hấp còn thừa từ hôm qua cùng một ít dưa muối, nhóm Tịch Mộ Phong liền xuất phát đi thị trấn nhà họ Trần.

Lâm Bảo Bảo tuy không muốn đi nhưng vì lúc trước cùng nhau hoạn nạn cô đã hứa cả nhóm sẽ đưa Trần Khải Uy về nhà nên giờ khó mà lật lọng. Hoàng Chi Lăng chỉ là người thường, ban đầu mọi người muốn cô ở lại nhưng lo lắng cho Tịch Mộ Phong nên cô quyết tâm đi theo.

Lâu Linh thấy khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Chi Lăng tràn đầy kiên định, bướng bỉnh bám theo Tịch Mộ Phong, lại nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của nhân vật chính, thầm nghĩ có lẽ bọn họ vẫn còn cơ hội nên cũng yên lòng.

Ai ngờ, vừa quay đầu trông thấy ánh mắt quỷ dị của Lâu Điện nhìn cô đến da đầu tê dại, cảm giác phát ói lại bắt đầu trào dâng, không xua đi được.

Chờ nhóm người kia đi mất, trong nhà chỉ còn mỗi hai anh em.

Lâu Linh theo bản năng lui xa ra góc khác, dưới ánh mắt của Lâu Điện thiếu chút nữa muốn đạp cửa chạy trốn, nhưng cô thừa biết với tốc độ của mình chỉ là phí công vô ích. Lại bị giam cầm, Lâu Linh đã cam chịu.

“Em muốn chạy?” Ngón tay thon dài mon trón cầm Lâu Linh.

Lâu Linh thành thật đáp: “Không biết tại sao, vừa thấy anh là em có suy nghĩ muốn chạy.”

Kết quả của việc thật thà chính là môi bị cắn nát hung ác một chập, sưng vù, đau đến chảy nước mắt. Lâu Linh vô thức nhấc chân định đá đui Lâu Điện, tất nhiên thất bại, ngược lại còn bị anh áp trên tường tiếp tục hành hung chà đạp.

Đội chân tay Lâu Linh mềm nhũn, đầu mơ mơ hồ hồ, lưng tựa hồ trên tường, Lâu Điện ôm cô, hô hấp dồn dập bên tai, tiếng nói thì trầm thấp khan vang lên: “Tiểu Linh, đừng nhìn người đàn ông khác, anh sẽ nổi điên...”

Cho dù em không nhìn giờ anh đã nổi điên rồi còn gì!

Lâu Linh lại bị thứ tình cảm mạnh mẽ cùng sự nhiệt tình nóng bỏng của anh đè nén đến tê liệt, trong lòng đột nhiên trào dâng một cảm giác bất lực, cô lý nhí nói: “Cô bé... Bảo Bảo kia thích anh... Á ——” cô nhủ mảy rên lên một tiếng, tay anh sắp bóp nát thất lưng cô rồi. T_T

Anh gác cầm lên bờ vai cô, Lâu Linh không nhìn thấy vẻ mặt Lâu Điện, nhưng nghe được sự tàn nhẫn vô tình trong giọng anh: “Thì sao? Cô ta... anh đã cảnh cáo rồi, anh thích em, em đừng nhắc tới cô ta nữa. Trái tim anh không hướng về cô ta, nếu cô ta cứ dây dưa lãng nhãng, thì...”

Lâu Linh trầm mặc.

Cô không biết Lâu Điện đã vì việc này mà nhắc nhở Lâm Bảo Bảo, nghĩ đến tính cách của anh, e rằng ‘sự cảnh cáo’ đó chẳng nhẹ nhàng khéo léo gì cho cam. Lúc trước Lâm Bảo Bảo thổ lộ với cô rằng mình thích Lâu Điện, ngầm muốn thông qua Lâu Linh để móc nối làm quen, thậm chí cô ấy liên tục mượn điện thoại của cô gọi cho anh. Khi đó thái độ của Lâu Điện chưa dứt khoát như bây giờ, cô từng dò hỏi anh có thích Lâm Bảo Bảo không, anh phủ nhận. Vì vậy, cô đã khuyên can Lâm Bảo Bảo rất nhiều lần, nhưng cô bé này nói rất chắc chắn: “Con gái theo đuổi con trai dễ như trở bàn tay*, nhất định mình sẽ thu phục được nam thần!” Lâm Bảo Bảo quyết tâm thế nên cô không tiện nói nữa.

*女追男隔层纱: Câu này bắt nguồn từ câu nói bên TQ “男追女隔层山, 女追男隔层纱” với ý nghĩa nam theo đuổi nữ như trèo đèo vượt suối, gian nan khó khăn vô cùng còn nữ theo đuổi nam thì dễ như kim đâm tờ giấy.

Lâu Linh không muốn mất một người bạn tốt như Lâm Bảo Bảo nhưng cô ấy cố chấp quá mức khiến cô bó tay.

“Đừng phiền lòng vì người ngoài nữa!” Ngón tay thon dài vuốt ve lông mày nhăn nhó của cô; đôi mắt sâu thẳm thẳm đen láy chìm vào nhan sắc tuấn tú khiến con tim cô vô thức đập mạnh; ngay sau đó lại nhìn anh nở nụ cười dịu dàng, khe khẽ xoa dịu sự cau có của cô.

“Tất cả đã có anh, Tiểu Linh chỉ cần nghĩ đến anh là được.”

Lâu Linh nhẫn nại nhìn anh, cuối cùng đẩy anh ra đi lên lầu.

Đội cô thay xong bộ đồ thể thao đi xuống thì thấy Lâu Điện ngồi yên tĩnh trên sofa, chân vắt chéo, tư thế nhàn nhã không mất đi vẻ tao nhã, trên tay cầm một quyển sách dạy nấu ăn với tựa đề là “Người vợ tốt”. chàng trai có mái tóc đen đôi mắt đen, khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo cùng khí chất thanh cao không tỳ vết khiến cô hoảng hốt, ngỡ như tận thế chưa bao giờ xảy ra vậy.

“Đi đâu?” Lâu Điện nhủ mảy rên hỏi.

“Giết zombie.” Trong lòng ghen cục tức, Lâu Linh cảm thấy mình cần phát tiết. Giết zombie không chỉ xả stress còn có thể vì dân trừ hại, một công đôi việc.

Lâu Điện đứng lên, đột nhiên mỉm cười: “Cũng tốt, chẳng mấy chốc zombie sẽ tiến hóa, em cần luyện tập.”

Đến khi xe xuất phát hướng đến khu phố tụ tập zombie, Lâu Linh thiếu chút nữa buột miệng chửi thề, rõ ràng cô muốn tách người đàn ông này xa một chút, có sao giờ đi cùng nhau thế này?!!!

Chiếc xe dừng ở một con phố cạnh bờ sông, cách trung tâm thành phố 20 phút lái xe. Lâu Điện tìm một chỗ kín đáo cất xe, sau đó như thần kinh đẩy cô ra ngoài, đối mặt với một rừng zombie, ngay cả trong không khí cũng toàn mùi hôi thối và mùi máu nồng nặc.

Lâu Linh cầm trong tay cây kiếm sắc bén sát cánh chiến đấu với cô vô số lần, chăm chú nhìn zombie đang lác lác đi tới. Cô không còn cảm giác sợ hãi, khi chúng chưa đến quá gần thì nhanh nhẹn chém bay đầu. Nghiêng người thoát khỏi cánh tay của con zombie, Lâu Linh dứt khoát chặt bỏ nó, xoay người chặt đầu con zombie định đánh lên bên cạnh.

Con phố cạnh sông này trước tận thế là khu phố ẩm thực rất náo nhiệt, ở đây có đủ món ăn vặt các vùng miền, là học sinh hay người đi làm đều thích ghé qua thưởng thức mỗi giờ tan tầm hoặc lúc được nghỉ. Lâu Linh là một cận thị * chính gốc, quá quen thuộc chốn này, nhưng đó là trước tận thế nha, giờ đối mặt với cả con phố trải dài toàn zombie, cô muốn ói.

* 吃货: Một trong những nghĩa của từ “Cận thị” này là người chỉ biết ăn mà không làm (đồ làm biếng), chỉ ăn đồ ngon, sành ăn; người hay ăn vặt.

Trong lúc Lâu Linh chuyên tâm đối phó với đám zombie thì đột nhiên cô cảm giác được điều gì đó, không chút nghĩ ngợi lộn người về sau, khuỷu tay và đầu gối đập mạnh xuống nền đất, vừa đau vừa rát nhưng cô không để tâm lắm, thần kinh căng như dây đàn, tập trung cao độ. Lâu Linh vừa tránh thoát được tay của một zombie, quỳ trên mặt đất ngẩng đầu thấy một zombie khác biệt với những con cứng nhắc trì độn khác, nó như người thường hung ác ập đánh tới.

Zombie biến dị?!!

Lâu Linh tinh tường phát giác thấy điều này, ngay tại thời điểm con zombie lao tới lần nữa, cô lia kiếm chém, chặt đứt gần hết cánh tay bên phải của nó. Nhưng zombie không có cảm giác đau, vẫn tiếp tục lao tới. Lâu Linh liên tục né tránh, thẳng đến khi không tránh kịp, ánh mắt ngưng đọng, hạ thấp người sượt sang bên sườn con zombie, cô lập tức nhảy lên, tàn nhẫn vùng kiếm chặt đầu nó.

Đầu zombie văng lên cao, máu tươi bắn lên người cô.

Cơ thể Lâu Linh mềm nhũn, thiếu chút nữa té ngã, một đôi tay phía sau kịp thời đỡ lấy cô.

Ngửa đầu nhìn khuôn mặt tuấn lãng của Lâu Điện, trong lòng đột nhiên có cảm giác an tâm, sự mệt mỏi cũng tràn đến khiến mình mấy Lâu Linh đau nhức.

Lâu Điện thân nhiên liếc nhìn đám zombie gần đó, tinh thần lực khuếch tán không giới hạn, đẩy lùi đám zombie đang mò tới. Anh bế Lâu Linh dậy, đi tới một cửa hàng đồ uống bên cạnh, dùng sức mở cửa, sau đó đi vào.

Lâu Điện xé bỏ quần áo của cô, quần áo trên người cũng bị dính máu tanh hôi của zombie nên anh không chút khách khí lột sạch, chỉ mặc mỗi quần áo lót. Tuy Lâu Linh thẹn quá hóa giận nhưng nhìn anh lấy hòm y tế bôi thuốc vào chỗ trầy da cho cô nên đành ngậm miệng.

Trải qua màn chém giết zombie căng thẳng và mạo hiểm vừa rồi, trong lòng Lâu Linh đã không còn bức bối như trước, ngoại trừ việc trần truồng có chút mất tự nhiên thì cô thân nhiên để Lâu Điện bôi thuốc.

Vết thương không nhiều lắm, chỉ tập trung ở khuỷu tay và hai đầu gối, vì lúc tránh zombie bị rách da và đổ tí máu. Lâu Điện dùng cồn tiêu độc, sau đó dán urgo lên chỗ trầy da, những chỗ rách lớn thì băng lại bằng gạc.

“Anh, zombie vừa rồi...”

“Đó là loại zombie tiến hóa từ phổ thông lên cấp một, trong óc đã ngưng kết tinh hạch, hành động như người thường, thậm chí tốc độ so với người thường còn linh hoạt hơn. Về sau loại zombie này sẽ có rất nhiều, chúng sẽ càng ngày càng mạnh.”

Lâu Điện hồ hững nói: “Nhân loại có dị năng, dị năng có thể trải qua tu luyện từ từ mạnh lên, zombie tương tự như vậy, cũng sẽ tiến hóa, rất công bằng.”

Lâu Linh vô cùng sợ hãi.

Cô vẫn cho rằng dù mình là người thường, chỉ cần đủ nỗ lực sẽ không còn e ngại zombie nữa, nhất định có thể sinh tồn khá hơn ở tận thế tàn khốc này. Nhưng, hôm nay sau khi gặp con zombie cấp một kia, cô đã nhận ra, đối mặt với con zombie tiến hóa kiểu này, cô ứng phó rất khó khăn.

Hóa ra cô không mạnh mẽ như mình tưởng.

Điều này khiến cô có chút uể oải, uể oải đến xem chút nữa quên nửa người trên đang ở trần, chỉ mặc mỗi nội y, thẳng đến khi người đàn ông bên cạnh dùng ánh mắt nóng rực sẫm soi từng tác cơ thể cô, Lâu Linh mới vội vàng đưa tay bịt mắt Lâu Điện lại, đen mặt gằn giọng: “Lấy quần áo ra.”

Lâu Điện ngoan ngoãn lấy ra một bộ đồ thể thao mùa thu.

Tuy bị con zombie tiến hóa cấp một làm giật mình, nhưng nó không đã kích tinh thần Lâu Linh quá nhiều, trái lại càng bị áp chế cô càng hăng hái; sau khi nghỉ ngơi khá hơn, cô lại vùng lên, quyết định tiếp tục tối luyện bản thân, thuận tiện thu hoạch những vật tư còn sót lại do quá nhiều zombie nên không ai dám mò đến, tránh cho việc quá hạn không dùng được.

Về phần thu lại thật nhiều vật tư có lợi gì thì —— khá hữu ích, đến lúc đó có thể cứu trợ những người yếu ớt như người già và trẻ nhỏ, cũng có thể đổi những thứ khác.

Khi tính mạng của mình và cuộc sống đã được đảm bảo, Lâu Linh không quá tính toán đến việc san sẻ đồ với người khác, Lâu Điện cũng ngầm đồng ý hành vi này. Trong hai người đã có một tính cách xấu xa vụn vặt, thì người còn lại đừng nên tuyệt tình nhẫn tâm quá; để mềm lòng cũng được, đã có anh canh chừng ở bên rồi.

Còn về đồng vật tư này, Lâu Linh vốn còn chút lẩn tẩn lo lắng, nhưng khi biết một tháng trước tận thế, Lâu Điện đã bay sang các nước sản xuất lương thực thu mua, bấy nhiêu đó đủ cho bọn họ ăn mấy đời nên cô cũng im lặng. Đối với tình trạng có thể tùy ý thu thập vật tư ở quốc gia mình như hiện nay, Lâu Linh chẳng quá ham thích, nhưng không có ai đến lấy lại sợ chúng hết hạn, thôi đành cất đi để đưa cho những người thật sự cần.

Về việc tại sao trước tận thế Lâu Điện đã có dị năng không gian để bắt đầu thu thập vật tư thì Lâu Linh vốn định hỏi, nhưng đối diện với cặp mắt đen láy lơ đãng lạnh lùng kia cô không thể mở lời. Đối với việc tại sao anh có nhiều tiền để đi mua vật tư như vậy, cô cũng cảm thấy tò mò, cho dù bán hết số cổ phần ba Lâu để lại cũng không thể có nhiều tiền như vậy?

Lâu Điện trả lời vô cùng đơn giản: “Đi Las Vegas kiếm tiền.” Tinh thần lực thật là một thứ tốt. 0_0

Lâu Linh kinh hãi: “Anh học bài bạc?” Anh hư hỏng như vậy, ba Lâu có biết không?

Lâu Điện cười như không cười nhìn cô, “Yên tâm, trừ đánh bạc ra, anh không học giải gì! Sạch sẽ, chỉ có mình em thôi.”

“...” Vì sao loại lời này, anh có thể dùng bản mặt kiểu ngạo, thân nhiên thốt ra được? Quả nhiên là tên biến thái!

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay tâm trạng tốt nâng thêm mục tiêu.

Mục tiêu của Lâu Linh: Chinh phục zombie cấp một ~~~

Mục tiêu của Lâu Điện: Chinh phục em gái dần trở nên mạnh mẽ ~~~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lòng người thời tận thế (4)

Nhóm Lâm Bảo Bảo đi lần này. mất ba ngày.

Ba ngày sau, bộ dạng mấy người bọn họ trở về rất chật vật, còn mang về một cậu bé năm tuổi, là con của anh trai Trần Khải Uy. Khi đoàn người về tới quê Trần Khải Uy thì phát hiện người trong nhà đều biến thành zombie, đang bị giam ở sân. Còn đứa bé này bị chị dâu Trần khóa trong phòng nên mới tránh được một thảm kịch.

Tận thế vừa đến, cha mẹ Trần Khải Uy trở thành zombie, vợ chồng anh trai Trần Khải Uy do lúc đầu không chú ý nên bị cắn, tới khi phát giác mình có khả năng biến thành quái vật thì chị dâu Trần tình tảo khóa con trai bé bỏng năm tuổi vào phòng, để lại chút nước cùng toàn bộ đồ ăn trong nhà. Chính vì vậy bảo toàn được tính mạng đứa bé.

Chuyến đi lần này đã khiến nhóm sinh viên luôn được cuộc sống ưu ái nhận ra sự tàn khốc của tận thế, không còn ngây ngô tưởng rằng tận thế là một cơ hội đổi đời nữa, khí chất như được lột xác.

Tốp nam thanh nữ tú ngồi trầm mặc trên sofa, hoàn toàn khác hẳn vẻ hăng hái nhiệt huyết lúc trước, bầu không khí có đôi chút chùng xuống.

Lâu Linh nhìn mọi người, thấy Lâm Bảo Bảo thất thần, bộ dạng ủ rũ; nhớ tới chuyện cô ấy suýt gây gỗ với Lâu Điện vào ba ngày trước, dường như Lâu Linh không biết phải đối mặt với cô ấy như thế nào. Rời tầm mắt, nhìn sang đứa bé bám chặt lấy Trần Khải Uy, nửa tháng qua chắc nó bị đói nên gầy đi không ít, cũng mất đi vẻ hồn nhiên hoạt bát nên có, bộ dạng sợ sệt, thật nhút nhát.

Lòng Lâu Linh không khỏi mềm nhũn, lấy mấy viên kẹo sữa từ trong túi quần đưa qua.

“Đến đây, chị cho em kẹo sữa nè.”

Cậu bé vẫn rụt rè, tay bầu chặt vào quần áo chú mình. Trần Khải Uy tình tảo lại, thấy khuôn mặt tươi cười đầy thiện cảm của Lâu Linh, trong tay cô còn cầm viên kẹo, xoa đầu đứa nhỏ, khẽ khàng dỗ dành vài tiếng; cuối cùng, cậu bé không còn né tránh, vươn bàn tay gầy còm nhỏ bé nhận lấy kẹo, lí nhí nói “cảm ơn”, sau đó lại vui sâu vào lòng Trần Khải Uy.

Lâu Linh lên thờ dài trong lòng.

Lúc này, Lâu Điện bưng khay đi ra, trên khay là một bình trà ngon, cùng mấy cái chén đã rửa sạch. Đợi anh đặt khay xuống bàn, Lâu Linh thấy còn thêm một hộp sữa trẻ con, nhìn Lâu Điện, ánh mắt không khỏi có chút tán thưởng vui vẻ.

Tất nhiên Lâu Điện thấy hết cảm xúc biến hóa trên gương mặt cô, đôi mắt trong trẻo lạnh nhạt ánh lên đôi phần sung sướng. Quả nhiên chỉ cần biểu hiện vài phần hòa nhã với kẻ yếu trước mặt Tiểu Linh. Dù sao cũng khiến em ấy mềm lòng.

Hộp sữa đương nhiên dành cho bạn nhỏ Trần Lạc Sinh, còn những người khác đều thưởng thức bình trà ngon nóng hổi. Mặc dù trước tận thế, loại trà này chẳng có gì nổi bật, nhưng sau tận thế, có thể uống trà đã là một loại xa xỉ.

Uống trà xong, mọi người hơi bình tĩnh lại; sau đó bắt đầu thảo luận kế hoạch tiếp theo. Tất cả đều đồng ý với kiến nghị của Tịch Mộ Phong tới căn cứ an toàn ở thủ đô, không một ai có ý nghĩ ở lại nhà họ Lâu. Từ khi được Lâu Điện nhắc nhở, bọn họ đều nghe đài radio mỗi ngày, lúc thu thập vật tư bên ngoài cũng lưu ý tìm kiếm thêm đài radio; mỗi ngày nghe đài nên nắm rất rõ thông tin bên ngoài, đương nhiên cũng biết nhiều chỗ chật kín zombie hay tin zombie tiến hóa.

Tin tức này đối với nhân loại càng làm tăng thêm sự tuyệt vọng. Zombie thông thường chỉ là sinh vật chết, dễ dàng đối phó còn khiến người ta mỗi tay hưởng hồ là zombie tiến hóa; loài người liệu còn chỗ sinh tồn nữa không? Cũng vì vậy, những người sống sót kiên định cố thủ tại nhà đã bắt đầu dao động, suy tính đến việc tới căn cứ an toàn.

“Thành phố đã không còn an toàn.” Tịch Mộ Phong nói, “Chúng tôi tính thu thập tiếp vật tư, chờ quân đội đến rồi cùng họ rời đi.” Nói xong, anh nhìn Lâu Điện.

Tuy Lâu Điện luôn ăn mặc sạch sẽ, vóc người tuấn tú trắng trẻo tựa như một quý công tử hòa nhã nhưng đối với ai cũng hờ hững lạnh lùng; dường như trừ em gái mình, anh chẳng bao giờ để tâm đến bất cứ chuyện gì, bộ dạng thật vô hại. Từ sau khi tiến hóa dị năng, nhóm Tịch Mộ phong rất nhạy bén với nguy hiểm, bất giác thu liễm sự kiêu ngạo của bản thân. Đặc biệt khi đối mặt với Lâu Điện, họ luôn sinh ra một cảm giác nguy hiểm mơ hồ, không dám tùy tiện làm càn.

“Vây cũng tốt, mấy ngày nữa quân đội sẽ vào thành phố đón người sống sót đến căn cứ an toàn; đến lúc đó có thể cùng đi với họ.”

Giọng nói của Lâm Điện vẫn dịu dàng trong trẻo như vậy, nghe được lời anh nói sẽ cảm thấy anh thật sự là một người tốt, thật dễ yên lòng.

Lúc này, Lâm Bảo Bảo luôn ủ rột không yên bỗng sống lại, hai mắt lấp lánh nhìn Lâm Điện, hỏi: “Điện hạ cùng đi với bọn tôi sao?”

Lâm Điện nhàn nhạt liếc cô một cái, băng quơ đáp nhẹ một câu.

Lâm Bảo Bảo nhộn nhạo, nói với Lâm Linh: “Linh Linh, tốt quá, chúng ta có thể luôn bên nhau ~”

Lâm Linh cười, hỏi: “Bảo Bảo, người thân của cậu thì sao? Không định quay về xem à?”

Lâm Bảo Bảo ở thành phố T, đó là một thành phố vùng duyên Hải, kinh tế phát đạt; lý do cô rời quê hương để ngược xuôi đến đây học hành là vì cha mẹ ly dị, hai bên không muốn ràng buộc con cái. Dù tòa tuyên bố quyền nuôi dưỡng thuộc về người cha nhưng cha Lâm đã tái hôn nên chẳng thèm quan con gái mình nữa. Từ năm Lâm Bảo Bảo mười sáu tuổi, cô đã chuyển ra ngoài ở, không quá thân thiết với cha mẹ.

Lâm Bảo Bảo thở dài, nói: “Trước tận thế, ba tớ đi công tác ở thủ đô chắc giờ này ông vẫn ở đó; còn mẹ thì đang cùng chồng ở Maldives. Nhưng dù sao tớ cũng muốn đến thủ đô, có ông bà ngoại tớ ở đó...”

Lâm Linh nghe xong, nắm chặt tay cô. Lâm Bảo Bảo mỉm cười, trong lòng ấm áp, cũng nắm tay Lâm Linh.

“Tốt quá.” Tịch Mộ Phong nói, “Có bạn học Lâm ở đây, chúng ta sẽ có nước uống.”

Những người khác ào ào phụ họa, chỉ có Hoàng Chi Lăng có chút lơ đãng.

Trần Khải Uy đột nhiên lên tiếng: “Mình chắc không cùng tới thủ đô với các bạn được, mình muốn tới căn cứ an toàn gần đây, về sau yên ổn nuôi lớn Lạc Lạc.”

Nói xong, ánh mắt phức tạp nhìn đứa nhỏ trong lòng, đau xót khôn cùng. Cậu bé nhỏ đang mấp máy mút sữa, phát hiện ánh nhìn của Trần Khải Uy, sợ hãi nhìn anh, đưa cao hộp sữa ý bảo cùng uống.

Cháu trai nhu thuận khiến Trần Khải Uy đàn ông con trai suýt bật khóc. Anh ta thân cao 1m85, nhìn cao lớn hoạt bát như ngựa, thích chơi bóng rổ, phơi nắng toàn thân rám nâu, mặt vuông chữ điền, dù không đẹp trai như Tịch Mộ Phong, nhưng cũng khiến mọi người cảm thấy tin cậy.

Chứng kiến cảnh tượng này, ai ai cũng cảm thấy chua xót, khổ sở. Người già và trẻ nhỏ lúc thời bình hay lúc loạn lạc đều dễ khiến mọi người đồng cảm, cho dù tận thế đã hơn nửa tháng nhưng tất cả vẫn dành tình thương trời sinh đối với những kẻ yếu.

Chốt lại, mọi người ấn định kế hoạch đợi quân đội đến, rồi cùng rời thành phố đến khu an toàn, sau đó xem tình hình ra sao mới khởi hành đến thủ đô. Sẽ có Tịch Mộ Phong, Hoàng Chi Lăng, Vệ Hiến, Lâm Bảo Bảo tới thủ đô, còn Trần Khải Uy muốn ở lại căn cứ an toàn; riêng anh em Lâm Điện, Lâm Linh bước tiếp theo chưa rõ.

Lâm Bảo Bảo đương nhiên muốn thuyết phục Lâm Điện và Lâm Linh cùng tới thủ đô nhưng thái độ anh quá lãnh đạm, khó có thể mở lời nên cô đành tiếc nuối kiềm chế, quyết định thổi gió bên tai Lâm Linh, nhất định phải năn nỉ đến khi Lâm Điện đáp ứng mới thôi.

Ở nhà họ Lâm nghỉ ngơi đôi chút, nhóm Tịch Mộ Phong đứng dậy, chọn một căn biệt thự không người ở cách xa nhà họ Lâm để nghỉ chân. Trước tận thế, chủ nhân của căn biệt thự đã đi du lịch, giờ lại rất tiện cho bọn họ; Tịch Mộ Phong trực tiếp phóng điện, thoải mái mở khóa chống trộm.

Lâm Bảo Bảo muốn ở lại nhà họ Lâm, được tiếp cận gần với Lâm Điện. Lâm Linh vốn cũng hy vọng vậy, cô muốn tâm tình thỏa thích với cô bạn. Lâm Điện đã hóa đen rồi, đen không còn gì đen hơn, không còn khả năng thay đổi nữa, vô pháp nói chuyện tử tế với anh nên Lâm Linh chỉ có thể khuyên nhủ Lâm Bảo Bảo, hy vọng hai người vẫn mãi là chị em tốt.

Nhưng Hoàng Chi Lăng cắt ngang: “Nhà người ta không phải trại tình thương, chủ nhà đã nói rõ không thích người ngoài, đã khách khí đón tiếp thế rồi còn muốn thêm gì nữa.” Lâm Bảo Bảo đành nuốt mất bỏ ý định, sắc mặt hơi khó chịu.

Lâm Linh vốn muốn nói thêm gì đó nhưng bị Lâm Điện che miệng, ôm vào trong lòng, tiễn khách rồi đóng cửa lại; khiến nhóm Tịch Mộ Phong thấy rõ thái độ của anh.

Anh chàng này thật là —— giả bộ một chút thì chết ai.

Ba chàng trai nhìn hai cô gái đang bức tức, lòng thầm thở dài nãy nê.

Mọi người ở đây đều biết anh em họ Lâm không phải ruột thịt, ba Lâm Điện tái hôn cùng mẹ Lâm Linh, hai anh em chẳng có tý máu mủ ruột già. Có thể biết rõ như vậy là bởi Lâm Điện rất hay đưa Lâm Linh đi học. Quý công tử đẹp trai hào hoa đương nhiên thu hút nữ sinh tôn làm nam thần, cả đám ào ào đi nghe ngóng tông tích cả họ nhà người ta, rất nhanh biết được ẩn tình mối quan hệ gia đình anh em nhà họ Lâm.

Lâm Bảo Bảo tuyên bố thẳng thừng với những người hâm mộ trong trường rằng sẽ theo đuổi Lâm Điện; vì biết chuyện này nên mọi người cũng thừa hiểu lý do Lâm Bảo Bảo muốn ở lại nhà họ Lâm. Nhưng càng hiểu rõ lại càng nhận thấy Lâm Điện chẳng coi Lâm Bảo Bảo ra gì, hoàn toàn là cô tự đa tình; con gái mà, chủ động thường bị khinh rẻ.

Cho nên, Hoàng Chi Lăng cũng chẳng thuận mắt nhìn Lâm Bảo Bảo vì tư tình riêng với Lâu Điện mà muốn đẩy Lâu Linh sang cho Tịch Mộ Phong. Cô và Mộ Phong đã học cùng với nhau từ cấp một cho đến đại học, cũng là bạn bè thân thiết; cô đuổi theo Tịch Mộ Phong từ thành phố S tới đây đương nhiên trong lòng thích anh. Vì vậy, Hoàng Chi Lăng rất ghét Lâm Bảo Bảo ích kỷ chỉ vì bản thân nên gán ghép Lâu Linh và Tịch Mộ Phong.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mỗi ngày một mục tiêu, khỏe mạnh hít đất:

Mục tiêu của Lâu Linh: Kiên trì giữ đạo đức cơ bản làm người cơ bản – tính lương thiện trong mặt thể ~

Mục tiêu của Lâu Điện: Tranh thủ nâng độ hảo cảm của em gái bất kì lúc nào ~~~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mặt Thể Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Lòng người thời tận thế (5)

Cũng đang xì mặt ra còn có Lâu Linh.

Đến khi cửa đóng lại, Lâu Điện mới buông Lâu Linh, cô thiếu chút nữa nghẹn chết, khuôn mặt đỏ bừng, ngạt thở.

“Anh làm gì thế...”

Lâu Điện vô cùng bất đắc dĩ thở dài: “Có người ngoài rất bất tiện, chẳng lẽ Tiểu Linh không muốn cùng anh tận hưởng cuộc sống hai người?”

“...”

Lâu Linh có chút phiền não, nhăn nhó; cuối cùng đành bất lực nói: “Anh à, Bảo Bảo là bạn em, em muốn nói chuyện với cậu ấy.”

Tận đáy lòng, cô không muốn mất đi người bạn Lâm Bảo Bảo. Tình thân, tình bạn, tình yêu, trong quan niệm của cô, tình yêu luôn bị xếp chót. Lâu Điện là người nhà mười năm, đại diện cho tình thân, còn Lâm Bảo Bảo đại diện cho tình bạn; tình yêu giờ chưa sâu sắc, có thể bỏ qua không tính.

Lâu Điện lơ đãng nhìn cô, thấy Lâu Linh kiên quyết, mới nói: “Được rồi, trước khi quân đội đến, em có thể tạm sự thỏa thích, anh sẽ không can dự.” Dứt lời liền nheo mắt suy nghĩ. Đồi trước, cuối cùng Lâm Bảo Bảo quyết định đi căn cứ tây nam, không biết kiếp này cô ta sẽ lựa chọn ra sao.

Lâu Linh vốn tưởng anh sẽ vì tình cảm của Lâm Bảo Bảo mà can ngăn, không ngờ Lâu Điện có thể thông cảm; nhất thời cô mừng rỡ không thôi, mỉm cười với anh.

Lựa thời cơ nhượng bộ sẽ làm tăng tình cảm là phương pháp tối ưu nhất!

Lâu Điện khoải trá nghĩ, dặt tay cô vào bếp, thấy cô ngoan ngoãn đáng yêu nên anh định làm một bữa cơm chiều thật phong phú để khao mình và cô bé gốc nào đó.

Lâu Linh từ nhỏ lẫn lộn cùng đám con trai, sau cùng mẹ gả vào nhà họ Lâu, tính cách lúc này đã định hình, nói thẳng ra thì chính là một nữ hảo hán (1), cùng diện mạo thanh tú trắng trẻo như viên ngọc thật chẳng cân xứng. Mẹ Lâu Linh luôn tự hào con gái mình là một đứa bé lạc quan coi mở, dù có gặp khó khăn gì cũng sẽ kiên cường sống sót, tóm lại là một cô bé sôi nổi bùng bình. Tính cách mạnh mẽ của Lâu Linh đã đem lại cho cô một tấm lòng cao cả, đẹp đẽ; bất giác thu hút những người yếu đuối u sầu.

* 女汉子: là những cô gái giống con trai, tính cách độc lập, hành động quyết đoán. Những người phụ nữ này luôn tự nắm lấy cuộc sống và sự nghiệp của mình, cũng có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân; họ dám làm những việc thường chỉ có đàn ông mới làm; không giống những người phụ nữ truyền thống trước đây, ngoan hiền, dịu dàng, dựa dẫm vào đàn ông.

Năm đó Lâu Điện bị hấp dẫn bởi chính điều này, mặc dù từng bị bệnh tự mãn nhưng dần dần thích cô em gái này, dùng những hành động ngây thơ để độc chiếm cô. Khi trưởng thành hơn, anh trực tiếp dùng hành động bày tỏ.

Cho nên, Lâu Linh chưa bao giờ do dự, chuyện đã quyết thì dù có thể không thành công, cô vẫn muốn thử một lần, chẳng bao giờ trông chờ vào vận may. Lâm Bảo Bảo thích Lâu Điện, Lâu Linh từng nghĩ, đợi mình tốt nghiệp sẽ về quê nội tìm một công việc, làm ổn định vài năm, đợi tình cảm của Lâu Điện phai nhạt dần thì trở về. Chính vì vậy, dù biết bạn thân thích anh trai, cô khuyên nhủ ngăn cản hết nước hết cái cũng vô dụng, sau đó Lâu Linh không xen vào nữa.

Ai lường được thời thế thay đổi, xảy ra tận thế.

Tận thế đến, rất nhiều kế hoạch bị xáo trộn. Một thế giới nguy hiểm như vậy, tương lai nhân loại mờ mịt; vào lúc này, Lâm Bảo Bảo không thể nào rời xa người thân duy nhất của mình, dù Lâm Điện có tình cảm kỳ lạ với cô, nhưng cô vẫn không rời bỏ anh. Kết quả của sự dung túng, nếu cuối cùng cô và Lâm Điện không thành đôi thì Lâm Điện sẽ thích một người khác —— với tính cách âm u của anh có lẽ chẳng thể xảy ra khả năng thứ hai. Cho nên, Lâm Bảo Bảo thích Lâm Điện cũng vô dụng thôi.

Nếu vậy, chỉ có thể thay đổi sự lựa chọn của Lâm Bảo Bảo. Lâm Linh không muốn làm người khác thương tâm nên tạm thời giấu diếm, cô cảm thấy chuyện này càng sớm nói ra thì càng ít vấn đề rắc rối, cũng ít bị tổn thương hơn.

Ăn tối xong, Lâm Linh lấy hai lon bia đưa trong tủ bếp, buộc kiếm ở bên hông, chào Lâm Điện đang đọc sách trong phòng khách rồi mở cửa đi ra ngoài.

Vừa mở cửa sắt, Lâm Điện thấy Lâm Bảo Bảo đứng ngoài.

Sắc mặt của cô gái có khuôn mặt lolita hơi u ám; hai người nhìn nhau, sau đó không hẹn cùng mỉm cười.

“Tớ đang định đi tìm cậu.” Lâm Linh cười nói.

“Tớ cũng vậy, chúng ta thực sự ăn ý.” Lâm Bảo Bảo dùng ngữ điệu thường ngày nói, mang chút vẻ lười nhác, quàng vai bá cổ Lâm Linh.

Lâm Bảo Bảo tuy có khuôn mặt trẻ con, nhưng cô là người phương Bắc nên cao hơn Lâm Linh hơn nửa cái đầu; mỗi lần hai người đứng cạnh nhau thì Lâm Linh luôn bị ‘bất nạt’.

Lâm Linh giơ cao hai lon bia đưa trong tay, cười nói: “Đã ăn ý như vậy thì chúng ta uống rượu chúc mừng đi.”

Lâm Bảo Bảo thân nhiên đi vào nhà, lơ đãng nói, “Đây là bia hoa quả, nào tính là rượu. Nhắc đến rượu, chẳng biết về sau còn sản xuất không nữa.” Giọng hơi sa sút.

Đến phòng khách, Lâm Điện vẫn đọc sách, giữ nguyên tư thế ban nãy, không buồn ngẩng đầu lên.

Lâm Bảo Bảo hơi tủi thân nhìn anh, sau đó kéo Lâm Linh lên tầng, vào một phòng có ban công ở lầu hai, ngồi xuống ghế mây. Cô thường xuyên tới nhà họ Lâm, trừ phòng của Lâm Điện ở tầng ba thì chỗ nào cũng quen thuộc, căn bản không cần cô bạn dẫn đường đã lên tới nơi.

Bật nắp lon, Lâm Bảo Bảo uống một ngụm bia đưa; mùi hoa quả cùng vị bia thoang thoang trong miệng, dường như có chút chua sót.

Lâm Linh cũng chậm rãi uống, hai người đều im lặng.

Một lúc lâu sau, Lâm Bảo Bảo mở lời: “Linh Linh, tớ rất thích Điện hạ.”

“Ừm.” Lâm Linh buồn bã đáp. Loại tình yêu tay ba này thật máu cún, đặc biệt là kiểu cô thích anh, anh thích mình, mình và anh lại là người nhà.

“Lần đầu tiên nhìn thấy Điện hạ, tớ cũng không thích nhiều lắm. Nhưng sau khi tiếp xúc nhiều, tớ cảm thấy Điện hạ chính là người đàn ông dịu dàng sẵn sàng, nếu được anh yêu, nhất định sẽ cực kỳ hạnh phúc. Tớ thích mẫu người như vậy, người đàn ông dịu dàng sẵn sàng nhất định rất trách nhiệm, sẽ lo toan cho người mình yêu; cùng anh kết hôn, chắc chắn không ly hôn vợ vì những cảm dỗ bên ngoài, không như ba mẹ tớ. Tớ rất thích Điện hạ, từng bày tỏ với anh, nhưng anh cự tuyệt. Tớ nghĩ, có lẽ Lâm Điện chưa thích tớ ngay, về sau nhất định tớ sẽ cố gắng hơn nữa. Ai dè, tận thế lại đến.”

Khuôn mặt lolita có chút uể oải, “Điện hạ thích cậu, nhưng cậu lại coi anh ấy là người thân, cho nên tớ từng nghĩ... chỉ cần cậu tìm được người mình thích thì Điện hạ sẽ buông tay... nên mới giới thiệu anh Tịch cho cậu. Nhưng... hình như Điện hạ càng thích cậu thêm, thích đến mức, nếu tớ phá ngang thì có thể giết tớ mất.”

Cô nức nở, “Tớ thích Điện hạ lắm. ...Điện hạ dịu dàng như vậy, sẽ rất rất tốt với người anh yêu, đúng là tình yêu ước mơ cả đời của phụ nữ mà. Sẽ không giống ba tớ, không có trách nhiệm, làm tổn thương vợ và con gái... Nếu tớ có con, tớ cũng không giống mẹ; chỉ vì bị chồng phản bội mà coi con ruột mình là điều sỉ nhục....”

Lâm Linh chậm rãi lắng nghe, tuy sớm nghe qua về chuyện của ba mẹ Lâm Bảo Bảo, nhưng khi đó chỉ thấy cô đùa đùa cợt cợt nói mình là của nợ của hai người. Giờ cô ấy dùng giọng điệu khó chịu như vậy tâm sự, có thể thấy họ đã gây tổn thương với cô quá sâu, sâu đến mức quan niệm hôn nhân của cô bị ảnh hưởng.

“Linh Linh, mình rất mến cậu...” Lâm Bảo Bảo vui nết vào lòng bàn tay, thanh âm rầu rĩ, “Ở bên cậu rất thoải mái, vui thì cười mà giận thì mắng. Gặp chuyện mặt mặt, cậu sẽ bảo vệ danh dự tớ trước đám con trai. Chúng ta cùng nhau trêu đùa lũ người đáng ghét đó, cùng nhau mắng thầy giáo tiếng Đức kỳ thị đồng tính nữ, vì không thích môn học tự chọn nên đã gian lận thi cử, cùng nhau trốn học, cùng nhau xem ***... Mình không muốn mất đi người bạn như cậu....”

“Tớ cũng không muốn mất đi một người bạn như cậu.” Lâm Linh xúc động bật bạch, “Làm chị em tốt của cậu rất tuyệt.”

Im lặng một lát, Lâm Bảo Bảo ngẩng mặt lên, nước mắt nước mũi giàn giụa, mũi ửng hồng. Cô bật cười, cầm khăn giấy Lâm Linh đưa qua lau mũi, lớn tiếng trò chuyện, tuyệt không cảm thấy mất mặt.

Lâm Bảo Bảo đột nhiên hét lên, nhào tới ôm thật chặt Lâu Linh, Lâu Linh cũng ôm cô.

“Linh Linh, sao cậu có thể vì người đàn ông khác mà áy náy với mình? Đàn ông thì sao chứ? Có được tình cảm như con gái chúng ta không? Có cùng một kết cấu thân thể như chúng ta không? Có mềm mại thơm tho như chúng ta không? Đàn ông chẳng là cái thá gì cả.....”

Lâu Linh vội bịt miệng cô lại, nói: “Cậu nói nhỏ thôi, cẩn thận kéo...”

“Hừ, zombie ở khu phố này đều được dọn sạch sẽ rồi, chẳng có ma nào mò đến đâu.”

“... Không phải, sẽ kéo biến thái tới.” Dưới tầng có tên biến thái đang nghe đấy. T_T

“...”

Cuối cùng, hai người cùng nhau nằm trên sàn nhà, vai kề vai.

Lâm Bảo Bảo nhìn các vì sao trên trời, trong lòng có chút cảm thán. Trước tận thế vì những ánh đèn neon nên không cách nào được ngắm bầu trời đầy sao. Giờ mất điện lại trông thấy biển sao lộng lẫy. Nếu không xảy ra tận thế thì tốt biết bao.

“Linh Linh, tận thế thật đáng sợ, lòng người biến hóa thật đáng sợ. Nếu có một ngày, tớ thay đổi, tớ sẽ nói với cậu đầu tiên để cậu phòng bị. Nếu cậu thay đổi thì cũng nói với tớ đầu tiên nhé... Chi hi vọng, chúng ta đều không thay đổi, thế giới cũng đừng thay đổi, thật tốt.”

“Ừm, tớ biết rồi.”

Lâu Linh tiến bước Lâm Bảo Bảo, xác định cô an toàn tiến vào biệt thự mới đóng cửa lại.

Vừa quay người, thiếu chút nữa bị giật mình bởi người đàn ông lẳng lặng đứng trước mặt, chưa kịp phản ứng đã bị anh kéo đi.

Lâu Điện kéo cô về phòng; sau đó đẩy cô vào phòng tắm, lạnh mặt nói: “Tắm rửa đi, đừng lưu lại mùi hương của người phụ nữ khác, anh không thích.”

“...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tôi cũng từng có một người chị em thân thiết, giao tình rất nhiều năm; mỗi lần gặp nhau là sẽ lại làm một số hành động rất mất mặt; có thể vì đối phương mà bỏ cả công chuyện chạy tới, có thể vì đối phương mà từ bỏ người đàn ông hai đứa cùng thích —— Tất nhiên, tạm thời chưa phát sinh chuyện như vậy, chỉ là thời còn đi học sẽ không nói ra lời thâm mến.

Có đôi khi, tình bạn giữa con gái không có căn cứ nhưng chẳng hiểu vì sao lại bền vững hơn tình yêu, sẽ không vì sự cảm dỗ nào đó mà chia tay nhau. Như lời bài hát “Một người như mùa hạ, một người như mùa thu”:

Nếu không phải là cậu thì mình sẽ không tin

Lại còn khẳng khái rằng bạn bè hơn người yêu.

Cho dù mình vội yêu đương, lạnh nhạt với cậu

Thì cậu cũng không giận, chỉ nằng mỗ vài câu

Nếu không phải là cậu thì mình sẽ không tin

Bạn bè sẽ lắng nghe và hiểu mình hơn người yêu

Những ẩn ý * của mình

Những lời vô tâm ** của mình

Mình sẽ không rời xa cậu đâu – Darling à – sẽ không rời xa cậu.

Cho nên, tôi không định xây dựng một nhân vật người bạn tốt phản bội Lâu Linh; mà với tính cách đen tối của Lâu Điện, nếu không biết thừa nhân cách Lâm Bảo Bảo không tồi thì sẽ không bao giờ cho phép Lâu Linh kết giao, thậm chí là ở cùng một chỗ. Lâm Bảo Bảo chỉ muốn nắm bắt hạnh phúc trong thời tận thế, nhưng tận thế xảy ra, Lâu Điện cũng thay đổi, cô bé vì bạn bè, buông tay mối tình mình luôn theo đuổi.

Đương nhiên, có những tình bạn không bền chắc, nhưng cũng có những trường hợp sẵn sàng từ bỏ tình yêu để giữ lại tình bạn, phải xem sự lựa chọn của mỗi người như thế nào, đây không hẳn là một điều đúng tuyệt đối.

* 弦外之音: ý tại ngôn ngoại, ý nói thâm ý nằm trong lời nói.

** 有口无心: Hữu khẩu vô tâm, ý là miệng nói ra nhưng lòng ko nghĩ như thế.

+ Mục tiêu của Lâu Linh: Loại bỏ được sự giam cầm biến thái ~~~~

+ Mục tiêu của Lâu Điện: Loại bỏ hết sinh vật lớn vồn bên cạnh Tiểu Linh ~~~~

Dạo này nhà cửa vắng vẻ quá, bạn Lan chăm đăng và chăm edit hơn trước đây mà nên các nàng siêng comt cho ta có động lực edit đi :(((

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Lòng người thời tận thế (6)

Qua radio biết được mấy ngày nữa quân đội sẽ đến, trong khoảng thời gian này, nhóm Tịch Mộ Phong và Vệ Hiến quyết định ra ngoài thu thập thật nhiều vật tư, muốn lấp kín không gian lưu trữ của Vệ Hiến.

Vì thế, Lâm Bảo Bảo cùng Hoàng Chi Lăng cũng đi theo, không vì phạm nữ nhi mà lui về chỗ an toàn, chuyển đi đến nhà họ Trần đã tai nghe mắt thấy nhiều điều khiến hai cô gái bùng tình nhận ra sức chiến đấu của bản thân trong thời tận thế quan trọng đến nhường nào. Là phụ nữ, tồn tại trong một thế giới nguy hiểm thì càng phải bảo vệ tốt bản thân, phải sống thật kiên cường, hoàn toàn không có tư cách ồng ẹo già mồm.

Trần Khải Uy là dị năng hệ băng, đương nhiên cũng muốn đi cùng. Nhưng mọi người đều đi, vậy đưa nhỏ tính sao đây? Không thể đưa nó đi cùng được? Chẳng nhẽ để nó trong phòng một mình.

Trần Khải Uy lo lắng, cuối cùng cắn răng gõ cửa nhà họ Lâu. Nghe tin anh em họ không định ra ngoài, vậy gửi thẳng nhóc ở đây cũng được, mình an tâm hơn.

Nhìn hai chú cháu, Trần Khải Uy sợ sệt nắm tay Trần Lạc Sênh rụt rè, Lâu Linh trầm mặc, mỉm cười đáp ứng, còn cam đoan sẽ canh chừng cậu bé trong nhà cẩn thận.

“Cám ơn!” Trần Khải Uy trịnh trọng nói lời cảm tạ.

Chờ nhóm người rời khỏi khu nhà, Lâu Linh dặt tay Lạc Lạc đi qua sân, vào trong nhà.

Vừa vào cửa, Lâu Linh đã ngửi thấy mùi cơm đang nấu ở phòng bếp. Trong khoảng thời gian này, Lâu Điện không định ra ngoài rèn luyện Lâu Linh giết zombie, mà anh tranh thủ làm thêm một ít món ăn dễ mang theo để đặt vào trong không gian; khi nào bất tiện có thể lấy ra ăn luôn, khỏi phải ăn những loại lương khô nhạt nhẽo, vô vị. Trừ cơm ra, Lâu Điện còn nhào bột hấp bánh bao, bánh nỳ, bánh nướng, sủi cào.... Dù sao mấy thứ này cũng dễ làm như cơm, mì, phở, Lâu Điện chuẩn bị hết; thậm chí còn nấu một số loại canh đồ vào chai để vào không gian.

Tay nghề nấu nướng thật tốt —— Lâu Linh thầm nghĩ. Không uống công mỗi ngày anh cầm sách “Nhà bếp của người vợ tốt”, nhưng món gì anh nấu cũng quá ngon, nhất là bánh bột, bánh tiêu, sủi cào nhân đều khiến cô thêm thương.

Lâu Linh dặt đứa nhỏ vào phòng bếp, thấy Lâu Điện đang bận liền lấy một bát cơm tẻ, múc một ít thịt, dưới chút nước sốt rồi trộn đều.

Lâu Điện liếc nhìn một cái rồi quay đi.

Lâu Linh cười híp mắt bưng bát cơm đặt lên bàn, ôm Lạc Lạc lên ghế, đặt chén cơm đầy thịt trước mặt cậu bé, nói: “Lạc Lạc, em tự xúc cơm được không?”

Cậu nhóc sợ hãi ngẩng đầu, ngửi thấy mùi thức ăn, nuốt nước miếng ừng ực, lí nhí nói: “Chị ơi, Lạc Lạc để phần cho chú có được không?” Vì lúc mới gặp, Lâu Linh đã cho mấy viên kẹo nên Trần Lạc Sênh rất thân thiết với cô.

Lâu Linh xoa đầu nhóc, “Yên tâm, chú em trở về cũng có phần.”

Lúc này, Lạc Lạc mới an tâm cầm thìa, miệng há to nhai vội.

Từ khi xảy ra tận thế, bị mẹ khóa trong phòng, Lạc Lạc lâu lắm chưa ăn đồ ăn bình thường, lần này bé ăn thật ngon miệng. Vốn dĩ những đứa trẻ năm tuổi vẫn đang ở độ tuổi nhận thức, nhưng hiện thực tàn khốc ép chúng trưởng thành. Lâu Linh cảm thấy có chút xót xa. Cô rót một cốc nước cho cậu bé, khi nào khát thì Lạc Lạc có thể tự uống.

Sau đó, cô vào phòng bếp hỗ trợ.

Xong com rang, giờ bắt đầu làm com nầm, một số nhồi thịt xào và xúc xích; đồ ăn đầy đủ thế này chỉ việc bày ra đĩa, bọc lại và thu vào không gian. Lâu Điện làm xong đồ ăn còn đang bốc khói, lần tới lấy ra vẫn sẽ nóng hổi; thời gian không gian của anh là bất động.

Lâu Điện đang xử lý một con dê; anh lấy ra một đồng lợn, dê, bò, gà, vịt cùng các loại cá trong không gian, quả nhiên thu thập rất đầy đủ. Chẳng biết Lâu Điện ra tay thế nào; anh như một đầu bếp thực thụ, tay cầm một con dao, vù vù xoẹt xoẹt tách các phần của con dê thành mấy tảng thịt lớn.

Lâu Linh đứng nhìn mà tròn mắt há hốc mồm, Lâu Điện một lần nữa đập tan nhận thức của cô về anh. Chẳng nghề thủ pháp đao cũng là anh luyện hồi học đại học, chắc đây phải là trình độ của đầu bếp rồi?

“Chỉ cần nhanh tay một chút, phối hợp tinh thần lực, đa số mọi người đều làm được.” Lâu Điện nhẹ nhàng giải thích, sau đó cặp mắt đen láy khẽ cong, mỉm cười như thiên sứ thuần khiết rơi xuống phạm trần, nhưng lời kể tiếp lại giống một ác ma đen tối: “Nhưng, không phải ai cũng lấy tinh thần lực phối hợp với đao pháp để giải phẫu động vật đâu, họ sẽ ra tay với người và zombie. Muốn anh dạy cách giải phẫu không?”

“Đừng dùng từ giải phẫu!” Lâu Linh đen mặt nói.

Lâu Điện nghiêng mình lại gần, hôn nhẹ lên khóe miệng cô; sau đó đứng thẳng người, tiếp tục làm việc.

Con dê này ngoài hầm, xào, làm lẩu thì còn có thể làm canh dê tạp (1) cùng canh thịt dê (2). Đã đến tháng mười một, thời tiết trở lạnh, ngày đông giá rét được thưởng thức một chén canh thịt dê thì thật đã.

(1) 羊杂 – dê tạp là một món ăn ấm bụng, xua khí lạnh bảo vệ sức khỏe. Trước hết, xào dạ dày dê, ruột dê xắt nhỏ với rượu cho át mùi, thêm gia vị đun liu riu. Rửa sạch đầu dê, chân, tim gan, ruột phổi và tiết dê, nấu chín, thái nhỏ. Sau đó bỏ hết vào nồi, thêm hành, tỏi, ớt, gia vị, thả thêm một ít mỡ ở đuôi dê, có thể nêm các loại bột gia vị khác tùy ý. Sau khi nấu xong, ta múc được một bát dê tạp hai màu đỏ trắng giao hòa, nóng hổi, mỡ mà không ngán.

(2) 羊羹 – canh thịt dê: Đây là món ngon đất Tô. Xương đùi của con dê được ninh với nước thuốc bắc, dùng lửa nhỏ nấu ra hương vị tinh khiết, thịt mềm dai vừa phải. Cách nấu tinh tế, mùi vị thuần túy, nhiều chất đạm không dầu mỡ. Người vùng Tây An, Tây Bắc rất chuộng món này; du khách đến với Thiềm Tây cũng rất thích.

* * *

Chạng vạng, nhóm Tịch Mộ Phong trở về, ghé qua nhà họ Lâu kể lại sự việc một ngày đã trải qua, sau đó tổng kết kinh nghiệm, thầm ước mong Lâu Điện chỉ điểm. Có một lần, Lâu Điện hiếm có mở lời đề nghị về dị năng và sức chiến đấu của mỗi người, họ đã phát hiện những lời khuyên đó không chỉ rất hữu ích mà còn giúp tất cả chỉ tốn chút dị năng đã có thể mau chóng giết chết zombie. Vì vậy, nhóm Tịch Mộ Phong rất tôn sùng Lâu Điện.

Chỉ tiếc, Lâu Điện nhìn qua rất thân thiện, ôn hòa, lịch sự ngồi kia nhưng chưa từng liếc mắt qua đây; thậm chí, đôi khi không thèm nhìn người khác. Rõ ràng cao quý, nhã nhặn vô hại như vậy mà lắm lúc kiêu ngạo, vô lý hết mực.

Từ buổi tối đến tìm Lâu Linh tới nay, Lâm Bảo Bảo đã khôi phục tính cách như xưa. Tuy ngoài miệng vẫn kêu ‘Điện hạ’ nhưng không còn lưu luyến gì với Lâu Điện; cả người vẫn cởi mở lại thêm phần tự tin, ngẫu nhiên có mấy phản hoạt bát. Về tổng thể, Lâm Bảo Bảo tràn đầy sức sống, thỉnh thoảng đùa cợt Lâu Linh, khiến ai ai cũng phải bật cười.

Nhiều lúc thấy mọi người quá mệt mỏi, Lâu Linh sẽ giữ lại dùng com chiều; tuy chỉ là rau xanh đậm bạc, nhưng tuyệt đối đủ số lượng.

Đương nhiên, để báo đáp lại, Lâm Bảo Bảo phải cung cấp cho nhà họ Lâu mấy bình nước, dùng hết dị năng thì thôi; còn Tịch Mộ Phong thì sặc đầy ác quy điện —— hiện tại, chiếu sáng vào buổi tối đều là các đồ dùng năng lượng mặt trời kết hợp máy phát điện và bình ác quy; dị năng hệ sét có thể tạo ra điện, tích trữ trực tiếp trong bình ác quy. Lâu Linh nhìn há hốc mồm.

Trần Khải Uy thì ngưng tụ băng trong tủ lạnh để bảo quản thức ăn; Lâu Điện thu một ít vào không gian, nói rõ là để anh dùng; còn Vệ Hiến thì —— không cần không gian của anh chàng nên... chỉ cần hỗ trợ quét dọn nhà cửa.

* * *

Mấy ngày sau, trời luôn sáng sủa bỗng đổ một trận mưa to; tiếng mưa ầm ầm kinh hoàng khiến mọi người vô cùng bất an.

Buổi tối, toàn bộ thành phố chìm trong bóng đêm vô tận; không có điện, mọi người không nhờ chiếu sáng bằng các dụng cụ và nến; hơn nữa, ánh sáng sẽ kéo zombie tới.

Không có ánh đèn từ các hộ gia đình, đêm tối dường như càng thêm phần khủng bố; trên trời ngẫu nhiên xuất hiện tia chớp lập lòe.

Lâu Linh cảm thấy thời tiết bỗng trở lạnh.

Rèm cửa sổ kéo kín, trong phòng chỉ bật đèn bàn; quãng sáng đơn độc khiến cả căn phòng chìm vào sắc thái chập chờn mơ hồ.

Cẩn thận vén rèm cửa lên, Lâu Linh chỉ nhìn thấy một vùng tăm tối ngoài kia, thỉnh thoảng lóe lên một hai tia chớp, làm bùng sáng kiến trúc trong khu nhà đứng sừng sững dưới mưa, thật âm u đáng sợ.

“Em không lạnh sao?” Một giọng nói dịu dàng, thanh thoát vang lên.

Ngay lập tức, cả người Lâu Linh bị nhấc bổng, tựa vào một lồng ngực ấm áp. Sau đó, cô bị đối phương bế về giường.

Lúc này, trên giường đã được phủ chăn lông, rất thích hợp đối với những ngày đột ngột mưa lớn khiến nhiệt độ xuống thấp; cả người vui trong chăn, thật ấm.

Tuy cơ thể thoải mái, nhưng đối với việc thời tiết bất chợt lạnh vẫn khiến Lâu Linh lo lắng. Cô cảm giác có điều bất thường.

Khi Lâu Linh còn đang trầm trở về biến hóa của thời tiết, thì cô đã bị nhét vào trong chăn; một thân thể nam tính phủ tới. ...và sau đó ——

“Trời lạnh, đừng cởi quần áo của em.” Lâu Linh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đèn tắt.

Trong bóng đêm, Lâu Linh không thấy rõ khuôn mặt anh, nhưng có thể cảm giác được hơi thở ướt át của Lâu Điện; bàn tay linh hoạt cởi quần áo cô, âm thanh mờ ám, mang theo dục niệm: “Không cởi quần áo thì sao có thể làm đây?”

“...”

Sau một hồi vật lộn, kết quả đương nhiên là cô bị trấn áp, cả người bị lột sạch ản xuống giường; tay bị cương quyết nắm thứ nào đó cực nóng, Lâu Linh chôn mặt xuống gối, rất không có chí tiến thủ nghĩ: May mắn không đánh thẳng vào doanh trại, coi như còn chút an ủi.

Chờ Lâu Điện phát tiết xong, vốn cô tưởng được ngủ; không ngờ đêm nay lại khác... Đặc biệt, lúc anh vui đầu vào nơi nào đó cô không thể ngờ tới, cảm giác như bị sét đánh trúng vậy, trong sống ngoài khét; Lâu Linh bị bủa vây trong trạng thái hỗn bay lơ lửng.

“... DỪNG TAY!” Hơi thở hỗn hển, Lâu Linh đưa chân đá anh, giọng nói nghẹn ngào: “Em không cần, không cần anh làm như vậy...”

Lâu Điện đè lên người cô, tinh tế mút da thịt non mềm bên gáy, giọng nói lười nhác kỳ lạ: “Nghe nói, nếu không được phát tiết thì sẽ biến thái. Đây là một phương pháp giảm bớt áp lực. Ngoan, giao cho anh là được.”

“Em không cần phát tiết!” Cô hỗn hển nói.

“Sao có thể không cần được? Em vừa giúp anh, anh cũng giúp em.” Thanh âm đầy ý cười

“...”

ĐỒ BIẾN THÁI! Vì sao không bỏ một trận sét đưa linh hồn anh siêu thoát đi?!

Mục tiêu của Lâu Linh: Đuổi biến thái, đuổi biến thái! ! !

Mục tiêu của Lâu Điện: Chờ thời cơ chín muồi, ăn luôn em gái ~~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lòng người thời tận thế (7)

Sáng sớm, khi vừa tỉnh giấc, Lâu Linh nhận thấy bầu không khí lạnh lẽo thấu xương, bất giác kê cận nguồn nhiệt ấm áp bên cạnh; nhưng ngay lập tức, đầu óc lơ mơ sức nhớ ra điều gì đó, thân thể cứng đờ thầm mong thoát thân kịp.

Một đôi tay khóa chặt vòng eo Lâu Linh, dễ dàng ngăn hành động trốn chạy của cô.

Lâu Linh mở to mắt, vì kéo kín rèm nên bên trong tối om, chỉ mơ hồ thấy một bên sườn mặt dịu dàng của Lâu Điện, động tác chậm rãi vuốt ve ‘tổ cáo’ anh đã tỉnh.

Lâu Linh kéo chăn xuống, không khí lạnh lẽo phả vào mặt khiến cô mơ hồ cho rằng mùa đông đã đến. Mới tháng mười một, tuy thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, nhưng sẽ không lạnh bất chợt thế này. Lâu Linh run run, ngay sau đó bị Lâu Điện kéo chăn che kín.

“Rời giường!” Lâu Linh kêu lên, không muốn cùng anh nằm trong chăn; đặc biệt nhớ tới hành động tối qua, cô lại càng xấu hổ hận không thể cách ly khỏi

Lâu Điện.

Lâu Điện hôn lên khóe môi Lâu Linh, nghe lời ‘thả’ cô, kéo chân đứng dậy.

“Thời tiết lạnh, em ngồi dậy đã, anh đi lấy quần áo cho em.”

Lâu Linh bị ấn vào trong chăn, thấy Lâu Điện để trần nửa người trên, khoác mỗi áo ngủ móc trên giá trước giường, sau đó đi tới tủ quần áo của cô, lấy nệm y, áo lông, quần len, áo len.

Lâu Linh nhìn anh, thẳng đến khi anh lơ đễnh cau mày, sắc mặt có chút tối thì cô mới ôm quần áo, nhảy xuống giường, chạy vội vào trong toilet.

Hai người mặc xong quần áo, mở cửa sổ, thấy bầu trời bên ngoài u tối. Mưa đã tạnh từ năm giờ sáng, mặt đất vẫn ướt sũng, khắp nơi đều là nước. Thành phố không dấu chân người, dường như thế giới sụp đổ, tràn ngập màu xám tuyệt vọng.

Lâu Linh khẽ rên một tiếng. Strong mù trắng xóa mờ ảo trong không khí. Cô vươn tay ra ngoài, nhanh chóng cảm thấy buốt cóng. Rõ ràng chưa tới thời điểm tuyết rơi, sao còn lạnh hơn cả tháng rét đậm thế này, cảm giác ảm thấp như vùng phía Nam vậy.

Lâu Điện lấy một chiếc khăn từ trong không gian, quàng quanh cổ Lâu Linh; tiếp đó lại tìm một chiếc mũ len có hai quả cầu lông bịt tai, rẽ tóc cô sang hai bên vai, vén tóc mai cùng tóc mái gọn gàng; chiếc mũ len bao bọc khuôn mặt xinh xắn, tô điểm hai quả cầu lông xám nhạt, càng thêm vài phần tính trẻ con dễ thương.

“Tiểu Linh thật đáng yêu.” Lâu Điện hôn lên khuôn mặt cô, giọng nói có chút trầm thấp.

Vừa nghe kiểu giọng này, Lâu Linh rúm ró theo bản năng, thầm nghĩ —— Giời ạ, vừa sáng sớm đừng động dục a~~!

Một tháng sau tận thế, thời tiết đột nhiên giảm thấp, không gian sinh tồn của loài người bị ảnh hưởng cực lớn. Nhưng, bên cạnh đó có thêm một số lợi ích; nhiệt độ lạnh như băng cũng ảnh hưởng đến zombie. Nghe nói một số thành phố ở phương Bắc có tuyết, khiến đám zombie bị đông đá, ảnh hưởng tới hành động của chúng, nhân loại tạm thời chiếm ưu thế.

Vừa nấu xong bữa sáng thì nhóm Lâm Bảo Bảo đến.

Thời tiết đột nhiên biến hóa khiến bọn họ hơi bất an, may mắn tìm được quần áo mùa đông chủ nhà để lại nên có thể tạm thời giữ ấm. Nhưng không có quần áo trẻ em, bởi vậy bạn nhỏ Trần Lạc Sênh bị cuốn vào một cái thảm, được cậu mình ôm.

“Vừa kịp lúc, vào cùng ăn sáng đi.”

Lâu Linh mời mọi người vào nhà, bữa sáng hôm nay là tự tay cô làm: cháo kê, bánh bao hấp, dưa muối ăn với trứng mặn. Thời tiết thế này, ăn cháo giữ ấm. Còn hôm nay vì sao do Lâu Linh làm bữa sáng chứ không phải Lâu Điện, là vì... anh lười làm đồ cho người khác ăn, chẳng hạn như bạn bè cô; bình thường đều do Lâu Linh tự làm, tay nghề đương nhiên kém Lâu Điện, nhưng cũng tạm được.

Lâu Linh bung cháo lên, Lâm Bảo Bảo dùng nước tráng qua bát, mời mọi người ngồi xuống rồi cùng ăn bữa sáng.

Ăn cháo nóng hổi vào thời tiết này thật sự rất thích hợp, cắt đôi quả trứng mặn, mỗi người một đĩa dưa muối nhỏ, húp cháo sùm sụp, khuôn mặt vốn xanh xao cũng dần trở nên hồng hào. Bánh bao nhạt nhưng có vị ngọt béo của bột mì, ăn cùng dưa muối cũng khiến mọi người vui vẻ.

So với tướng ăn như hùm như hổ của mọi người, Lâu Điện vẫn chậm rãi thong dong, mỗi động tác đều đẹp như một bức tranh, rất có quy luật; khiến ai ai cũng cảm thấy người này dùng cơm thật lễ độ, có thể làm giáo viên dạy lễ nghi.

Ăn xong bữa sáng, Hoàng Chi Lăng cùng Vệ Hiến rửa chén, Lâm Bảo Bảo phụ trách cung cấp nước.

Lâu Linh được Lâu Điện cho phép liền kéo Lâm Bảo Bảo đi lên lầu soạn ra một ít quần áo mùa đông không mặc, đưa cho nhóm Tịch Mộ Phong và Hoàng Chi Lăng, họ không cần mặc quần áo của chủ nhà bên kia nữa; ông ta không được cao nên quần áo mặc lên người mấy chàng trai có vẻ quái dị. Đồ của Lâu Điện tuy hơi dài nhưng mặc vẫn hợp hơn.

Mọi người nhanh chóng thay quần áo, mỗi người đều có một cái áo lông. Lâu Linh thậm chí còn tìm thấy một chiếc áo lông nhỏ ở nhà kho, chắc trước kia nhà họ Lâu có đứa cháu về chơi, chiếc áo này mua cho cô bé, không ngờ lại quên mang đi nên vẫn cất trong nhà kho.

Vậy nên, đương nhiên đưa cho bạn nhỏ Trần Lạc Sênh mặc chiếc áo lông này.

Việc tặng quần áo của anh em họ Lâu, mọi người rất biết ơn. Lâu Linh cười, dù sao đồng đồ đó cũng không mặc, đưa cho người cần sẽ tốt hơn, giữ lại làm gì đâu.

Lâu Điện đối với hành động của Lâu Linh hoàn toàn phớt lờ, nhưng nhìn đến chiếc áo lông con gái Trần Lạc Sênh mặc, lại nhìn Lâu Linh, không biết nghĩ gì mà khóe môi cười cười.

Nhất định là nghĩ đến việc gì biến thái!

Lâu Linh không nhìn anh, cùng mọi người ngồi một chỗ, thảo luận tin sáng nay nghe được trên radio.

“Đài radio nói, con mưa hôm qua diễn ra trên toàn cầu, giờ phía Bắc có trận tuyết lớn, rất nhiều đường đều bị bịt kín, chỉ có thể đợi mùa xuân tuyết tan mới có thể đi tiếp.” Giọng Tịch Mộ Phong trầm trọng.

Vốn định đi thủ đô nên tâm trạng của Vệ Hiến và Hoàng Chi Lăng khá nặng nề, chỉ có Trần Khải Uy cùng Lâm Bảo Bảo không coi đây là chuyện to tát, nhún vai. Trần Khải Uy thì muốn đi căn cứ an toàn, ổn định nuôi lớn cháu, không muốn đi về phía Bắc, còn Lâm Bảo Bảo đương nhiên không vội. Cho nên hai con người thân kinh thô này khi cảm nhận được nhiệt độ hạ thấp chỉ thấy không quen, hơi đau đầu mà thôi.

“Đành đợi mùa xuân, tuyết tan rồi tới thủ đô vậy.” Vệ Hiến nói, vẻ mặt khá tệ.

Vệ Hiến có vẻ diện mạo hơi thư sinh, so với công tử Lâu Điện cao quý, nhã nhặn thì chàng trai này đúng mẫu hình trạch nam, thân thể hơi yếu ớt.

“Qua một mùa đông, chỉ sợ zombie lại tiến hóa.” Lâm Bảo Bảo ăn kẹo cao su Lâu Linh cho, nói thẳng điếm mẩu chốt.

Đề tài này khiến lòng người nặng trĩu.

Lâu Điện vẫn không quan tâm đến cuộc nói chuyện của nhóm sinh viên, thấy Lâu Linh đang giả vờ lấy đồ ăn cho Trần Lạc Sênh kết hợp với vẻ mặt mỉm cười như ánh mặt trời, Lâu Điện không khỏi âm trầm.

Khóe mắt Lâu Linh thấy ánh mặt anh biến hóa, trái tim run rẩy, lập tức dịch người lại gần Lâu Điện, giơ que kẹo đường trước mặt anh, hỏi: “Muốn ăn à?”

Trước ánh mắt của mọi người, Lâu Điện xé thẳng lớp vỏ, bỏ vào miệng mình luôn. O_o

Thảo luận xong, Lâu Điện đột nhiên nói: “Ngày mai quân đội sẽ đến, các cậu muốn mang theo thứ gì thì dọn dẹp nhanh lên.”

Ánh mắt anh chậm rãi quét qua nhóm người nam nữ tầm tầm hai mươi tuổi, lại nói: “Tốt nhất các cậu nên chuẩn bị một chiếc xe, đến lúc đó không cần chen chúc nhau trên chiếc xe bus.”

Chờ anh nói xong, Tịch Mộ Phong lại hỏi thêm vài vấn đề. Sau khi được giải đáp, Tịch Mộ Phong quyết định hôm nay không đi đâu cả, sắp xếp lại đồ đạc gọn gàng trong căn nhà cách vách, thuận tiện cân nhắc lại hành động tiếp theo.

Nhón Tịch Mộ Phong rời đi, Lâu Linh cũng kéo Lâu Điện đi dọn dẹp căn nhà. Không biết sau này có quay về hay không, một ít đồ kỷ niệm ý nghĩa phải cất kỹ mang đi.

Lúc dọn đến thư phòng, Lâu Linh tìm thấy một hộp gấm từ ngăn kéo, cầm trên tay mới thấy là một chiếc vòng cổ kiểu nam rất cầu kỳ tinh xảo, phía dưới kèm theo một đôi hoa tai cùng bộ. Lâu Linh cảm thấy rất quen mắt, sờ sờ hoa tai, mở nắp đáy hộp, lộ ra một khoảng trống. Là một tấm ảnh chụp đã ngả sang màu vàng, bên trong là hình một người phụ nữ có diện mạo giống Lâu Điện năm phần.

Đây là mẹ Lâu Điện.

Lâu Linh nhìn ảnh, kính cẩn đặt lại trong hộp, đóng nắp kỹ càng. Sợi dây chuyền này đúng là của mẹ Lâu Điện để lại, anh vạn phần nâng niu. Trước kia anh hận không thể đeo nó mỗi ngày, nhưng không biết từ khi nào, Lâu Điện không còn đeo nó nữa.

“Anh, vòng cổ của anh này, cất mau đi.” Lâu Linh nói với Lâu Điện đang ở thư phòng ba Lâu.

Lâu Điện quay đầu nhìn, sắc mặt khế biến. Khi Lâu Linh còn chưa kịp phản ứng, Lâu Điện đã đoạt lại sợi dây, ném thẳng ra chỗ khác; sau đó nâng cằm cô lên, tối tăm nhìn cô.

Lâu Linh suýt nữa bị dọa gần chết, chẳng biết anh làm thế nào mà có thể nhìn cô bằng ánh mắt vừa hối hận, vừa đau đớn đến nhường ấy. Chẳng lẽ là bởi vì cô không nên chạm vào vật mẹ anh để lại? Nhìn cách Lâu Điện tùy tiện ném đi mà xem, hình như không phải lý do đó.

Sau một lúc lâu, anh cúi người, ôm chặt cô vào lòng, nhẹ giọng nói: “Tiểu Linh, về sau, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, đừng nên tin.”

“Hả?”

Anh bóp chặt thắt lưng cô, cúi đầu nhìn chằm chằm cô đầy bức bách, giọng nói lưu loát, tàn nhẫn, “Nghe rõ chưa?”

Lâu Linh vội gật đầu lia lịa, chỉ cầu anh đừng bóp thắt lưng cô nữa, lực tay Lâu Điện quá mạnh, cô sắp gãy lưng rồi. Thời khắc này, Lâu Linh cảm thấy Lâu Điện đen tối đã trở nên lợi hại hơn rất nhiều. Mẹ ơi, đáng sợ quá... T~T

Có được đáp án vừa lòng, nam thần rốt cục nở nụ cười, hôn nhẹ lên khóe môi Lâu Linh trấn an. Hành động vừa đấm vừa xoa thế này càng khiến Lâu Linh cảm thấy anh thật sự thay đổi thật thừng.

Giữa trưa ngày hôm sau, quân đội đến.

Mục tiêu của Lâu Linh: Chinh phục thời tiết rét lạnh ~

Mục tiêu của Lâu Điện: Chinh phục em gái!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lòng người thời tận thế (8)

Giữa trưa hôm sau, quân đội mới tới thành tây.

Thời tiết rét lạnh, hà hơi cũng ra khói trắng, nhưng khi vừa nghe tiếng súng vang bên ngoài khu nhà, mọi người đều hưởng ứng reo hò.

Đặc biệt là những người thường, không dám đối mặt với zombie cấp một; suốt một tháng chui rúc trong nhà, dựa vào chút ít đồ ăn để cảm cự, nên họ rất vui sướng khi thấy quân đội xuất hiện, nhắc đi nhắc lại “ZF sẽ không vứt bỏ người dân đâu mà”....

ZF quả thật không vứt bỏ người dân, nhưng thảm họa xảy đến cũng khiến Chính phủ chật vật; chịu cử quân đội đi tìm người sống sót cũng vì phía trên hạ lệnh, nhưng thật sự không thể điều động nhiều binh lính.

Một chiếc xe tải quân dụng lớn tiến vào khu nhà, dừng ngay giữa quảng trường; hai mươi mấy quân nhân cầm súng nhảy xuống, xếp hàng cảnh giới; một người đàn ông mặc quân phục áo măng tô xanh đứng trên đỉnh xe, cầm loa phóng thanh bắt đầu giải thích tình huống, sau đó kêu gọi những người sống sót nhanh chóng thu thập hành lý, tự chuẩn bị xe, tập hợp tại đây.

Theo lời người đàn ông này, quân đội vào thành tìm kiếm người sống sót, nhưng vì lực lượng không đủ nên sẽ không tới một số nơi nguy hiểm; vì người có hạn nên không thể hộ tống tất cả tới căn cứ an toàn; quân đội chỉ phụ trách dẫn đường, nếu gặp bất trắc gì thì phải dựa vào nỗ lực của mọi người.

Lời nói thẳng thắn đầy tàn khốc, nhưng cũng nói luôn điểm mấu chốt vấn đề.

Người trong khu nhà vốn ảo tưởng có quân đội bảo trợ, họ sẽ được an toàn tuyệt đối...nhưng bây giờ nghe được những lời này, không khác gì như sấm đánh bên tai. Người trầm mặc không nói, người che mặt trộm khóc, người cố gắng tranh thủ thời gian, người thì cọt nhả bất cần đời và cũng có những người nảy ra dị tâm... Nhưng, tất cả đều chấn tĩnh lại sau lời giải thích của quân đội.

Trong khu nhà, người sống sót rất nhiều, trừ những người sống ở đây thì còn lại đều là người chạy trốn tới, chiếm tạm những căn nhà không ai ở. Tuy không mấy hài lòng với tình huống bên ngoài, nhưng vì tận thế xảy ra nên cứ nhìn thấy người cầm súng lại bất giác sinh ra sự sợ hãi; mọi người nhanh chóng chấp nhận sự thật.

Rất nhanh, chiếc xe tải quân dụng rời khỏi khu nhà, tụ lại cùng những chiếc xe bên ngoài. Người sống sót trong khu nhà cũng lên xe, cùng nhau rời đi.

Sống trong khu nhà đều là người có tiền, đa số đều biết lái ô tô, nhà nào cũng có xe nên chẳng sợ thiếu xe mà chỉ lo lắng vấn đề thiếu xăng dầu. Còn những người không biết lái ô tô thì có thể đi nhờ hàng xóm, nhưng tiền xe đôi bằng đồ ăn, đây là quy định ngầm, nếu dám gây sự thì những người lính kia sẽ trực tiếp giải quyết, hậu quả không tốt lắm.

Nhóm Lâm Bảo Bảo lấy xe chủ nhà để lại, là một chiếc Mercedes, nếu ngồi ba chàng trai, hai cô gái và một đứa bé thì có chút chật trội. Lâm Bảo Bảo thấy thế liền đi thẳng đến nhà họ Lâu, tỏ ý muốn đi nhờ xe anh em Lâu Điện. Lâu Linh đương nhiên rất hoan nghênh, chào đón Lâm Bảo Bảo ngồi ghế sau. Lâu Điện chẳng buồn nhìn, coi như ngầm đồng ý hành vi của Lâu Linh; những việc nhỏ thế này, anh chưa bao giờ can thiệp vào quyết định của cô. Điều này khiến tâm tình của Lâu Linh rất thoải mái.

Có quân đội duy trì trật tự, nên không ai quấy rối; đoàn xe nhanh chóng ra khỏi khu nhà, thẳng hướng ngoại thành.

Mấy chiếc xe tải quân dụng dẫn đầu, trên đường nếu nhìn thấy người may mắn sống sót, xe chưa chật thì xếp ngồi cùng, còn không sẽ nhìn những xe theo sau, thấy trống thì nhét vào. Xe của anh em Lâu Linh bị nhét vào một ông cụ 80 tuổi và một bé gái, hai người là ông cháu.

Quân đội lúc vào thành chắc chắn đã ‘dọn dẹp’ bớt zombie, nên đường ra ngoại thành khá yên ổn; đi theo đường này nên mỗi khi có zombie chưa lại gần thì đã ra tay bắn nát đầu.

Sau khi ra khỏi thành, mọi người mới phát hiện ngoại thành cũng có mấy chiếc xe quân đội, ngoài việc hộ tống người sống sót an toàn, thì bọn họ phải

vào thành thu thập các loại vật tư.

Nay quân đội chủ yếu tập trung tại thành Nam và thành Tây, họ đến từ sáng sớm. Ngoài việc lợi dụng thời tiết rét lạnh kìm hãm hành động của zombie thì còn mục đích mau chóng thu thập nhiều vật tư, cũng thuận tiện đón người sống sót ra.

Khi đám người Lâu Điện tới, đã thấy tập hợp mấy chiếc xe tải quân dụng, sau xe đều là đoàn xe của nhiều người sống sót. Nhất thời, đường chật ních; từ đó thấy được, ZF đã tận dụng mọi khả năng để tập hợp những người sống sót.

Chờ đoàn xe bắt đầu lên đường, Lâu Linh ngồi ở ghế phó lái nhô đầu ra, thăm dò phía ngoài nhưng nhanh chóng rút đầu về, hỏi: “Bảo Bảo, cậu có nhớ người cầm loa nói căn cứ an toàn cách nội thành bao xa không?”

Lâm Bảo Bảo đang dùng dị năng ngưng tụ nước vào bình, coi như một cách luyện tập, đáp: “Hình như là ba trăm dặm thì phải, chọn một thị trấn dễ thủ khó công làm căn cứ an toàn.”

Sau khi chai đầy nước, thấy ông cụ ôm cô bé con nhìn không chớp mắt vào chai nước trên tay, Lâm Bảo Bảo liền đưa chai nước qua, “Em gái nhỏ, muốn uống à, chị cho em đây?”

Cô bé kia hơi do dự, nhìn ông nội; thấy ông gật đầu, mới bẽn lẽn nhận, nhỏ giọng cảm ơn.

Bé gái tuy gầy yếu, nhưng rất sạch sẽ lễ phép, có thể thấy ông nội đã bảo vệ vô cùng tốt, không để cuộc sống ác liệt nơi tận thế làm hư bản tính cô bé.

Lâm Bảo Bảo là người nhiệt tình cởi mở, vô cùng am hiểu giao tiếp, gặp ai cũng có thể nhập bọn, nên nhanh chóng ‘mời’ được thông tin của hai ông cháu.

Hai người họ Mạc, ông tên Mạc Diệu Huy, còn cháu gái là Mạc Oánh Oánh. Trước tận thế, con trai cùng con dâu qua đời trong một tai nạn, để lại đứa cháu nhỏ nên ông cụ đành một mình nuôi dưỡng. Sau tận thế, hai ông cháu không biến thành zombie, vì thói quen tích trữ lương thực ở nhà nên mới bình an vượt qua một tháng.

Nhưng dù có đồ ăn thức uống nhưng luôn không đủ no, Oánh Oánh vẫn đói gầy, có lẽ bởi vì từng thấy zombie ăn thịt người, mọi người giành giật đồ ăn ..v.v.. hiện thực quá tàn khốc đã ám ảnh cô bé. Giống Trần Lạc Sinh trước kia, giờ Mạc Oánh Oánh bám chặt lấy ông mình, không chịu rời, dường như sợ ông nội sẽ đột nhiên biến mất.

Lâu Linh nhìn hai ông cháu từ gương xe; ông Mạc có vẻ hơn sáu mươi tuổi, tóc hoa râm, còn cô cháu gái là một tiểu loli đáng yêu, mặc một bộ áo lông hồng phún, đội mũ lông. Hai ông cháu đều im lặng ngồi yên, không lên tiếng quấy rầy hay hỏi han lung tung, khi lên xe cũng lễ phép chào hỏi. Không thể không nói, người lễ độ và thức thời luôn là mẫu người được yêu thích.

Lâu Linh theo thói quen lấy mấy viên kẹo cafe từ trong túi quần —— buổi sáng Lâu Điện nhét vào. Gần đây anh đột nhiên thích nhét kẹo vào túi quần cô; chỉ cần cô ăn xong hoặc cho người khác thì sáng hôm sau trong túi lại sẽ có thêm. Điều này khiến cô cảm giác Lâu Điện đang coi cô như trẻ con để dỗ dành. Lâu Linh cho cô bé bốn viên đường, Lâm Bảo Bảo một viên, chính cô một viên, thuận tiện cũng lên bóc một viên đưa đến miệng cho Lâu Điện.

Lâu Điện không quá thích đồ ngọt, nhưng đối với hành động nhét qua nhét lại của Lâu Linh, mặt không đổi sắc ngậm trong miệng, đợi nó chậm tan.

“Linh Linh, thật sự quá yêu cậu.” Lâm Bảo Bảo ngậm viên kẹo, cười đầy mãn nguyện. Trước tận thế, cô không thích ăn kẹo cứng, chỉ ăn kẹo dẻo. Nhưng giờ đừng nói kẹo dẻo, có kẹo để ăn cũng quá đã rồi, đòi hỏi gì thêm nữa.

Cô bé Oánh Oánh cũng rất vui vẻ, cầm một viên kẹo đưa cho ông nội, ông Mạc lắc đầu mới giữ lại ăn.

Khi vừa ăn xong, đoàn xe rốt cục cũng lăn bánh, nhưng tốc độ không nhanh.

Lâu Điện lái xe, rất điều luyện đi ngay sau xe tải, nhưng vẫn giữ một khoảng cách an toàn với phía trước, người trong xe có thể ngắm được cảnh vật bên đường, núi rừng đồng ruộng hoang vu. ... Từ những bãi ruộng bị héo úng trong nước, ai ai cũng nhận thấy, khi xảy ra tận thế, người nông dân chưa kịp thu hoạch hoa màu. Núi rừng nơi phương xa cũng một vùng hiu quạnh, sương mù bao phủ, mờ hồ không rõ.

Sau khi ra khỏi thành, nếu thấy trạm xăng, quân đội sẽ trực tiếp xuống xe, giải quyết hết zombie, thu sạch xăng dầu ở đấy. Những xe cạn nguyên liệu đành tới hỏi, may sao quân đội có cho, nhưng số lượng rất ít. Tận thế hiện nay, rất nhiều thứ thành đồ xa xỉ, đối với hành động của quân đội, đa số mọi người đều hiểu rõ nên chẳng mấy ai náo loạn.

Bởi vì đoàn xe rất dài, trong một ngày không có khả năng tới được căn cứ an toàn, nên lúc bình minh, đoàn xe dừng chân tại một thôn nhỏ.

Trước khi vào thành, quân đội đã đi qua con đường này, nên ‘dọn dẹp’ hết zombie ở đây, giờ không cần phí sức thêm nữa.

Thôn không lớn, có khoảng một nghìn hộ dân, nhưng lần này người sống sót có chừng hai vạn người, đành tạm thời chen chúc.

Quân đội dừng lại thì đoàn xe cũng dừng lại, thậm chí có những người tinh táo chiếm ngay những căn nhà cạnh chỗ ở của quân đội làm nơi nghỉ chân. Thời tiết lạnh lẽo chẳng ai ngủ gì qua đêm ở ngoài, cho dù ngồi yên trong xe cũng không an toàn, không bằng kiếm đại một nhà, càng gần chỗ quân đội ở thì càng thêm phần an tâm.

Lâu Điện chậm rãi lái xe, sau đó dừng lại ở một khu đất trống ngay cổng thôn.

Nhóm Tịch Mộ Phong đã sớm xuống xe chờ, thấy anh em Lâu Điện chậm chạp, mà vị trí đẹp trong thôn đều bị cướp sạch nên không khỏi bồn chồn. Nhưng, khi thấy Lâu Điện không mở cửa, ngăn Lâu Linh xuống xe thì chẳng biết tại sao, bọn họ cũng không vội vã nữa.

“Anh Lâu, chúng ta tới muộn quá, nhà đều bị chiếm hết rồi.” Tịch Mộ Phong nói.

Lâu Điện liếc cậu một cái, ngón tay chỉ một căn ở cửa thôn, nói: “Không phải còn một nhà đây sao?”

Mọi người nhìn về phía căn nhà kia, không khỏi có chút run rẩy. Vị trí ngay tại cửa thôn, cách năm trăm mét mới có một căn nhà hàng xóm, trợ trợ một cõi. ... nhìn thật đáng thương, cũng dễ trở thành mục tiêu tấn công nhất, cho nên chẳng ai muốn chọn nó, dù nó có là một căn biệt thự lộng lẫy.

Nhưng thấy Lâu Điện dắt Lâu Linh đi vào, Lâm Bảo Bảo cùng hai ông cháu cũng theo sau. Nhóm Tịch Mộ Phong tất nhiên không dám có ý kiến.

Tuy cảm thấy Lâu Điện không đơn giản, nhưng chưa chứng kiến Lâu Điện ra tay, nên đôi khi khó tránh khỏi chần chừ trước những quyết định của anh.

Mục tiêu của Lâu Linh: Bình an đến an toàn căn cứ ~

Mục tiêu của Lâu Điện: 360 o, bảo vệ em gái không một kẽ hở ~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lòng người thời tận thế (9)

Sau khi quân đội hạ trại trong thôn không lâu, họ nhanh chóng đưa ra thông báo trên radio: Nếu ai không mang thức ăn, có thể đến nhận túi bánh bích quy, nếu có mang thì tự giải quyết. Dù không muốn ăn đồ của mình thì lúc vào căn cứ cũng phải giao nộp một phần ba số thực phẩm.

Nhóm Tịch Mộ Phong không đi nhận đồ ăn, họ dùng thực phẩm để trong không gian của Vệ Hiến. Trải qua một tháng nỗ lực, lại có Lâu Điện chỉ điểm, Vệ Hiến đã biến không gian lớn cỡ một mét khối thành năm mét khối, có thể đựng nhiều đồ vật hơn. Một tháng sau khi tận thế bùng nổ, bọn họ cũng thu gom được rất nhiều đồ ăn nhét vào không gian. Có thể nói, không gian của Vệ Hiến chủ yếu để cất thức ăn, còn hành lý, quần áo vân vân thì chất trong xe.

Hai ông cháu họ Mạc còn ít bánh bích quy, dù ông Mạc từng có suy nghĩ đi nhận bánh nhưng sau khi nghĩ kỹ, ông thờ dài đành thôi.

Căn nhà coi như sạch sẽ, không cần sửa chữa, Tịch Mộ Phong để Trần Khải Uy và hai ông cháu dọn qua một phòng, sau đó những người khác bắt đầu lấy nồi niêu nấu cơm. Ngôi một ngày trong xe, lạnh đến mức cả người cứng đờ, mọi người đều muốn được ăn cơm canh nóng.

Trong lúc Vệ Hiến định lấy đồ ăn ra khỏi không gian thì Lâu Điện trực tiếp bỏ ra hai cây cải thảo, mấy hộp thịt hộp và một túi xúc xích, coi như góp thêm món ăn, thành ra Vệ Hiến chỉ cần lấy gạo là được. Nhìn đóng hộp thịt và xúc xích, mắt ai nấy vụt sáng, ánh mắt nhìn về phía Lâu Điện như đang nhìn đấng sinh thành.

Đương nhiên bữa ăn này không phải Lâu Điện xuống bếp mà là ba cô gái trở tài. Các chàng trai bận rộn lau chùi bếp, Lâm Bảo Bảo tạo ra nước để tẩy rửa, Vệ Hiến lấy từ không gian một cái nồi sạch, bắt đầu đun gạo nấu cơm.

Hiện tại không có điện, may mắn trong bếp còn nửa bình gas nên dùng bếp gas nấu cơm xào rau. Cho cơm vào nồi đặt lên bếp nấu, về phần thức ăn, có một đĩa bắp cải luộc, lấy hết thịt đóng hộp thêm nước đun sôi, tạm có mùi vị. Cắt xúc xích thành từng đoạn, ướp ít nắm muối để một lúc, sau đó cho vào nồi nấu cơm hấp cách thủy, mấy hộp thịt khác cũng đồ ra, hấp nóng luôn.

Sau khi làm xong thức ăn, mọi người bê ra phòng khách dùng bữa. Ông Mạc định đưa cháu gái lên phòng trên tầng tránh nhưng được Lâu Linh và Lâm Bảo Bảo mời ở lại. Những người khác im lặng quan sát, thấy hai cô gái cười rạng rỡ, lại nghĩ Lâu Điện ngồi bên cạnh không phản đối nên không ai có ý kiến.

Trong lúc ăn cơm, thấy ông cụ rom róm nước mắt nhìn cháu gái, hận không thể gấp hết thức ăn trong bát cho cháu ăn, đột nhiên họ cảm thấy mọi thứ thật bình thường. Dù tận thế có tàn khốc, nhiều người vin vào đó lấy cớ cho nhân tính suy đồi, nhưng tình người, đạo đức vẫn tồn tại, không thể vì người già và trẻ em không có sức chiến đấu mà gạt bỏ quyền lợi sinh tồn của họ.

Bữa cơm này, tất cả ăn ngon miệng, ấm đến tận đáy lòng.

Sau khi com nước xong, trời tối đen, kéo kĩ rèm, Lâu Điện lấy ra đèn bàn, bảo Tịch Mộ Phong nạp đầy điện để bật đèn.

Mặt Tịch Mộ Phong đỏ ửng, liên tục đưa dị năng hệ sét vào cục ắc quy của đèn, một bên nghĩ thầm, không phải Lâu Điện coi anh thành nguồn điện di động chứ?

Thời tiết lạnh lẽo, bên ngoài gió thổi ào ào dần tạo nên áp lực trong lòng người, khiến họ sợ màn đêm buông xuống.

Tịch Mộ Phong bàn với Lâu Điện, quyết định để các cô gái, ông cụ và em bé nghỉ ngơi, bốn chàng trai chia thành hai tốp gác đêm. Sau khi bàn xong, Tịch Mộ Phong cùng Vệ Hiến gác trước, Lâu Điện và Trần Khải Uy canh chừng ca sau.

Lúc cánh đàn ông thương lượng, Lâm Bảo Bảo ngưng tụ một chậu nước, để mọi người đánh răng, rửa mặt, ngủ một giấc thật ngon. Nhìn ba cô gái cười vui vẻ, hai em bé thân thiết chơi đùa với các chị, sắc mặt mấy anh chàng ở đây thấp thoáng ý cười.

Lâu Điện dứt khoát lấy bàn chải đánh răng, kem đánh răng, cốc và khăn mặt từ trong không gian đưa cho Lâu Linh, xoa xoa đầu cô, bảo cô cứ làm vệ sinh cá nhân trước đừng đợi anh. Những người khác thấy Lâu Điện quan tâm em gái cực kì chu đáo, thầm thở dài trong lòng. Quả nhiên, so sánh giữa người với người thì tức chết. Đối với bọn họ, anh hồ hững, vô cùng lạnh lùng, mà với Lâu Linh thì hận không thể moi tim gan đặt trước mặt cô, sao mà khác nhau một trời một vực vậy hả?

Nửa đêm, nghe tiếng đập cửa, Lâu Điện tỉnh ngay, biết đến lượt anh và Trần Khải Uy gác đêm.

Lâu Điện buông người trong lòng ra, nhẹ tay nhẹ chân đứng dậy, cẩn thận dếm chân, không để không khí lạnh lẽo lùa vào chân khiến cô bị lạnh. Ai ngờ anh vừa đi giày thì phát hiện người làm ô trong chân ngồi đây, tóc tai bù xù mơ mơ màng màng đứng dậy theo anh.

“Em ngủ thêm một lát.” Lâu Điện nhẹ nhàng ấn cô vào trong chăn.

Lâu Linh giờ đã tỉnh, dụi mắt nói: “Em gác đêm với anh nhé, em muốn tự lập, không thể lúc nào cũng để anh bảo vệ được.”

Thấy cô cố ý như thế, Lâu Điện đành tùy theo ý cô.

Sau khi họ mặc quần áo xong xuôi ra cửa, trông thấy người con gái sau lưng Lâu Điện, Tịch Mộ Phong rất ngạc nhiên. Chẳng qua ngó sắc mặt Lâu Điện bình thường, người ta không đau lòng, anh không tiện mở miệng khuyên nhủ.

Tịch Mộ Phong và Vệ Hiến đi ngủ, ba người ngồi trong phòng khách gác đêm. Lâu Điện không thèm đề ý có Trần Khải Uy ở bên cạnh, kéo Lâu Linh vào lòng, nhét tay cô vào túi áo khoác của anh, véo mặt cô nói: “Em ngủ một lúc đi.”

Thấy mọi thứ vẫn ổn, Lâu Linh vui đầu vào sâu trong lòng anh, chợp mắt.

Trần Khải Uy im lặng. Hai người này! Đừng diễn cảnh ân ái trước mặt người đàn ông độc thân chứ!

Có điều sau khi Lâu Linh chợp mắt không lâu, đột nhiên cảm giác người ôm mình xiết chặt eo cô, vội mở mắt.

“Anh...”

Lâu Điện vỗ vỗ lưng cô, nhìn ngoài cửa sổ đen kịt, nói với Trần Khải Uy vì nghe tiếng Lâu Linh gọi đang quay sang hướng này: “Có cái gì đó tiếp cận, mọi người cẩn thận.”

Anh vừa dứt lời, xa xa truyền đến tiếng hét thảm. Tiếng hét này cũng mở màn cho một đêm chết chóc, tiếng hét đau đớn liên tục vang lên, đánh thức người trong thôn. Tiếp đó, tiếng thét lẫn trong tiếng súng và có cả tiếng tiếng động vật kêu gào.

Lúc đám người Tịch Mộ Phong lao tới, Lâu Điện đang đứng trước cửa sổ xem xét tình huống trong thôn, báo với bọn họ: “Có thú biến dị tập kích.”

Nghe đến thú biến dị, sắc mặt mọi người khó coi. Dù trong thành phố không có nhiều động vật, nhưng sau tận thế, vẫn có một số vật nuôi trong nhà biến dị thậm chí tiến hóa thành zombie. Nhóm Tịch Mộ Phong từng gặp một con chó zombie, may mắn nó mới zombie hóa, không quá mạnh nhưng họ cũng tốn hết sức lực để giết chết nó. Vì vậy, với zombie động vật và thú biến dị, không ai có hảo cảm.

Đang trao đổi, có tiếng đập ỳnh ỳnh vào cửa sắt bên ngoài, nghe âm thanh đã cảm thấy cực kì đáng sợ.

Ánh mắt Lâu Điện kiên quyết, trong tay anh đột ngột xuất hiện thanh kiếm sắc bén. Anh mở cửa đi ra ngoài, quay đầu dặn họ: “Mọi người cẩn thận một chút!”

Rất nhanh, đám thú biến dị phá được cửa sắt. Một con chó ta lao tới, hình thể nó to hơn giống chó ta bình thường rất nhiều, to như nghé con, rất dũng mãnh, tốc độ rất nhanh.

Trong lúc mọi người chưa kịp hoàn hồn, Lâu Điện đã có mặt trong sân. Đêm tối đen, bóng người và chó quần lầy nhau, không nhìn rõ. Tay Tịch Mộ Phong ngưng tụ tia sét, miễn cưỡng chiếu sáng một khoảng đất xung quanh. Họ phát hiện bên ngoài còn một con mèo biến dị to như con chó nhìn chăm

châm, tia sét trong tay Tịch Mộ Phong lập tức ném về phía con mèo kia.

Mấy chàng trai có sức chiến đấu đều xông lên, Lâu Linh cầm kiếm cùng với Lâm Bảo Bảo canh giữ trước cửa, bên trong Hoàng Chi Lăng và ông Mạc mỗi người ôm một đứa bé, răng cắn chặt.

Lâu Điện nhanh chóng giải quyết con chó biến dị kia, nó đổ rầm xuống đất, tạo ra tiếng động lớn. Trong khi đám Tịch Mộ Phong đang bị con mèo biến dị quần lấy, vô cùng chật vật; anh lui về phía cửa, không có ý định ra tay. Nhóm Tịch Mộ Phong thấy vậy, biết chỉ có thể dựa vào bản thân, ba người bình tĩnh cùng đối phó với mèo biến dị.

“Anh Tịch, dùng sét đánh trúng nó.”

Lâm Bảo Bảo kêu to, cô ngưng tụ quả cầu nước ném vào người con mèo biến dị – lực khống chế dị năng khá chuẩn. Đồng thời tia sét của Tịch Mộ Phong đánh trúng người nó, vì nước dẫn điện, khuếch đại sức mạnh của sét, con mèo biến dị bị điện giật, cả người run rẩy nằm trên mặt đất, sau đó bị gai băng của Trần Khải Uy đâm thủng họng.

Sau khi chiến đấu kết thúc, Tịch Mộ Phong hơi mệt, Hoàng Chi Lăng bỏ Trần Lạc Sênh xuống, cô lao ra ngoài, vội vàng đỡ anh vào phòng nghỉ ngơi.

Lúc bên này kết thúc chiến đấu, tình hình bên ngoài cũng gần xong. Có mấy người lính nhanh nhẹn đi kiểm kê thương vong. Lần này thú biến dị tập kích bất ngờ, thời điểm quân đội vào thôn kiểm tra không phát hiện ra chúng nên tưởng nơi đây an toàn. Chẳng ai ngờ đám thú biến dị rất thông minh, chúng núp ở rừng cây rìa ngoài thôn, đợi đến đêm khuya gần sáng ập vào tập kích con người. Lần này tổng cộng có năm con thú biến dị đánh lên, trong đó hai con chạy vào đây, có lẽ vì ngôi nhà này nằm ngay đầu thôn.

Mấy người lính kia rất ngạc nhiên khi biết bọn họ đánh chết hai con thú biến dị, đến lúc thấy trong số họ có mấy dị năng giả thì vỡ lẽ. Có điều thời điểm lính kiểm tra thì thể hai con thú tất nhiên phát hiện điểm khác biệt trong đó.

Rõ ràng con mèo biến dị bị dị năng giết chết, trên người còn vết thương do bị sét đánh, nhưng con chó biến dị to bằng con nghé thì bị vũ khí sắc bén gây thương tích, một kiếm đứt cổ.

“Con chó này là ai giết?” Một binh sĩ hỏi.

Mọi người nhất trí nhìn về phía Lâu Điện, anh mỉm cười, trong ánh sáng đèn pin, tao nhã ôn hòa, giọng trong trẻo nói: “Là tôi giết, dùng kiếm.” Nói xong, giờ cao thanh kiếm còn dính máu trong tay.

Kẻ mạnh luôn được người ta tôn kính, ánh mắt mấy người lính khẽ biến, tán dương: “Vị tiên sinh này thật có bản lĩnh.” Người có thực lực mới sống sót được trong nạn thế, với những người này nên tôn trọng, cố gắng hạn chế đắc tội.

Hỏi han vài câu, biết ở đây không có người bị thương, đám lính rời đi, thuận tiện mang theo thi thể thú biến dị. Họ muốn mang về căn cứ để nhân viên nghiên cứu xem thịt thú biến dị có ăn được không. Sau tận thế, không thể tái sản xuất lương thực, đồ ăn trở nên khan hiếm, chỉ còn cách nghiên cứu thịt các loài động, thực vật khác, xem có thứ nào nhân loại ăn được, tránh cảnh con người rơi vào bước đường cùng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Lòng người thời tận thế (10)

Edit: Linh Lan

Vì chuyện thú biến dị tập kích giữa đêm, sau đó không ai ngủ được. Ngày hôm sau khi xuất phát, rất nhiều người mặt mũi tiêu tụy, thần sắc uể oải. Trước khi khởi hành, có người gây sự làm ồn ào nhưng được đàn áp rất nhanh.

Trước lúc xuất phát, Lâm Bảo Bảo lượn một vòng trong thôn thám thính, khi quay về cô báo cáo tình hình mới nhất: “Tối hôm qua thú biến dị đánh lên, vì không kịp phản ứng, hơn hai trăm người chết, phía quân đội cũng tử vong năm mươi mấy người. Vừa rồi có người âm ỉ kháng nghị với quân đội, nằng nặc bọn họ không có ý tốt, những người đó vốn đang sống yên ổn trong nhà, vì nghe lời kêu gọi đến căn cứ an toàn v.v mới gặp chuyện đáng sợ này.”

Lâm Bảo Bảo hơi trào phúng, mặt không cười thuật lại, người gây sự kia trực tiếp bị binh lính kéo đi, dù không giết người, nhưng chắc hẳn phải chịu không ít giáo huấn. Quân đội vào thành phố tìm người sống sót, nhưng không hề miễn cưỡng người còn sống phải đi theo họ, hiện tại mọi người trong đoàn đều tình nguyện đi theo. Bởi vậy, giờ lấy cớ này, có lẽ tên kia cố tình gây náo loạn nhằm vùi vãnh thêm lợi ích, quân đội chẳng cần khách sáo với hắn.

Có điều, không trách bọn họ dễ bị kích động như vậy. Vì tận thế mới ập đến một tháng, đám zombie, thú biến dị ở thành phố chưa tiến hóa. Lúc đó, đa phần người dân trốn trong nhà, dựa vào số thức ăn ít ỏi sống qua ngày, tuy ăn không đủ no nhưng vẫn an toàn. Vì chưa từng chứng kiến sự đáng sợ của

zombie tiến hóa và thú biến dị nên họ không biết thế giới bên ngoài đã thay đổi nghiêng trời lệch đất. Một số người còn khờ khạo, ôm suy nghĩ may mắn.

Những đạo lý này hơn một nửa số người ra ngoài tìm kiếm thức ăn đều hiểu, vì thế với cách làm của quân đội, ngoài mấy người tự lừa mình dối người đang nổi giận, những người khác không có phản ứng.

Đương nhiên, những kẻ còn tức giận kia đối mặt với hiện thực tàn khốc đều phải ngậm miệng.

Đoàn xe đi suốt buổi sáng, đến trưa dừng lại nghỉ ngơi, tranh thủ lót dạ và —— quan trọng nhất là giải quyết sinh lý, cố nhịn cả sáng không chịu nổi nữa.
>.

“Thật sự không cần anh đi cùng em à?” Lâu Điện hơi nghiêng người, khoác tay lên vai cô hỏi.

Trong mắt người ngoài, cảnh tượng này rất ấm áp, đẹp đẽ. Chàng trai tuấn tú trắng trẻo, cô gái thanh tú nhỏ nhắn, cộng thêm là anh trai mà hơi cúi người để vừa tầm chiều cao với cô gái, giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ, nhìn qua giống như một bức tranh tươi sáng trong thời tận thế u ám. Đáng tiếc nội dung cuộc nói chuyện vô cùng bi thảm.

Lâu Linh đen mặt từ chối: “Không cần, em đi với Bảo Bảo, chị Hoàng, cánh đàn ông bọn anh tự giải quyết đi.”

Không thèm nhìn ánh mắt tiếc nuối của Lâu Điện, Lâu Linh chạy tới chỗ Lâm Bảo Bảo, sau đó cùng với Hoàng Chi Lăng đi về phía một góc bí ẩn cách đó không xa, giải quyết nhu cầu.

“Anh em thật tốt với em.” Về mặt Hoàng Chi Lăng rất hâm mộ, nhỏ giọng nói: “Một người đàn ông có thể tốt với một phụ nữ như vậy, chết cũng đáng.” Nói tới đây, cô không khỏi ảm đạm. Thật ra Hoàng Chi Lăng là một cô gái rất thức thời, ngoài quan tâm đến Tịch Mộ Phong, nhanh chóng tiếp nhận những chuyện khác, dù hơi có tính đồng đánh của tiểu thư nhưng đã biết cách thu liễm. Cô hiểu lúc nào nên làm gì, là người rất tinh mắt.

Nét mặt Lâu Linh vẫn đen sì, mặc dù tốt nhưng anh có nhiều hành vi vô cùng bi thảm, mỗi ngày ngủ cùng bi thảm, áp lực của cô lớn như núi.

Lâm Bảo Bảo giờ đã thông suốt nên nghe mấy lời này, về mặt không có gì khác thường, chỉ sờ tay sờ tóc Lâu Linh, nói: “Linh Linh đáng thương, cậu chịu áp lực rất lớn rồi.” Mấy ngày qua, nếu cô không nhận ra ham muốn không chế đáng sợ của Lâu Điện với Lâu Linh thì cô chính là heo.

Không uống là chị em tốt của cô, có thể đồng cảm với cô, ôm một cái nào. (Câu này là suy nghĩ của Lâu Linh)

Chờ các cô giải quyết nhu cầu sinh lý quay về, nhiều người cũng trở về đứng bên cạnh đoàn xe. Họ chưa chui vào xe mà đứng ngoài hoạt động gân cốt, làm nóng cơ thể đã cứng đờ vì lạnh. Thời tiết lạnh giá, vì tiết kiệm xăng nên trong xe không mở máy sưởi, ngồi trong đó cả buổi sáng, chân cũng tê cứng, đúng là chịu tội.

Có nửa tiếng để nghỉ ngơi, trong khi bọn Lâu Linh định lấy bánh bích quy ăn tạm thay cơm trưa thì Lâu Linh đột nhiên phát hiện động tác người ngồi cạnh cô, đang lấy đồ uống cho cô hơi khựng lại. Ban đầu, Lâu Linh không có suy nghĩ gì khác thường, nhận lấy đồ uống dinh dưỡng anh đưa cho, mở nắp uống một ngụm, đến khi xa xa vang lên tiếng thét chói tai.

“Là zombie ——” Người phát hiện ra zombie hoảng sợ kêu lên.

Một bầy khoảng mấy trăm con zombie đang lao đến nơi này. Ở đây có hơn mười nghìn người máu thịt tươi mới tất nhiên thu hút lũ zombie. Những người chưa bao giờ đối mặt với zombie nghe thấy chúng đến, theo bản năng mà hét ầm lên, đến khi tiếng súng vang lên, họ mới im lặng.

Đám zombie kia thoát nhìn chỉ có mấy trăm con, lần này quân đội phải đi bốn trăm người, tối hôm qua vì thú biến dị tập kích đã hy sinh năm mươi mấy binh sĩ. Hơn nữa, nếu phân tán bốn trăm người đi bảo vệ người chung quanh, thuận tiện giết zombie thì không đủ. May mắn trong số những người sống sót, có mấy dị năng giả hỗ trợ, nên tình cảnh không quá mất kiểm soát. Còn đám người bình thường sống sót khác, sớm sợ tới mức trực tiếp chạy vào xe, khóa chặt cửa, hi vọng được an toàn.

Người bên phía Lâu Linh phản ứng cực nhanh, nhét ông Mạc và hai đứa bé vào trong xe, những người khác canh giữ xung quanh xe. Ngay cả người thường như Hoàng Chi Lăng tay trái gà không chặt cũng lăm lăm con dao bỏ dĩa hầu trong tay, theo sát Tịch Mộ Phong.

Quan sát đàn zombie này thì thấy phần lớn chúng đã tiến hóa thành zombie cấp một, tốc độ bọn họ tương đương người thường, thậm chí sức mạnh lớn hơn người thường, làm cho người ta hoảng sợ. Rất nhiều người ở rìa ngoài vì tốc độ chạy trốn không nhanh bằng zombie nên đột ngột bị zombie cào làm bị thương, thậm chí bị cắn đứt cổ.

Xe của nhóm Lâu Linh ở cuối cùng đoàn xe nên trực tiếp đối mặt với zombie, nghiêm hiểm nhất. Mọi người sợ tới mức tê cả da đầu, nhưng trong lúc hiểm nguy vẫn phải liều mạng một phen. Tịch Mộ Phong, Trần Khải Uy hai người quăng dị năng vào zombie. Lâm Bảo Bảo ngưng tụ quả cầu nước ném vào người chúng để Tịch Mộ Phong phóng tia sét điện giật chúng. Vệ Hiến cầm ống túp dài một mét trên tay, phang thẳng vào đám zombie tấn công.

So với bọn họ, Lâu Điện trực tiếp một kiếm một đầu zombie, Lâu Linh tự mình đối phó với zombie cũng không thành vấn đề, thậm chí còn chém giết nhiều zombie hơn Tịch Mộ Phong những người có dị năng giả. Toàn một kiếm trí mạng, không có chiêu thức đẹp mắt, hoàn toàn sạch sẽ nhanh nhẹn. Rất nhanh đa phần số zombie ở đây bị Lâu Điện và Lâu Linh cùng nhau xử lý, cũng giảm bớt áp lực cho nhóm Tịch Mộ Phong.

“Anh, bên kia còn có zombie.” Ngón tay Lâu Linh chỉ vào đám zombie cách một trăm mét đang tập kích những người khác, nói.

Lâu Điện thấy cô nóng lòng muốn thử, đáng vẻ ước gì tiêu diệt hết tất cả zombie —— đầy nhiệt huyết, tuy cô là con gái nhưng luôn hướng về phía trước,

chưa bao giờ sợ hãi khó khăn, ưu điểm này đáng giữ lại, cũng nên rèn luyện cô thêm. Vì vậy, anh dẫn cô qua hướng đó, giúp người khác tiêu diệt zombie.

Đám Tịch Mộ Phong ngó ra nhìn hai anh em họ Lâu tung hoành, zombie dưới tay hai người giống như dưa hấu, dễ dàng chém giết. Hơn nữa, hình như cả hai đều thích chém bay đầu, con zombie nào cũng bị chặt đầu, sau đó đâm thêm một kiếm vào đầu chúng để tránh việc sống lại.

Lúc này Lâm Bảo Bảo cuối cùng đã rõ vì sao trước đây Lâu Linh từng nói cô ấy không cần người khác bảo vệ, mặc dù cô ấy là người bình thường, cô lại có sức chiến đấu không thua kém dị năng giả, thậm chí so sánh với dị năng giả dùng dị năng giết zombie, tốc độ cô ấy trực tiếp giết chúng còn nhanh hơn. Nhìn chiêu thức của cô ấy rất giống Lâu Điện, có lẽ anh tự tay dạy. Hơn nữa mặc dù Lâu Điện là dị năng giả, nhưng anh có dị năng không gian sức chiến đấu yếu nhất. Có điều ở đây chẳng ai có thân thủ cao hơn anh, không cần dựa vào dị năng, anh có thể thoải mái đi lại giữa bầy zombie, chém giết chúng nó.

Sức chiến đấu của Lâu Điện cùng Lâu Linh làm đảo lộn nhận thức của mọi người, người thường chưa chắc đã yếu ớt, dị năng giả hệ không gian lúc đầu cũng không phải kẻ yếu, chỉ dựa vào vũ khí, đủ để giết zombie.

Còn nhóm Tịch Mộ Phong tuy là dị năng giả, nhưng kinh nghiệm chiến đấu thua xa hai người, cấp bậc dị năng không cao, lực sát thương thật sự không mạnh.

Rất nhiều người chú ý tới hai người anh em, nhất thời coi họ trở thành cứu tinh. Mấy binh lính đang tiêu diệt zombie cũng chú ý tới bên này, mắt họ lóe lên tia sáng kỳ lạ.

Nhờ có hai anh em gia nhập, khiến lần zombie đột kích này không gây ra thương vong quá lớn. Những binh sĩ đến kiểm tra cũng là mấy người lính tối qua đến nâng xác thú biến dị đi, bọn họ phát hiện tình huống nơi này, càng kính trọng Lâu Điện hơn. Nhất là khi biết anh không cần dùng dị năng mà vẫn đánh chết nhiều zombie như vậy, họ càng đánh giá cao.

Quân đội nhanh chóng phái người đi thống kê số người tử vong, nhốt số người bị thương vào một chiếc xe buýt, phái lính canh giữ, nếu xảy ra chuyện gì khác thường, lập tức bắn chết. Còn những người chết, tập kết trên khoảng đất trống để hỏa táng. Làm xong tất cả việc sau, đoàn xe xuất phát. Trải qua lần zombie tập kích, không khí trong đoàn có chút nặng nề. Những kẻ âm ỉ từ vụ thú biến dị tận mắt chứng kiến lần zombie tập kích hôm nay, đều trở nên trầm mặc, thậm chí nhiều người này lộ vẻ tuyệt vọng.

Đoạn đường này khiến họ biết được zombie đáng sợ, tận thể tàn khốc.

Quãng thời gian kế tiếp, xe không ngừng bánh, trên đường nếu thấy có zombie tiếp cận, thường dùng súng bắn chết.

Biết quân đội không dừng lại, Lâu Linh và Lâm Bảo Bảo tự bàn, hai người kiên trì cả buổi chiều không uống nước, tránh việc phải dừng xe giải quyết.

Sớm tối cuối cùng quân đội đến căn cứ an toàn.

Hôm nay mục tiêu:

Mục tiêu của Lâu Linh: Ngao ngao ngao! Tiêu diệt tang thi! !

Mục tiêu của Lâu Điện: Bảo vệ em gái! Em gái mạnh mẽ! Áp đảo em gái! (kiên trì ba mục tiêu không gì lay chuyển được)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mật Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Lòng người thời tận thế (11)

Edit: Linh Lan

Đoàn xe dừng lại ở khoảng đất trống trước căn cứ. Mấy chiếc xe tải chứa vật tư tiến vào căn cứ theo một cổng chuyên dụng. Những người sống sót phải xếp thành hàng trước căn cứ, tiện thể vào sổ thông tin cá nhân của họ.

Lúc này, có quân nhân cầm loa giải thích tình hình. Nhằm tránh việc để sót người trong cơ thể chứa virus zombie, sau khi khám, mọi người phải ở lại phòng cách ly một đêm, qua ngày mai mới thực sự trở thành thành viên trong căn cứ. Sau khi là thành viên, họ sẽ được nhận đồ ăn do căn cứ cấp cho người sống sót.

Hành động này khiến mọi người rất bất mãn, vốn tưởng rằng trải qua tầng tầng khó khăn đi đến căn cứ an toàn giữa thời tiết lạnh giá, chắc chắn được nư

thần mùa xuân vui vẻ chăm sóc, không ngờ bà thím mùa đông ra tay vô tình. Song đối mặt với quân đội vô trang, cuối cùng đám đông chịu nhận sự sắp xếp này.

Xe bọn họ lái đến không được đưa vào căn cứ, đành đỗ ở cổng chính, ai nấy lấy hành lý xách theo người. May mà ngoài việc thu một phần ba số thức ăn thì phía căn cứ không lấy những vật khác, coi như có chút an ủi.

Nhóm Lâu Linh quan sát căn cứ, phát hiện bên ngoài căn cứ xây tường bao bằng bê tông chắc chắn, cao khoảng năm mét, trên bờ tường còn rào kín bằng lưới sắt điện, cách một đoạn đặt một camera, tạm thời không phải lo lắng vấn đề an toàn.

Tốc độ xếp hàng đăng ký rất nhanh, chẳng mấy chốc đến lượt đám Lâu Linh. Lâu Linh nhìn qua, nhân viên phát cho bọn họ một bản kê khai đơn giản, chỉ có họ tên, giới tính, có khả năng gì. Ở tận thế, không ai để ý xuất thân quê quán của bạn nữa, bởi vậy kê khai đơn giản nhanh gọn. Lâu Linh điền đầy đủ thông tin, phần năng lực trực tiếp ghi người thường. Còn ở mục này, Lâu Điện lấp chỗ trống bằng dòng chữ dị năng giả hệ không gian, những người khác lần lượt điền dị năng của mình vào.

Nhân viên ở cửa thấy có dị năng giả, liền nói: “Dị năng giả tách riêng với người thường, các anh có thể qua bên này. Nếu có người thân thì được đi cùng lên cửa trên.”

Mọi người không có ý kiến, sau đó nộp thức ăn. Tất nhiên chẳng ai nộp thực phẩm dự trữ trong không gian, tất cả đều nộp đồng thức ăn để trong xe trước. Nhân viên phụ trách không nói gì, có lẽ anh ta cảm thấy thời gian đầu không gian của dị năng giả không lớn, không chứa được bao nhiêu đồ ăn, hoặc có thể căn cứ muốn thiết lập quan hệ tốt với dị năng giả.

Sau đó đoàn người đi theo một nhân viên của căn cứ đến đây phòng cách cổng trụ sở không xa. Trước cửa phòng có binh sĩ mặc áo bành tô kiểu quân đội cầm súng gác, nếu bên trong xảy ra chuyện có thể giải quyết ngay.

Nhân viên kia dẫn bọn họ vào một căn phòng khá rộng kiểm tra trước. Nam nữ tách riêng, mấy nhân viên y tế chịu trách nhiệm kiểm tra trên người họ có vết thương do zombie cắn không, tuy rằng nhóm người này là quân đội hộ tống trở về nhưng vẫn phải làm theo trình tự. Bên phía Lâu Linh người làm nhiệm vụ đều là nữ, nhưng giữa thời tiết lạnh lẽo, phải cởi hết quần áo chỉ mặc mỗi quần lót thì hơi quá. Song để được ở lại căn cứ, cần chấp nhận chuyện này, vì vậy dù có một số người ồ ào, cuối cùng vẫn đồng ý.

Kiểm tra xong, Lâu Linh vừa bước ra ngoài thì thấy Lâu Điện đã chờ ở cửa, cô vội bước đến đó. Lâu Điện thuận thế nắm tay cô, nhét bàn tay lạnh như băng của cô vào túi áo anh. Những người ở đây đều từng chứng kiến hành động cưng chiều em gái, nâng như nâng trứng của anh nên chẳng biểu cảm gì khác.

Lâm Bảo Bảo nhét tay vào túi áo mình để ủ ấm, đi sau lưng hai người, ánh mắt hâm mộ nhìn người đi trước. Trong lòng cô đắn đo, mình có nên đi tìm một người đàn ông dịu dàng, trước sau như một không rời? Sau đó cô lại mờ mịt, tận thế đến, lòng người biến đổi, cô đi đâu mà tìm? Trước tận thế tìm còn khó, huống chi sau tận thế tàn khốc?

Xong bước kiểm tra sơ bộ, người nhân viên kia đưa bọn họ đến một căn phòng trống cách đó không xa. Trong phòng trơ trọi tám cái giường tầng bằng sắt, đầu giường có một cái chăn mỏng như chăn đắp mùa xuân, không thể giữ ấm. Anh chàng nhân viên kia cũng giải thích, căn cứ không có nhiều vật phẩm dư thừa, mọi người cố gắng chen chúc một đêm, đợi ngày mai có thể tự chọn phòng, sau đó đổi lấy đồ dùng mùa đông.

Lâm Bảo Bảo nở nụ cười rạng rỡ, ngọt ngào, hỏi: “Anh ơi, nếu chúng em muốn chọn phòng tốt một chút trong căn cứ, có cần điều kiện gì không?”

Khuôn mặt lotita của Lâm Bảo Bảo rất dễ bắt chuyện, có vẻ đáng yêu của em gái nhà bên cạnh, dễ dàng khiến người khác nảy sinh hảo cảm. Hơn nữa trong nhóm có tận năm dị năng giả, dựa theo suy nghĩ làm tốt quan hệ, anh chàng kia nhiệt tình giải thích: “Các bạn là dị năng giả, không cần lo lắng, căn cứ sẽ cung cấp chỗ ở cho dị năng giả. Các bạn có thể dùng đồ ăn trao đổi hoặc nhận các nhiệm vụ căn cứ sắp xếp là đạt được quyền sử dụng phòng trong căn cứ.”

Nếu dùng đồ ăn trao đổi, 25 kg gạo có thể ở một tháng, hai tháng là 50 kg. Nếu không muốn trao đổi thì có thể nhận nhiệm vụ của căn cứ, còn nội dung của nhiệm vụ, đến lúc đó căn cứ sẽ giải thích, chỉ trong mấy việc ra ngoài giết zombie kiếm thu thập vật tư thôi.

Xong xuôi tất cả thủ tục ban đầu, trời đã tối đen, tiếp đó có thêm mấy dị năng giả được dẫn vào. Tính theo đầu người, trong phòng có tám cái giường tầng, tổng cộng là mười sáu chỗ ngủ. Quan trọng hơn ở đây chỉ có mười tám dị năng giả, họ phải tự chăm lo cho người thân của mình. Đây đã là ưu đãi căn cứ dành cho dị năng giả, nếu là người thường thì bốn mươi, năm mươi người chen chúc một phòng, chẳng có giường ngủ đâu, nằm xuống đất.

Lâu Linh tự động đưa ra một kết luận trong lòng. Cô là người bình thường nên bây giờ phụ thuộc vào Lâu Điện, được chia nửa cái giường vẫn dựa vào dị năng của anh. oo người xx, kỳ thị quá! Rất muốn mắng ai đó!

Thời tiết lạnh, mọi người không quá hào hứng, cũng không có ý kết giao, đơn giản ăn ít bánh bích quy cho qua bữa tối rồi lên giường nghỉ ngơi. Đương nhiên, trước khi ngủ, Lâm Bảo Bảo một lần nữa tạo ra nước đề cả nhóm súc miệng, rửa mặt, trong đội có một dị năng giả hệ thủy, quả là tiện lợi.

Lâu Điện chọn giường trên, anh quả ra đáng nam thần, trực tiếp ném đi chăn chiếu cũ, sau đó lấy từ không gian chăn và chiếu mới, trải xong xuôi mới để Lâu Linh ngồi lên. Những người khác thấy cảnh này, ánh mắt lóe lên, còn nhóm Lâm Bảo Bảo mặt đen thui. Chẳng ai biết người đàn ông này có bệnh thích sạch sẽ, không gian đã hữu hạn mà còn đặt đồng đồ linh tính.

Mặc dù hoàn cảnh có hạn, Lâu Điện cũng cố gắng sắp xếp mọi thứ để được thoải mái nhất. Lâu Linh hơi xấu hổ, vừa cảm động lại uất ức, chen chúc cùng anh trên cái giường đơn kích cỡ một mét, xoa xoa mặt anh, khẽ thì thầm vào tai anh: “Cảm ơn.”

Lâu Điện đáp lại bằng hành động trực tiếp đề lên người cô, trao một nụ hôn dài đến khi cô không thở nổi, khiến toàn bộ sự cảm kích của cô bay sạch, cuộn người ngủ trong lòng anh.

Mặc dù những người khác không có chăn, nhưng trong hành lý cũng có mấy cái áo dày và ga mỏng, hơn nữa đang mặc áo lông trên người nên không quá lạnh.

Sáng hôm sau từ phòng quan sát ra ngoài, sắc mặt ai nấy đều không tốt, toàn là nửa đêm bị lạnh quá bùng tỉnh.

So với bọn họ, sắc mặt hai anh em họ Lâu hồng hào, khỏe mạnh thật làm người khác ghen tị.

Tịch Mộ Phong nhìn Lâu Linh, ánh mắt thoáng âm trầm, sau đó liếc cô gái bên cạnh mình, nói với Vệ Hiến: “Có lẽ chúng ta phải đi đổi một ít chăn bông.”

Nửa đêm hôm qua, đột nhiên nhiệt độ không khí hạ thấp. Hiện tại có một vấn đề nan giải đặt ra trước mắt nhân loại, đó là đến mùa đông khắc nghiệt. Nếu không có đủ quần áo giữ ấm, chưa biết chừng sẽ có rất nhiều người chết cóng trong mùa đông giá rét đầu tiên sau tận thế.

Rời khỏi phòng cách ly, nhân viên đưa bọn họ đến sảnh tiếp đón dị năng giả nằm ở khu vực trung tâm của căn cứ, vào đó lập hồ sơ, đồng thời chọn phòng. Người thường đương nhiên cũng có nơi ở, nhưng kém hơn dị năng giả rất nhiều. Căn cứ sẽ trực tiếp đưa họ đến khu cư dân, ở chung với đủ hạng người hỗn tạp.

Lâu Linh đột nhiên dừng lại khi thấy ông cụ và bé gái bị đẩy ngã, còn người bắt nạt hai ông cháu là hai gã đàn ông to con.

Đi bên cạnh cô là Lâu Điện và Lâm Bảo Bảo cũng trông thấy cảnh này, Lâm Bảo nổi giận, “Trời ạ, có còn nhân tính hay không! Bắt nạt người già trẻ nhỏ thì gọi là nhân tính?” Nói xong, cô ấy xông tới, giơ chân đạp vào chỗ hiểm của một gã.

Gã kia đau đớn kêu thảm một tiếng, ôm háng nằm co quắp trên mặt đất.

Khi Lâm Bảo Bảo xông tới thì Lâu Linh cũng chạy theo. Cô đỡ ông Mạc và Mạc Oánh Oánh dậy, phát hiện tay ông cụ bị trầy một lớp da, rớm máu nhưng thời tiết lạnh nên máu đã ngừng. Cô vội vàng lấy từ ba lô một cái khăn lông đề lên tay ông, sau đó bảo Mạc Oánh Oánh giúp ông đề vết thương. Lúc này, một trong hai gã kia đang đánh Lâm Bảo Bảo.

Sau khi dị năng giả có dị năng, tố chất cơ thể cũng tăng lên. Đáng tiếc Lâm Bảo Bảo có dị năng nước, lực sát thương không mạnh, đánh nhau chỉ vì nổi giận nhất thời nên cô ấy bị gã kia tát một cái thật mạnh, ngã xuống đất.

Lâu Linh vội đỡ lấy Lâm Bảo Bảo, thấy tên kia lao tới, ánh mắt lạnh lẽo, cô rút thanh kiếm bên hông dùng sống thanh kiếm đập thẳng vào cánh tay khiến gã phải lui về phía sau. Kế tiếp, cô nhanh nhẹn khom người, túm lấy cánh tay gã, kéo qua vai, quăng gã ra xa. Lúc này, Lâm Bảo Bảo cũng đứng dậy, tàn nhẫn giẫm hết lần này đến lần khác vào cửa quý của gã, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Thấy cảnh này, cánh đàn ông tại hiện trường hóng hớt vây xem cũng thấy đau đớn, theo bản năng che chỗ hiểm.

Mấy người Tịch Mộ Phong và Trần Khải Uy đau đầu, trước kia ở trường họ quá coi thường hai cô gái này, phối hợp với nhau thiên y vô phùng (1), hơn nữa quá độc ác. Về phần Hoàng Chi Lăng như được mở ra cánh cửa dẫn đến thế giới mới, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm từng hành động, đồng thời quyết định, cô phải học Lâu Linh võ tự vệ. Cùng là người thường, Lâu Linh làm được, cô không tin mình không làm được.

(1) Thiên y vô phùng: Nguyên ý là chỉ quần áo do tiên trên trời khâu không có vết kim chỉ. Nay thường dùng để ví sự vật vô cùng chu đáo, không có chút sơ hở nào.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mục tiêu hôm nay:

Mục tiêu của Lâu Linh: Ngao ngao ngao! Đánh lũ lưu manh! Đá trúng trúng!

Mục tiêu của Lâu Điện: ...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Lòng người thời tận thế (12)

Edit: Linh Lan

Cùng lúc đó, có thêm hai gã đàn ông lực lưỡng đi tới, trông thấy cảnh này, mặt chúng biến sắc, cả người tò ra lệ khí.

Đám người Tịch Mộ Phong thấy vậy, sắc mặt cũng có chút biến hóa, bởi vì trên người hai gã kia đeo huy hiệu dị năng giả. Sau khi gia nhập căn cứ, dĩ năng giả sẽ đến đại sảnh đăng kí chứng minh thân phận của mình. Căn cứ dựa trên đó phát cho mỗi dị năng giả một huy hiệu. Hai gã này, một huy hiệu hình ngọn lửa trên nền đen, một là ngọn gió màu đen.

“Ai dám bắt nạt anh em của tao?” Một kẻ trên mặt mang vết sẹo trong đó nổi giận đùng đùng quát, nhanh chóng vọt tới trước mặt Lâu Linh, ánh mắt tập trung trên mặt cô mấy giây, đột nhiên gã cười dữ tợn: “À đàn bà thôi, hóa ra mày ở đây, ngày đó mày hại chúng tao suýt nữa xảy ra tai nạn xe cộ, món nợ này phải tính thật kĩ.”

Về mặt Lâu Linh vẫn bình tĩnh, cô đã nhận ra tên có vết sẹo trên má phải kia, tuy chỉ nhìn thoáng qua, nhưng cô luôn nhớ kỹ tướng mạo mấy tên cơ bắp ném cầu lửa vào xe bọn họ. Đó là lần đầu tiên cô cùng Lâu Điện ra ngoài thu thập vật tư và huấn luyện. Trên đường về, họ gặp mấy tên dị năng giả ngồi xe con, chúng coi dị năng như thứ đồ chơi tùy tiện tàn phá bừa bãi trên đường phố, đứng là đồ cặn bã.

Đôi bên đều không ngờ sẽ gặp lại nhau tại đây, một phe cười ác độc, một bên nắm chặt kiếm.

Mặc dù trong lòng Lâm Bảo Bảo hơi sợ hãi, nhưng nếu đã ra tay, không có đạo lý gì hối hận, hơn nữa cô không thể khoan tay đứng nhìn ông cụ và cô bé bị kẻ khác nhục mạ. Cô và Lâu Linh liếc nhau, cùng quay đầu nhìn về phía Lâu Điện, thấy anh vẫn ung dung, họ cũng an tâm.

Gã bắt nạt kia ra tay trước định kiếm chế Lâu Linh, Lâu Linh đẩy Lâm Bảo Bảo về phía hai ông cháu nhà họ Mạc, cúi người né tránh. Ý vào sự linh hoạt, cô vung kiếm vào mặt gã đó, sống thanh kiếm rung một cái, trên mặt gã xuất hiện vết sưng đỏ.

Tốc độ quá nhanh, gã kia không kịp phản ứng trên mặt đã bị ăn một kiếm, đau đến nỗi kêu ré lên. Vì bọn chúng có dị năng nên quen thói tác oai tác quái trong căn cứ. Không ngờ một người bình thường dám chống đối chúng, gã lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, trên tay ngưng tụ một ngọn lửa, ném thẳng vào mặt Lâu Linh.

Lâu Linh đang chuẩn bị né tránh thì một bàn tay nắm phần hông giữ cô thật chặt. Chợt thấy một thanh kiếm sắc bén trong trẻo chém về phía trước, cực kì bén nhọn, uy lực mũi kiếm phá vỡ cầu lửa. Quả cầu lửa chia năm xẻ bảy, sau đó vụt tắt trên không trung. Thấy cảnh tượng này, mọi người vô cùng khiếp sợ, không hẹn mà cùng nhớ tới một câu trong tiểu thuyết võ hiệp: Vô công trong thiên hạ, duy mau không phá (1)! Tốc độ cực hạn có thể phá giải cả dị năng.

(1) Cả câu là Thiên hạ vô công, vô kiên bất phá, duy khoái bất phá. Có nghĩa rằng: Vô công trong thiên hạ dù không cách nào phá giải được nhưng chỉ cần có tốc độ vượt bậc thì vẫn sẽ phá giải được.

Lâu Điện nở nụ cười với tên cơ bắp còn đang khiếp sợ kia, không ai trông thấy động tác của anh ra sao, người gã kia đã bay ra ngoài.

“Anh Buri!” Ba tên còn lại hoảng sợ đồng thanh gọi, vội vàng qua diu đại ca, không ngờ chúng vừa nâng hân ta dậy một chút, hân đã kêu gào thảm thiết như tiếng heo bị chọc tiết.

“Ở đây xảy ra chuyện gì?”

Một giọng nói vang lên, chỉ thấy một người đàn ông khôi ngô mặc áo bành tô quân trang dẫn mấy người lính đi tới, sắc mặt không vui nhìn mọi người. Mấy gã kia thấy là anh ta, lập tức tố cáo: “Lôi thiếu tướng, mấy kẻ này gây chuyện trong căn cứ!” Tay chỉ thẳng vào đám người Lâu Điện, điển hình vừa ăn cướp vừa la làng.

Lôi thiếu tướng liếc mắt nhìn nhóm Lâu Điện một cái, tầm mắt đảo qua người ông cháu nhà họ Mạc. Anh ta cười lạnh một tiếng nói: “Nhưng hình như cái tôi chứng kiến không phải vậy. Điều lệ căn cứ đã quy định rõ ràng không cho đánh nhau gây lộn, nếu không trực tiếp xuất khỏi căn cứ, chẳng lẽ các người không biết?” Dứt lời, ánh mắt sắc bén đảo qua đám đông.

Những người đứng xem thấy thế vội tản ra, tránh cho bị hiểu lầm là đánh lộn rồi bị đuổi khỏi căn cứ. Khí trời rất lạnh mà bị đuổi ra ngoài, hậu quả thật kinh khủng.

“Ngài trưởng quan, chúng tôi chỉ tự vệ chính đáng, không hề có ý định gây chuyện. Mấy gã kia đàn ông đàn ang gì mà bắt nạt người già và trẻ nhỏ.” Mặt Lâm Bảo Bảo vẫn còn sung, tức giận nói, “Ngài nhìn xem, vì ông cụ bị bọn chúng đẩy, té trên mặt đất làm tay bị thương. Em gái, mau nói cho ngài ấy, ban nãy bọn chúng ra tay với ông em như thế nào!” Lâm Bảo Bảo quay người nháy mắt với Mạc Oánh Oánh.

Mạc Oánh Oánh và Lâm Bảo Bảo ở chung mấy ngày, tất nhiên hiểu ý chị gái, cô bé lập tức thút thít: “Ô... Bọn họ muốn cướp đồ ăn của chúng cháu... Ô ô ô... Nói bọn cháu đều là kẻ yếu, không có tư cách sống trên đời...”

Cô gái bị đánh sưng cả mặt, bé gái ni non thoát nhìn đều là phe yếu thế, dễ dàng công đánh gục lớp phòng ngự của lòng người, ánh mắt đồng tình không khỏi chuyển hết lên người họ.

Lôi thiếu tướng nghe vậy sắc mặt hơi thay đổi, ánh mắt càng sắc nhọn. Sau tận thế, nhân loại tiến hóa thành dị năng giả, khiến trong thời đại tàn khốc này con người có thêm vài phần hi vọng sinh tồn. Vũ lực có giá trị tuyệt đối cũng khiến nhiều kẻ vượt lên trên người thường. Họ không khỏi nảy sinh ý nghĩ mình tài giỏi hơn người, khinh rẻ người bình thường. Thậm chí lắm kẻ cực đoan còn cho rằng người bình thường không có tư cách sống sót, chỉ tổ lãng phí số lương thực vốn ít ỏi.

Tận thế bùng nổ, luân thường đạo lý bắt đầu suy đồi, liên tục xảy ra nhiều vụ việc đen tối ghê tởm. Dù điều lệ căn cứ quy định rõ ràng không được đánh nhau ẩu đả, nhưng đôi khi không thể quản lý nổi đám dị năng giả và bọn du thủ du thực (2). Thậm chí rất nhiều dân thường trở thành đối tượng mua vui cho một số dị năng giả, dù có binh lính duy trì trật tự, nhưng hiệu quả không cao.

(2) chơi bời lêu lổng, không có nghề nghiệp.

Lôi thiếu tướng cười lạnh một tiếng, nói với mấy kẻ kia: “Ra thế, tôi kính thường các người! Mấy người các anh, đi theo tôi.” Sau đó anh ta nhìn về phía nhóm Lâu Điện, ánh mắt dừng trên người Lâu Điện.

Thật ra anh ta đã chứng kiến sự việc từ đầu tới cuối, cũng thấy cảnh Lâu Điện ra tay rất đẹp. Anh ta nhanh chóng đưa ra phán đoán, mấy gã kia căn bản không phải đối thủ của hắn. Không ngờ lần này có mấy nhân vật lợi hại tới căn cứ, thậm chí chưa sử dụng đến dị năng đã đạt tới trình độ này, rất giỏi. Có điều tuy rằng người đàn ông này nguy hiểm, lại có một nhược điểm trời buộc rõ ràng, khiến hắn không làm việc quá tùy hứng. Lại nhìn sang đám người Lâu Linh và Lâm Bảo Bảo, vị thiếu tướng trẻ tuổi khẽ mỉm cười, trong mắt có chút khen ngợi.

Mấy gã to con kia nghe thấy rõ ràng Lôi thiếu tướng tỏ ý bảo vệ đám người Lâu Linh, sắc mặt chúng hết sức khó coi, có điều cuối cùng chúng vẫn sợ hãi lực lượng quân đội, không dám phản kháng. Chỉ là lúc rời đi, ánh mắt chúng nhìn về phía đám Lâu Linh mui phần thù hận, dữ tợn.

Chờ Lôi thiếu tướng dẫn người đi khuất, bọn Lâu Linh tiếp tục bước vào đại sảnh dành cho dị năng giả, tiện thể dẫn cả hai ông cháu Mạc gia theo. Mọi người từng đồng hành một thời gian, hai ông cháu họ đều là người thông minh, thấy Lâu Linh và Lâm Bảo Bảo không bỏ mặc họ nên lễ độ theo sau.

Lâu Linh lấy ra một lọ bạch dược Vân Nam (3), bôi lên chỗ mắt Lâm Bảo Bảo bị sưng, nói: “Lần sau cẩn thận một chút, đừng để bản thân bị thương nữa.”

(3) Bạch dược Vân Nam: một loại thuốc bột màu vàng nâu có thể uống hoặc bôi, mang một mùi thơm đặc trưng, vị lạnh lạnh và tê tê đầu lưỡi. Tác dụng chủ yếu là cầm máu, làm tan vết bầm.

Lâm Bảo Bảo kêu đau oai oái, nói: “Tất nhiên! Lần này đánh hụt, tớ sẽ học tập cậu, không cần dùng dị năng cũng có thể đánh chết đám cặn bã kia.”

Thấy bộ dáng cô ấy lòng đầy căm phẫn, Lâu Linh không nhịn được cười. Không chỉ có cô ấy, mấy người Tịch Mộ Phong cũng vậy. Mặc dù ban nãy Lâm Bảo Bảo hơi xúc động nhưng mấy chuyện này đâu thể khoanh tay làm ngơ. Có điều, về sau nên cẩn trọng hơn, đánh giá đúng thực lực của bản thân rồi hẵng ra tay, tránh cảnh không cứu được người còn liên lụy đến phe mình.

Dọc đường đi, Tịch Mộ Phong hỏi thăm mọi người mới biết Lôi thiếu tướng kia chính là con trai thượng tướng Lôi Đình chỉ huy căn cứ, tên là Lôi Hồng Minh, một con người rất công bằng chính trực. Nhớ tới ban nãy rõ ràng anh ta thiên vị bọn họ, đám người Lâu Linh đều đồng tình với lời nhận xét này, anh ta là người khôn ngoan. Hơn nữa không vì tận thế bùng nổ, nhân loại coi đây là lấy cớ bộc lộ triệt để mặt đen tối trong con người mình. Anh ta cũng không chấp nhận cách nói người bình thường bị tước đoạt quyền lợi sinh tồn.

Lâu Linh và Lâm Bảo Bảo nhìn nhau, tay nắm tay. Các cô thích cách hành xử của Lôi thiếu tướng này, cho anh ta 32 like (4).

(4) Đây là thuật ngữ mạng xuất phát từ việc Dương Khôn trong vai trò giám khảo ở quốc thi “The Voice of China” hể mở miệng là nói mở 32 đại nhạc hội nên có biệt hiệu là “Chàng 32”. Lý Vũ Xuân cũng là giám khảo liên bảo sẽ bấm like cho anh. Kết hợp giữa chàng 32 và bấm like của Lý Vũ Xuân tạo thành 32 like, có nghĩa là vô cùng đáng khen ngợi (baidu).

Ánh mắt Lâu Điện lóe lên, kéo cô nhóc lại gần mình, nắm tay cô thật chặt. Lâm Bảo Bảo thấy vậy thì bĩu môi, chạy qua chỗ hai ông cháu.

Rất nhanh họ đến phòng khách tiếp đón dị năng giả. Hiện ở đây có rất nhiều người, phần lớn là dị năng giả ngày hôm qua đi theo quân đội tới, bọn họ đến lập hồ sơ và nhận phòng. Sau khi dị năng giả lập hồ sơ xong, căn cứ sẽ phát cho mỗi người một cái huy hiệu chứng minh thân phận, sau đó để bọn họ qua bàn khác đăng ký chọn chỗ ở.

Lâu Linh và Hoàng Chi Lăng đứng chờ ở một góc đại sảnh, đợi nhóm Lâu Điện cùng Tịch Mộ Phong lấy tờ khai điền vào rồi đi đăng ký. Chọn một góc khuất, Lâu Linh lấy từ trong ba lô ra một hòm thuốc xinh xắn, Hoàng Chi Lăng thấy thế, giữa hai cô sớm hình thành sự ăn ý, đứng dậy che trước mặt bọn họ, dùng cơ thể giảm bớt tầm mắt xung quanh.

Xử lý xong vết thương trên tay ông Mạc, buộc băng vải xong, ông Mạc vô cùng cảm kích không biết diễn tả sự biết ơn như thế nào, liên tục nói: “Các cháu đều là cô gái tốt, cô gái tốt...” Vào thời buổi này, thế giới biến đổi quá nhanh, lòng người cũng thay đổi nhanh chóng. Một tháng qua, từng trông thấy nhiều cảnh zombie ăn thịt người, đồng loại giết lẫn nhau, người cướp của người khác nên có thể gặp nhóm người tốt này, khiến Ông Mạc cảm khái rất nhiều.

Có thể làm gì đây? Ông chỉ là một ông già, cháu gái còn nhỏ, họ đều là người thường, bị người ta bắt nạt, phản kháng cũng vô dụng, họ còn cách nào khác? Như hôm nay, mấy gã đồ con kia nói rõ muốn dạy dỗ hai ông cháu, những người khác lạnh lùng vây xem, sợ gặp phải đám địa đầu xà, hai người rơi vào hoàn cảnh tứ cố vô thân, nghĩ lại thật tuyệt vọng.

Mạc Oánh Oánh nép vào người ông, nắm cánh tay bị thương của ông, quật cường mím môi, viền mắt đỏ ửng.

Lâu Linh cắt mọi thứ xong, ôm ba lô leo núi vào lòng, sau đó lấy ra mấy viên kẹo chia cho mọi người, cười nói: “Ông Mạc à, rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi.”

Bạn nhỏ Mặt Oánh Oánh được cho kẹo, ngọt ngào cảm ơn chị gái rồi đặt viên kẹo vào lòng bàn tay ông nội. Hoàng Chi Lăng nhìn viên kẹo trong tay, sau đó liếc khuôn mặt Lâu Linh tươi cười rạng rỡ, tâm tình hơi phức tạp. Có điều cô lại cảm thấy cho dù là tận thế, nếu mọi người cùng nhau nỗ lực, bất luận gian khổ nhường nào, tất cả rồi sẽ vượt qua.

Một tiếng sau, đám Tịch Mộ Phong rốt cục trở về, mỗi người đều được nhận một huy hiệu dị năng giả. Căn cứ vào dị năng, mỗi huy hiệu có màu sắc và hình dạng khác nhau. Dị năng giả hệ thủy là hình giọt nước mưa màu lam; dị năng giả hệ sét mang hình tia chớp màu tím; dị năng giả hệ băng huy hiệu có hình bông tuyết màu trắng, dị năng giả hệ phong hình lông xoáy màu trắng; còn dị năng giả không gian là đồ án hình vuông màu trắng...

Tịch Mộ Phong cầm một xâu chìa khóa về, cười nói: “Chúng ta ở trong cùng một căn hộ, năm phòng hai sảnh.”

Nghe xong, mọi người đồng loạt nhìn Lâu Điện.

Về mặt Lâu Điện không thay đổi, thoát nhìn bình thản mà dịu dàng, nắm tay Lâu Linh, nói: “Đi thôi.”

Nghe vậy, mọi người vui vẻ hơi nhún mảy, vội đuổi theo.

Mục tiêu của Lâu Linh: Kiên trì giữ vững cách làm người!

Mục tiêu của Lâu Điện: Có chỗ ở, kế tiếp áp đảo!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mặt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lòng người thời tận thế (13)

Edit: Linh Lan

Tịch Mộ Phong cũng không ngờ Lâu Điện dứt khoát đưa ra năm mươi kg gạo và năm mươi kg bột mì, đổi lấy một căn hộ năm phòng hai sảnh, thuê luôn bốn tháng. Thấy anh ra tay hào phóng, các dị năng giả đang chọn phòng đều ngạc nhiên đến ngây người. Nhưng rất nhiều người ở đây nhận ra anh, nhớ lại uy lực anh giết zombie ngày hôm qua, họ nhanh chóng kìm nén lòng lam.

Cường giả không chỉ làm người ta tôn kính, càng khiến người ta kính sợ, không dám trêu chọc. Đó cũng là nguyên nhân Lâu Điện chưa từng nghĩ sẽ che giấu thực lực của mình.

Trải qua một tháng xây dựng, căn cứ sắp thành hình. Căn cứ chia thành các khu vực, ở tại khu trung tâm là nhân vật quan trọng và người nhà của họ; khu giữa là nơi dành cho người bình thường, các dị năng giả ở trong khu ngoài cùng. Mà phòng bọn họ chọn tương đối gần rìa ngoài căn cứ, có thể vì khoảng cách xa mà rất ít người chọn phòng tại chỗ này. Đó cũng là lý do dù phòng rất rộng, nhưng tiền thuê lại rất rẻ.

Một nhân viên trong căn cứ đưa bọn họ đến đây, ngón tay chỉ vào nóc tòa cao ốc bảy tầng phía trước nói, nói: “Nơi ở của các anh nằm trên tầng cao nhất, là căn hộ chung cư có gác lửng. Hơn nữa, hằng ngày từ sáu giờ đến tám giờ tối, căn cứ sẽ phát điện trong hai tiếng, mỗi ngày căn cứ cũng phục vụ hai bữa cơm...”

Đội anh ta giới thiệu một lượt các việc cơ bản trong căn cứ, Tịch Mộ Phong móc một bao thuốc Trung Hoa đưa làm quà cảm ơn anh ta dẫn đường, người nọ hết sức vui vẻ bỏ đi.

Tòa nhà này có thang máy, có điều hiện tại mới mười giờ sáng. Ngoài một số ngành ở căn cứ đặc thù, khu dân cư chưa được cung cấp điện nên bọn họ đi thang bộ lên. Ngoài ông Mạc và bạn nhỏ Trần Lạc Sinh, những người khác có thể lực khá tốt, leo một hồi lên tầng bảy mà không thở gấp.

Cửa mở ra, họ phát hiện diện tích tầng này cực kì lớn, khoảng năm trăm bình (1). Chưa kể đến đại sảnh, diện tích mỗi phòng vô cùng rộng. Trước tận thế, căn hộ kiểu này trong thị trấn được xếp vào hàng cao cấp, bởi vì thị trấn cách thành phố khá gần, kinh tế phát triển tốt khiến cho nơi này được quy hoạch chín chu. Chọn xây dựng căn cứ ở đây giảm bớt rất nhiều phiền toái. Vào xem một lát, chủ nhân trước của nơi này để lại hầu hết đồ đạc trong nhà. Có điều quần áo giữ ấm và thức ăn đã bị lấy sạch, thứ còn lại không ăn được cũng không thể sử dụng.

(1) Phép đo nước Nhật-bản cho 36 thước vuông bề mặt là một bình.

Sắc mặt mọi người đều lộ ra vẻ vui mừng, Lâm Bảo Bảo dùng dị năng đổ đầy hai xô nước để tất cả bắt tay quét dọn phòng.

Năm phòng hai sảnh, anh em nhà họ Lâu ở một phòng, chiếm cứ phòng ngủ chính. Lâm Bảo Bảo, Hoàng Chi Lăng một phòng, ngay sát vách; hai ông cháu họ Mạc một gian; Trần Khải Uy và cháu trai ở cùng nhau; Tịch Mộ Phong, Vệ Hiến một gian, đều là phòng khách.

Với việc tiện thể mang theo hai ông cháu, vốn dĩ trong lòng đám Tịch Mộ Phong có chút không tự nhiên, chẳng qua thấy sắc mặt Lâu Điện bình tĩnh,

không có ý từ chối, họ đành chấp nhận chuyện này. Dù sao chỉ có thêm hai miệng ăn, nuôi hai ông cháu không thành vấn đề, đám đàn ông trai tráng này đâu đời đến mức không nuôi nổi họ.

Sau khi mọi người quét dọn phòng thì bắt đầu thương lượng, để Tịch Mộ Phong, Trần Khai Uy, Vệ Hiến ba người đến thị trường giao dịch trong căn cứ lấy thực phẩm đổi mấy bộ chăn bông về. Những người còn lại ở nhà nấu cơm. Đương nhiên, trước lúc rời đi, Tịch Mộ Phong tiếp tục đảm đương nhiệm vụ làm nguồn điện di động, nạp bình ắc quy để có đủ lượng điện nấu cơm rồi mới ra ngoài. Điều này làm mặt anh ta đầy vết đen, sao dị năng sấm sét của mình có tác dụng buồn cười thế chứ? Hơn nữa ngoài Lâu Điện, anh không phát hiện có ai khác biết sử dụng dị năng triệt để đến thế. Mà căn cứ có điện từ sức gió hay năng lượng mặt trời nhỉ?

Chủ nhân trước của căn hộ này còn để lại nồi cơm điện, bếp từ, ấm đun nước, lò vi sóng và các thiết bị điện khác, có điều đã mốc meo han gỉ nên không dùng được. Lâu Điện lấy từ không gian ra nồi cơm điện sạch sẽ và lò vi sóng mới, bảo Lâm Bảo Bảo tiếp tục dùng nước rửa.

Trải qua một tháng nỗ lực, hiện tại Lâm Bảo Bảo là dị năng giả cấp một, mỗi lần cô ấy có thể phóng dị năng tạo ra hai mét khối nước. Khi dị năng cạn kiệt, cần nghỉ ngơi hai tiếng để từ từ hồi phục. Có điều nếu ngồi xuống minh tường thì chỉ cần nửa tiếng. Bây giờ Lâm Bảo Bảo kiểm soát dị năng rất thành thạo, điều này cũng liên quan tới việc mọi người không thể thiếu nước, hàng ngày cô ấy đều cố gắng luyện tập.

Khi cơm trưa sẵn sàng, đúng lúc nhóm Tịch Mộ Phong mang mấy bộ chăn bông về, tổng cộng đổi được năm bộ chăn ga mới. Mọi người cùng phụ một tay khâu vào các phòng. Còn trong phòng ngủ chính, Lâu Điện lạnh nhạt nói: “Ồ đây không cần, phân cho ông Mạc đi.”

Người già sợ lạnh, phát cho ông cụ mọi người đều không có ý kiến. Tịch Mộ Phong biết anh có mang đồ theo trong không gian, liền không dãi dòng chuyện vào phòng hai ông cháu.

Món chính buổi trưa là cơm, đồ ăn gồm thịt xông khói hầm bắp cải, Lạp xưởng hấp, củ cải đun tích con vịt, xào thịt hầm, thức ăn chủ yếu do ông Mạc làm, mấy cô gái chỉ làm trợ thủ. Đây là lần đầu tiên ông Mạc bộc lộ tay nghề, tuy rằng làm rất nhiều món nhưng cực kì ngon.

Ông Mạc cười ha hả nhìn mọi người liên tục và com gấp thức ăn, Mạc Oánh Oánh đắc ý khoe: “Trước kia ông em làm đầu bếp ở nhà hàng đấy.”

Từ khi tận thế ập tới, mọi người không quá chú ý đến cái ăn, ăn no là tốt rồi, nhưng ai chẳng thích ăn ngon, tay nghề của ông Mạc, dễ dàng chinh phục dạ dày mọi người. Lâu Linh thấy ai nấy đều cười vui sướng, hơi mỉm cười, cô cảm thấy dẫn hai ông cháu nhà họ Mạc theo là đúng, nếu có điều kiện giúp một người thì hãy giúp người đó.

Cơm nước xong, nhóm người mở cuộc họp nhỏ, thảo luận kế hoạch tiếp theo.

Hồi ở trường, Tịch Mộ Phong từng làm chủ tịch hội sinh viên, có đầy đủ thủ đoạn và năng lực, đó cũng là nguyên nhân mấy người Vệ Hiến bất tri bất giác đưa anh thành thủ lĩnh. Chẳng qua danh xưng người lãnh đạo này chỉ bịt mắt người ngoài, còn đối nội, bất luận đưa ra quyết sách gì, theo thói quen họ đều trung cầu ý kiến của Lâu Điện, anh gật đầu thì mới thực hiện. Ví dụ chuyện hai ông cháu họ Mạc, có Lâu Điện ngầm đồng ý nên dẫn họ theo.

“Tranh thủ lúc thời tiết chưa quá lạnh, chúng ta nghỉ ngơi một ngày, ngày kia đi nhận một số nhiệm vụ, đồng thời rèn luyện bản thân.” Tịch Mộ Phong nói: “Ông Mạc ở nhà chăm sóc Oánh Oánh và Lạc Lạc, thuận tiện nấu cho bọn cháu mấy món ngon ngon. Ăn món ông nấu xong, bọn cháu không muốn ăn đồ người khác làm nữa.”

Câu cuối cùng mang đậm ý trêu đùa khiến thần kinh hai ông cháu được thả lỏng, cả hai cảm kích nở nụ cười với mọi người.

Những người khác không có ý kiến, nhưng Lâu Điện mở miệng: “Bây giờ trời lạnh dần, zombie cũng chịu ảnh hưởng nhất định, các cậu có thể đến thị trấn xung quanh thu thập vật tư, rèn luyện bản thân, có điều chớ đi quá xa. Tôi cùng với Tiểu Linh sẽ đi xa hơn nên không đồng hành với các cậu.”

Lâm Bảo Bảo nghe vậy, giật mình nói: “Điện hạ, anh không đi cùng tụi em à?” Dứt lời đột nhiên cô nghĩ đến cái gì đó liền nói: “Với năng lực của điện hạ, đi xa một chút cũng không sao, hiện tại tận thế mới bắt đầu một tháng, nhiều nơi còn chất đống vật tư chưa được thu gom.”

Những người khác gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, thực lực của Lâu Điện sâu không lường được, thậm chí ngay cả Tịch Mộ Phong mạnh nhất cũng không dò xét được điểm cực hạn của anh. Cho nên đối với sự an toàn của anh, không một ai lo lắng, thậm chí họ còn nghĩ anh là vô địch, có anh ở đây, tựa như một loại tín ngưỡng tinh thần, mặc dù anh không làm gì vẫn khiến người ta cảm thấy an tâm.

Rõ ràng ở chung chưa lâu, nhưng trên người Lâu Điện có một lực làm cho người ta không kiềm chế được tin tưởng và nghe theo anh.

Sau khi trở về phòng, Lâu Linh và Lâu Điện tiếp tục xắn tay áo dọn dẹp, vứt hết mấy thứ đồ của chủ cũ ra ngoài. Lâu Linh cảm thấy để lại mấy thứ này cũng không sao, nhưng anh có bệnh thích sạch sẽ thái quá —— cô không hề biết anh mắc loại bệnh cổ quái này từ bao giờ, khinh thường dùng đồ của người khác. Cuối cùng cả căn phòng chỉ còn lại giường, tủ quần áo trống không và bàn ghế.

Lúc thu dọn xong, Lâu Linh không nhịn được hỏi: “Anh, mọi người ở cùng nhau mới đông vui, đúng không?”

Lâu Điện đang lấy chiếu từ trong không gian ra lót xuống giường rồi mới trải chăn lên trên. Anh liếc nhìn cô, thấy cô cười môi mắt cong cong, khuôn mặt thanh tú mềm mại tươi mát, nét mặt sáng sủa, liền biết tâm tình cô đang rất tốt. Vì vậy, người nọ nghiêng đầu in lên môi cô một nụ hôn, hôn xong lại thấy chưa đủ, anh ôm eo cô để cô nằm trên chăn bông, trực tiếp cắn môi cô, mút cái lưỡi non mềm của cô.

Lâu Linh giãy dụa một hồi, sau đó đầu hàng, hai tay choàng qua cổ anh, há miệng cắn cánh môi anh.

Dừng lại trước khi súng lau tóa lửa, Lâu Điện ôm cô nằm trên giường, ngón tay chậm rãi cào cào mái tóc dài đến vai, thanh âm khàn khàn nói: “Anh

không thích ồn ào, nhưng nếu em thích cũng được.”

Một lúc sau Lâu Linh mới hiểu hết ý anh. Hình như vì cô muốn ở cạnh Lâm Bảo Bảo nên anh mới kiên nhẫn với những người đó. Bởi vì cô muốn cứu hai ông cháu họ Mạc nên anh mới cư mang họ... Trong lòng Lâu Linh hơi cảm động, đang định nói mấy lời cảm ơn thì không ngờ hành động kế tiếp của anh kế tiếp hành động làm cho cô sở hữu lòng cảm kích đều không.

“Bởi vậy, em cảm ơn anh thế nào đây? Hử?”

Móa, đừng vừa nói mấy lời này vừa cời quần áo cô vừa cắn mút cổ cô chứ, làm cô hoàn toàn cảm kích không nổi a.

Chẳng qua hôm nay Lâu Điện có vẻ rất hào hứng, dễ dàng lột sạch cô.

Bên ngoài bầu trời tối tăm, đáng vẻ tiêu điều như sắp mưa đến nơi. Tuy là ban ngày nhưng trong phòng hơi u ám, cô gái trần trụi bị người ta kim kẹp nằm trên giường, cơ thể trắng nõn đối lập mãnh liệt với màu xanh sẫm của chăn đệm.

Lâu Linh thấy gương mặt tuần tú trắng trẻo của anh nổi bật mây đỏ và đôi mắt thì... viền mắt đỏ ửng như sắp ăn thịt cô, thiếu chút nữa dọa cô sợ phát tề, vội vàng nói: “Lâu Điện, giờ là ban ngày, Bảo Bảo với anh Tịch đang ở ngoài —— “

Âm thanh im bật, cảm cô bị anh nắm. Anh lấy chân lên đắp cho cô vì người cô sờn hết da gà do tiếp xúc với không khí lạnh lẽo, cúi người hôn nhẹ lên xương quai xanh gọi cảm, giọng anh trầm khàn nói: “Tiểu Linh ngoan, đừng nhắc đến tên người đàn ông khác trước mặt anh. Hơn nữa, bọn họ không nghe được đâu.”

Đầu Lâu Linh sắp nổ tung. Ý anh là gì? Cho dù cô kêu vỡ họng, người bên ngoài cũng không nghe được ư?

Anh nở nụ cười dịu dàng, mặc dù mỗi lần anh càng cười ôn hòa, ánh mắt càng dữ tợn, “Đừng vậy, vì anh dùng tinh thần lực che chắn nên mấy người đó không nghe thấy tiếng em đâu. Tiểu Linh có thể yên tâm kêu thoải mái.”

“...”

Fuck, biến thái mạnh mẽ như vũ bão, phản kháng vô hiệu, làm sao đây?!

Cầu buông tha! QAQ

Mục tiêu hôm nay:

Mục tiêu của Lâu Linh: Thoát khỏi biến thái!!!! TAT

Mục tiêu của Lâu Điện: Áp đảo ăn tươi!!!! ^__^

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Lòng người thời tận thế (14)

Edit: Linh Lan

Thân hình người đàn ông đè trên người cô thon dài mạnh mẽ, như núi cao khó lòng lay động, lại giống như ánh mắt giống đực nhìn chăm chăm vào con mồi tràn ngập tính xâm lược, khiến cho “mục tiêu” kia run sợ.

“... Lâu Điện, anh bình tĩnh một chút.” Cô vội vàng kêu lên, có điều khi cảm nhận được thứ chọc vào bụng kia thì người cứng ngắt.

Mặc dù sờ qua, chơi đùa qua, nhưng mỗi lần tiếp xúc với nó khiến cô thấy xấu hổ, hận không thể đào lỗ chui xuống đất.

“Anh rất bình tĩnh.” Anh cười nói, “Thực sự bình tĩnh! Cho nên Tiểu Linh không cần lo lắng, sẽ không làm em bị thương đâu.”

Lâu Linh nhìn anh, cặp mắt đôi lúc vô tình để lộ sự lạnh lẽo, hờ hững nay đuôi mắt ửng hồng, khiến gương mặt tuần tú thêm vài phần quyến rũ, trái tim của cô đập thình thịch. Từ trước đến giờ cô chưa từng nghĩ tới một người đàn ông cực kì nam tính sẽ có lúc quyến rũ, mê hoặc lòng người hơn cả yêu tinh như thế này.

Nhưng, trong đôi mắt kia dần dần nổi lên gió lốc, bàn tay ngày càng làm càn, da thịt ma sát với nhau nóng rực và cả thứ chia chia trên bụng cô, tất cả làm toàn thân cô bần rần.

Lâu Linh nuốt nửa bật khóc. Cái này mà kêu bình tĩnh hả? Có mà thú tính sôi trào ấy!

Trong cơn khiếp sợ, Lâu Linh đột nhiên sử dụng hết sức lực của bản thân ôm chặt cổ anh, tránh nhìn vào gương mặt đó, để đầu anh tựa lên hõm cổ, cô lắp bắp nói: “Lâu, Lâu Điện, em cảm thấy chúng ta không nên như vậy...” Không thể lấy cớ em gái, Lâu Linh cũng không muốn lấy thân phận em gái trên danh nghĩa nói chuyện, đang nghĩ nát óc mà không biết nói gì thì buột miệng nói ra: “Em chưa chuẩn bị tốt!”

Câu nói này thành công làm động tác của anh đột nhiên dừng lại.

Anh dễ dàng kéo tay cô đang giữ chặt mình ra, vươn nửa người trên nhìn xuống cô, phát hiện khóe mắt cô hơi hồng hồng, khuôn mặt thanh tú dịu dàng có cảm giác yếu ớt thêm vài phần. Trong mắt cô không còn tính quật cường vĩnh viễn không chịu thua và tùy ý như trước đây. Hồi đó, dường như với cô đánh bại anh là chuyện đương nhiên, sau đó cô sẽ dùng ánh mắt nhìn một đứa trẻ chưa trưởng thành xem anh. Cô chưa bao giờ để anh trong lòng, thậm chí chưa bao giờ coi anh như một người đàn ông.

Mà lúc này, trong cơn người đen láy kia phản chiếu hình bóng anh, hoàn toàn đặt anh trong tim với thân phận một người đàn ông, trong đó có khát cầu, có ngưỡng mộ và cả sợ hãi.

Anh đột nhiên ngẩng ra, cúi đầu trán cộng nhẹ vào trán cô, tiếng hít thở gần trong gang tấc.

Anh nói, “Tiểu Linh, anh không nhận được.”

Thực sự không nhận nổi, không kiềm chế được suy nghĩ giữ cô gái này thật chặt, dung nhập cô vào máu thịt mình để chứng minh rằng cô còn sống, chứng tỏ rằng cơ thể cô còn độ ẩm ở bên cạnh anh. Anh hi vọng ở trong thế giới chỉ có hai người, cô không thể thoát khỏi tầm mắt anh, bị giam cầm trong lòng anh, dù lên trời hay xuống đất cô mãi mãi ở bên cạnh anh.

Anh hận không thể giam cầm cô trên giường, khiến từ thân thể đến linh hồn cô đều nhiễm lên hơi thở của anh.

Hình như cảm giác được anh không bình thường, cặp mắt đen láy không còn lạnh lùng trong trẻo mà hơn hết bao phủ trong nặng nề dữ tợn, trong lòng Lâu Linh sợ hãi, không nhận được nói: “Lâu Điện, Lâu Điện, anh —— anh đừng nghĩ linh tinh nữa!” Cô quàng tay ôm cổ anh, nửa thân trên hai người trần trụi dán sát vào nhau.

Trong tích tắc, cô cảm thấy anh giống như không thể không chế bản thân.

Sau một lúc lâu, anh đột nhiên suy sụp, lẳng lặng đè trên người cô, sau đó cả cơ thể căng cứng, ôm cô thật chặt.

Tuy rằng cái ôm của anh làm cô đau nhưng không cần đối mặt với ánh mắt tràn ngập điên cuồng tàn ác kia nữa, cô rốt cục thở phào một hơi. Cô thừa nhận, đôi lúc mình không dám nhìn thẳng vào đôi mắt điên cuồng kia, trong giây phút ấy, con tim như xúi giục, cô nóng lòng muốn thoát khỏi anh nhưng mà lại buồn khi nghĩ rằng, chẳng lẽ sự tồn tại của cô biến anh trở nên điên cuồng?

Từ khi tận thế bùng nổ, cô phát hiện anh thay đổi, sự điên cuồng cố kìm nén làm cô sợ hãi. Tự như nếu cô biến mất khỏi tầm mắt anh, anh sẽ biến thành một người khác, khó kiềm chế nổi suy nghĩ điên cuồng, khó tưởng tượng nổi anh sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Mấy ngày qua, vì có nhóm Lâm Bảo Bảo xen vào giữa bọn họ, nét mặt anh không đồng ý cũng chẳng phản đối, thoát nhìn rất bình tĩnh, làm cho người ta có cảm giác vô hại, cũng khiến cô mất cảnh giác trong vẻ nguy trang đó.

Thẳng đến hiện tại, lúc đôi mắt phủ kín thù hận tàn ác kia ngẩng lên báo cho cô biết anh cố kiềm nén, nhẫn nại.

Người cô cứng ngắc nằm thẳng đơ trên giường, đợi đến khi anh hít thở đều đều mới nói: “Lâu Điện, em thích anh.” Cảm giác được người anh khẽ run lên, cô vội vàng nói tiếp: “Từ lần đầu tiên gặp mặt, em đã thích anh, khi đó em cảm thấy anh giống như thiên sứ trong chuyện cổ tích, tốt đẹp sạch sẽ...” Chẳng qua thiên sứ đột nhiên lật bàn, biến thành kẻ kiêu ngạo phá vỡ ảo tưởng của cô. “Dù từ trước đến nay luôn coi anh là người nhà, nhưng mà, nhưng mà... em sẽ cố gắng yêu anh...” Cô hơi xấu hổ nói.

Một lúc sau, anh ngẩng đầu lên, Lâu Linh khiếp sợ phát hiện, cô đã hy sinh đến độ thổ lộ với anh nhưng khóe mắt anh vẫn hoen đỏ, làn da trắng nõn đỏ ửng —— đúng là phí công.

Anh bóp chặt cằm cô, điên cuồng hôn cô thêm một lần, trong lúc cô ngơ ngậy, anh khàn khàn nói: “Nếu em không đồng ý, anh sẽ không làm, Tiểu Linh là quan trọng nhất. Anh sẽ đợi đến ngày Tiểu Linh tỉnh nguyện...”

Cô đang mạnh mẽ phản kháng chợt dừng lại. Tranh thủ lúc này, anh tách hai chân cô ra, đặt mình vào giữa hai đùi.

Lâu Linh khóc ròng, cái này mà bảo “Không làm”? Ông trời có thể để cô thực sự cảm động một lần không?

Lâu Điện giữ lời quả thật không làm đến bước cuối cùng, chẳng qua coi cô như con cá nặc lần qua lần lại, ép buộc mấy lần.

“Không phải anh nói không làm sao...” Cô thút thít nói.

Anh cắn nát phần lưng cô lưng, ngậm một miếng thịt non mềm sau lưng rồi mới chuyển đến chỗ xương sống khiến cả người cô mỗi nhừ tê dại vì căng cứng quá lâu. Rồi cô nghe thấy anh nói: “Nhưng anh không nhịn được... Vì thế, đành phải để chúng ta thân quen với nhau hơn, đợi đến khi quen rồi, sau này em sẽ thấy sung sướng...”

Ni nãi cho dù cô muốn thỏa mãn cũng không chủ động cầu anh làm!

Đến khi được tha bổng thì trời tối râm.

Vào đông đêm dài ngày ngắn, hơn nửa hiện tại thời tiết biến đổi rất lớn. Mới sáu giờ mà trời đã tối đen, trong phòng sáng đèn.

Đến khi hai người ra ngoài, ông Mạc vừa vận chuẩn bị xong cơm tối, những người khác ngồi trong phòng khách thảo luận chuyện trong căn cứ và ngày kia ra ngoài thu thập vật tư.

Thấy hai người đi ra, Lâm Bảo Bảo liếc qua, nói: “Linh Linh, cậu ngủ nhiều thế, ngủ cả buổi chiều.”

Thần sắc Lâm Linh tiêu tụy liếc cô ấy, trong lòng ghen khuất không nói nên lời, chẳng lẽ cậu ấy không nhận ra cô bị hành hạ suốt buổi chiều sao? Không nên nổi lý giải sự uể oải của cô vì ngủ nhiều quá chứ?! Đối lập với cô hốc hác, anh chàng bên cạnh tràn trề sinh lực, chẳng một mảy chút nào, khiến cô vừa ao ước lại ghen tị, oán hận.

Sau khi ăn cơm tối xong, Lâm Điện nhân tiện thông báo: “Ngày mai tôi và Tiểu Linh ra ngoài thu thập vật tư, sẽ đi xa một chút nên không biết bao giờ trở về. Tôi sẽ để lại một ít đồ ăn, các bạn không cần lo lắng.” Anh cười yếu ớt, đáng vẻ vô cùng dễ nói chuyện.

Đám người Tịch Mộ Phong không nói gì, họ biết Lâm Điện để lại đồ ăn là chuẩn bị cho hai ông cháu. Đã quyết định cứu mạng bọn họ, đương nhiên anh không cần người khác đóng góp, miễn cho họ sinh lòng bất mãn, nghĩ mình ở bên ngoài vất vả tìm vật tư để nuôi hai người thường vô dụng.

Tranh thủ trong thời gian căn cứ cung cấp điện, Lâm Bảo Bảo, Hoàng Chi Lăng và Mạc Oánh Oánh quần lấy Lâm Linh nhờ cô dạy bọn họ một số kỹ xảo giết zombie. So với việc bị Lâm Điện chèn ép, Lâm Linh càng thích cách thức vận động và mồ hôi này hơn nên không từ chối. Sẵn tiện có phòng khách rộng một trăm bình, họ dọn ra một khoảng đất trống, Lâm Linh bắt đầu tay cầm tay hướng dẫn các cô gái.

Các chàng trai ở bên cạnh xem, nghe tiếng cười của các cô xen lẫn tiếng thảo luận nghiêm túc, không khỏi mỉm cười.

Sáng sớm hôm sau, ăn xong điểm tâm, Lâm Điện và Lâm Linh xuất phát.

Hằng ngày đều có người ra vào vào căn cứ, người vào trong là người còn sống sót từ xa ngàn dặm đến trú ngụ, còn người đi ra tất nhiên là nhận nhiệm vụ ra ngoài thu thập vật tư. Lâm Điện không đến phòng khách tiếp đón dị năng giả nhận nhiệm vụ căn cứ ban phát để được nhận đồ ăn căn cứ cung cấp mà trực tiếp đăng ký ở cổng chính. Khi quay về không cần vất vả xếp hàng đăng ký lại.

Vừa ra khỏi cổng căn cứ thì chạm mặt Lôi Hồng Minh dẫn một tổ binh lính tuần tra bên ngoài. Hiện nhiên vị thiếu tướng trẻ tuổi có ấn tượng sâu sắc với bọn họ, khuôn mặt khôi ngô nở nụ cười, hơi thở biến thành làn sương trắng khiến khó nhìn rõ mặt anh ta.

“Hai người đi thu thập vật tư à?”

Lâm Điện lãnh đạm gật đầu, Lâm Linh có cảm tình với cách thức làm việc công bằng của anh ta nên mỉm cười đáp lại.

“Hết sức cẩn thận.” Lôi Hồng Minh trịnh trọng nói, anh ta cực kì coi trọng mỗi mạng sống.

Tạm biệt Lôi thiếu tướng, bọn họ đến nơi đỗ xe, tìm xe của mình, tiếc rằng xăng trong xe đã bị rút gần hết, không biết người của căn cứ hay người khác làm. Tuy rằng số xăng còn lại không nhiều lắm mà giờ còn bị rút sạch khiến cô rất khó chịu.

Lâm Điện dường như đã quen, sau khi mở thùng xe, lợi dụng lúc người khác không chú ý, anh lấy từ không gian ra một thùng xăng, đổ hơn nửa vào bình xăng, lúc này hai người mới lên xe.

Xe rời khỏi căn cứ không lâu, Lâm Linh nhìn kính hậu phát hiện một chiếc xe bám theo xe bọn họ. Cô vốn cho rằng người ta tiện đường, chờ đi thêm một đoạn vẫn thấy chiếc xe kia theo sát thì biết nhắm vào bọn họ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mục tiêu hôm nay:

Mục tiêu của Lâm Linh: Cố gắng... thành thói quen! (nhận mệnh)

Mục tiêu của Lâm Điện: Cố gắng khiến cô có thói quen này.

Trong lúc edit vô tình gặp bài này, cảm thấy ca từ rất hợp với nội dung chương.

Gửi tặng các nàng bài: “Mùi vị” – Thân Hiểu Kỳ

Link mp3.

Link dịch lời.

Đố ai đoán được ta edit đoạn nào tìm ra được. Chuyện dài và hài lắm :3

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Lòng người thời tận thế (15)

Edit: Linh Lan

Thời tiết lạnh lẽo, cảnh sắc ven đường tiêu điều như trong mùa đông, bầu trời đen sì đè nén con người không thở nổi.

Lâu Linh núp trong xe, cố gắng chôn mặt trong áo lông rộng rãi. Áo lông có màu đen, rất dễ dính bẩn, dù mặc áo lông ấm áp nhưng từ khi ra khỏi căn cứ, cô vẫn thấy lạnh. Có lẽ vì thể chất người thường kém chịu lạnh, như bọn Lâm Bảo Bảo ấy, mặc mỗi áo lót mỏng bên trong và bên ngoài khoác áo len mà không thấy lạnh.

“Ăn socola vào sẽ ấm hơn.” Lâu Điện vừa lái xe vừa lấy thanh socola cho cô, đồng thời mở máy sưởi trong xe lớn hơn.

Sau khi cầm lấy, Lâu Linh đọc vô bao bì phát hiện bên trên là tiếng nước ngoài mình không biết... Cô im lặng xé lớp giấy bọc, vị socola không tệ, thơm mùi bơ, mềm mịn, ngọt đến tận đáy lòng.

Lâu Linh từ từ ngậm socola, ngoáy kính hậu, nhắc nhở: “Anh, cái xe kia lại đuổi theo.”

Lâu Điện liếc kính hậu, trong mắt chợt lóe lên sự tàn ác.

Xe đi suốt buổi sáng rồi dừng ở một thị trấn, Lâu Linh bò xuống xe, vung tay vung chân khởi động mà vẫn cảm thấy lạnh thấu xương. Cùng lúc chiếc xe bám theo sau kia cũng lái đến chỗ này. Khi nhìn thấy sáu gã đàn ông từ trên xe bước xuống, Lâu Linh bủn rủn, tay đặt lên thanh kiếm bên hông.

Kẻ cầm đầu cái xe kia chính là tên hôm qua bắt nạt hai ông cháu họ Mạc, sau đó bọn chúng bị Lôi thiếu tướng dẫn đi. Nghe nói chúng phải nhận sự trừng phạt, đó là đi xây tường bao căn cứ trong mười lăm ngày, chẳng qua chúng lấy đồ ăn nộp phạt. Việc dùng đồ ăn thay thế trừng phạt từng xảy ra, chẳng qua hiếm có người làm chuyện này. Dù sao ở tận thế, đồ ăn là thứ quý giá nhất. Hiện tại thời tiết rét căm căm, thời điểm ra ngoài làm việc dễ bị tê cóng, trừ khi không có năng lực đi giành đồ ăn, nếu không cực ít người chủ động hỗ trợ xây dựng căn cứ.

Lâu Linh trông thấy ánh mắt mấy gã này ngập tràn oán hận, cười chào phúng. Bọn chúng hận họ khi đó xen vào việc của người khác, khiến chúng bị Lôi thiếu tướng phạt lương thực. Còn tên gọi là “anh Bưu” kia, lần đầu tiên gặp đã kết thù, giờ bám theo, ắt hẳn chúng muốn báo thù. Lâu Linh tự phán đoán đồng thời thâm suy nghĩ cách giải quyết bọn chúng.

Song cả đám chỉ dùng ánh mắt âm u, lạnh lẽo, tàn nhẫn nhìn chằm chằm hai người một lát rồi xoay người đi vào một căn nhà trong thị trấn, Lâu Linh cũng thu hồi dịch ý, cùng với Lâu Điện vào căn nhà bên cạnh.

“Anh Bưu, khi nào chúng ta động thủ?” Một gã xấu xí khoe mẽ đập đổ cái bàn để đặt đồng đồ đạc cần thiết, hỏi đại ca của bọn chúng.

Trước tận thế, Trần Bưu làm bảo vệ cho một công ty, to cao cơ bắp, với chỗ tiền lương ít ỏi, có thể nói hẳn thuộc loại người sống ở tầng đáy của xã hội. Sau khi tận thế ập đến, hẳn phát hiện mình có năng lực thần kỳ, có thể tạo ra lửa. Không chỉ hẳn, một tên bảo vệ khác trong công ty cũng có năng lực kỳ diệu đó. Thế là hai người ngu ngốc ngu ngốc mà hợp tác, tập hợp sáu tên bảo vệ còn lại trong cùng công ty ở cùng ký túc xá chưa bị biến dị thành một tiểu đội. Khi mọi người còn trốn trong nhà thì bọn chúng ra ngoài trắng trợn thu thập vật tư, hưởng thụ cảm giác tự do tự tại mà dĩ năng mang đến, sống cuộc sống tùy theo ý thích.

Bọn họ thích một thế giới đã hoàn toàn biến đổi như thế này, mặc dù có quái vật ăn thịt người —— zombie, nhưng kẻ mạnh là vua, không bị ràng buộc bởi pháp luật, giết người phóng hỏa cũng chẳng phải ngồi tù đền mạng. Thậm chí chỉ cần mi muốn có thể cưới con đàn bà xinh đẹp và bé gái bắt cứ lúc nào, sướng hơn hồi trước tận thế bỏ tay bỏ chân nhiều.

Trần Bưu cười lạnh nói: “Không vội, nghỉ một lúc rồi bàn tiếp. Hơn nữa, có lẽ bọn nó không biết, trước tận thế thị trấn này vô cùng nhộn nhịp khiến nơi này sau tận thế có nhiều zombie, đến lúc đó cứ để chúng hưởng thụ.” Nhớ lại cảnh hôm qua, cái thằng giống tiểu bạch kiếm kia chỉ cần dùng kiếm đã phá tan đồn tấn công của hắn, sắc mặt Trần Bưu rất khó coi. Càng đáng hận hơn là cú ngã ấy khiến hắn đau đớn nằm trên giường suốt buổi tối, sáng hôm nay

mới đỡ đau hơn một chút. Điều này khiến hắn căm thù anh em nhà họ Lâu, từ lần đầu tiên gặp mặt trong thành phố không hiểu sao hắn bị tai nạn xe, thù này đã kết.

Ban đầu, hắn nghĩ hôm nay sẽ nằm trên giường tĩnh dưỡng. Ai ngờ nghe thuộc hạ nói, kẻ kia cùng với em gái y ra khỏi căn cứ. Nếu trừ khử chúng ở ngoài căn cứ dễ hơn nhiều, cuối cùng hắn vội vàng gọi mấy tên đàn em, cùng xuất phát. Tuy thấy hai người càng đi càng xa có hơi phân vân, nhưng ngắm lại bên này sáu người đàn ông to khỏe, trong đó ba người có dị năng, hắn không tin phe mình không giải quyết được hai người.

Một tên khác vóc dáng hơi thấp bé xán lại gần, cười nhỉnh nói: “Anh Bru, có thể giữ lại con đàn bà kia không? Ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề, từ hồi vào căn cứ, các anh em lâu lắm không tìm đàn bà hoan lạc.”

Trần Bru cười mắng: “À kia hung hăng lắm đấy, tính cách tương phản với vẻ bề ngoài, mày không sợ nó đá nát trứng à?”

Nghĩ đến thảm cảnh của hai tên ngày hôm qua, mấy gã ở đây theo bản năng đều thấy đau “bĩ”.

“Haha, anh Bru, à này có hoang đại lúc phục tùng mới đủ vị!” Một gã khác dâm tà nói.

Lời này vừa nói ra, cả đám cười khà ồ.

Lâu Linh phát hiện thần sắc Lâu Điện đột nhiên thay đổi, trong mắt lóe qua tia tàn nhẫn, nghi ngờ nhìn anh, hỏi: “Sao vậy?”

Lâu Điện vươn tay chỉnh lại mũ len trên đầu cô, nở nụ cười dịu dàng tao nhã, nói: “Không có gì.” Sau đó anh nắm tay cô, nói: “Có lẽ chúng ta phải ở bên ngoài mấy ngày nữa, đến khi em thích ứng được với việc chiến đấu trong thời tiết này mới thôi.”

Trong nháy mắt da đầu Lâu Linh tê dại, sự lạnh lẽo từ lòng bàn chân luồn lên trên càng thêm rõ ràng, chẳng qua rất nhanh bị sự kiên định thay thế, cô gạt đầu nghiêm túc nói: “Anh yên tâm, em sẽ không làm liên lụy tới anh.”

Lâu Điện bật cười, thấy mũi cô bị đông cứng đỏ ửng, lấy ra khỏi không gian một cái khẩu trang màu hồng phấn đeo cho cô, nói: “Anh không để ý em kéo bước chân anh, chỉ hi vọng em có năng lực tự vệ, không sợ khó khăn.” Kế tiếp anh cúi đầu in xuống mi tâm cô một nụ hôn cực nhẹ cực kì dịu dàng, dường như đang tuyên thệ.

Trong khung cảnh lãng mạn này, Lâu Linh hơi mất tự nhiên, nhưng không cho cô tốn quá nhiều thời gian vu vơ, Lâu Điện đã chuẩn bị sân thí luyện xong cho cô. Tiếp theo trái ngược hoàn toàn với giọng điệu ôn hòa sẵn sốc ban nãy, hành động anh đẩy cô vào đám zombie đứng là thần kinh.

Keng ——

Tiếng thanh kiếm chém vào nền xi măng cứng rắn, Lâu Linh bị phản lực làm đau tay, thiếu chút nữa mất đi tri giác, có điều cô vẫn nhanh nhẹn lẩn một vòng thoát khỏi bàn tay chop tới thủ, rồi nhanh chóng bỏ dậy bỏ chạy. Cảm giác đằng sau có mùi đặc thù của zombie tanh hôi ập tới, cô vươn tay bắt lấy sợi dây điện lủng lơ giữa không trung, chân giẫm một cái, người bay cách xa năm mét, sau đó một tay túm chặt dây điện mượn lực bật trở về, trước khi zombie nhào tới, kiếm trong tay cô chém bay đầu nó.

Trong tích tắc máu phun ra, Lâu Linh túm dây điện lùi về sau mấy mét, không bị dính máu.

Phát hiện mười mấy con zombie trong khu vực này đã xử lý xong, cô thấy toàn thân bủn rủn đau dữ dội, ngón tay nắm chặt dây điện để không tê liệt ngã trên mặt đất. Trên người toát ra một tầng mồ hôi, gió lạnh ào ạt làm cô run rẩy.

Rất nhanh chóng cô được bao phủ trong lồng ngực ấm áp. Ngẩng đầu trông thấy người đàn ông mắt đen ôn hòa như nước, Lâu Linh nhìn nhìn áo choàng màu đen trên người anh, có vẻ rất mỏng manh, hoài nghi nói: “Anh không lạnh à?”

“Không lạnh.” Lâu Điện choàng tay qua eo cô, diu cô vào phòng, “Thân thể dị năng giả được cải tạo qua, có năng lực thích ứng nhất định với giá rét.” Thiên nhiên đang thay đổi hệ sinh thái đồng thời cũng cải tạo cơ thể con người, cho bọn họ khả năng thích ứng với khí hậu cực lạnh hoặc cực nóng.

Bởi vậy, thiên nhiên luôn công bằng, nhân loại chưa chắc đã mất hết hi vọng, luôn có một lối thoát mà nhân loại phải tự mình tìm kiếm.

Lâu Linh nghe thế hơi khó chịu. Vì cái quái gì cô không phải dị năng giả chứ? Tuy có chút uể oải nhưng cô điều chỉnh lại tâm trạng rất nhanh, có được nó là vận may của bạn, không có dị năng cũng không phải sinh mệnh đã chấm dứt. Lâu Linh chưa bao giờ cố cầu xin những thứ không thuộc về mình, đó là một tính cách ở cô mà Lâu Điện tán thưởng nhất và cũng ghét nhất. -.-

Tán thưởng cô kiên cường lạc quan, kiếp trước dù rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng cỡ nào, cô chưa bao giờ buông xuôi, chính cô tạo nên hi vọng cho anh. Đồng thời anh cũng ghét cay ghét đắng cái tính cố chấp thân lừa ưa nặng ấy, chưa lúc nào cô đối xử với anh như một người đàn ông, còn nói hai người sẽ làm anh em cả đời, cuối cùng cô chết vì anh.

Lâu Điện chọn nơi nghỉ chân là một cửa hàng mặt đường ba tầng, anh đỡ Lâu Linh một mối chiến đấu nửa ngày lên tầng ba, trên đó là phòng sinh hoạt chung, tuy hơi bừa bộn, nhưng ít nhất đầy đủ đồ dùng.

Khi hai người bước vào cửa hàng, một gã núp dưới bờ tường cách đó không xa thò đầu ra nhìn, nhe răng cười độc ác sau đó gã cẩn thận bỏ đi.

Lâu Điện hơi nghiêng đầu liếc qua góc đó, làn mi dài che khuất sát khí trong mắt anh.

Lâu Linh ngồi trên ghế sofa, tay ôm bát canh thịt dê nóng hổi mà Lâu Điện lấy từ trong không gian ra, uống một hớp, canh thịt dê ngon tuyệt ẩm áp chui tuột xuống dạ dày, thiết sung sướng. Vừa uống canh thịt dê, vừa nhìn Lâu Điện không khách sáo ném hết đồ đặc cữ trong phòng sinh hoạt chung qua một bên, anh lấy giường, đệm, chăn ga mới ra khỏi không gian rồi bắt đầu sắp xếp.

Đến khi người cô ẩm áp, Lâu Điện vào toilet, chỉ nghe tiếng nước chảy ào ào, sau đó anh mở cửa, sương mù trắng từ phòng vệ sinh bay ra ngoài.

Hai mắt Lâu Linh tròn to mồm há hốc, cảm giác đầu mình rỗng tuếch.

Thẳng đến Lâu Điện bước tới trước mặt, đẩy cô vào buồng tắm để cô tắm rửa, cô mới ngậy giọng nói: “Anh lấy nước ở đâu?”

Sắc mặt Lâu Điện như đang nhìn người ngốc liếc cô, “Trong không gian có nước dự trữ! Em thật sự cho rằng anh chưa chuẩn bị sao? Chỉ dựa xúu xiu nước bạn học của em— dĩ năng cấp một ngưng tụ ra thì sao đủ dùng? Yên tâm, nước trong không gian của anh đủ để em dùng tắm rửa hàng ngày cả đời.” Anh dùng ngón tay ái muội mon trón sau gáy cô, môi vừa hôn vừa cắn mút cảm cô, nói không rõ: “Anh hút hết sạch nước của một cái hồ trong núi, nước hơi lạnh... Ừm, cho dù là tận thế, cũng phải đảm bảo cho em áo com không lo.”

“...”

Lâu Linh không biết nói gì nữa, cuối cùng chờ anh hôn đủ mới đẩy cô vào toilet.

“Chẳng lẽ em muốn anh tắm cho em?” Thấy cô vẫn ngẩn ngơ, Lâu Điện như đứng từ trên cao xuống nhìn xuống cô, trong mắt anh lóe lên sự hưng phấn đầy thú— tính.

Lâu Linh run rẩy, vội vàng nhảy dựng lên, ầm cửa phòng tắm sập vào.

Áo lông, áo len, áo lót, quần lót...

Nghe tiếng còi áo sột soạt bên trong, khiến anh có thể lường tượng trong đầu cảnh cô còi từng thứ một... Đến khi nghe thấy tiếng chân bước vào thùng tắm, ánh mắt dịu dàng của Lâu Điện dần dần bị sự lạnh lẽo thay thế, hơi liếc qua hướng phòng tắm, sau đó, anh mặc áo khoác màu đen vào, im lặng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Lòng người thời tận thế (16)

Edit: Linh Lan

Trong thời tiết lạnh giá đến mức nước đóng thành băng, có thể tắm nước nóng là một việc cực kì hạnh phúc.

Lâu Linh ngẫm mình đến khi nước sắp lạnh, mới chậm rì rì đứng dậy, cầm lấy khăn tắm trên giá quần người, sau khi lau khô hết nước trên người mới mặc quần áo đặt sẵn bên cạnh.

Từ từ cảm từng món đồ nội y sạch mặc vào, Lâu Linh đã quá quen với người nào đó, đồ dần mặc từng thứ, sau đó xem đồng quần áo đã thay, ngoài áo lông hơi bẩn, những thứ khác chỉ dính mồ hôi, vò qua là được.

Khi Lâu Linh đang ngẫm mình trong thùng gỗ, nhớ ra chưa có quần áo sạch thì cửa nhà tắm bị người ta vặn mở—— Lâu Linh thấy mình cực kì ghét người khỏe mạnh. Móa, không cần nhìn các loại khóa, trực tiếp vặn cửa, có chừa đường cho người thường sống không? TAT

Lâu Điện hơi nhếch lông mày, thấy cô đã giặt xong quần áo, phơi lên giá, cười nói: “Anh còn tưởng em ở bên trong làm gì đó. Thực ra không cần phiền toái vậy đâu, chắc chắn đủ quần áo cho em mặc.”

Lâu Linh không thay đổi bản tính tiết kiệm, nghiêm mặt nói: “Sau này chẳng biết còn chuyện gì xảy ra, tiết kiệm một chút cũng tốt. Hơn nữa, có rất nhiều người trong căn cứ mùa đông không có quần áo giữ ấm để mặc, nếu em chỉ mặc một lần, ông trời sẽ ngựa mất.”

Từ trước đến nay Lâu Điện không tranh luận với cô về mấy chuyện nhỏ nhặt này. Anh cầm lấy cái khăn lông bên cạnh, vì cô dùng nó lau tóc, cúi đầu ngửi, dầu gội mùi táo, khiến cả người cô thơm mát mềm mại, không nhịn được ôm cái khăn vào ngực cọ cọ.

Lâu Linh lo lắng anh sắp làm chuyện biến thái, chạy vội ra ngoài.

Trời dần tối, Lâu Điện đóng cửa sổ rồi lấy ra đèn điện chạy bằng năng lượng mặt trời, đặt nó ở chỗ cao để chiếu sáng được cả căn phòng.

“Em muốn ăn gì?” Lâu Điện một bên kiểm tra đồ trong không gian vừa hỏi.

“Gì cũng được à?” Về mặt Lâu Linh hưng phấn.

Lâu Điện hí mắt nhìn cô, thấy cô nhanh chóng thu hồi sự phấn khích, dè dặt hỏi thử: “Em nghĩ đến lẩu thịt dê.”

Đến lúc nhìn anh lấy từ không gian ra bếp cồn và tất cả nguyên liệu của món lẩu thì cô hơi dờ dẫm, đồng thời sự hoài nghi dưới đáy lòng không thể chèn ép nổi.

Nồi lẩu bốc lên khói trắng, nước canh sôi sùng sục, khiến gương mặt anh mờ ảo.

Lâu Linh cắn đũa, nhìn mặt anh như mất hồn. Xuyên qua màn khói trắng, khuôn mặt anh ôn hòa, đẹp đẽ, sạch sẽ, dễ khiến người ta yên tâm bỏ xuống lòng cảnh giác. Cô không phải người ngu, biết anh có nhiều điểm bất thường. Từ khi bắt đầu tận thế, anh không hề phòng bị mà thể hiện hết điểm khác biệt ra bên ngoài. Đây là một loại tín nhiệm, như thể đặt tính mạng anh trước mặt cô, tùy cô quyết định.

Anh gấp một miếng thịt dê đã chấm tương vào bát cô, Lâu Linh cúi đầu từ từ ăn, che khuất tâm tình phức tạp trong đôi mắt. Rõ ràng có rất nhiều cơ hội để hỏi rõ ràng, nhưng cô lại cảm thấy chẳng cần thiết. Dù anh thay đổi thế nào, mặc kệ anh có bí mật gì, anh đều là Lâu Điện, người thân của cô, thậm chí cô có thể vì anh mà lừa dối cả nhân loại.

Con người này... làm cho cô cam tâm tình nguyện trở nên mạnh mẽ, cố hết sức bảo vệ anh.

Sau một lúc lâu, Lâu Linh thở phào, sau đó nhúng đũa của mình vào nồi gấp thịt ăn, nhân tiện gấp miếng cà rốt cho anh, nhìn anh mỉm cười ăn, cho thêm thịt, đến khi không còn thấy thú vị, cô cúi đầu tự ăn.

Mùa đông ăn lẩu đúng là một sự hưởng thụ, ăn xong, Lâu Linh dứt khoát nằm ườn trên sofa không muốn động dậy. Chuyện dọn dẹp khi ăn xong tất nhiên là Lâu Điện làm, Lâu Linh muốn giúp thì bị anh nhét cho một đĩa cherry, đuổi sang bên cạnh ngồi ăn. Càng khiến cô có cảm giác anh cố ý nuông chiều cô, làm cô không thể rời khỏi anh, không thoát khỏi tầm lưới anh căng ra.

“Anh lấy ở đâu ra?” Cô vừa ăn vừa dứt cho anh vừa hỏi.

“Mua từ một nông trại ở Mỹ.”

Lâu Linh hơi xị mặt, hỏi: “Anh bắt đầu làm chuyện này... từ lúc nào?”

Lâu Điện đã rửa sạch xong bát nồi, bỏ chúng cùng nước thừa vào không gian, đang cầm bánh xà phòng rửa tay, nghe cô hỏi, anh mỉm cười, không giấu diếm trả lời: “Một tháng trước tận thế, anh bắt đầu chuẩn bị.” Sau đó nói thêm một câu: “Là một người đàn ông đủ tư cách, cho dù đến tận thế, anh có thể đảm bảo cho em không lo cơm ăn áo mặc.”

Mặt Lâu Linh hơi giật giật, cẩn thận hỏi: “Chẳng lẽ khi đó anh đã biết tận thế sẽ đến? Anh có năng lực tiên tri à?”

Lâu Điện lau khô vệt nước trên tay, nụ cười trên mặt chưa hề tắt, trực tiếp ôm eo cô, để đầu trên hõm cổ cô, cười nói: “Tiểu Linh đang quan tâm anh à?”

Lâu Linh vỗ vỗ đầu anh, ý bảo anh đừng cọ, nghiêm túc nói: “Ba Lâu giao anh cho em, tất nhiên em phải chăm sóc anh...” chưa nói xong cô bật cười, hiện tại toàn là anh chiều cô.

Lâu Điện cọ nhẹ vào cổ cô, mắt khép hờ, che giấu tâm trạng phức tạp. Cô thật sự đã chăm sóc anh rất chu đáo, rõ ràng cô còn nhỏ hơn anh ba tuổi, bình thường hơi tùy tiện, nhưng đối với chuyện của anh cô luôn cẩn thận từng tí một. Cô giống như người chị gái chăm lo cho em trai, thậm chí để tâm cả cảm xúc của anh.

Cho nên, kiếp này, đến lượt anh chăm sóc cô, anh muốn cưng chiều cô, làm cô hạnh phúc hơn bất kì người phụ nữ nào trên thế giới này.

Cuối cùng cuộc nói chuyện dừng lại, dù trong lòng vô cùng nghi ngờ, nhưng Lâu Linh không truy hỏi đến cùng.

Ban đêm, luồng không khí lạnh lẽo lại ập đến, Lâu Linh bị lạnh quá bưng tỉnh, nghe tiếng gió gào thét bên ngoài, cảm giác cái lạnh thấm vào tận xương cốt. Cô xán lại gần nguồn nhiệt bên cạnh, không thêm đề ý bị anh chiếm tiện nghi nữa, như con bạch tuộc quấn lấy anh, sờ làn da ấm áp của anh, ngủ ngon lành.

Ngày hôm sau khi rời giường, Lâu Linh ngạc nhiên phát hiện, bên ngoài đóng băng.

Đứng, đóng băng chứ không phải tuyết rơi. Trên mái hiên, góc tường treo những cột băng óng ánh trong suốt, ngưng tụ từ ban đêm, mặt đất cũng ngưng kết một tầng băng mỏng, chỉ nhìn đã thấy rét lạnh.

Lâu Điện đưa cho cô một đôi ủng đi tuyết bằng lông từ không gian, bắt cô đi thêm tất len, trên tay đeo bao tay bằng lông.

Ăn bữa sáng nóng hổi xong, bọn họ lại xuất phát.

Hai người vừa rời khỏi nơi ở tạm không lâu thì nghe thấy tiếng hét thảm. Trong không khí thoảng mùi máu tươi, hấp dẫn đám zombie vì thời tiết lạnh mà hành động cứng ngắc, ồ ạt kéo tới nơi có mùi máu. Cũng bởi hai người ở gần đó, nên một số con zombie tấn công họ.

Lâu Điện kéo Lâu Linh chạy qua các ngã tư, dường như thời tiết rét lạnh chẳng ảnh hưởng đến anh, tốc độ rất nhanh.

Cách một con phố, Lâu Linh trông thấy bầy zombie đuổi theo sáu gã đàn ông, trong đó hai tên đã bị thương, được đồng bọn đỡ, có lẽ mùi máu đã hấp dẫn đám tang thi, hai tên khác vừa chạy vừa quay đầu quăng dị năng ngăn cản zombie tiếp cận. Lâu Linh nhanh chóng nhận ra một trong hai tên bị thương chính là “anh Bưu” kia, mà sáu người đàn ông là mấy kẻ theo sau hai người đến thị trấn này, cô rất ngạc nhiên. Cô tưởng bọn chúng hôm qua đã rời khỏi thị trấn, không phải tất cả mọi người đều to gan lớn mật giống Lâu Điện dám qua đêm giữa bầy zombie.

Nhưng mà, sao sáng sớm bọn họ đã bị trọng thương?

Nghi vấn của Lâu Linh không có ai giải đáp. Song nhóm người kia cũng nhanh chóng phát hiện ra hai người. Trần Bưu bị thương nhìn thấy họ, khuôn mặt vụn vỡ dữ tợn, đáng về hận không thể ăn tươi nuốt sống họ, đồng thời bọn chúng đổi hướng, chạy thẳng về phía hai người.

Lâu Linh trợn mắt nhìn, vội kéo Lâu Điện chạy hướng ngược lại với zombie.

Chạy một lúc, lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, Lâu Linh quay đầu phát hiện có một gã lọt thỏm giữa bầy zombie. Tên kia chính là kẻ bị thương nặng nhất, mùi máu tươi trên người quá nặng.

“Anh Bưu ——” Về mặt một kẻ không tin nổi, kêu gào: “Sao anh có thể ——”

So với người này, Trần Bưu chỉ bị thương nhẹ, không ảnh hưởng đến hành động của hắn. Hắn nói: “Tuồng Tử, dù sao mày đã bị thương nặng, không chạy được xa, chỉ bằng tranh thủ cho chúng tao cơ hội đào tẩu, chúng tao sẽ nhớ sự hy sinh của mày.”

Người đàn ông tên “Tuồng Tử” nhanh chóng bị zombie cắn xé, đám tang thi còn lại vẫn đuổi sát nút.

Lâu Linh thấy vậy trái tim băng giá, càng không ưa gã Trần Bưu này.

Trần Bưu nhìn hai người chạy đằng trước, đột nhiên cười độc ác. Hắn dứt một miếng tấm biển quảng cáo sắp rơi xuống, ném về phía lưng Lâu Linh.

Tay Lâu Linh bị Lâu Điện nắm chặt, cô lao đảo suýt nữa té, may có anh kéo tay cô, đồng thời tránh được tấm biển quảng cáo, nó sượt qua người, đập âm xuống đất. Lâu Linh biết chuyện gì xảy ra, cô nổi giận, cầm kiếm chém một đường về phía trước, khiến biển số ngôi nhà treo giữa không trung rơi xuống.

Biển số nhà rơi xuống, đập trúng đuôi một người. Trong nháy mắt, Trần Bưu đưa ra quyết định, vứt bỏ người đàn ông kia, để anh làm mồi như zombie. Người kia hoảng sợ, phần nộ, không cam lòng, tay kéo chặt quần Trần Bưu, hắn đá một cước buộc người kia phải thả tay.

Trong lúc giằng co, zombie đã đuổi kịp.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên sau lưng, Lâu Linh quay đầu xem tình hình, thu hết cảnh tượng máu chảy đầm đìa, kinh khủng này vào mắt.

Đồng bạn vứt bỏ, phản bội, vì sinh tồn mà vứt hết lương tâm, nhân tính... khiến cô sợ hãi đồng thời thấy khó chịu. Thế giới này không còn hòa bình, không phải là thế giới bị pháp luật đạo đức kiềm chế, mà là thế giới người giết người, zombie ăn thịt người.

Lâu Điện kéo cô chạy như bay, thấy cô chạy nghiêng ngả, trong lòng biết cô chịu sự đã kích không nhỏ, tạm thời không kịp thích ứng. Anh híp mắt, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, một đạo không gian nhận mất thường không nhìn thấy bay đi, cắm vào ngực Trần Bưu đang giết zombie.

Về mặt Trần Bưu không thể tin ôm ngực, cứ như vậy ngã xuống.

“Anh Bưu!”

Hai người đàn ông còn lại ngạc nhiên, không biết tại sao Trần Bưu đột nhiên ngã xuống nhưng bọn họ không có cơ hội giải tỏa nghi ngờ, không có dị năng của Trần Bưu, họ không thể thoát khỏi zombie, không chạy được xa bị chúng đuổi theo, bao phủ.

Không biết chạy bao lâu khi Lâu Linh dừng lại thì cảm thấy ngực như treo một miếng chì rất đau đớn. Nhưng cô vẫn quan sát xung quanh mình trước, không thấy có zombie, thở phào nhẹ nhõm. Nhìn bốn phía hình như hai người chạy vào công viên.

Lâu Điện dìu cô ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, lấy ra một hộp sữa, để cô uống sữa an thần.

Lâu Linh từ từ hút sữa tươi, trong đầu tự động tua lại hình ảnh ban nãy. Cô bắt buộc bản thân mình tiếp nhận, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu. Có lẽ vì sau tận thế, Lâu Điện huấn luyện cô đồng thời bảo vệ cô kín kẽ, khiến cô không tiếp xúc nhiều với mấy chuyện xấu xa, lòng người đen tối.

“Thực ra cũng không khó chấp nhận.” Lâu Điện nói, anh nhìn công viên hoang tàn sau tận thế, khẽ nói: “Vì sống sót, nhân loại có thể làm tất cả, phản

bội, vứt bỏ, hăm hại, bán đứng...”

“Em tuyệt đối không phản bội anh!” Lâu Linh tức giận nói: “Cũng không vứt bỏ đồng bọn, thậm chí đi hăm hại người khác. Nếu như ngay cả đạo đức làm người cơ bản mà không giữ được, sống còn có ý nghĩa gì? Em tình nguyện chết có ý nghĩa, cũng không vứt bỏ nguyên tắc làm người để được sống như cái xác không hồn.”

Lâu Điện quay đầu nhìn cô, thấy cô cố chấp từng chút với anh, không khỏi bật cười, vươn tay xoa đầu cô, ôn nhu nói: “Cô bé ngốc, sẽ như em muốn.”

Nếu thái độ anh cường ngạnh hơn một ít, chưa biết chừng Lâu Linh sẽ tranh luận với anh. Song anh lấy lui làm tiến, khiến cô xấu hổ, cúi đầu nói: “Em biết, không phải ai cũng nghĩ giống em. Thậm chí, có khả năng rất nhiều người cảm thấy suy nghĩ của em thật ngu ngốc. Chưa chắc được sống còn nói đến đạo đức, ăn no rừng mỡ, sống sót mới là quan trọng nhất. Nhưng em vì sinh tồn mà phải làm chuyện này thì em không làm được!”

Mặt mày Lâu Điện ôn hòa nhìn cô. Bởi vì anh biết, kiếp trước cô làm được, mặc dù là người bình thường, cô vẫn kiên trì nguyên tắc của mình, bình an sống đến bảy năm sau tận thế. Nếu không phải...

Lâu Linh bị anh nhìn hơi mất tự nhiên, “Anh yên tâm, em không dễ chết vậy đâu, nhưng em sẽ không vứt bỏ bản tính. Chuyện hôm nay em nhớ kỹ trong lòng, giữa người với người, đừng nói là tận thế, dù trước tận thế ở xã hội pháp trị, cũng không thể hoàn toàn tin nhiệm người khác. Muốn xen vào việc của người khác phải cân nhắc thực lực của bản thân trước...”

Thấy cảm xúc của cô có chút sa sút, Lâu Điện xoa đầu cô, trong mắt lóe lên tia tàn nhẫn.

“Đừng lo, Tiểu Linh có thể kiên trì nguyên tắc của mình, những cái khác đã có anh.”

Đúng vậy, có anh lo, anh tuyệt đối không để cô phải sống khổ sở vì muốn giữ nhân tâm của mình. Cô có thể làm điều mình thích, còn anh chỉ cần bóp chết mọi nhân tố nguy hiểm.

Nghĩ thế, nụ cười của anh càng thêm dịu dàng, dưới bầu trời mù mịt, tựa như thiên sứ sạch sẽ không tỳ vết vượt lên khỏi bức tranh tăm tối, chỉ có ánh mắt lóe lên ý điên cuồng tàn nhẫn khiến người ta nhìn ra bản chất của anh.

Lâu Linh nhất thời bị cảm động, cảm giác mình thật sự không biết tốt xấu, đang định nói gì đó thì đột nhiên sắc mặt anh trầm xuống, nói: “Nơi này nguy hiểm, chúng ta đi!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lòng người thời tận thế (17)

Mặc dù Lâu Linh không biết có nguy hiểm gì nhưng cô cực kì tin tưởng những lời anh nói. Sau khi uống hết hộp sữa cầm trong tay, cô quăng vỏ, sau đó tay nắm thanh kiếm để bên cạnh mình, vội vàng rời khỏi công viên cùng với anh.

Có điều, tốc độ bọn họ chưa đủ nhanh.

Một con dã thú tanh hôi nhào tới, Lâu Linh cảm giác thân thể nhẹ bẫng, cô bị anh kéo sang một bên, rất nhanh từ xa nghe thấy tiếng dã thú hét lên bi thảm.

Sắc mặt Lâu Điện nghiêm túc lạnh lùng, năm ngón tay gầy liên tục, không gian nhận nhanh chóng biến đổi, cắt cổ con chó zombie, đầu nó bắn lên cao, thân thể đổ sầm xuống đất. Anh nhanh nhẹn kéo cô nâng ra sau lưng để tiện che chở, đập một cước vào con mèo zombie vồ tới, lần thứ hai không gian nhận cắt đứt đầu nó.

Tổng cộng có năm con zombie thú, ba con chó và hai con mèo, sức mạnh đều từ cấp hai trở lên, trong đó con chó zombie đứng cuối cùng trong số chúng có vẻ là con cầm đầu có sức mạnh cấp hai hậu kỳ, thực lực mạnh mẽ. Có thể nói nó là sinh vật nguy hiểm nhất trong thị trấn, toàn bộ zombie động vật nghe theo nó. Bởi vì có chúng nó trong thị trấn nên nơi này mới thất thủ nhanh như vậy, biến một thị trấn nhộn nhịp ngày xưa thành nơi hoang tàn khiến cho ai nghe thấy đều sợ hãi.

Trong khi Lâu Điện đối phó với con chó zombie thứ ba thì Lâu Linh cũng vùng kiếm chém vào cổ con mèo zombie, nhưng bị hụt. Tốc độ của zombie mèo quá nhanh, với thực lực hiện tại của Lâu Linh, căn bản không phải đối thủ của chúng nó. Vì thể chất của người bình thường, cô không có cách nào đối phó zombie thú cấp hai, nếu là thú cấp một, cô có thể xử lý ngon ơ.

Lâu Linh lẩn một vòng tại chỗ, thoát khỏi phạm vi săn mồi của mèo zombie nhưng nó nhất quyết không chịu buông tha mà tấn công cô. Một thanh kiếm từ không trung lao đến, đâm thẳng vào cổ nó, cố định nó trên mặt đất. Lâu Linh thấy vậy, lợi dụng thời gian nó giãy dụa, cắt phăng đầu con mèo zombie, chém mấy nhát vào cái đầu đó.

Mà lúc này, đám zombie thú chỉ còn lại một con chó zombie có thực lực mạnh nhất. Nó là loài chó săn, trước khi chưa biến thành zombie vốn là một loài động vật hung ác, sau này biến thành zombie càng đáng sợ hơn, đến khi tiến giai thành cấp hai hậu kì, tất cả thú zombie thú trong huyện đều do nó lãnh đạo. Hơn nữa mùi trên người nó làm Lâu Linh có chút không thoải mái, cô chợt thấy đầu hơi choáng váng, hoa mắt.

Đây là một loại áp chế về tinh thần do chênh lệch đẳng cấp, tuy là chó zombie nhưng nó rất am hiểu về áp chế tinh thần. Đối với zombie thú cấp hai mà nói, chúng dễ dàng áp chế người bình thường. Lâu Linh chỉ cảm thấy choáng váng hoa mắt chứng tỏ thể lực rất tốt. Khi tận thế ập tới, cô được Lâu Điện huấn luyện, đối lại là người thường không bị huấn luyện, chưa biết chừng đã ngất từ lâu.

Lâu Điện nhanh chóng phát hiện ra sự khác thường của cô, ánh mắt biến đổi, tinh thần lực ào ạt tràn ra, xua đuổi áp lực tinh thần do con chó zombie kia gây ra. Lâu Linh cảm giác đầu đang nặng trĩu dần buông lỏng, thở phào nhẹ nhõm.

Làn da con quái vật có màu trắng xanh, da thịt dính chặt vào xương, hai mắt nó đỏ rực, ánh mắt vô cùng tàn nhẫn, còn chứa cả sự thèm thuồng máu thịt. Nó nhìn chằm chằm người đàn ông mặc áo đen trước mặt, so với người thường, máu thịt dị năng giả càng hấp dẫn zombie động vật hơn.

Lâu Điện cầm kiếm trong tay, mũi kiếm chúc xuống sắc bén vạch một vết dài trên mặt đất.

Lâu Linh đứng bên cạnh nín thở xem, sợ không cẩn thận con zombie kia sẽ làm tổn thương Lâu Điện, tay cầm kiếm hằn gân xanh, móng tay đâm vào thịt lúc nào không biết.

Mặc dù đối mặt với quái vật lớn như thế, Lâu Điện vẫn bình tĩnh như thường, hơi thở cùng ngọn gió xẹt qua mi mày, rất nhanh lại bị gió lạnh thổi trúng, lộ ra vầng trán trắng rõ. Một đôi mắt đen như mực, lạnh như băng, bình tĩnh đến mức không thấy bất cứ cảm xúc gì.

Ngay khi chó zombie xông tới, tốc độ Lâu Điện còn nhanh hơn, nhanh đến mức mắt thường khó có thể bắt kịp. Rất nhanh con zombie kia bị đập bay thật xa, co quắp trên mặt đất, chỗ bị đá trúng lõm hẳn xuống, không đứng lên nổi. Người Lâu Điện dùng sức bật lên khỏi mặt đất, nhảy tới phía trước, đường kiếm chém vào óc chó zombie, gọt bay nửa cái đầu, óc màu trắng phòi ra ngoài, xen lẫn trong óc có một cục sáng chói trông như ru-bi.

Lâu Linh không quan tâm đến hỗn hợp trắng ghê tởm đó, cô lao đảo chạy tới, được Lâu Điện đỡ eo. Anh cúi đầu蹭 nhẹ vào trán cô và nói: “Anh không sao, đừng lo.”

Lâu Linh hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng nở nụ cười, cảm giác chóng mặt đã biến mất nhưng vẫn thấy có chút không thoải mái, thậm chí có cảm giác buồn nôn. Lâu Điện tất nhiên hiểu rõ tình trạng của cô, đỡ cô ngồi xuống, sau đó dọn dẹp chiến trường, lấy tinh hạch trong óc zombie. Tiếp theo, anh lấy xương cuneiform đặt trong không gian, thiếu rui thì thể Zombie thú.

Lâu Linh im lặng nhìn từng động tác của anh, ý thức của cô chưa tỉnh táo, nhưng cứ cố gắng chống đỡ. Cô thấy anh dùng nước rửa mấy viên tinh thạch moi ra khỏi đầu zombie, tò mò hỏi: “Đây là thứ gì?”

Lâu Điện lau sạch tinh hạch, đặt nó vào tay để cô từ từ xem xét. Tinh hạch lấy ra khỏi đầu con zombie chó cấp hai hậu kì có màu đỏ, to như quả nhãn đã chín, anh nói: “Đây là tinh hạch trong óc zombie thú, bên trong chứa năng lượng, dị năng giả có thể dùng nó để tu luyện tăng cường và phục hồi dị năng. Nhưng người thường không thể sử dụng, nếu không cẩn thận nuốt phải, sẽ biến thành zombie.”

Lâu Linh nghe xong hoàn toàn không có hứng thú, trả tinh hạch lỏng lẻo giống như đá quý cho anh.

Sau khi lấy lại tinh hạch, Lâu Điện xoay người ôm lấy cô, ngăn không cho cô giẫy dụa, nói: “Lúc trước em bị con chó zombie kia tấn công bằng tinh thần, não bị chấn động nhẹ, cần nghỉ ngơi vài ngày. Ngoan, đừng nhúc nhích, tất cả có anh lo.”

Nghe vậy, biết bây giờ an toàn, đầu óc không cần căng như dây đàn, Lâu Linh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, cố nén cảm giác muốn ới, cô dựa vào lồng ngực anh từ từ nhắm mắt lại.

Lâu Linh ôm túi sưởi ấm áp nằm trên giường, nghe tiếng gió gào thét bên ngoài, cảm giác không quá lạnh.

Đúng lúc này, cửa mở ra, một bóng dáng cao lớn bước vào. Đồng thời khi cửa mở, một cơn gió lạnh lẽo thổi từ bên ngoài vào, dù ngay lập tức đóng cửa lại, nhưng vẫn khiến Lâu Linh lạnh đến nỗi run rẩy bầy, vui mừng trong chăn. Đến khi ấm hơn, cô mới thò đầu ra khỏi ô chắn. Trông thấy anh mặc áo choàng dài màu đen, bên trong chỉ mặc chiếc áo lông cừu, nhìn anh mặc mỏng manh cô còn cảm thấy lạnh thay anh nên đưa túi sưởi ấm áp mình ôm trong lòng cho anh.

“Anh làm ấm người trước đã.”

Lâu Điện nở nụ cười, đầu ngón tay chạm vào bàn tay ấm áp của cô, thấy cô run run lùi về trong ổ chăn, anh càng cười vui sướng hơn.

Đối mặt với sự trêu ghẹo của anh, Lâu Linh thấy sồn gai ốc, vội hỏi: “Anh cười cái gì?” Không phải anh nghĩ đến chuyện biến thái gì chứ?

Đúng là anh đang nghĩ đến mấy chuyện biến thái, anh nói: “Thời tiết lạnh như thế, em không cảm thấy lạnh sao? Đợi người anh ấm hơn, sẽ lên giường với em.”

“Không, không cần đâu, chăn bông rất ấm.” Mặt Lâu Linh đen sì từ chối, tuy rằng trời hơi tối tăm, nhưng bây giờ vẫn là ban ngày ban mặt.

Sau khi tay được ủ ấm, Lâu Điện vươn tay vuốt ve mặt cô, phát hiện hôm nay tinh thần cô rất tốt, trong lòng anh vui vẻ theo, ngay cả đôi mắt đen như mực cũng lấp lánh tia sáng, thấy vậy trong lòng Lâu Linh cũng vui mừng, nghĩ rằng anh thế này thật đẹp trai. Kể từ lần ở công viên chạm trán năm con zombie thứ cấp hai, Lâu Linh sơ sót bị con chó zombie cấp hai hậu kỳ áp chế tinh thần, nằm trên giường ba ngày mới hồi phục.

Bọn họ chưa quay về căn cứ ngay mà Lâu Điện đưa cô đến khu biệt thự ở ngoại thành. Anh trực tiếp dùng tinh thần lực đuổi lũ zombie ra khỏi đây rồi đưa cô vào ở, biến nơi này thành chỗ nghỉ chân tạm thời.

Trong ba ngày qua, Lâu Linh ngoan ngoãn nằm trên giường tỉnh dưỡng còn Lâu Điện không biết có phải tức giận vì việc cô bị đau do con thú zombie kia đánh vào tinh thần không mà mấy ngày nay anh hành động rất ầu ỹ. Anh lấy sợi dây treo viên tinh hạch cấp hai hậu kỳ ra ngoài biệt thự, hấp dẫn đám zombie thú đến, sau đó giết hàng loạt, lấy tinh hạch.

Lâu Linh không hề hay biết hành động khác nào muốn chết của anh. Hôm qua cảm thấy nằm mãi người sắp mọc meo nên cô ngồi dậy, ai ngờ vừa ngó ra ngoài cửa sổ thì thấy Lâu Điện mở toang cổng chính của biệt thự, còn anh đang ngồi vắt vẻo trên tường bao. Lúc đó cô không biết anh đang làm gì, sợ tới mức tim ngừng lại, sợ anh té từ bức tường bao cao hơn ba mét xuống, càng lo cho anh ngồi ngoài trời lỡ trúng gió bị ốm thì sao?

Đúng lúc cô nghĩ bệnh tự mẫn ngày xưa của anh lại tái phát, định gọi anh vào nhà thì phát hiện có điều bất thường. Từ xa, mười mấy con zombie thú nhanh chóng lao về hướng này. Nhìn cảnh ấy cô gần như nín thở, sau khi hoàn hồn, cô nhanh chóng cầm thanh kiếm chạy xuống. Ai ngờ Lâu Điện ngồi trên bờ tường đột nhiên vùng tay lên, chộp lấy viên tinh hạch màu đỏ từ xa bay tới.

Giờ Lâu Linh mới chú ý trên tay anh kéo một sợi dây trắng, viên tinh hạch màu đỏ kia bị anh dùng dây buộc. Đám zombie thú phát hiện tinh hạch bị lôi đi, trực tiếp chạy đến chân tường bao, phát ra thanh âm đe dọa con người ngồi bên trên. Chúng không sợ chết liên tục lao đầu vào tường, muốn anh ngã xuống.

Lâu Điện không nhúc nhích, liên tục gảy mười ngón tay, Lâu Linh ngắm tay anh, tư thế rất đẹp nhưng không thể thấy rõ chiều thức của anh. Có điều cô không phải đợi quá lâu, không hiểu sao đột nhiên đầu mấy con zombie rời khỏi xác. Khi chỉ còn lại vài con, anh nhảy thẳng từ tường cao ba mét nhảy xuống đất, tay khẽ vung, kiếm nắm trong tay, gọn gàng nhanh chóng chém bay đầu zombie, sau đó bắt đầu móc tinh hạch.

Lâu Linh chứng kiến mà mắt tròn xoe, không thể tin nổi.

Đội anh thu hoạch hết tinh hạch, xử lý xong xác lũ quái vật, anh ngẩng đầu nhìn về chỗ cô đứng, cười sáng lạn mắt cong cong, rõ ràng thoát nhìn anh như quý công tử thanh nhàn mà khiến cô rung mình một cái. Sau đó, cô còn bị anh nểng một lúc, nói cô không nên ra khỏi giường để người bị lạnh.

Lâu Linh cười thâm trong lòng nghĩ, so với việc cô rời giường, trời rất lạnh đáng lẽ anh ngồi vắt vẻo trên bờ tường phải bị mắng hơn ấy? Hơn nữa cô run rẩy vì bị anh dọa sợ.

Ba ngày nay, Lâu Điện lợi dụng viên tinh hạch của zombie thú cấp hai hậu kỳ làm mồi nhử rất nhiều thú zombie và zombie đến, sau đó giết chúng lấy tinh hạch. Lâu Linh từ đó biết được, zombie và thú zombie chỉ cần đến đạt đến cấp một, trong óc sẽ ngưng kết ra tinh hạch, màu sắc tinh hạch không giống nhau, có màu đỏ, lam, trắng, tím... Màu sắc của dị năng giả hình như cũng tương ứng, phân ra thuộc tính khác nhau.

“Dị năng giả cùng dị thú đều có tinh hạch.”

Lâu Điện chậm rãi cởi áo, sau đó vén chăn chui vào trong, kéo cô nàng định lẫn trốn vào lòng. Lâu Linh phát hiện trên người anh đã ẩm áp, mới ngừng giãy dụa, ngoan ngoãn làm tổ trong lòng anh, nghe anh giảng giải.

“Miễn là tinh hạch thì có thể dùng để tu luyện. Sau khi người ngoài biết chuyện này, dị năng giả sẽ tàn sát lẫn nhau, lấy tinh hạch của dị năng giả cấp cao hơn để tăng cường thực lực của bản thân.” Sắc mặt anh hết sức bình tĩnh, không để ý tới nét mặt hoảng sợ của cô, “Về sau tinh hạch dần trở thành một loại hàng hoá, người ta thích trao đổi nó hơn cả thực phẩm.”

Hiện tại cực ít người biết trong óc zombie ghê tởm có thể ngưng kết ra tinh hạch đẹp đẽ. Lâu Điện thu thập rất nhiều tinh hạch, nhưng không dùng để tu luyện. So với dùng tinh hạch để tăng cường dị năng, anh dựa vào chính mình, từ từ tu luyện tăng cấp, giai đoạn đầu làm tốt nền tảng, đến hậu kỳ cấp bậc càng cao, thăng cấp càng ít trắc trở, làm ít công to.

Lâu Linh như có điều suy nghĩ, hỏi: “Vậy bây giờ anh là dị năng cấp mấy?”

Lâu Điện cười không nói, đưa tay vuốt tóc của cô.

“Hôm nay anh lại lừa được bao nhiêu thú zombie? Được mấy viên tinh hạch?” Lâu Linh đổi đề tài.

“Ba mươi viên.”

“Không bị quá sức chứ?” Cô hơi lo lắng hỏi.

Anh cười nói: “Toàn đám zombie cấp một, hai, không phải là đối thủ của anh.”

Từ lời anh nói, Lâu Linh phân tích ra hiện tại anh tương đương với dị năng giả cấp ba, không biết cấp bậc dị năng giả cao nhất ở căn cứ bây giờ là bao nhiêu.

Cả hai người tán gẫu, thời gian trôi qua rất nhanh, đến giờ ăn cơm chiều.

Lâu Điện từ trong ổ chần đứng lên, sau khi mặc quần áo, anh đi chuẩn bị. Hôm nay Lâu Linh cảm giác tinh thần tốt hơn nhiều, cũng vào giúp đỡ — đương nhiên, cô là phụ bếp. Có điều anh không cho cô chạm vào nước lạnh, cô được phục vụ như bà hoàng.

Cơm chiều là canh thịt dê* nóng hổi, còn có cháo hạt kê nấu sền sệt để dưỡng dạ dày, cùng mấy món ăn gia đình đặt trên bếp giữ nhiệt để trời lạnh cũng không bị nguội, Lâu Linh ăn ngon lành.

*Xem lại chú thích chương 15.

“Em khỏe rồi, ngày mai chúng ta tiếp tục đi quanh thị trấn xem.” Lâu Điện nói.

Lâu Linh không có ý kiến, mấy ngày nay cô nằm một chỗ xương cốt sắp rời ra rồi, nên vận động một chút.

Trước khi ngủ, Lâu Linh thấy Lâu Điện lấy mấy đồ trang điểm trong không gian ra, hơi ngạc nhiên, đến khi anh vừa đùa nghịch những mỹ phẩm kia vừa thờ ơ nói: “Còn không mau lại đây dưỡng da?”

Dưỡng da?! = □ =!

Lâu Linh thiếu chút nữa bị sặc chết bởi chính nước bọt của mình, vẻ mặt không vui, hỏi: “Cái gì vậy? Cho em à?”

Ánh mắt Lâu Điện nhìn cô tựa như đứa trẻ không hiểu chuyện, lại tới ôm cô, nói: “Người bình thường lão hóa nhanh hơn dị năng giả. Anh sợ em sau này tự ti, cảm thấy không xứng với anh — đương nhiên anh sẽ không ghét bỏ em, cho nên bây giờ em phải bắt đầu chăm sóc bản thân. Ừm, em yên tâm, anh chuẩn bị rất nhiều mỹ phẩm dưỡng da từ thiên nhiên, đủ cho em dùng cả đời. “Về mặt anh đứng kiểu “anh chỉ nghĩ cho em”, nếu em không chấp nhận thì quả là đồ lòng lang dạ sói.

“...”

Lâu Linh nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Lòng người thời tận thế (18)

Ngày thứ hai, thời tiết lạnh khác thường, tinh thần của Lâu Linh đã tốt hơn, sau khi ăn sáng xong, cả hai trang bị vũ trang chuẩn bị lên đường.

Lần này quay trở lại thị trấn, bọn họ vẫn trong tinh thần sẵn sàng chiến đấu.

Thị trấn này tên là Phụng Xuyên, tuy rằng có rất nhiều zombie trong thị trấn, còn có zombie thú cấp hai hậu kỳ rất đáng sợ, nhưng vẫn có người may mắn sống sót, bọn họ trốn vào nơi tối tăm nhất, nhằm tránh thời tiết lạnh và zombie. Về vấn đề này, Lâu Điện chỉ liếc mắt thờ ơ quan sát, quân đội bỏ thời gian tìm những ai may mắn còn sống sót, đưa những người tự nguyện muốn về căn cứ đi, nếu không muốn đi họ có thể ở nhà, không ai bắt buộc.

So với Lâu Điện dùng tinh thần lực có thể phát hiện chỗ ở của người may mắn còn sống sót ẩn nấp một cách dễ dàng, Lâu Linh hoàn toàn không phát hiện nơi này còn có người sống. Nếu họ không trực tiếp chạy đến kêu cứu, cô chẳng hề hay biết. Thậm chí bởi vì Lâu Điện đưa cô tránh xa những người còn sống sót, khiến Lâu Linh không có cơ hội nhận ra thị trấn còn người sống, cô tưởng thị trấn này đã rơi vào tay quái vật, trở thành thị trấn zombie.

Tuy nhiên, sau khi Lâu Điện giết năm con zombie thú, thị trấn không còn mối đe dọa nguy hiểm lớn nào, mặc dù có nhiều zombie, chỉ cần nhanh chóng chạy trốn, vẫn có thể bảo toàn tính mạng.

Bọn họ đi bộ quanh thị trấn, mục đích chủ yếu là rèn luyện bản thân, Lâu Điện ít khi ra tay, phần lớn thời gian huấn luyện dành để Lâu Linh, kỹ xảo chiến đấu của cô dần được cải thiện. Trong những ngày tận thế, nếu bạn có sức mạnh, có thể sống cuộc sống tự do; nếu bạn có sức mạnh, có thể duy trì nguyên tắc của bản thân; nếu bạn có sức mạnh, có thể coi thường sự tồn tại tất cả mọi thứ.

Lâu Điện luôn biết Lâu Linh kiên trì vì cái gì, kiếp trước, trong tình huống khó khăn, cô vẫn kiên trì giữ vững đạo lý làm người cơ bản nhất. Dù phải trả giá rất nhiều nhưng sau này khi có sức mạnh, không ai dám chất vấn điều gì cả, thậm chí bọn họ sống rất tự do.

Mà đời này, biết Lâu Linh vẫn không thay đổi bản chất, Lâu Điện nở nụ cười hiền hoà, đưa ra quyết định. Chỉ cần sức mạnh của anh đủ uy hiếp bốn phương, như vậy việc cô khăng khăng giữ ranh giới cuối cùng của bản thân có gì không được?

Việc Lâu Điện huấn luyện cô tiến hành theo tuần tự, ngoài rèn luyện thân thể, còn có kỹ xảo giết zombie và kỹ thuật đánh nhau, các loại phản kháng tự

vệ. Từ nhỏ Lâu Linh nghịch như con trai và chẳng chịu ngồi yên, hoạt bát hiếu động luôn làm mẹ đau đầu. Sau này cô theo mẹ bước vào nhà họ Lâu, do căn bệnh kiêu căng của Lâu Điện làm cho cô càng quyết chí tự lực, đi học võ Judo Karate, cậu thiếu niên Lâu Điện đầu phải là đối thủ của cô. Chính vì cô đã có nền tảng vững chắc, huấn luyện hiện tại cũng tiến hành hết sức thuận lợi, cô tiến bộ rõ rệt.

Ở trong thị trấn gần nửa tháng, gần như đi khắp thị trấn, giết không biết bao nhiêu zombie, Lâu Điện tuyên bố bọn họ phải trở về căn cứ.

Nghe anh tuyên bố, ý thức Lâu Linh vẫn còn lưu lại trận chiến, cô vùng nắm đầm tối, bị anh dễ dàng hóa giải.

“Chúng ta ra ngoài hơn nửa tháng rồi, không trở về e rằng mọi người sẽ lo chúng ta gặp bất trắc.” Lâu điện vừa lái xe vừa nói.

Lâu Linh cảm giác đầu óc nặng trĩu dần buông lỏng, thoải mái ngồi dựa vào ghế phụ, ăn dâu tây, lắng nghe lời anh nói, sau đó cầm một trái dâu tây đưa cho anh. Đối với việc anh lấy ra nhiều loại hoa quả trong không gian, Lâu Linh không còn ngạc nhiên nữa, anh lấy ra, cô cứ ăn.

Xe chạy nửa ngày cuối cùng họ đã quay về căn cứ.

Không khí càng lúc càng lạnh, hiếm ai còn sống lại mạo hiểm ra ngoài vào thời tiết lạnh thế này, lượng người ra vào ở cổng căn cứ cực kì ít. Thi thoảng có vài di năng giả ra các vùng lân cận làm nhiệm vụ thu dọn xác zombie

Nhân viên chịu trách nhiệm ghi sổ đăng kí thấy hai người quay về thì vô cùng ngạc nhiên, đặc biệt khi kiểm tra trong sổ phát hiện lần họ đi là hơn hai mươi ngày, anh ta ngạc nhiên hỏi “Hai người rời căn cứ hơn hai mươi ngày, nếu trễ chút nữa, tất cả đều cho rằng cả hai đã mất tích.”

Sau đó, anh ta kể với họ, sau khi hai người đi khoảng mười ngày, Tịch Mộ Phong và Lâm Bảo Bảo thường xuyên đến đây hỏi thăm tin tức của hai người, vì vậy nhân viên nhớ rất kĩ.

Lâu Linh cười nói: “Chúng tôi đi hơi xa.” Không giải thích nhiều, cô bê một thùng mì tôm và xúc xích nộp lên căn cứ.

Sau khi ghi sổ xong, theo thông lệ cũ cả hai đi kiểm tra, có điều lần này không cần ở trong phòng quan sát một đêm, kiểm tra trên người không có bất kỳ vết thương nào là có thể vào căn cứ.

Hít thở bầu không khí trong căn cứ, tâm tình Lâu Linh cảm thấy an bình, cả người có chút lười biếng. Cô đột nhiên hiểu vì sao cho dù hai người có đủ sức mạnh ở bên ngoài thì vẫn quay lại căn cứ; vì ở bên ngoài, mỗi giây mỗi phút đều phải cảnh giác đề phòng nguy hiểm, cơ thể luôn ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu, không có khoảng khắc nào được thả lỏng. Mà khi ở căn cứ, thể xác và tinh thần mỗi một đều thoải mái, có cảm giác như “Nơi này an toàn, không phải lo lắng zombie, có thể tạm thời ngủ ngon”.

Hai người chậm rãi đi dạo, trời rất lạnh, người trên đường thưa thớt, đa số mọi người chọn ở trong phòng tránh rét, để vượt qua thời tiết khắc nghiệt tàn khốc ngày đông giá rét.

Bước đi không lâu thì nhìn thấy một đội lính tuần tra đi qua, Lâu Linh phát hiện đằng sau đội lính có thấp thoáng bóng dáng quân nhân mặc áo khoác ngoài, quan sát thật kĩ khuôn mặt anh tuần hình như là Lôi thiếu tướng.

Lôi Hồng Minh có trí nhớ cực kì tốt, chỉ liếc qua đã nhận ra bọn họ, trên gương mặt lạnh lùng nở nụ cười, nói: “Là hai người à... Các bạn vừa từ bên ngoài trở về sao?” vừa nói, anh ta vừa quan sát Lâu Điện, trong lòng đánh giá Lâu Điện sức mạnh lại tăng lên một cấp, càng phát giác chỉ có thể dùng tình cảm không thể dùng sức mạnh để cảm hoá người này.

Lâu Điện lạnh lùng nhìn anh, Lâu Linh cười nói: “Đúng vậy. Thật trùng hợp khi gặp Lôi thiếu tướng ở đây.”

Do chưa quen thân, bọn họ trò chuyện dăm câu rồi tách ra.

Tuy Lôi Hồng Minh là thiếu tướng của căn cứ, nhưng cũng là quân nhân chính quy, có tác phong nghiêm trang, yêu cầu kỉ luật nghiêm khắc. Nghe nói anh ta cũng là dị năng giả nhưng không kiêu ngạo, mà tự kiểm chế bản thân. Người các dị năng giả kiêu căng ngạo mạn trong căn cứ kính nể nhất không phải Lôi thượng tướng – tổng phụ trách, mà là thiếu tướng Lôi Hồng Minh. Bọn họ từng nhiều lần ăn quả đắng trong tay anh nên đành cụp đuôi thành thật làm người.

Song, điểm hai cô gái Lâu Linh và Lâm Bảo Bảo thích nhất ở anh ta là tác phong chính trực. Trời rất lạnh mà anh ta vẫn thường xuyên cùng binh lính đi tuần tra, không ngại cho anh thêm like. Mặc dù thời buổi này không quá quan trọng đến đạo đức, anh ta đáng để người khác nể trọng

Đi được mấy bước, Lâu Điện đột nhiên gọi: “Lôi thiếu tướng.”

Lôi Hồng Minh đang hỏi binh sĩ bên cạnh về số vật tư trong căn cứ qua mùa đông còn lại bao nhiêu thì đột nhiên nghe giọng nói trong trẻo gọi mình, theo bản năng quay đầu. Thấy người gọi anh là một người đàn ông đang đứng cách xa vài bước, mặc dù không biết anh có chuyện gì, nhưng dựa trên thái độ tôn trọng, thái độ Lôi Hồng Minh vô cùng tốt, “Lâu Điện có việc gì?”

“Nếu Lôi thiếu tướng không vội, xin đừng bước nói chuyện?”

Ánh mắt Lôi Hồng Minh lóe lên, cười nói: “Đương nhiên có thể.”

Lúc bọn họ đi ra từ cổng chính, Lôi Hồng Minh tiến ra tận cửa, cũng nói: “Lâu Điện, nếu lời anh nói là thật, tôi xin thay mặt toàn bộ người trong căn cứ cảm ơn sự giúp đỡ của anh.”

Lâu Điện mỉm cười, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn rất đẹp, khiến phái nữ đi ngang qua đều nhìn trộm anh. Anh nói: “Không cần đâu, chỉ là trùng hợp gặp nên ra tay giúp đỡ thôi.”

Ai rảnh rồi đến mức chạy tới thị trấn đã thất thủ. “Chỉ trùng hợp đi qua”? Lôi Hồng Minh khi biết tin còn cảm thấy có chút may mắn, thị trấn Phụng Xuyên thật đáng sợ, nơi đó có mấy zombie thú hùng mạnh, sau khi quân đội tổn thất một nhóm lính thì không dám cho người đến đó thăm dò nữa. Dù rất tiếc số vật tư ở thị trấn Phụng Xuyên nhưng họ đành bỏ tay. Hiện tại, Lâu Điện báo cho anh biết, zombie thú mạnh mẽ nhất ở đó đã bị người ta giết, về phần người chọn đi... Lôi Hồng Minh chắc chắn phải chọn người đáng tin. Nghĩ như thế, anh ta hít một hơi thật sâu.

Lôi Hồng Minh không nói nhiều lời khách sáo, chỉ bảo: “Sau này ở căn cứ, Lâu Điện và Lâu Linh có nhu cầu gì, có thể trực tiếp tới tìm tôi.”

Lâu Điện liếc anh một cái, kéo tay Lâu Linh rời đi.

Sau khi đi cách tòa nhà chính đủ xa, Lâu Linh liếc anh, nói: “Aizz, trong thị trấn Phụng Xuyên còn rất nhiều zombie, quân đội có thể thuận lợi thu thập vật tư sao?”

Lâu Điện nhìn cô, mỉm cười nói: “Trong thị trấn ngoại trừ mấy con dị thú, cũng không có mối nguy hiểm khác. Số lượng zombie tuy nhiều, nhưng do không khí lạnh khiến tốc độ thăng cấp của chúng chậm lại. Tranh thủ lúc này chúng còn yếu, quân đội có thể đối phó, nhanh chóng lấy vật tư đi. Đợi mùa xuân đến, zombie đã tiến hóa, lúc đó không dễ dàng hành động.”

Anh nói từ tốn, phân tích đầu ra đáy, nhưng Lâu Linh có thể cảm giác được anh không quá để tâm, như kiểu nói một chuyện không liên quan. Tuy là như vậy, nhưng hiếm khi anh có ý tốt, vẫn làm cho Lôi Hồng Minh cảm kích không thôi, thiện cảm dành cho anh tăng lên trong nháy mắt. Anh nhìn thấu Lôi thiếu tướng, soát độ thiện cảm của người phụ trách, lưu lại cho họ ấn tượng tốt rất có lợi.

Khỏe miệng Lâu Linh hơi nhếch, hành động của Lâu Điện ngoài dự kiến của cô, dù anh trở lại căn cứ nhằm mục đích gì, cô vẫn thấy vui vẻ. Đồ của họ đã đủ dùng, liền không cần qua lại với những người khác thường.

Ở thị trấn Phụng Xuyên hơn nửa tháng, giết zombie, bị zombie đuổi theo, Lâu Linh cũng có chút hiểu biết về số lượng vật tư ở nơi này. Nửa tháng ở thị trấn, Lâu Điện chỉ huấn luyện cô, không động đến đồng vật tư kia. Nếu căn cứ thu gom sớm, trải qua mùa đông này không quá gian nan, với tác phong làm việc của hai cha con Lôi Hồng Minh, thành viên trong căn cứ sẽ có cuộc sống tốt.

Nhìn cô không nhận được sự vui vẻ, tất nhiên Lâu Điện biết cô hiểu sai, có điều anh tiếng giải thích, để cô hiểu lầm cũng tốt.

Trước tận thế một tháng, anh đi đến nhiều quốc gia, gần như gom đủ số vật tư cần thiết, cũng lắm thứ kỳ quái, đủ cho bọn họ dùng tới mấy đời, Lâu Điện chứng mất những thứ khác. Khi anh mua hàng hóa cũng không gặp khó khăn, tinh thần lực có được bảy năm sau tận thế khiến anh có thể dễ dàng khống chế được người thường, tạo ra ảo giác, thoải mái giải quyết chuyện mua hàng. Vì vậy, hiện tại anh chứng mất đồng vật tư đó, ai muốn lấy thì để cho người đó.

Sở dĩ cho căn cứ một ân tình là vì Lôi Hồng Minh, mặc dù anh ta lạnh lùng nhưng làm người công chính vô tư khiến người khác kính nể. Tuy hiện tại anh ta chỉ là thiếu tướng của một căn cứ nhỏ, nhưng tương lai không xa, thành tựu của anh ta sẽ cao hơn tất cả mọi người, trở nên một tín ngưỡng trong lòng những con người tuyệt vọng giữa tận thế.

Không thể phủ nhận, tận thế làm cho người ta mất hết hi vọng, nhưng không phải nhân loại đã đến bước đường cùng. Sau tận thế, khoa học kỹ thuật phát triển nhanh chóng, tầng tầng lớp lớp dị năng giả xuất hiện, hành tinh xanh bắt đầu bước vào thời đại dị năng và khoa học kỹ thuật cùng tồn tại phát triển.

Mà tương lai Lôi Hồng Minh, dựa vào năng lực của chính mình, trở thành nhân vật tầm cỡ ở nước Hoa. Lâu Điện cho anh ta nợ một ân tình, thiết lập quan hệ tốt với anh ta, việc này rất có lợi cho hai người.

Đây là khoản đầu tư lâu dài, có hi vọng trong tương lai.

Tâm trạng hai người tốt đẹp trở về căn phòng đã xa cách hơn hai mươi ngày. Leo một mạch lên lầu bảy, Lâu Linh không hề mệt mỏi, xem ra lần này huấn luyện có hiệu quả.

Sau khi gõ cửa, bên trong vang lên tiếng hỏi đầy cảnh giác: “Ai vậy?” cửa cũng không mở ra.

“Ông Mạc mau mở cửa, chúng cháu về rồi.” Lâu Linh nói vọng vào bên trong.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, cửa nhanh chóng mở ra. Sắc mặt ông Mạc kích động, hai đứa trẻ một trái một phải đứng cạnh ông chính là Mạc Oánh Oánh và Trần Lạc Sinh.

“Chị Linh ~” Mạc Oánh Oánh vô cùng vui mừng chạy tới nắm chặt tay Lâu Linh, Trần Lạc Sinh cũng không ngoại lệ, một đứa nắm một bên.

Nhìn thấy bọn họ trở về, ông Mạc rất vui, liên tục nói: “Các cháu trở về là tốt rồi, mấy ngày nay chắc phải chịu khổ? A, đêm nay ông sẽ tắm bồn cho các cháu...”

Lâu Linh sờ sờ mũi, thực ra không cần tắm bồn, ở ngoài cô còn được ăn ngon hơn trong căn cứ, tắm bồn nữa khéo dư thừa. Hằng ngày Lâu Điện thay đổi

đa dạng các loại nước canh bồi dưỡng cho cô, thịt, rau xanh, hoa quả chưa bao giờ thiếu. Nếu không phải mỗi ngày chịu huấn luyện ở cường độ cao và đối mặt với zombie, Lâu Linh cảm thấy chẳng có gì khác biệt với trước tận thế.

Tranh thủ Lâu Điện về phòng đi tắm, Lâu Linh ngồi trong phòng khách tán dóc với mấy ông cháu, nhân cơ hội tìm hiểu tình hình mấy ngày qua.

Hai mươi ngày qua, đám người Tịch Mộ Phong rời khỏi căn cứ đi làm nhiệm vụ, mỗi ngày đều ra ngoài đến tối mới quay về, ông Mạc ở nhà trông hai đứa trẻ. Trước khi đi, Lâu Điện để lại rất nhiều đồ ăn, đủ cho bọn họ ăn cả tháng, ông Mạc cũng không muốn dựa vào người khác. Vì trong không gian của Vệ Hiến vẫn còn thực phẩm, tạm thời không lo thiếu cái ăn, nên đám người Tịch Mộ Phong nhận nhiệm vụ nhằm mục đích rèn luyện bản thân, thuận tiện kiểm tra điểm tích lũy trong căn cứ, có thể dùng điểm tích lũy đổi đồ ăn.

Đừng nhìn hiện tại điểm tích lũy trong căn cứ chưa có tác dụng gì, nhưng khi cơ quan chính phủ ở trung ương ban bố chính sách, liên kết các căn cứ khác nhau lại. Bọn họ làm nhiệm vụ ở căn cứ này được điểm tích lũy, chỉ cần đến căn cứ khác do ZF thành lập, vẫn được công nhận, thậm chí những ai có điểm tích lũy càng nhiều, sẽ nhận được rất nhiều ưu đãi.

Sau tận thế mất tín hiệu internet, song các nhà khoa học nhanh chóng nghiên cứu ra lưới truyền tin khác thông dụng hơn. Giờ ZF đã áp dụng thử nghiệm ở một số căn cứ, đợi về sau nghiên cứu hoàn thiện sẽ phổ biến khắp cả nước. Tuy là tận thế, ban đầu chính phủ bị rối loạn, có điều dần dần không chế được cục diện.

Đang tán gẫu thì có tiếng đập cửa vang lên, giọng rất to, đám Lâm Bảo Bảo đã về.

Bạn đang đọc truyện *Trung Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lòng người thời tận thế (19)

Đám người Lâm Bảo Bảo vừa bước chân vào cửa thì nhìn thấy Lâu Linh ở trong phòng. Lâm Bảo Bảo hét toáng lên, ngay lập tức nhào qua. Hai cô bé ôm chặt lấy nhau.

Chẳng qua rất nhanh có một bàn tay kéo Lâu Linh tách ra. Đồng thời Lâm Bảo Bảo cũng bị một lực hất văng, nếu không nhờ Trần Khai Uy đứng bên cạnh, vừa vịn đỡ được, chắc chắn sẽ té ngã.

Lâm Bảo Bảo chửi dề bụng, phần khởi nói: “Điện Hạ, Linh Linh, cuối cùng hai người cũng trở về! Thật là hù chết bọn mình! Hai mươi mấy ngày không có tin tức, còn tưởng cả hai đã xảy ra chuyện, hại chúng mình lo lắng gần chết...” Sau một hồi trách móc, Lâm Bảo Bảo sờ cằm, đánh giá Lâu Linh: “Có điều sao mình cảm thấy bạn hơi béo lên nhỉ?”

Lâu Linh đáp cho cô một cái, “Đi chết đi!”

Hai cô gái vừa cười vừa cãi nhau, hết sức âm ỉ.

Cười đùa xong, thấy gần đến thời gian, ông Mạc đi chuẩn bị cơm chiều. Những người khác cũng theo phụ giúp tung bừng náo nhiệt, dường như trong không khí cũng nổi lên khúc nhạc vui tươi.

Lâu Linh xem Lâm Bảo Bảo dễ dàng ngưng kết nước trong thùng, quan sát những người khác, phát hiện khí chất của bọn họ hơi thay đổi. Phòng chừng hơn hai mươi ngày qua, nhiệm vụ cũng không dễ dàng, thui rèn họ rất tốt. Sắc mặt ai nấy đều trở nên kiên nghị hơn rất nhiều, thân thủ linh hoạt thêm không ít. Ngay cả người bình thường như Hoàng Chi Lăng, về mặt lúc này cũng hơi tái nhợt...

Lâu Linh nghiêng đầu đánh giá Hoàng Chi Lăng, cô ấy đang tách cải trắng ra khỏi lá, cải trắng phải đi đổi ở căn cứ. Sau khi bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ từ căn cứ, ngoài đổi điểm tích lũy, chủ yếu đổi lấy đồ ăn. Lốp lá bên ngoài cải trắng hơi héo, xem ra được tồn trữ lại trước tận thế.

Trái lại, trong không gian của Lâu Điện có rất nhiều rau dưa xanh tươi, hơn nữa sau khi lấy ra đều tươi ngon mọng nước. Hiện tại khó giữ bí mật, nếu nhiều người biết, giữa bọn họ không thể hình thành tình bạn cùng vào sinh ra tử. Lâu Điện chẳng định lấy ra khiến người ta hoài nghi, cho nên bây giờ cả bọn muốn ăn rau xanh đều đi căn cứ đổi.

“Chị Hoàng, chị bị sao vậy? Khó chịu à?” Lâu Linh nhỏ giọng hỏi han.

Hoàng Chi Lăng ập a ập ứng, khẽ trả lời: “Em Lâu, cái đó của chị vừa tới. Có thể cả ngày hôm nay đi ra ngoài gặp gió lạnh, làm bụng có chút khó chịu.”

Lâu Linh hiểu ngay lập tức. Xưa nay cô là một cục cứng khỏe mạnh, trừ lúc có kinh mà ăn đồ lạnh sẽ phải chịu khổ thì chưa từng trải nghiệm qua loại đau bụng kinh này. Song chỉ trông vẻ mặt Hoàng Chi Lăng trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đầu phải chỉ hơi khó chịu mà là đau quặn. Bản thân Lâu Linh chưa từng đau bụng kinh, dù vậy cô rất thông cảm với vài bạn học nữ thể chất không tốt, mỗi lần đi cả đến họ đều hết sức khó chịu.

“Chị Hoàng, ở đây đông người, thiếu chị giúp đỡ cũng không sao, hay là chị đi nghỉ ngơi đi.” Lâu Linh cầm lấy cái trắng trong tay cô, túm lấy Lâm Bảo Bảo, thì thầm vào tai, sau đó đỡ Hoàng Chi Lăng dậy đi vào phòng.

Hoàng Chi Lăng thật sự không chịu được nữa, cuối cùng cắn cắn môi tái nhợt, gạt đầu đồng ý.

Đợi cô nằm ở trên giường, trong lúc đầu đón thì thấy Lâu Linh cùng Lâm Bảo Bảo vào phòng. Lâu Linh cầm túi sưởi trong tay, còn Lâm Bảo Bảo mang một bọc băng vệ sinh.

“Chị Hoàng, chị áp cái này lên bụng đi.” Lâu Linh đưa túi sưởi đã nạp đầy điện cho cô, “Đây là lấy từ chỗ anh của em, chỗ anh ấy vẫn còn, chị Hoàng cứ dùng trước đi.”

Ôm túi sưởi bẹp bẹp áp vào bụng, Hoàng Chi Lăng cảm thấy đỡ hơn nhiều, tuy rằng vẫn rất đau, nhưng thời điểm hiện tại, có mấy thứ này đã tốt lắm rồi, đâu dám yêu cầu quá đáng? Ngược lại Lâm Bảo Bảo đi tìm băng vệ sinh cho cô, làm cô hơi ngạc nhiên. Bởi vì lúc trước cô không hề nề mặt, làm rõ chuyện tình cảm giữa Lâu Linh và Lâu Điện, nếu Lâm Bảo Bảo ghét cô cũng phải thôi. Tuy mấy ngày nay mọi người hợp thành nhóm đi ra ngoài giết zombie, giữa họ có thêm sự hiểu ngầm, dù buổi tối ngủ cùng một phòng, không ai nhắc tới chuyện nhà họ Lâu. Tuy không nói nửa lời nhưng vấn đề đó luôn tồn tại.

Lâu Điện cứ như làm ảo thuật, vừa lấy mấy quả táo ra ngoài. Quả táo có thể để lâu, đặc biệt trong thời tiết này, cho dù lấy ra cũng không có ai nghi ngờ. Chia quả táo cho hai người, hiện tại cơ thể Hoàng Chi Lăng không khỏe, không thể ăn nên đặt xuống đầu giường cô.

Trong khi gặm táo, mấy cô nàng bắt đầu buôn chuyện phụ nữ.

Lâm Bảo Bảo vừa cắn quả táo vừa nói: “Phụ nữ chúng ta thật vất vả, đi cả vừa tới, mùi máu tươi bay thật xa, dù không nói gì, dị năng giả có cái mũi nhạy cảm vẫn ngửi ra được. Nếu ra ngoài quả thực là vật thu hút zombie, hấp dẫn một đồng zombie.”

Sau khi nghe xong, sắc mặt Lâu Linh và Hoàng Chi Lăng hơi khó coi. Trong lòng hai người đồng thời nghĩ chẳng lẽ đi cả các cô đến, những người đàn ông kia đều ngửi ra hết? Chẳng trách vừa rồi đưa cô Hoàng Chi Lăng đi, những anh chàng kia đều cúi đầu ngoan ngoãn làm việc, không người nào hỏi xảy ra chuyện gì.

Thật hồng бет! Các cô tuyệt vọng với cái thế giới vô tình này.

Lâu Linh thậm chí nhớ tới lúc trước khi bản thân có kinh, dù hoàn toàn không báo cho Lâu Điện, anh tự động ở lại nơi ấy thêm mấy ngày, lấy tinh hạch zombie cấp hai hậu kỳ săn đám thú, đợi cô vừa hết kinh, thì tiếp tục điên cuồng rèn luyện cô.

Thấy sắc mặt hai người không tốt, Lâm Bảo Bảo an ủi: “Đừng để ý như vậy, đây đâu phải chuyện chúng ta tự quyết định được. Nếu có người vì lý do này muốn vứt bỏ bọn mình vì sinh ra là phụ nữ, tội mình đánh chết hẳn!” Dứt lời, khuôn mặt baby đáng yêu đẩy về hung ác.

Lâu Linh còn nói ác độc hơn cô ấy: “Chém gã đó, khiến gã máu rơi đầy đất, ném thử mùi vị bị zombie cắn.”

“Haha, tất nhiên phải làm thế! Lại nhắc đến đao của bạn, Linh Linh, chơi đùa là hết sảy, ngày mai cũng dạy mình đi. Dị năng của mình là nước, hơi bị vô dụng, chỉ còn cách học thêm một môn võ để giữ mạng. Nếu mình luyện thành bản lĩnh như bạn, mình không tin không tự thể bảo vệ được bản thân, để bị người gọi là đồ ăn hại!”

Lâu Linh cười hi hi, bảo: “Việc này tuyệt đối không thành vấn đề, chỉ cần cậu đừng kêu khổ là được.”

Hoàng Chi Lăng nằm trên giường, nghe hai cô bé này thảo luận dữ giằng, bỗng nhiên thấy hơi yên lòng.

Đợi cơm nước xong, ba cô gái mang bát cháo như ông Mạc nấu riêng cho Hoàng Chi Lăng vào trong phòng. Cháo được nấu từ nước gà hầm, cho thêm mấy sợi thịt khô, ăn kèm với cái trắng thái sợi, lược qua nước rồi cho thêm ít dầu mè, tỏi và tương tự làm của ông Mạc, ăn cực kỳ ngon miệng.

Hoàng Chi Lăng nhìn mấy cô, mắt ngấn nước. Chỉ vì rơi vào bước đường cùng bất đắc dĩ đi với Lâm Bảo Bảo đến nhà họ Lâu tìm hai anh em, không nghĩ tới những người ngày thường chưa bao giờ giao thiệp với nhau, cuối cùng lại tụ tập một chỗ. Tuy rằng cô không biết tương lai sẽ thế nào, nhưng ít ra giờ phút này cô nhớ kỷ ý tốt của họ ở trong lòng.

Đợi buổi tối khi đi ngủ, Hoàng Chi Lăng đột nhiên nói với Lâm Bảo Bảo ở cùng phòng: “Em Lâm, thật sự xin lỗi.”

Điện đã tắt, bốn phía tối đen như mực. Sau một lúc lâu, Lâm Bảo Bảo bình tĩnh lên tiếng, “Chị không hề có lỗi với em.”

“Em không để ý đến lời hỏi đó chị nói ở nhà họ Lâu?” Hoàng Chi Lăng kinh ngạc, cô không cảm thấy Lâm Bảo Bảo sẽ là người lương thiện như vậy. Nếu là có người muốn cướp Tịch Mộ Phong khỏi tay cô, cô tuyệt đối hận người đó đến chết. Khi ấy cô chăm chọc Lâm Bảo Bảo, nói chuyện không hề nề tình khiến Lâm Bảo Bảo suýt nữa không dám ngẩng đầu lên ở trước mặt anh em họ Lâu, cũng suýt nữa phá hủy tình cảm giữa bọn họ. Theo tính cách yêu ghét rõ ràng của Lâm Bảo Bảo, tất nhiên sẽ cực kỳ ghét cô.

Lâm Bảo Bảo tròn tròn mắt nhìn bóng tối, chậm rãi đáp: “Lúc đó lời chị nói không hề sai, là tự em mơ mộng hão huyền, thậm chí muốn đẩy Tịch học trưởng cho Linh Linh. Điện Hạ thích Linh Linh, chị thích anh Tịch, ngược lại em có vẻ mặt dày dè tiện. . . Em đúng là mơ tưởng đến Điện Hạ, xem anh ấy thành người chồng trong mộng, nhưng trên thực tế, anh ấy vốn không phải. Hơn nữa, em đã thông suốt từ lâu, không nên vì đàn ông mà vứt bỏ tình bạn với Linh Linh.”

Hoàng Chi Lăng nghe xong, không biết diễn tả cảm thụ trong lòng mình như thế nào. Cô vốn rất ghét Lâm Bảo Bảo, hèn hạ đẩy Tịch Mộ Phong ra làm chướng ngại vật giữa Lâu Linh và Lâu Điện. Nhưng bây giờ nghe lời nói của cô trở nên thoải mái, lại nhận ra cô ấy đã thông suốt, nhanh chóng buông tay với tình cảm không thuộc về mình, cũng không cường cầu. Thế gian có bao nhiêu thiếu nữ có thể vì tình bạn mà buông tha tình yêu? Trước kia cô chưa từng muốn buông tay Tịch Mộ Phong nhưng anh cứ giả vờ không biết tình cảm của cô, cô nên làm gì đây? Tiếp tục dây dưa đến cùng sao?

“Chị Hoàng, bây giờ là tận thế, phụ nữ mà sống được vốn đã cực khổ lắm rồi. Nếu vì tình yêu mà đặt mình vào vị trí thấp kém, chi bằng quên đi. Em không nói về tính tình của anh Tịch. Nỗ lực của chị mấy ngày nay em đều nhìn thấy, là một người bình thường, có thể kiên trì theo chúng em ra ngoài giết zombie, em rất bội phục. Chị xem Linh Linh cũng là người thường, nhưng năng lực cô ấy còn mạnh hơn bọn em. Nếu Linh Linh làm được, em nghĩ chúng ta cũng có thể. Nếu phụ nữ có năng lực tự vệ, không cần phụ thuộc vào sự bảo vệ của đàn ông cũng có thể sống ở nơi tận thế này rất khá, đến lúc đó có cái gì đáng sợ? Nói khó nghe chút, tình yêu có thể ăn được sao? Nếu không phải người đàn ông có thể toàn tâm toàn ý đối với mình, coi như xong, tình cảm của phụ nữ chúng ta không rẻ mạt như vậy!”

Hoàng Chi Lăng không đáp, cô cần tiêu hóa một chút.

Lâm Bảo Bảo chẳng nói gì nữa, nhắm mắt ngủ.

Sau khi Lâu Linh và Lâu Điện trở về, quyết định nghỉ ngơi trước mấy ngày, rồi lại đi ra ngoài, mà đám người Tịch Mộ Phong vẫn kiên trì đi nhận nhiệm vụ hằng ngày.

Hai ngày sau, căn cứ đột nhiên triệu tập dị năng giả, theo quân đội đi huyện Phụng Xuyên thu thập vật tư, lấy tự nguyện là chính, có thưởng công hậu hĩnh.

Lâu Linh nghe được tin tức này, liền biết Lôi Hồng Minh nhất định đã cho người đi dò xét qua huyện Phụng Xuyên, phát hiện quả thật không có thú zombie uy hiếp, nên định đi lấy vật tư ở đó.

Bọn Tịch Mộ Phong tất nhiên đi báo danh. Nhìn vào phần thưởng hậu hĩnh, chỉ cần có dị năng đều sẽ đi.

Lâu Điện không đi, Lâu Linh cũng chả đi. Nguyên nhân cô không đi là bà đi cả độc ác đến thăm, làm cô khóc không ra nước mắt, chỉ có thể ngoan ngoãn trụ lại căn cứ, sợ một mình chạy ra ngoài, lại thành vật hấp dẫn zombie. Mà việc làm cho cô chán nản chính là mấy chàng trai tiến hóa thành dị năng giả có cái mũi tinh hơn chó, cô vừa ra khỏi cửa, từng người như có như không liếc cô, đáng về biết hết cả.

Hừ, bộ người có dị năng hay lắm sao!!

Vì vậy, Lâu Linh chỉ có thể nhìn Tịch Mộ Phong, Trần Khải Uy, Vệ Hiến, Lâm Bảo Bảo, bốn người này gia nhập quân đội, cùng xuất phát đi huyện Phụng Xuyên thu thập vật tư, đồng thời thuận tiện đánh zombie.

Không được ra khỏi cửa, Lâu Linh trở thành huấn luyện viên võ thuật cận thân, đặc biệt hướng dẫn Hoàng Chi Lăng và Mạc Oánh Oánh kỹ thuật đánh cận chiến. Ông Mạc cùng Trần Lạc Sinh cũng học.

Bọn họ không nuôi đồ vô dụng!

Mọi người tự hiểu rõ điều này, may mắn không ai vì thế sinh lòng bất mãn, trái lại vô cùng tích cực ổn định địa vị của mình cho tốt. Lâu Linh cảm thấy khá vừa lòng, nhân phẩm những người này xem ra cũng không tệ. Mọi người ở cùng nhau, không có dị tâm (1) khác.

(1) ý nói những suy nghĩ gian dối, đã tâm, dễ khiến ai đó phản bội đoàn đội.

Hai ngày sau quân đội trở về. Lúc đi có hai trăm dị năng giả, một tám mươi người trở về, thương vong không tính là nhiều. Mà thương vong trong quân đội càng nhỏ hơn, bởi vì bọn họ nghe theo mệnh lệnh, nên nên lực lượng quân đội càng mạnh hơn dị năng giả. Huyện Phụng Xuyên tuy nhiều zombie, nhưng là không có zombie cấp bậc cao hoặc thú zombie tồn tại, vũ khí nóng đủ để đối phó zombie hiện tại, đều là thả từng lần từng lần bom oanh tạc.

Trừ thu thập vật liệu bên ngoài, lần này cũng mang về khoảng một ngàn người sống sót.

Bốn người Tịch Mộ Phong trở về bình an, mang theo phần thưởng quân đội cấp: mỗi người hai trăm cân gạo và bột mì, một thùng mì ăn liền và một số rau dưa, hoa quả.

“Cũng sắp hết năm, vừa vặn có thể mừng năm mới thật tốt.” Vệ Hiến hí hóp cười nói. Cuộc sống hai tháng thời tận thế biến anh từ một trạch nam yếu ớt thành người đàn ông có chút cơ bắp, cái vẻ nho nhã yếu đuối cũng sinh ra biến hóa. Trước kia Vệ Hiến đúng là trầm mặc ít lời, không am hiểu giao thiệp với người, hiện tại có vẻ cởi mở hơn đôi chút.

“Chú!!!”

Trần Khải Uy ôm lấy đứa cháu đang lao về phía mình, trên gương mặt chất phác nở nụ cười.

Sau khi mọi người vào cửa, ông Mạc lấy trà táo đỏ ngâm mỗi ngày ra rót cho mỗi người một ly, hơn nữa trong mỗi ly có hai quả táo đỏ, riêng cốc của Lâu Linh có bốn quả.

“Ồ, táo đỏ này ở đâu ra?” Tịch Mộ Phong hết sức ngạc nhiên hỏi.

Mạc Oánh Oánh giành trả lời trước: “Là Lâu đại ca lấy ra, để ông nội làm thức uống bổ máu cho chị Linh ~”

“...”

Thế là mọi người bùng tỉnh, quả thật cần bổ máu.

Lâu Linh lần thứ hai bị thương

Rất nhanh, Tịch Mộ Phong chuyển đề tài, nói: “Lân này có thể trở về bình an, còn phải cảm ơn Lâu đại ca.”

Những người khác nghe xong đều gật đầu đồng ý, Lâm Bảo Bảo lại dùng ánh mắt sùng bái nhìn Lâu Điện, mặc dù biết anh chẳng tốt đẹp như hình tượng cô dựng nên, nhưng không trở ngại cô sùng bái anh ấy.

Tịch Mộ Phong nói không sai, nếu không phải có Lâu Điện chỉ bảo, thậm chí nói cho bọn họ biết một vài điều cần lưu ý ở huyện Phượng Xuyên, chưa biết chừng họ đã chết như hai mươi dì nặng giả kia. Mặc dù nơi này không có zombie cấp hai trấn giữ, nhưng đám zombie này đủ nuốt chửng bọn họ, hai mươi dì nặng giả bị kẹt lại trong bầy zombie đã cảnh tỉnh họ lại.

Đối với Lâu Điện, đám Tịch Mộ Phong tâm phục khẩu phục, không dám có nửa điểm bất kính.

Sau khi ăn cơm tối, Tịch Mộ Phong quan sát các cô gái bắt đầu luyện võ trong đại sảnh nên ngồi xuống sofa, đối diện anh ta là Lâu Điện đang xem sách. Nhìn một người đàn ông mặc bộ quần áo bình thường chất liệu mềm mại, thân nhiên yên tĩnh đọc sách, Tịch Mộ Phong thiếu chút có ảo giác lúc này chẳng phải tận thế, mà là một buổi tụ họp bình thường với bạn học.

So với Lâu Linh cùng độ tuổi dễ thân thiết với mọi người, Lâu Điện không thể nghi ngờ là khó có thể gần gũi, thậm chí cự tuyệt tới gần mấy người họ. Vậy nên tiếp nhận bọn họ cũng chỉ vì quan hệ với Lâu Linh. Tất cả hiểu rất rõ ràng điểm ấy, cho nên trong lòng bọn họ giữ sự cảm kích với Lâu Linh ở trong lòng. Mỗi khi mấy cô Lâu Linh tranh cãi ồn ào thì Lâu Điện luôn yên lặng ngồi ở một bên, có khi ánh mắt không rời nhìn chăm chú nhóm Lâu Linh, lúc lại bình thản đọc sách, rất ít khi trao đổi với người khác

Tuy là như thế, chẳng qua anh ấy thích đơn độc hơn chứ không khó ở chung, chỉ cần không chọc tới anh, anh chỉ hờ hững thôi.

“Lâu đại ca.” Tịch Mộ Phong mở miệng, thấy anh chuyển tầm mắt sang mình mới nói: “Anh còn nhớ rõ ngày thứ hai chúng ta vào căn cứ gặp mấy người đàn ông bắt nạt ông Mạc chứ?” Đợi tới lúc Lâu Điện nhú mày nhìn cậu ta, Tịch Mộ Phong mới mới kể ra căn nguyên kết quả.

Khi tận thế xảy ra, tên Trần Bưu và mấy tên bảo vệ tập hợp thành một đội. Ngoài ông chủ Trần Bưu, còn có một người đàn ông khác tên là Vạn Hoa, hẳn và Trần Bưu là anh em kết nghĩa, trước tận thế tình cảm khá tốt. Lúc đó Trần Bưu dẫn vài tên đàn em, sau khi cùng ra khỏi căn cứ với bọn Lâu Điện không thấy quay về, mọi người đều đoán bọn chúng đã chết ở ngoài. Lúc đầu Vạn Hoa thấy anh em Lâu gia không trở về, cũng cho là bọn họ gặp chuyện không may, không ngờ qua hai mươi ngày, hai anh em nhà Lâu bình an trở về, vậy chỉ có một kết luận, bọn người Trần Bưu đều chết hết.

Vì lẽ đó, Vạn Hoa cho rằng nhất định là anh em họ Lâu giết Trần Bưu, tiếp đó chuẩn bị tìm hai người báo thù. Mặc dù cũng vì việc này, Vạn Hoa giận chó đánh mèo lên người Tịch Mộ Phong. Chỉ tiếc khi nhóm Tịch Mộ Phong nhận nhiệm vụ căn cứ, có tổ đội với mấy người khá bản lĩnh, Vạn Hoa muốn trả thù cũng bó tay, chỉ có thể để đó.

“Lâu đại ca, anh nên cẩn thận một chút. Có Lôi thượng tướng cùng Lôi thiếu tướng ở trong căn cứ, Vạn Hoa không dám làm cái gì, nếu ra khỏi căn cứ...”

Lâu Điện gật gù đầu, chỉ nói: “Tôi biết rồi.”

Tịch Mộ Phong cũng không biết anh có để trong lòng hay không, trái lại không tiện nói thêm.

Buổi tối, Lâu Linh lại bị Lâu Điện đẩy đi tắm rửa, bọn họ ở phòng ngủ chính có toilet bên trong, cho nên mỗi ngày Lâu Điện sẽ lấy nước từ trong không gian cho Lâu Linh tắm. Đương nhiên về phần sao lại có nước nóng, trong không gian của anh còn có các loại máy phát điện năng lượng mặt trời, đun nước nóng là được, cũng dễ thôi.

Sau khi hai người tắm xong, Lâu Linh nhào lên giường lăn lộn, chui vào trong ổ chăn, sau đó bị người ta trực tiếp đè xuống dưới thân hôn môi, mà cô cũng rất tự nhiên đáp lại.

Qua một thời gian, Lâu Linh đã tạo thành thói quen ôm hôn cùng gần gũi da thịt với anh, chỉ cần anh hôn, nhiều lúc sẽ đáp lại. Thói quen này khiến cô đau khổ suy nghĩ, ngày nào đó anh thật sự ăn sạch cô, có lẽ cô cũng không có phản ứng quá lớn. Người đàn ông này quả thực là dùng hết kiên nhẫn trong sinh hoạt hằng ngày, từng chút, từng chút một hình thành thói quen tự nhiên của cô, tâm lý chiến trước, đến cuối cùng trực tiếp tấn công lên thân thể.

Sau khi vừa lăn lộn, bị ép buộc đến mờ mắt đầm đìa, Lâu Linh cay đắng nằm lỳ ở trên giường, sau đó to gan lớn mật đá cho anh một cước, bảo: “Sao mỗi ngày đều qua đây một lần, anh không chán ư?” Mặc dù không làm đến bước cuối cùng, nhưng thủ đoạn của tên đàn ông này quá mức biến thái, làm cô rất muốn khóc.

Thân thể đàn ông trần trụi vẫn bao phủ cô, hưởng thụ cảm giác da thịt thân mật tuyệt vời, cười châm chọc: “Làm sao chán được? Không phải anh đang tạo thành thói quen cho em à? Chờ em quen là được rồi...”

“Cút!”

Lâu Linh cầm lấy một cái gối đầu đập thẳng vào khuôn mặt của nam thần kia —— đây chỉ là một tên biến thái khoác vỏ nam thần thôi.

Lâu Điện đương nhiên không biến đi, ôm cô vào trong ngực, chậm rãi vuốt ve cô, nói: “Nghỉ ngơi đủ rồi, ngày mai chúng ta ra căn cứ.”

Đối với quyết định của anh, cô chưa bao giờ phản bác, sau khi đáp một tiếng, Lâu Linh chọn một tư thế thoải mái, say giấc nồng. Lâu Điện thấy vậy, đôi mắt đen như mực lóe lên ý cười, hôn lên trán cô một cái, cười nhắm mắt lại.

Mục tiêu hôm nay:

Mục tiêu của Lâu Linh: Chống lại biến thái !

Mục tiêu của Lâu Điện: Tấn công cơ thể làm đầu!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lòng người thời mạt thế (20)

Hôm sau, Lâu Điện vẫn dẫn một mình Lâu Linh ra ngoài, đôi khi một lần đi mấy ngày mới trở về.

Có điều thời tiết càng ngày càng rét lạnh, sau đó thậm chí nước đóng thành băng. Ngay cả dị năng giả cũng không chịu nổi loại khí hậu này, làm tổ trong căn cứ không ra ngoài, dùng cách này để vượt qua trời đông giá rét.

Khi tuyết bắt đầu rơi thì Lâu Điện không dẫn Lâu Linh ra ngoài nữa. Bọn Tịch Mộ Phong cũng không nhận thêm nhiệm vụ của căn cứ, tất cả mọi người làm ở trong phòng trọ nghỉ ngơi lấy lại sức. Đương nhiên, họ không rảnh rỗi mà phải thui rền võ thuật và dị năng của mình. Đôi khi Lâu Điện tâm huyết dâng trào, cũng chỉ bảo một chút cho đám người Tịch Mộ Phong làm thế nào tu luyện để nâng cao dị năng. Còn Lâu Linh tiếp tục dạy cho mấy cô gái các kỹ xảo giết zombie, cô không hề giấu giếm, dạy các cô ấy mọi thứ cô biết, tùy các cô ấy có thể học được mấy phần.

Hoàng Chi Lăng, Lâm Bảo Bảo, Mạc Oánh Oánh, ba nữ sinh đều rất chịu khó học, thậm chí khắc khổ hơn cả các chàng trai đang luyện tập dị năng, như bị ma nhập vậy, chỉ cần có cơ hội liền không ngừng rèn luyện bản thân.

So với những người đàn ông tự tin quá mức vì có được dị năng, các cô gái càng thấu hiểu sự uy hiếp của thời tận thế đối với phụ nữ. Vào thời điểm nhạy cảm, phụ nữ yếu đuối, người già và trẻ nhỏ chắc chắn là đối tượng bị vứt bỏ. Sau khi từng thấy ví dụ, các cô không dám ôm tâm lý may mắn.

Cha mẹ Lâm Bảo Bảo ly dị để lại vết thương không thể xóa nhòa trong lòng cô, làm cho tính cách cô trở nên cực kỳ kiên cường lại mãi cảm yếu đuối, bình thường nhìn cô ấy có vẻ tùy tiện, nhưng khi cần thiết luôn cẩn thận. Từ khi tận thế bùng nổ đến giờ, Lâm Bảo Bảo chưa từng lùi bước. Cô nhiều lần chứng kiến cảnh những người yếu đuối như phụ nữ, người già và trẻ nhỏ sau khi bị vứt bỏ, kết cục bị zombie ăn sạch. Cô không muốn chết, cũng không muốn làm kẻ yếu chỉ có thể dựa vào đàn ông, càng không muốn cảm nhận nỗi tuyệt vọng vì không có ai che chở, cho nên cô muốn bản thân trở nên mạnh mẽ. Đó cũng là nguyên nhân cô nhắc nhở Hoàng Chi Lăng. Cô có thể thấy sự cố gắng của Hoàng Chi Lăng, cùng là phụ nữ, vốn sống được không dễ dàng, cần gì vì chút chuyện nhỏ mà nhìn nhau không vừa mắt?

Nói tới Hoàng Chi Lăng, cô ấy thậm chí là người yếu nhất trong nhóm bọn họ. Cùng là người thường giống Lâu Linh, tay trái gà không chặt, chỉ có thể trông chờ đàn ông đến bảo vệ, có thể cô ấy sẽ không có can đảm đối mặt với zombie. Nhưng biểu hiện của Lâu Linh khiến cô tỉnh ngộ, người thường chưa chắc đã kém hơn những người có dị năng kia. Mạt thế không ngừng kích thích cô, phải đứng cạnh đối diện với hiện thực, người khác làm được thì cô cũng làm được. Hơn nữa sau buổi nói chuyện với Lâm Bảo Bảo, làm cho cô bắt đầu nhìn thẳng vào lòng mình nên vô cùng tích cực rèn luyện bản thân.

Cuối cùng là Mạc Oánh Oánh chỉ mới tám tuổi, tuy còn nhỏ nhưng sớm trưởng thành. Bé sớm hiểu được, ông nội đã qua tuổi sáu mươi, ông già rồi, lại là người thường nên ông không có khả năng bảo vệ bé, bé phải bảo vệ cho ông. Bởi vậy, bé rất biết ơn chị Lâu Linh kịp thời vươn tay giúp đỡ hai ông cháu, đồng thời bé không muốn vì bản thân quá yếu mà ngày nào đó bị vứt bỏ. Ông nội nói cho bé biết, không ai bằng lòng nuôi đồ vô dụng, nếu muốn đi theo anh chị ấy, chỉ có cách cố gắng trở nên mạnh mẽ, để họ biết mình không phải kẻ ăn hại.

Tất cả mọi người có cùng mục tiêu: trở nên mạnh mẽ, để sống thật tốt ở thời tận thế này.

Có lẽ sự cố gắng của phái nữ kích thích mấy anh chàng kia, Tịch Mạc Phong, Vệ Hiến, Trần Khải Uy ban đầu lười biếng hơn các cô, giờ cũng tham gia rèn luyện. May thay, bọn họ thuê gian nhà trọ này có diện tích rất lớn, riêng phòng khách đã đủ cho họ sử dụng, không cần ra ngoài hứng gió giữa trời

băng gió tuyết.

Hiện tại Lam tinh bước vào thời kì băng hà lạnh nhất từ trước tới nay, lạnh đến mức hằng ngày mọi người nghe tin tức qua radio, có bao nhiêu người chết công, vừa buồn bã vừa không nén nổi cảm thấy may mắn. Chờ sau khi cả nhóm trông thấy Lâu Điện lấy ra từ không gian của anh đủ loại đồ điện sưởi ấm, cảm giác may mắn càng mãnh liệt hơn, thậm chí thấy biết ơn Lâm Bảo Bảo lúc trước sống chết đòi đi tìm anh em họ Lâu.

Song, riêng với Tịch Mộ Phong, cảm giác biết ơn này biến mất khi Lâu Điện bắt anh cung cấp nguồn điện. Lâu Điện chuẩn bị sẵn mấy bình ắc quy cỡ lớn, cung cấp điện cho cả căn phòng. Giờ đây dù căn cứ mỗi ngày chỉ phát điện trong hai tiếng, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến bọn họ. Chẳng qua hiện tại dị năng của Tịch Mộ Phong là trung kỳ cấp 1, chưa tới cấp 2, mỗi lần chỉ sạc được cho bình ắc quy nhỏ nhất, bị Lâu Điện chê bôi ghét bỏ.

Tịch Mộ Phong rơi lệ đầy mặt, anh vốn cảm thấy ở trước mặt nhiều dị năng giả cấp không hoặc cấp một, dị năng giả hệ sét trung kỳ như anh đã lợi hại kiểu đình của đình. Ai dè trong mắt đại ca Lâu gia, vì không thể nạp đầy điện cho tất cả bình ắc quy, nên vẫn là đồ bỏ đi! Đối với anh mà nói, đây là đá kích không nhỏ, thậm chí liều mạng tu luyện để trước khi mùa xuân đến thăng lên cấp hai.

So với Tịch Mộ Phong bị đá kích, trái lại những người khác rất tò mò về việc dị năng giả hệ sét có thể chuyển hóa điện đáp ứng nhu cầu cuộc sống. Lúc trước thấy hành động của Lâu Điện, bọn họ không có gì không đúng, đến khi biết ở căn cứ chẳng ai sử dụng dị năng như thế thì họ bắt đầu ngạc nhiên và tìm tòi nghiên cứu hành vi của Lâu Điện.

“Làm sao Lâu đại ca biết dị năng giả lôi điện có thể trữ điện trong bình ắc quy?” Trần Khải Uy chất phác hỏi, cậu không để tâm nhiều, là người thật thà chính trực, thắc mắc là hỏi, đầu óc không vòng vo như các bạn.

Lâu Điện trả lời hết sức lạnh nhạt: “Vốn định thử một lần, không ngờ có thể tồn trữ thật.”

“...”

Tuy rằng cảm thấy quá trùng hợp, nhưng không có lời giải thích nào khác, đành tin như thế. Cũng vì dị năng lôi điện bị sử dụng như vậy, khiến cho cả nhóm hiểu kì về công dụng của các dị năng thuộc tính khác, có lẽ không những có thể dùng dị năng trong chiến đấu, mà còn vận dụng trong cuộc sống.

Lâm Bảo Bảo suy nghĩ nhanh nhạy nhất, cô nói: “Nếu vậy, có phải dị năng hệ phong có thể làm quạt điện và máy sấy, dị năng hệ hỏa có thể nấu cơm, dị năng hệ mộc có thể thúc giục thực vật sinh trưởng, dị năng hệ thổ có thể xây, phá và dời nhà đi nơi khác, dị năng hệ kim có thể rèn đúc kim loại...”

Mọi người bị ý nghĩ kỳ lạ của Lâm Bảo Bảo chọc cười, tranh nhau thảo luận rất náo nhiệt.

“Thế dị năng hệ băng của Khải Uy thì sao?” Vệ Hiến tò mò hỏi.

Lâu Linh tràn đầy phấn khởi nói: “Mùa hè có thể làm tủ lạnh giải nhiệt! Ăn kem tươi, uống nước có ga ướp lạnh ~”

“...”

Ánh mắt mọi người nhìn cô viết rõ ràng rành rành mấy chữ: Đồ ham ăn!

Lâu Điện cười kéo Lâu Linh ngồi xuống cạnh anh, sờ đầu cún của cô nói: “Nếu em muốn ăn, anh tìm cho em.” Không cần tìm, trong không gian có một đồng lớn, cô thích ăn gì cũng được.

Mọi người lại lần nữa nhìn người anh trai cung chiều em gái không có giới hạn bằng ánh mắt ngưỡng mộ, cảm thấy anh đúng là Đorêmon thần kỳ.

Sau khi qua ngày đầu năm, rất nhanh đến Tết Âm Lịch của Trung Quốc.

So với Tết Tây, người Trung Quốc càng coi trọng Tết Âm Lịch, cảm thấy qua tết âm lịch mới là năm mới đến.

Gần đến Tết, mọi người bàn bạc, chọn một số thực phẩm đi căn cứ đổi đồ Tết, mặc dù bây giờ là tận thế, cũng phải ăn một cái tết tốt lành, sau này có lẽ không còn cơ hội nữa. Trong lúc mọi người thương lượng thì Lâu Điện lấy ra một con dê và nửa con heo, một tảng thịt bò sống rất to.

“Đi đổi.” Lâu Điện khẽ nói.

Hiện tại mặc dù rất nhiều động vật đã biến dị, nhưng vẫn còn số ít chưa biến dị, chỉ cần có lòng là tìm được. Hơn nữa trải qua nghiên cứu khoa học, mọi người phát hiện có thể ăn thịt thú biến dị, có điều trong thịt thú biến dị chứa năng lượng, dị năng giả ăn được, người thường không thể ăn, không tốt cho cơ thể, thậm chí năng lượng trong thịt thú biến dị sẽ phá hỏng tế bào trong cơ thể, chết tan xác. Bởi vậy giờ các nhà khoa học đang tiếp tục nghiên cứu nhằm giải quyết vấn đề thịt cho nhân loại sau tận thế.

Mọi người không có ý kiến với lời Lâu Điện, vui sướng nhìn đồng thịt heo bò dê, vấn đề thịt tất niên đã được giải quyết, đổi ít rau dưa nữa là xong.

Rất nhanh, Lâu Điện lại lấy ra rau dưa, nói: “Lôi thiếu tướng cho.”

Sau tận thế, không phải không thể trồng thực vật, một số loại rau ngắn ngày được gieo trồng an toàn trong nhà kính nhưng sản lượng không nhiều, phần lớn cung cấp cho nhân vật cấp cao của căn cứ, thậm chí cung không đủ cầu. Lôi Hồng Minh thiếu Lâu Điện một nhân tình, cũng muốn thiết lập quan hệ tốt với anh nên biếu anh một ít. Đương nhiên, quả thật chỉ có một tí, phần còn lại do Lâu Điện thu gom từ trước.

Chuyện Lâu Điện qua lại với Lôi Hồng Minh, Tịch Mộ Phong cũng biết một hai, không ngờ vì bồi dưỡng cảm tình, anh ta đem biếu cả thứ rau quý giá này, nhất thời đánh giá trong lòng về thực lực của Lâu Điện lại cao thêm một tầng, thậm chí sinh lòng kính nể, ngưỡng mộ như ngẩng đầu nhìn lên núi cao. Chỉ có thể quan hệ tốt với người đó, vĩnh viễn không thể phản bội.

Có thịt, có rau xanh, đốn năm mới hết sức thịnh soạn, ông Mạc thỏa sức thể hiện bản lĩnh, dùng nguyên liệu đơn giản làm ra tất cả món ăn mà ông có thể nghĩ tới. Lâu Điện lấy ra rất nhiều thịt, ông Mạc trù tính phân phối làm thành hai chục món ăn, một phần vì gia vị phối hợp có hạn.

Canh thịt dê, canh lòng dê, tay xé thịt dê, thịt dê xào thập cẩm, thịt dê cải trắng úp bát, thịt dê hầm cà rốt cay tê lưỡi, lẩu dê... Thịt heo kho khoai tây, thịt kho dưa chua, hời oa nhục, thịt bò hồng bá, thịt bò kho tàu... Làm thêm cả bánh bao thịt lớn, tự làm mì phở bằng tay.

Canh thịt dê :

Canh lòng dê :

Tay xé thịt dê: món ăn mà các dân tộc ở Tân Cương rất thích, tương truyền có từ ngàn năm trước, ban đầu dùng tay xé thịt ăn. Có ba cách ăn: ăn nóng (cắt thành miếng mỏng sau khi hấp trên lòng, nhúng qua dầu) ; ăn lạnh (cắt miếng sau đó trực tiếp bôi muối), ăn rán (cho vào chảo rán nóng, vừa rán vừa ăn). Đặc điểm là thịt tươi, không ngấy không hôi, đủ sắc đủ vị. Edit xong vẫn không hiểu món như thế nào nữa vì thấy cái tên đã nói lên tất cả, để tạm 1 hình minh họa nhé.

Thịt dê xào:

Thịt dê cải trắng úp bát: Món này rất dễ làm. Thịt dê thái miếng to, xào với cải trắng, sau đó cho tất cả vào một bát tô, đặt đĩa lên trên rồi úp ngược lại.

Thịt dê hầm cà rốt cay:

Thịt heo kho khoai tây

Thịt kho dưa chua:

Hời oa nhục (đã nhắc tới ở c8, đăng lại cho bạn nào không nhớ): Món ăn nổi tiếng ở Tứ Xuyên bao gồm thịt lợn ba chỉ, cải thảo, ớt xanh, đậu tương cà vò, tương ngọt, xì dầu, rượu, hành, tỏi. Thịt heo mang đi luộc, chín độ khoảng 80% (tức là thịt còn đỏ hồng) thì vớt ra thái thành những miếng dày cỡ 2mm. Cải, ớt cũng thái sợi, sau đó cho vào chảo xào nhanh tay trên lửa lớn và không lâu, vì nếu không rau cải sẽ ra nước khiến hương vị món ăn mất đi. Vì thịt heo được làm chín hai lần nên mới có tên là hời oa nhục, là chữ ‘hời’ trong trở lại, lần nữa.

Thịt bò hồng bá (đã nhắc tới ở c3): thịt bò thái lát mỏng, cho vào nồi đun với gừng, lá thơm, bạch chỉ, quế, trần bì, sa nhân, cho thêm cà rốt và rượu Thiệu Hưng đun 40 phút đến 1 tiếng, phải trông chừng tránh để thịt quá dai.

Tay nghề ông Mạc siêu hạng, mỗi bữa mọi người đều ăn mỡ dính đầy mép, sau khi ăn no, tự giác sang phòng khác rèn luyện để tiêu hóa.

Dù năm nay không được đón Tết với người nhà, nhưng mọi người ở cùng nhau, cùng cười đùa, cùng rèn luyện, cùng ăn bữa cơm đoàn viên, cũng có những trải nghiệm mới lạ. Ngoài mấy người đùa bốn quá mức, lo lắng người nhà ở phương Bắc xa xôi, cảm xúc cả nhóm cũng khá.

Sau năm mới chừng nửa tháng, rốt cuộc bên ngoài tuyết ngừng rơi. Tuy thời tiết vẫn rất lạnh, nhưng nhiệt độ trong không khí cao dần lên, qua đài radio có thể biết các nhà khoa học dự đoán muộn nhất nửa tháng nữa tuyết sẽ bắt đầu tan, bước vào mùa xuân.

Mùa đông giá rét uy hiếp sự sinh tồn của nhân loại suốt sáu tháng, mãi đến tháng tư, nhiệt độ không khí bắt đầu tăng trở lại.

Từ đầu tháng ba, nhóm Tịch Mộ Phong bắt tay vào chuẩn bị. Ban đầu bọn họ tính tháng ba sẽ khởi hành, sau này nghe nói rất nhiều nơi khi tuyết tan lại xuất hiện đủ kiểu thiên tai, người đang đi trên đường, nếu xui xẻo gặp phải đường quốc lộ sụt lún, đất đá trôi v.v., đến lúc đó tất cả đều xong đời.

Bởi vậy, bọn họ chỉ có thể nhẫn nại chờ, đợi thêm hơn nửa tháng, đến khi nước lũ rút rồi xuất phát.

Khi khí trời dần trở nên ấm áp, Lâu Điện thường xuyên đưa Lâu Linh ra khỏi căn cứ đi chém zombie. Phản ứng của Lâu Linh càng ngày càng linh hoạt, thậm chí đối mặt với một trăm con zombie cấp một cô cũng có tự tin bình an chạy thoát. Đương nhiên, so với thể chất dị năng giả, tổ chất thân thể cô mặc dù không tệ, nhưng muốn tiến bộ vẫn quá mức chậm chạp, toàn dựa vào cách luyện tập không có nhân tính này mới đẩy lên được. Lắm lúc bị bầm dập, khắp người toàn thương tích, trầy da vô số mà cô vẫn kiên trì bền bỉ.

So với sự kiên trì của cô, dường như Lâu Điện không thể chịu nổi bất kỳ vết thương nào xuất hiện trên người cô. Mỗi lần đến lúc bôi thuốc cho cô xong, trông thấy vết thương trên người cô, anh lại tức giận cả buổi, sau đó Lâu Linh cảm thấy anh càng lúc càng biến thái. Thế nhưng dù tức giận, ngày hôm sau cường độ huấn luyện của cô vẫn vậy. Không có chỗ trút giận, anh trực tiếp trút hết lên người bọn zombie, lấy ra tính hạch của thú zombie cấp hai hậu kỳ, lại bắt đầu ngồi vát vèo trên bờ tường, sau đó nháy mắt giết sạch đám zombie ngu ngốc kia bị hấp dẫn mờ tới.

Quả thực đẹp trai đến ngây người!

Lâu Linh mỗi lần nhìn cảnh này, chỉ thiếu nước quỳ gối cúng bái. Đương nhiên, nếu anh không xoay người chia móng vuốt sói, làm chuyện biến thái với cô, cô sẽ càng sùng bái anh, đó chính là nam thần trong cảm nhận của cô.

Mất thấy đã qua trung tuần tháng ba, đám Tịch Mộ Phong lo lắng, ánh mắt có chút rối rắm mỗi khi nhìn Lâu Điện và Lâu Linh. Ban đầu Lâu Linh chẳng

hiểu mô tê, đến khi Tịch Mộ Phong nói rõ mọi chuyện.

Một hôm sau khi mọi người ăn tối xong, ngồi trên sô pha tán gẫu chờ tiêu thực, Tịch Mộ Phong đột nhiên nói: “Lâu đại ca, hai ngày sau, bọn em tính lên phía Bắc, tới thủ đô.”

Nghe vậy, mọi người im lặng.

Tịch Mộ Phong nhìn gương mặt lạnh lùng của Lâu Điện, trong lòng hơi thấp thỏm, nhắm mắt nhắm mũi hỏi đến cùng: “Không biết Lâu đại ca có sắp xếp gì chưa? Hay là cùng chúng em đi thủ đô? Em nhớ Lâu đại ca từng nói, còn có người thân ở thủ đô, anh có định đi tìm họ không?”

Vệ Hiến, Trần Khải Uy, Hoàng Chi Lăng hồi hộp nhìn Lâu Điện, Lâm Bảo Bảo thờ ơ ngồi chơi cùng Trần Lạc Sênh. Ông Mạc ôm cháu gái im lặng ngồi một bên, bất kể bọn họ quyết định ra sao, ông chỉ có thể nghe theo, xem bọn họ có dẫn ông cháu cùng tới thủ đô không.

Đối với đám người Tịch Mộ Phong mà nói, dĩ nhiên hi vọng anh em họ Lâu cùng đến thủ đô với họ. Ngoài việc trên đường có thể chăm sóc giúp đỡ lẫn nhau, hơn hết bọn họ đã quen nghe Lâu Điện, như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, đột nhiên trong đội ngũ thiếu anh, rất mất tự nhiên. Hơn nữa anh ta cảm thấy, với năng lực của Lâu Điện, dù ở thủ đô nơi mà tầng tầng lớp lớp nhân tài xuất hiện, cũng tuyệt đối là cường giả cấp cao nhất, không ai có thể che lấp hào quang của anh. Có điều Lâu Điện chưa bao giờ nói rõ khi nào tới thủ đô, bọn họ đâu thể cưỡng ép quá đáng.

Lâu Điện thân nhiên quan sát mọi người, trong con ngươi xẹt qua một tia sắc nhọn, không ai kịp thấy rõ đã biến mất. Anh quay đầu nhìn về phía Lâu Linh, hỏi: “Tiểu Linh muốn tới thủ đô không?”

Lâu Linh hơi do dự, “Anh nói người thân là người nhà bác cả sao?”

Lâu Điện gật đầu, cười nói: “Trí nhớ của em đáng khen đấy, vẫn nhớ bọn họ.” Hồi đó gặp mặt, Lâu Linh mới mười một tuổi.

Lâu Linh nhún vai trả lời: “Anh quyết định đi, dù sao anh đi đâu, em theo đó.”

Sự tin tưởng tuyệt đối này khiến mắt anh lóe lên niềm sung sướng, khóe môi hơi nhướn lên, khuôn mặt đẹp trai đầy vẻ dịu dàng, khí chất huyền diệu khó có thể diễn tả thành lời, khiến người ta cảm thấy người đàn ông này vô hại, thậm chí sạch sẽ tốt đẹp đến mức người khác muốn đuổi theo, làm thời gian dừng lại.

Mọi người ở đây thấy thế có chút sững sờ.

Lâu Điện cười nói: “Vậy được, chúng ta đi thủ đô.”

Dứt lời, nhóm Tịch Mộ Phong nở nụ cười nhẹ nhõm, mà sắc mặt Trần Khải Uy lại ảm đạm, nhìn Tiểu Lạc Lạc chơi đùa vui vẻ với Lâm Bảo Bảo, anh ta mím môi, nhanh chóng đưa ra quyết định.

Đêm đó, Trần Khải Uy cùng đưa cháu gối cửa phòng Lâu Điện.

Mục tiêu hôm nay:

Mục tiêu của Lâu Linh: Mục tiêu là thủ đô!

Mục tiêu của Lâu Điện: Mục tiêu là em gái! (kiến định không dời)

Lâu lẩm chuyên mục ẩm thực mới lên sàn, bạn Lan cực kì thích edit và chèn ảnh món ăn nhưng cái công gg và hiểu được chính xác là món gì thì 囧

Mục đích chính edit món ăn của ta chính là để các nàng nhìn ảnh chảy nước miếng \ (^▽^*) (*^▽^*) /

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Hành trình tận thế (1)

“Gi cơ? Trần Khải Uy đi thủ đô cùng chúng ta á?” Lâm Bảo Bảo ngạc nhiên hỏi, trong lòng ôm bạn nhỏ Trần Lạc Sênh. “Không phải cậu ấy từng nói muốn ở lại căn cứ, nuôi lớn Lạc Lạc là tốt rồi sao?”

Trần Lạc Sênh nghe thấy Lâm Bảo Bảo gọi tên chú của mình, không nhịn được ngẩng đầu nhìn cô, bị vỗ yêu vào đầu một cái, sau đó nghe chị gái ôm

mình hỏi: “Lạc Lạc có muốn đi cùng bọn chị không? Chẳng lẽ Lạc Lạc không sợ quái vật bên ngoài sao?”

Thấy cười lấp lánh trong mắt cô, Trần Lạc Sinh nắm chặt quả đấm nhỏ, nói bằng giọng trẻ con: “Không sợ, Lạc Lạc sẽ cùng giết quái vật, Lạc Lạc sẽ giúp chú với chị Bảo, chị Linh, tuyệt không lùi bước ~”

Lâu Linh cũng bị hành động đáng yêu, vừa thân thiết lại hiểu chuyện của thằng bé chọc cười không ngừng, xoa đầu bé rồi móc hai viên kẹo trên bàn đặt vào tay bé, để cậu bé tự bóc vỏ ăn.

Lúc này các chàng trai đã ra ngoài hết, đến phòng khách của dị năng giả trả lại phòng, thanh toán tiền thuê nhà. Ngày mai họ sẽ xuất phát rời khỏi nơi này, Lâu Điện thuận tiện đi cùng để báo với Lôi Hồng Minh một tiếng. Ai có việc người ấy, để phái nữ ở nhà. Hoàng Chi Lăng vừa huấn luyện một buổi sáng, trở về phòng tắm rửa, ông Mạc đang ở trong phòng bếp chuẩn bị mấy món để ăn trên đường đi, Mạc Oánh Oánh rất hiểu chuyện vào giúp ông, chưa lại ba người các cô ở phòng khách.

Lâu Linh nói: “Tôi qua Trần Khải Uy tới tìm bọn mình, cậu ấy quyết định đi thủ đô cùng chúng ta.” Lâu Linh không nhắc tới lời thề của Trần Khải Uy lúc đó, mặc dù biết sau mặt thể rất nhiều chuyện không giống trước đây, việc kẻ yếu dựa vào kẻ mạnh là đương nhiên, cô cũng yên tâm với tính cách Trần Khải Uy thật thà chính trực, nhưng một số chuyện không tiện nói ra.

“Thế là Điện Hạ đồng ý?” Lâm Bảo Bảo kinh ngạc hỏi, không hiểu nổi. Cô thầm nghĩ, chẳng lẽ Lâu Điện đổi tính, bắt đầu có lòng tốt của đức cha? Lâm Bảo Bảo thích đáp nặn nên hình tượng của Lâu Điện là người đàn ông tốt, dịu dàng, biết chăm sóc, nhưng cô không phù nhận cái loại tính cách vụn vặt âm u đến cực hạn của anh. Nếu không có Lâu Linh, có lẽ anh chẳng quan tâm đến sống chết của bọn họ.

Lâm Bảo Bảo hiểu rất rõ, người tên Lâu Điện kia mang vỏ bọc một quý công tử, thực chất là gã đàn ông vừa điên cuồng lại đáng sợ. Mỗi khi không cẩn thận tiếp xúc với bản chất ghê rợn anh ta che giấu sau vẻ tinh khiết, nhã nhặn, thật khiến cho người ta kinh hoàng. Nếu không có sự tồn tại của Lâu Linh, sợ rằng kẻ tự mãn này sẽ đặt mục tiêu hủy diệt thế giới. Có thể nói, Lâu Linh tồn tại mang tính đặc thù chỉ để kiểm chế anh, trói buộc trái tim anh, trói buộc anh vào quy tắc của thế giới, chứ không phải luẩn quẩn trong lòng, sau đó làm tên ma đầu hủy diệt thế giới.

Lâu Linh nói: “Nhân phẩm Trần Khải Uy không tệ, hơn nữa vì nuôi lớn Lạc Lạc, cậu ấy đồng ý làm tất cả, Lạc Lạc chính là mạng sống của cậu ấy. Cho nên, giúp được bao nhiêu thì giúp. Anh mình bảo, sau khi đến thủ đô, chưa chắc anh ấy sẽ ở lại đó. Thủ đô chẳng phải nơi tốt đẹp có thể ở lâu dài.”

Lâm Bảo Bảo nghe xong lấy làm lạ, “Điện Hạ có ý kiến gì không, mau nói với mình để mình có chuẩn bị. Ôi trời, Linh Linh bạn sẽ không vứt bỏ mình đúng không? Hai chúng mình là ai cơ chứ? Là chị em tốt ở bên nhau cả đời. Có mình ở đây, hai người vĩnh viễn không cần lo thiếu nước uống, thiếu nước giặt, tắm. Hơn nữa mình nghe nói, dị năng giả hệ thủy sau khi lên cấp bốn, còn có chức năng chữa bệnh nhé, đến lúc đó bị thương khỏi cần lo thiếu thuốc.” Cô nàng đắc ý kể lể.

Lâu Linh đấm một cái vào vai bạn, cười bảo: “Lâu Điện không nói rõ, anh ấy bảo đến thủ đô sẽ nói sau! Nếu bạn muốn đi cùng bọn mình thì cùng đi nào ~ chị em tốt, không nói hai lời.”

Hai người ôm nhau reo hò cười đùa, Lâm Bảo Bảo bá vai bá cổ Lâu Linh, trong bụng lại lo, chỉ sợ nếu Điện Hạ biết cô khẳng khái một mực muốn đi với họ, e rằng về mặt sẽ rất khó coi. Có điều ngại gì chứ, chỉ cần Linh Linh đồng ý cho cô đi theo, dù trong lòng anh ấy tức lộn ruột, ngoài mặt sẽ không nói gì.

Hai người này đúng là khắc tinh của nhau. Nhìn bề ngoài Lâu Điện có vẻ bắt nạt Lâu Linh, coi cậu ấy như vật sở hữu của anh ta, ham muốn khống chế mạnh đến mức cậu ấy ngạt thở. Nhưng thực chất Lâu Linh mới là người khống chế anh ấy, gần như nắm trong tay mạng sống cùng mọi thứ anh ấy có, khiến anh không tự chủ chiều theo ý cô.

Trần Lạc Sinh ngồi cạnh bóc kẹo ăn, thấy hai chị gái cười vui vẻ, không nhận được mà nhếch miệng cười rộ lên, có điều trong lòng lại nhớ đến điều chú nói với cậu bé sau khi trở về từ phòng của Lâu ca ca.

Tuy Trần Khải Uy là người thật thà nhưng không ngốc. Anh cũng không coi đứa cháu năm tuổi là con nít, thành khẩn nói với bé: “Lạc Lạc, hiện tại chú quá yếu, chỉ dựa vào một mình chú, e rằng không thể bảo vệ cháu chu đáo, thậm chí không có cách nào cho cháu ăn no mặc ấm. Cho dù chú phải đánh bạc cái mạng này, cũng giúp cháu bình an sống sót. Bởi vậy, chú bán mạng hai ta cho Lâu Điện. Lạc Lạc, cháu phải nhớ kỹ, trên thế giới này, chỉ có Lâu đại ca và chị Linh là đáng tin, không thể tin những kẻ khác, càng không được phản bội...”

Trần Lạc Sinh không biết vì sao chú nói như vậy, thậm chí bảo bé tận dụng mọi khả năng gần gũi chị Linh, dù chú không nói, bé cũng thân thiết với chị. Về phần anh Lâu... Bé luôn cảm thấy anh Lâu không thích bé tới gần chị Linh, mỗi lần ánh mắt nhìn bé trông thật đáng sợ.

Sau khi hi ha nói cười, nhận ra ông Mạc đã nhào gần xong bột trong phòng bếp, hai cô gái vội vàng đứng dậy giúp ông.

Phòng khách tòa nhà hành chính.

Lôi Hồng Minh hơi mệt mỏi, xoa mi tâm (1), xem văn kiện trên bàn, hồi tưởng lại báo cáo của cấp dưới. Trong nhiệm vụ này, dị năng giả gặp một con zombie biết phóng lửa, gần như tổn thất cả một đội dị năng giả ở nơi đó. Có người vất vả chạy về căn cứ lại vì vết thương quá nặng, cuối cùng chết.

(1) chỗ giữa hai đầu chân mày, giữa trán.

Zombie cũng tiến hóa, có dị năng.

Tin tức này, đối với nhân loại vốn đã sinh tồn khó khăn mà nói, khiến cho người ta tuyệt vọng. Thậm chí anh có thể tưởng tượng ra cảnh tương lai những người bình thường kia biết tin sẽ tuyệt vọng cỡ nào, thậm chí mất hết can đảm ra khỏi căn cứ an toàn, chứ đừng nói đến trực tiếp đối mặt với zombie. Chẳng lẽ nhân loại giống như động vật chờ bị làm thịt, bị nuôi nhốt trong căn cứ an toàn, trở thành đồ ăn cho zombie?

Zombie, thú biến dị, thiên tai, đều là mối đe dọa diệt vong đặt trước mắt nhân loại, nhưng anh ta có cảm giác con người không chỉ chịu uy hiếp từ mấy thứ đó, còn rất nhiều thứ đáng sợ hơn. Chẳng qua chỉ riêng mấy thứ này cũng đủ khiến không gian sống của con người bị thu hẹp đáng kể.

“Thùng thùng !”

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên, đồng thời cũng làm ông hoàn hồn. Sau khi Lôi Hồng Minh nói mời vào thì giật mình khi thấy thân binh (2) của anh dẫn một người mặc cả cây đen – Lâu Điện, bước vào phòng.

(2) binh sĩ thân cận, cũng chỉ những người phục vụ sinh hoạt cho thủ trưởng.

Lôi Hồng Minh nhìn người đàn ông ung dung đi tới, khuôn mặt tuấn tú, cử chỉ tao nhã, khí chất tỏa sáng, thoát nhìn giống như quý công tử được bồi dưỡng tỉ mỉ trong các đại gia tộc trước tận thế; năng lực, thủ đoạn, khí phách đều không thiếu, nhìn như vô hại mà chẳng hiền lành. Lôi Hồng Minh chưa bao giờ dám khinh thường người đàn ông này, cảm thấy anh ta còn đáng sợ hơn biểu hiện bên ngoài. Chỉ qua đôi mắt chưa bao giờ che giấu ý tàn ác, điên cuồng kia đủ biết anh ta luôn kìm nén bản thân, để dung hợp với thể giới người bình thường mà thôi. Tuy rằng sau tận thế không còn đạo đức, trật tự bị tan vỡ, nhưng trong căn cứ an toàn, vẫn có quy tắc nhất định ràng buộc hành vi của mọi người. Loại người tàn ác đến vậy, có lúc vẫn phải kiêng dè, chỉ có người đàn ông này cho anh ta cảm giác chẳng thêm nề nang.

May mắn còn có người có thể trói buộc được anh ta, hơn nữa anh tự nguyện chịu ràng buộc, kiềm chế hành động của mình. Chỉ cần có người kia ở đó, Lôi Hồng Minh cảm thấy anh chàng này chẳng đáng sợ tới vậy.

Đội binh lính dâng trà lên rồi ra ngoài, hai người ngồi trên sofa.

“Ngày mai bọn tôi sẽ đi, tới thủ đô, đến nói với anh một tiếng.” Lâu Điện trực tiếp vào đề.

Lôi Hồng Minh hơi giật mình, “Đi thủ đô? Vì sao?”

“Tìm người thân.”

Với lý do này, Lôi Hồng Minh không biết nói gì, dù ông rất hi vọng Lâu Điện ở lại căn cứ. Tuy anh không làm cái gì cả, nhưng có một kẻ mạnh canh giữ cũng an tâm. Có điều nếu người ta muốn đi thủ đô tìm người thân, cũng không thể ngăn anh. Thái độ của Lôi Hồng Minh với Lâu Điện chính là loại chỉ có thể quan hệ tốt, không thể trở mặt.

“Nếu thế, chúc ngài Lâu thuận buồm xuôi gió.” Lôi Hồng Minh thoải mái nói, “Không nói mấy chuyện thiếu thực tế nữa, lát nữa tôi sẽ dặn người đưa ngài Lâu ít đồ ăn để dùng trên đường.”

Lâu Điện lắc đầu, khéo léo từ chối lòng tốt của anh ta. Lôi Hồng Minh biết anh là dị năng giả không gian, bằng bản lãnh của anh đương nhiên không thiếu thuốc men, thức ăn, nên không khách sáo nữa.

Lâu Điện đứng dậy, gần ra khỏi cửa đột nhiên nói với Lôi Hồng Minh tiễn anh: “Bây giờ là năm thứ nhất tận thế, tin rằng anh đã nhận được vài tin tức. Bây giờ thời tiết rất kì lạ, khắp nơi chìm trong lũ. Chỉ sợ không lâu nữa, nước biển dâng, một số thành phố ven biển cũng bị ngập, hơn nữa trong biển còn có vô số sinh vật nguy hiểm. Mặc dù chúng không thể lên bờ, nhưng có thể uy hiếp tới căn cứ gần bờ biển. Dù không nói đến thiên tai mấy ngày qua, người và động vật đều biến dị thì e rằng thực vật rồi sẽ tiến hóa...”

Lôi Hồng Minh kinh ngạc nhìn anh, chỉ cảm thấy như rơi xuống hầm băng, cảm thấy lạnh lẽo hơn cả thời điểm lạnh nhất sau tận thế.

Lâu Điện mỉm cười, dựa vào thủ đoạn của Lôi Hồng Minh, chỉ cần anh ta tin tưởng, sẽ đi chứng thực. Miễn là anh ta làm tốt công tác chuẩn bị thì có thể chống chọi với đủ loại thiên tai cùng tai họa zombie, động thực vật biến dị mang đến vào năm thứ nhất sau tận thế. Lâu Điện xem trọng anh ta nên không hi vọng anh ta giống đời trước: tuy rằng cuối cùng thành công, nhưng con đường đó thật gian lao.

Sau một lúc lâu, Lôi Hồng Minh trịnh trọng nói: “Cám ơn lời nhắc nhở, tôi đã biết.”

Lâu Điện mỉm cười, đột nhiên nói nhỏ vài câu rồi tạm biệt.

Sau mười hai giờ, nhóm Lâu Điện trở về, việc cần làm đã làm xong, ngày mai có thể rời đi.

Ăn tối xong, mọi người ngồi trên sofa thảo luận lần chót, cuối cùng do Lâu Điện quyết định, ai muốn cùng đi thủ đô đều có thể đi theo.

Nghe rõ ý trong lời của anh, trên mặt ông cháu nhà họ Mạc mừng ra mặt. Tuy rằng ở lại căn cứ cũng tốt, không phải lo lắng, sợ hãi đối mặt với zombie bên ngoài, nhưng trước mắt, tất cả họ có đều do Lâu Điện cho. Nếu nhóm của Lâu Điện không ở đây, bọn họ chẳng là cái thá gì. Thay vì thế, không bằng liều mạng một phen, cùng tới thủ đô.

Ông Mạc sống hơn nửa đời người, ánh mắt nhìn người rất chuẩn. Ông biết Lâu Điện, quá lạnh lùng, chẳng thèm để ý đến người hay việc khác, rất ít thứ có thể làm cho anh ta xúc động, cực kì phù hợp với hoàn cảnh tâm tột sau tận thế. Nhưng Lâu Linh có thể kiềm chế người kia, chỉ cần là chuyện Lâu Linh nói, nếu đã đồng ý thì anh ta sẽ giữ lời. Ông già rồi, chẳng sống được bao lâu, chỉ không bỏ được cô cháu gái duy nhất. Cháu gái sống cạnh anh em họ Lâu, có Lâu Linh dạy dỗ, ông biết cháu gái sẽ trưởng thành ở thế giới tàn khốc này, về sau sẽ sống rất tốt.

Lâm Bảo Bảo khá hăng hái nói: “Gặp gỡ là duyên phận, không bằng chúng ta tạm thời tạo thành một đội ngũ, để Điện Hạ làm đội trưởng, anh Tịch là đội phó. Đương nhiên, nói rõ ràng thì mất lòng trước được lòng sau, đội ngũ này chỉ có một yêu cầu: Không mong tin tưởng tuyệt đối, nhưng không thể phản bội!” Nói xong câu cuối cùng, trên khuôn mặt lolita của cô lộ vẻ tàn nhẫn, tích tụ nhờ giết chết zombie.

Nghe những lời này, Tịch Mộ Phong cùng Vệ Hiến tương đối hiểu, cùng nhìn về phía Lâu Điện.

Lâu Điện có thể không thèm để ý, nhưng Lâm Bảo Bảo đã nghĩ rất chu đáo, anh em họ Lâu là nỗi bận tâm duy nhất của cô, cho nên cô nói ra trước. Lâm Bảo Bảo biết lòng người dễ dàng thay đổi. Vì an toàn của cả nhóm chuyển này, trước hết đưa ra ba quy định, đến lúc đó xảy ra chuyện gì, cũng không trách được người khác.

Một lát sau, Tịch Mộ Phong nói: “Em Lâm nói đúng. Trên đường đi thủ đô chưa biết sẽ đụng phải cái gì, nhân tố nguy hiểm nhiều lắm, không thể phản bội là đúng.”

Những người khác không có ý kiến, Lâu Điện nắm tay Lâu Linh, từ từ vuốt ve, từ đầu đến cuối đều không mở miệng.

Lâu Linh cẩn thận quan sát những người ngồi đây, biết bản khoản của Lâm Bảo Bảo, thực ra cô ấy nói thế vì nhắm vào Tịch Mộ Phong. Lúc trước cô từng lên lút bàn với Lâm Bảo Bảo, đoán rằng sau khi trở lại thủ đô, Tịch Mộ Phong, Hoàng Chi Lăng, Vệ Hiến đều có người nhà. Hơn nữa từ chỗ Hoàng Chi Lăng biết gia tộc Tịch Mộ Phong ở thủ đô cũng có chút địa vị, không biết người trong gia tộc đó như thế nào, bọn họ cũng không muốn dính quá sâu tới chuyện này.

So với những người này, Lâm Bảo Bảo một thân một mình, Trần Khải Uy không có gánh nặng người nhà và hai ông cháu họ Mạc hiển nhiên đơn giản hơn, dễ đi theo Lâu Điện hơn.

Cuối cùng, bàn qua bàn lại, cả đoàn mới giải tán.

Lâu Linh kéo Lâm Bảo Bảo vào bếp tiếp tục giúp ông Mạc chuẩn bị thức ăn trên đường. Lâu Điện cũng phụ một tay, anh phụ trách thu com nắm, bánh bao, bánh bột, miếng thịt đã làm xong vào trong không gian. Bởi vì đồng nguyên liệu đều là Lâu Điện lấy ra cho ông Mạc làm nên anh thu hết vào không gian cũng không hề gì.

Đến khi xài hết điện trong bình ắc quy, mười một giờ đêm, cả nhóm bắt đầu thu dọn đi ngủ.

Lâu Linh nằm ở trên giường, bám lấy người đàn ông bên cạnh nói: “Em bàn qua với Bảo Bảo rồi, tay nghề ông Mạc tốt như vậy, mang theo bên người cũng không tổn thất, ngược lại có thể làm ra rất nhiều món ngon cho chúng ta ăn, không cần anh cực khổ nấu nướng nữa. Oánh Oánh cũng là cô bé hiểu chuyện, cô bé rất nghiêm túc học cách giết zombie. Đội cô bé lớn thêm tí nữa, có thể một mình phụ trách một phía. Nhân phẩm Trần Khải Uy đáng tin tưởng, có Lạc Lạc, cậu ta sẽ không phản bội, còn đáng tin hơn những người khác...”

Nghe cô lải nhải hồi lâu, khác với im lặng trước giờ, chân mày Lâu Điện nhíu lên, kéo cô lại gần, cúi đầu chặn miệng cô.

Chuyện mờ ám giữa cô và Lâm Bảo Bảo không thể gạt anh. Tối nay những Lâm Bảo Bảo nói cho thấy rõ ràng hai người đã thương lượng qua, khiến anh hơi buồn cười. Đối với Lâu Điện, người phản bội, chỉ có chết! Anh có tự tin tuyệt đối nghiền nát những kẻ phản bội, thậm chí có lòng tin mang lại cho cô cuộc sống tốt ở thời tận thế, sức mạnh áp đảo có thể nghiền nát tất cả âm mưu quỷ kế.

Đương nhiên, lần này đi thủ đô, anh khá nóng lòng, muốn giết sạch những tên phản bội kia một lần nữa!

Mục tiêu hôm nay:

Mục tiêu của Lâu Linh: Hi vọng mọi người ở cùng nhau, không có phản bội!

Mục tiêu Lâu Điện: Áp đảo em gái trước, lại nghiền nát bọn phản bội!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Hành trình tận thế (2)

Trước ngày tận thế, trung tuần tháng ba ở thành phố đúng vào dịp cảnh xuân tươi đẹp. Mọi người có thể thay đồ xuân mồng, ra ngoại ô dạo chơi, đạp

thanh dưới ánh nắng ấm áp.

Nhưng hiện tại, đầu tháng ba, tuyết mới ngừng rơi. Hai mươi ngày sau, tuyết tan, lũ rút nhưng thời tiết vẫn cực kì lạnh, gió như lưỡi dao nhỏ sắc bén đập vào mặt vừa đau vừa rát, chỉ một lúc mà khuôn mặt đỏ bừng vì lạnh, kiểu thời tiết này có vẻ giống rét nàng Bân*.

*Nguyên văn là rét tháng Ba, ta thấy cũng có nghĩa ám chỉ tương đương với rét nàng Bân diễn ra vào tháng 3 âm lịch ở miền Bắc nên để vậy.

Sáng sớm, bọn họ đến cổng căn cứ chuẩn bị rời khỏi đây. Có lẽ vì Lôi Hồng Minh từng đánh tiếng trước với người trong căn cứ. Khi họ đi, người lính canh công ghi sổ cho họ rồi đưa một thẻ màu tím cho Lâu Điện.

“Lâu tiên sinh, đây là Lôi thiếu tướng dặn tôi đưa cho ngài.” Binh lính cung kính nói, đây là sự tôn kính dành cho cường giả.

Những người khác tò mò nhìn cái thẻ tím kia, không biết vật này có ích lợi gì. Chỉ có Lâu Điện biết tác dụng của nó, hơn nữa biết về sau nó gần như trở thành thứ tượng trưng cho thân phận. Chỉ cần chìa ra thẻ tím này, chỉ cần đến căn cứ mà ZF thành lập, có thể nhận rất nhiều chính sách ưu đãi, thậm chí ngay cả mấy người trong các gia tộc lớn ở thủ đô chưa chắc có thẻ tím.

Lâu Điện cầm lấy, gật đầu với người lính kia rồi dẫn mọi người rời đi.

Dường như quay trở về nửa năm trước đến căn cứ, lúc họ đi cũng có hai xe. Lâu Điện, Lâu Linh, Lâm Bảo Bảo, hai ông cháu họ Mạc ngồi cùng một xe. Tịch Mộ Phong, Vệ Hiến, chủ cháu Trần Khải Uy và Hoàng Chi Lăng ngồi xe còn lại. Hai xe này chính là hai cái trước đây họ sử dụng, dù là xe con bình thường, có lẽ không thể chống đỡ được zombie, nhưng hiện tại cũng hết cách, trên đường đi nếu thấy xe tốt sẽ đổi sau.

Sau tận thế, có thể thấy xe tốt ở khắp nơi, chẳng qua đều không có xăng nên đã thành vật vô dụng. Trước khi đi, Tịch Mộ Phong và Vệ Hiến đến căn cứ dùng lương thực đổi ít xăng. Căn cứ kiểm soát xăng rất chặt chẽ, do đó giám sát nhân viên nghiêm ngặt tránh cảnh háms lợi tham ô. Đám Tịch Mộ Phong đến đó cũng không phải nhìn sắc mặt người ta, vì nể mặt Lâu Điện, Lôi Hồng Minh từng dặn dò, hai người nhanh chóng đổi được ít xăng.

Đổ nửa bình xăng, dọn dẹp trong xe sạch sẽ, sau đó họ lên đường.

Mọi người rất hăng hái, đặc biệt là nhóm Tịch Mộ Phong, Vệ Hiến, mang tâm trạng háo hức trở mong được trở về nhà.

Vẫn là Lâu Điện lái xe, Lâu Linh ngồi ở ghế phụ, Lâm Bảo Bảo và những người khác ngồi phía sau. Lâu Linh nằm bò trước cửa kính xe xem phong cảnh ven đường, Lâm Bảo Bảo không ngừng kiên trì rèn luyện dị năng bản thân.

Dọc đường, cảnh vật xung quanh mang vẻ điêu tàn. Trải qua một mùa đông giá rét, cuối cùng vẻ u ám nặng nề cũng biến mất. Bầu trời thoáng hiện sắc xanh, tầng mây hơi dày, không đơn thuần là màu trắng mà ngả sang màu xám tro. Ven đường trông thấy đồng ruộng hoang vu ở khắp nơi, các đoạn đường bị sụt lún. Đường nhiên mang màu xanh biếc tuyệt đẹp cũng thu hút sự chú ý của mọi người.

Tuy nói mùa xuân tượng trưng cho vạn vật hồi sinh, cỏ mọc én bay, bụi cỏ mọc ven đường nhú lên mầm xanh non tươi mới là điều rất bình thường. Nhưng màu xanh biếc dày đặc đến mức tận cùng của sắc xanh khiến người ta cảm thấy có chút không thoải mái, thậm chí khắp nơi toát lên vẻ yêu dị, nhìn lâu làm mắt đau đớn.

Lâu Linh nhìn một lúc đã thấy cay mắt, định dụi mắt, một bàn tay vươn tới quay mặt cô sang bên này. Chỉ thấy Lâu Điện một tay cầm tay lái, một bàn tay nắm cầm cô, nhìn cô một lát rồi nói: “Đừng dụi, cẩn thận làm mất bị thương.”

Lâu Linh vội kéo tay anh ra, sốt sắng nói: “Nhìn kỹ đường đi, anh đang lái xe đấy.”

Lâu Điện chau mày, đáng vẻ không nghiêm túc. Đúng lúc này, phía trước có một hòn đá to cỡ nửa người lăn từ trên núi xuống, Lâu Linh thấy xe sắp tông vào hòn đá, sợ tới mức trái tim cô muốn nhảy ra ngoài thì xe đột nhiên nghiêng qua một bên, lách qua tảng đá.

Lâu Linh sợ tới mức xụi lơ tại chỗ, trái tim từ từ trở lại lồng ngực, bên tai chợt nghe thấy tiếng cười khê, cô trừng mắt nhìn anh.

Đằng sau giọng Lâm Bảo Bảo vang lên: “Linh Linh, tớ coi bên ngoài màu sắc đám thực vật kia không đúng lắm, sắc xanh quá đẹp đẽ, hơi nhức mắt.”

Nghe Bảo Bảo nói như thế, Lâu Linh nhất thời tìm được đồng minh, đáp: “Đúng đúng! Tớ cũng có cảm giác này... Ai, Bảo Bảo, cậu nói xem động vật phát sinh biến dị, liệu rằng thực vật có biến dị như động vật không?”

Lâu Linh vừa nói dứt lời, sắc mặt hai ông cháu thay đổi, Lâm Bảo Bảo im lặng một hồi, giọng nói có chút nặng nề: “Có khả năng này.”

Sau đó, Lâm Bảo Bảo dùng điện thoại trò chuyện với những người khác ở chiếc xe bên kia, nói ra suy đoán của bọn cô, đám Tịch Mộ Phong cũng trầm lặng. Bầu không khí trở nên nặng nề, không còn phấn khích như lúc lên đường.

Mùa đông giá rét qua đi, đủ loại thiên tai: tuyết lở, lũ lụt, đá rơi, núi lở liên tục ập đến khiến cho nhiều con đường lên phía bắc bị phá hủy. Nghe đồn rất nhiều tuyến đường cao tốc bị núi lở vùi lấp, mọi người chỉ còn con đường thứ hai là đi bộ. Có điều, hiện tại không có biển chỉ dẫn, rất khó vạch ra lộ tuyến. Không biết Lâu Điện tìm được tấm bản đồ này ở đâu, cánh đàn ông nghiên cứu một hồi rồi quyết định tuyến đường, có điều theo con đường này phần lớn đi qua núi rừng.

Lái xe một buổi sáng, đến buổi trưa, họ dừng lại nghỉ ngơi, thuận tiện nấu ít canh nóng làm ấm cơ thể. Về vấn đề ăn uống, Lâu Điện chưa bao giờ bạc đãi người của mình khiến mọi người hơi tò mò không gian của anh lớn cỡ nào, chứa được bao nhiêu đồ vật.

Nơi bọn họ chọn dừng chân là một bãi cỏ trống trải cạnh quốc lộ. Trước đây nó vốn là một cánh đồng, sau tận thế không ai chăm nom hiện tại đã biến thành bãi cỏ dại rậm rạp. Lâu Điện lấy ra hai con gà đã làm sẵn, đưa cho ông Mạc hầm canh, uống ít canh súp ảm người. Gần đó, mọi người lượm ít củi, xếp củi chồng lên nhau thành một bếp lò đã chiến đơn giản, sau đó bận bận nấu nướng. Mấy chàng trai tụ tập, lấy bản đồ ra nghiên cứu đường đi.

Trong lúc chờ cơm chín, ba người Lâu Linh Lâm Bảo Bảo, Hoàng Chi Lăng và hai đứa trẻ chạy nhảy đùa giỡn thư giãn gân cốt. Một cơn gió lạnh thấu xương thổi tới, tất cả mọi người không chịu được lạnh vội ôm bả vai, bật nhảy tại chỗ, làm ảm cơ thể.

Xung quanh trống rỗng, ngoài bọn họ không còn sinh vật nào khác còn sống, cũng chẳng thấy zombie. Đương nhiên, bởi vì quanh đây không có thôn xóm, hơn nữa nơi này có tầm nhìn bao quát, nếu zombie đến có thể kịp thời phát hiện.

Chờ đám đàn ông thảo luận thống nhất ý kiến, hai con gà cũng chín tới. Ông Mạc cho thêm táo đỏ, cầu kỳ vào canh gà, mùi thơm ngào ngạt. Dùng dao sắc chặt hai con gà, trực tiếp rưới tương lên miếng thịt gà, cơm đã thổi sẵn cất trong không gian, ăn kèm với thịt hộp, chan canh, vừa ảm bụng lại thoải mái.

Ăn trưa xong, giải quyết vấn đề sinh lý, mọi người tiếp tục lên đường.

Buổi chiều đổi thành Lâu Linh lái xe, Lâu Điện ngồi ở vị trí ghế phụ nghỉ ngơi. Trừ hai đứa trẻ, ở đây ai cũng biết lái xe, họ quyết định thay phiên lái, mỗi người chạy nửa ngày, sáng mai đến lượt Lâm Bảo Bảo, buổi chiều tới Lâu Điện, sáng ngày mốt là Lâu Linh, cứ như thế thay phiên nhau lái. Chiếc xe phía sau cũng vậy.

Do đường không dễ đi, có đoạn đường không xuất hiện đá rôi thì xuất hiện vết nứt, thoát nhìn hết sức nguy hiểm. Xe phải đi chậm, mất một ngày một đêm, bọn họ mới đi ba, bốn trăm km. Hơn nữa, so với dự toán, tốc độ này đã là nhanh. Càng lên phía bắc, tuyết rơi lũ lượt càng nguy hiểm, đoạn đường càng khó đi.

Sập tới, nhiệt độ không khí bắt đầu giảm, dự đoán sẽ xuống 0o, mọi người vội vàng tìm chỗ nghỉ qua đêm.

Đúng lúc đi qua một ngôi làng, làng này rất nhỏ, chỉ có mấy trăm hộ gia đình. Mọi người dừng lại ở cổng làng, không liều lĩnh bước vào mà nhìn về phía Lâu Điện.

Lâu Điện nắm tay Lâu Linh, nhét bàn tay lạnh như băng của cô vào trong túi áo. Anh là dị năng giả, lại có tinh thần lực bảo vệ, không sợ giá lạnh, quanh năm cơ thể duy trì nhiệt độ bình thường, làm cho vào mùa đông Lâu Linh không cự tuyệt việc tới gần anh. Cô thích vui trong ngực anh ngủ say giấc, giống như đang ôm lò sưởi vậy.

“Anh Lâu, anh xem làng này...” Tịch Mộ Phong hơi lưỡng lự nói.

“Có người.”

Lâu Điện lạnh nhạt nói, làng này bị càn quét rất sạch sẽ, mặc dù nhìn suy tàn, thế nhưng không có một con zombie, nhiều chỗ còn dấu vết do con người thu thập vật tư để lại. Hiển nhiên sau tận thế, số người ở đây biến thành zombie không nhiều, kịp thời được khống chế.

Tinh thần lực ừn ừn bao phủ khắp làng, rất nhanh gần như nắm hết tình hình bên trong. Lâu Điện thu hồi tinh thần lực, chỉ vào một căn nhà trong làng nói: “Tới đây ở nghỉ ngơi chỗ này, lái xe vào trong sân.”

Những người khác không có ý kiến, răm rắp nghe lời anh.

Tịch Mộ Phong ngoảnh đầu đưa mắt nhìn toàn bộ làng. Đây đúng là một làng lạc hậu, ngoài mấy căn nhà xây ba tầng phía ngoài, còn lại là nhà trệt và nhà mái ngói, tường xây bằng gạch đỏ, không sơn vôi ở ngoài, tràn ngập mùi vị làng quê.

Ánh mắt Tịch Mộ Phong lóe lên tia sáng. Anh luôn cảm thấy làng này không an toàn, nếu không phải gần đó không có nơi dừng chân, anh chẳng chọn chỗ này. Người dân ở đây vẫn trốn trong nhà, không biết bọn họ muốn làm gì.

Bước vào cửa thấy có sân rất rộng, hai chiếc xe có thể đỗ song song. Sau khi mọi người xuống xe, Tịch Mộ Phong sập cửa đồng thời khóa xe.

Chủ nhà không ở đây, không biết do đã biến thành zombie hay ngôi nhà nằm ngay cổng làng không an toàn, không ai dám ở. Trong phòng ngoài mấy đồ vật cồng kềnh không còn thứ gì khác, rõ ràng đã có người vào thu dọn mọi thứ.

Vệ Hiến lấy từ trong không gian ra gạo và các thứ khác để ông Mạc nấu cơm, Trần Khải Uy và Tịch Mộ Phong tự giác qua giúp. Hai đứa trẻ chạy đi dọn phòng, sau đó chạy đi xem giếng giếng trong sân.

Lâm Bảo Bảo cùng Lâu Linh cùng nhau kéo thùng nước từ giếng lên, phát hiện nước này rất trong, nhưng không ai dám uống, không biết trong nước có virus không, làm cho người uống biến thành zombie.

“Nước này có thể dùng để giặt quần áo.” Lâm Bảo Bảo nhúng tay vào, phát hiện nước này còn ảm, vội kêu hai đứa trẻ tới rửa tay.

Do ở trong phòng, nên Lâu Điện trực tiếp lấy ra bình ảm-quy và các loại đồ điện gia dụng, bữa tối trực tiếp dùng điện để nấu cơm, so với dùng củi đốt tốc độ mau hơn nhiều. Mọi người cũng lý giải cách làm của Lâu Điện, dù sao nếu ở bên ngoài để người ta trông thấy bọn họ dùng điện tùy tiện như thế không biết người ta sẽ nghĩ như thế nào. Sau tận thế không thể không đề phòng lòng người.

Bữa tối phong phú hơn bữa trưa, ông Mạc tranh thủ có điện, làm mì khoai tây (1), trong tô mì có thêm rau xanh và thịt bò, sau đó xào thêm mấy món, mọi người hết lời ca ngợi tay nghề của ông, ăn sạch bách.

(1) tức món gnocchi, thành phần chính là khoai tây trộn bột, trứng, có điểm đặc biệt là thường cắt bột thành từng khúc dài khoảng 2,5cm, dùng 1 chiếc đĩa ấn nhẹ lên bột để tạo các sọc trên bề mặt rùi cho vào nồi luộc chín.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hành trình tận thế (3)

Màn đêm buông xuống, gió lạnh gào thét, che giấu những âm thanh khác, mọi người trong phòng chỉ nghe được tiếng gió bên ngoài.

Trên đường đi, vì lý do an toàn, mọi người đều lựa chọn ngủ trong túi ngủ trải trên sàn, nằm cạnh nhau. Ngoài ông Mạc, hai đứa trẻ và ba cô gái, những người khác thay phiên gác đêm. Theo lẽ thường thì Tịch Mộ Phong, Trần Khải Uy gác trước đến tảng sáng, Lâu Điện cùng Vệ Hiến gác sau tới sáng.

“Bên ngoài tiếng gió lớn, các cậu cẩn thận một chút.” Lâu Điện nói.

Đầu óc Tịch Mộ Phong nhạy bén, rất nhanh hiểu ý ngầm trong lời anh. Tiếng gió lớn, có tác dụng che chắn, nếu không cẩn thận, ban đêm bị đánh lén cũng không biết.

Tịch Mộ Phong và Trần Khải Uy nghiêm túc gật đầu, sau khi mọi người rửa mặt chui vào bên trong túi ngủ. Hiện tại ban đêm không còn hoạt động giải trí, cả nhóm đi nghỉ sớm để ngày mai gấp rút lên đường.

Cho dù là đêm tháng ba, ban đêm nhiệt độ không khí hạ xuống âm hai mươi mấy độ. Bởi vậy khi Lâu Điện lấy ra túi ngủ đôi thì Lâu Linh hoàn toàn không phản đối ngủ chung với anh. Không chỉ cô, Lâm Bảo Bảo và Hoàng Chi Lăng cũng chọn ngủ trong túi đôi để sưởi ấm cho nhau, những người khác đều vậy. Vì Trần Khải Uy gác trước, Vệ Hiến ngủ với Trần Lạc Sinh.

Lâu Linh nhào người về phía tai Lâu Điện, thì thầm: “Anh, có khi nào người trong làng này nửa đêm không ngủ được đến leo tường không? Anh xem tường kia rất thấp...”

Lâu Điện cúi đầu cô vào trong lòng, nói: “Ngủ đi, nếu bọn họ có gan tới đây thì đừng hòng còn đường trở về.”

Nghe ra trong giọng nói bình thản của anh ẩn chứa sát khí lạnh lẽo, Lâu Linh im lặng một lúc, nói: “Nếu có thể, em cảm thấy đừng nên giết người, thời thế bây giờ đã chẳng dễ sinh tồn.”

Nếu em không giết chúng, chúng sẽ giết em đấy?

Lâu Điện cười khẽ một tiếng. Thực ra trong lòng cô không chắc chắn, nếu đối phương thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt, dù cô có tôn trọng sinh mệnh đến mấy cũng sẽ đánh trả. Chỉ cần có cơ hội sống sót, hễ là người còn muốn sống tuyệt đối không đứng yên để người ta chém giết. Đến Thánh Mẫu cũng hiểu phải giữ mạng mình trước rồi mới tiếp tục làm Thánh Mẫu. Ai chẳng muốn sống, thấy mình sống cực khổ, mà mấy ai hiểu được người khác cũng sống không dễ dàng? Giết người hay nên chừa cho người khác một con đường sống.

Lâu Điện cúi đầu cọ cọ vào trán cô, xoa lưng cho cô ngủ.

Chưa tới thời gian thay ca, Lâu Điện đột nhiên mở mắt, đôi mắt trong veo không có một tia buồn ngủ.

Tịch Mộ Phong và Trần Khải Uy vẫn đề cao tinh thần gác đêm, ban đêm lạnh lẽo, hai người mặc áo bành tô quân đội, trong phòng có quạt sưởi điện nên giảm bớt cảm giác lạnh giá. Cổng đóng chặt, cửa phòng khách cũng đóng kín gió lạnh bên ngoài, hai người một trái một phải đứng canh trước mỗi cửa sổ, thỉnh thoảng nhìn ra bên ngoài. Trời tối đen như mực, trừ tiếng gió gào thét, không có điểm nào khác thường.

Lúc Lâu Điện đứng dậy, Lâu Linh mơ mơ hồ hồ tỉnh lại. Hai người đang gác hơi ngạc nhiên, chưa tới thời gian đổi ca gác.

Lâu Điện như chìm vào màn đêm, lặng yên không một tiếng động bước tới, nhẹ giọng nói với hai người: “Có cái gì đó đang đến, thú biến dị.”

Sắc mặt hai người lập tức thay đổi, chẳng qua thấy Lâu Điện bình tĩnh, ít nhiều an tâm hơn.

Lâu Linh vẫn nằm trong túi ngủ — Lâu Điện không cho cô đứng lên. Cô đành vênh tai nghe, ngoài tiếng gió vẫn là tiếng gió, thậm chí ngay tiếng ba người đàn ông trong phòng nói chuyện cũng không nghe thấy khiến cô hơi buồn bực, chẳng lẽ thính lực của người thường không tốt? Vào những lúc như thế này, Lâu Linh hơi tiếc việc mình không phải là dị năng giả, giống như bản thân là đồ vô dụng chẳng giúp được gì cho nên anh không cho cô dậy giúp đỡ,

làm cô thấy buồn.

Chẳng phải cô yếu còn cậy mạnh, mà là cảm thấy trong thời đại này, không ngừng đốc thúc bản thân trở nên mạnh mẽ mới bảo toàn được mạng sống. Có một số việc, mặc dù rơi vào hoàn cảnh cực kì nguy hiểm, đồng thời là một cách thức trui rèn chính mình, càng trải qua nhiều chuyện, mình càng có thêm kinh nghiệm sinh tồn.

Một lúc sau, đột nhiên nghe thấy tiếng mèo kêu thê lương. Lâu Linh không thể nằm tiếp, trở mình bò dậy. Sau đó đến lượt Vệ Hiến, nhóm Lâm Bảo Bảo. Ông Mạc là người tỉnh cuối cùng, hai đứa bé còn đang ngủ.

Trong bóng tối, tia sét Tịch Mộ Phong tạo ra ném thẳng vào cửa sổ, trúng một con mèo màu đen. Sau tiếng kêu thảm thiết của nó, bên ngoài không ngừng truyền đến tiếng phá cửa. Cổng gỗ không giữ được lâu, bị người ta phá vỡ. Lâu Điện mở toang cửa phòng khách, gió lạnh lùa vào trong, mọi người rùng mình một cái, hoàn toàn tỉnh táo.

Tay Lâu Linh nắm chặt thanh kiếm cùng với Hoàng Chi Lăng. Lâm Bảo Bảo xông ra ngoài. Ba cô gái không nói lời nào, cầm thanh kiếm trong tay lao ra chém, còn hung tàn hơn mấy chàng trai. Các cô lao đi rất nhanh, nhanh như tia chớp, Lâm Bảo Bảo có dị năng vừa chém vừa ngưng tụ quả cầu nước. Dưới thời tiết âm hơn mười độ, vừa đổ nước lên lập tức kết thành băng, lạnh lẽo khiến những người đó mất hết sự linh hoạt. Có người không kịp phản kháng bị các cô gái trực tiếp dùng lưỡi dao chém vào phần sau gáy, ngắt trên mặt đất.

Khi các chàng trai chưa kịp phản ứng, bảy tám dân làng xô cửa vào đã bị các cô gái xử lý, đứng kiêu không đánh mà thắng. Sau khi xong nhiệm vụ, ba cô gái vui sướng đứng giữa nhà vỗ tay reo hò, chúc mừng lần đầu tiên các cô hợp tác thành công.

Đám Tịch Mộ Phong giật giật khóe miệng, cảm thấy phụ nữ đúng là sinh vật đáng sợ. Bọn họ đang nghĩ có nên dùng dị năng tấn công không, mấy cô gái trực tiếp ra tay, hành động nhanh hơn cả suy nghĩ.

So với bọn họ, Lâu Điện thân thiện hơn, anh không can thiệp vào việc các cô muốn làm. Nhìn qua có vẻ như anh tùy tiện đứng nhìn nhả nhưng thực chất đang dùng tinh thần lực kiểm tra bốn phía. Rất nhanh anh phát hiện cách căn nhà không xa có người nấp trong đồng rom rạ, bên người hẳn có một con chó biến dị.

Lâu Điện trực tiếp trói mấy gã đàn ông đang hôn mê lại, sau đó ném ra ngoài cửa. Còn con mèo biến dị kia bị tia sét đánh trúng, bị thương không nhẹ, bụng rách một khoảng lớn, xung quanh miệng vết thương bị sét đánh cháy khét, máu chảy ra gặp thời tiết lạnh giá khiến vết thương đóng băng rất nhanh. Lâu Điện nhanh chóng giải “thoát” cho nó.

“Giết?” Tịch Mộ Phong kinh ngạc hỏi: “Rõ ràng con mèo biến dị này do dân làng kia nuôi, nếu giết...” Nếu giết, chẳng phải những người dân đó có cơ làm loạn lên sao?

Lâu Điện nheo mắt, mềm mỏng nói: “Thú biến dị là một loại sinh vật cực kì thù dai, nếu sau khi bị thương không giết chết nó, sau này hoặc nó hoặc chúng ta chết.”

Giọng anh hết sức dịu dàng nhưng vào nửa đêm rét buốt lại khiến người ta cảm thấy một luồng khí lạnh như băng. Trần Khải Uy không nói hai lời, ném một băng trụ qua, mèo biến dị chết hẳn. Anh cũng ném nó ra bên ngoài.

Lâu Linh và Lâm Bảo Bảo lặng lẽ quan sát, từ chuyện này có thể nhìn ra thái độ và lập trường của mọi người. Tịch Mộ Phong suy nghĩ quá mức, muốn giải quyết mọi chuyện hoàn mĩ, khéo léo. Vệ Hiến xưa nay trầm tĩnh nhưng có mặt ích kỉ riêng. Còn Trần Khải Uy từng lập lời thề trước mặt Lâu Điện, anh nói gì cậu ta nghe nấy, không có nửa lời phản kháng.

Lâm Bảo Bảo khoát tay lên vai Lâu Linh, hai người liếc nhau, có cùng suy nghĩ.

Không biết có phải kết cục của những dân làng kia cùng với con mèo biến dị có tác dụng chấn nhiếp không, sau đó đều bình an vô sự. Đến bình minh, mọi người thức dậy rửa mặt, ông Mạc đi nấu mì, mọi người ăn bát mì nóng hổi với dưa muối rồi xuất phát.

Sáng sớm trong làng dày đặc sương mù, khi ra mở cửa không còn thấy đám dân làng hôm qua bị ném ra, có lẽ đã bị mang đi, ngay cả thi thể con mèo biến dị cũng biến mất.

Tất cả mọi người không nói gì, trực tiếp lái xe ra khỏi sân, sau đó chậm rãi lái xe, băng qua làng.

Đường làng dài một ngàn mét, nhà cửa hai bên đường chìm trong yên lặng, tiếng động cơ xe trở thành âm thanh chói tai nhất.

Đột nhiên, Lâu Điện nói với Lâm Bảo Bảo: “Dừng lại.”

Lâm Bảo Bảo dừng xe, Lâu Điện nói: “Phía trước mười mét có đỉnh.”

Lâm Bảo Bảo và đám người Tịch Mộ Phong ào ào xuống xe kiểm tra, nổi giận, mắt mở to, sắc bén nhìn chằm chằm vào một căn nhà. Nơi đó có một khuôn mặt người đàn ông gầy gò hốc hác thò đầu ra ngó, thấy bọn họ nhìn, ông ta vội rút đầu về.

“Dọn sạch chỗ đỉnh này, chúng ta lên đường, không cần tức giận vì chút chuyện nhỏ này.” Tịch Mộ Phong bình tĩnh nói, anh và Trần Khải Uy nhặt chỗ đỉnh đó.

Lâm Bảo Bảo rất tức giận, cũng không rõ tại sao mình tức giận, chắc vì cô cảm thấy đám dân làng này thật đáng ghét. Tối qua mang theo thú biến dị

đánh lén không thành công, biết bọn họ không dễ đối phó nên rải đinh trên đường nhằm chọc thủng lốp xe bọn họ... sau đó, cô nguội giận. Thời đại này, con người sống đã khó khăn, vì muốn tiếp tục tồn tại mà cắt đứt đường sống của người khác, chuyện này cô không làm không nổi! Xem ra cô vẫn mềm lòng, do chịu ảnh hưởng từ Lâu Linh. Hồi năm nhất, cô chưa quen Lâu Linh, không bị tính cách thoải mái ấm áp như ánh mặt trời của cô ấy thu hút thì có lẽ đến giờ cô vẫn được một phần sự hận đời có từ nhỏ, thậm chí tận thế ập đến cô càng có cớ để mặt âm u này bộc lộ.

Đột nhiên nghe một tiếng ầm, mọi người quay đầu thì thấy cảnh một quả cầu nước to bằng nắm tay trẻ con nổ tung. Tất nhiên đây chỉ là một kĩ năng yếu, không thể làm tổn thương người khác, nhưng khi quả cầu nước nổ làm vỡ cửa kính, qua đây có thể thấy uy lực của nó. Đồng thời cũng làm những người trong nhà bị hù dọa sợ hãi.

Đối diện với ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ của mọi người, Lâm Bảo Bảo nhướn mày, sau đó lên xe trước. Ông Mạc ôm cháu gái ngồi vào ghế phụ, Lâu Linh cùng Lâu Điện chuyển sang ghế sau.

Đám người Tịch Mộ Phong giật giạt khoe miệng. Trước kia, bọn anh cảm thấy Lâm Bảo Bảo có thủ đoạn giao tiếp rất giỏi, hòa đồng với tất cả bạn học, năng lực làm việc khá, có lẽ tương lai thành công không kém cánh đàn ông. Giờ đến tận thế, cô có dị năng giả hệ nước, không phải nên kìm hãm bớt sao? Tại sao càng hưng phấn gây ồn ào thế?

Chỉ có Lâu Linh và Hoàng Chỉ Lăng, Mạc Oánh Oánh vui sướng nói: “Vẫn là Bảo Bảo lợi hại ~”

Lâm Bảo Bảo thần nhiên cười nói: “Đương nhiên, đối với kẻ địch phải vô tình lạnh giá giống như gió mùa Đông Bắc!”

Có cuộc nói chuyện này, sau khi rời khỏi làng, không khí thoải mái hơn nhiều.

Mục tiêu hôm nay:

Mục tiêu của Lâu Linh: Trong mặt thế phải giữ tấm lòng hào tâm, đặt đúng chỗ!

Mục tiêu của Lâu Điện: Nghiền nát mọi thứ gây bất lợi cho em gái!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Hành trình tận thế (4)

Sau khi bước vào tháng tư, dường như thời tiết bỗng nhiên chuyển từ trời đông giá rét thành mùa hè nóng bức, làm mọi người hơi khó thích ứng.

Dưới ánh nắng hè chói chang là con đường dài thênh thang bất tận, nhựa trên đường như bị cháy khét, có thể ngửi thấy mùi nhựa đường gay mũi. Đất rừng xung quanh cũng bị bao vây trong cái nóng hừng hực ở nơi đây, vì quá nóng màu xanh lục đậm của lá cây ngả sang sắc xanh biếc.

“Nóng quá đi...”

Lâu Linh ngồi ở ghế sau than thở, lau đi mồ hôi trên mặt, sau đó đẩy ra cái tay ôm eo cô ra, tức giận nói: “Rất nóng đó, anh đừng ngồi gần thế có được không?”

Tuy rằng trong xe có mở máy điều hòa, nhưng vì tiết kiệm xăng, không phải lúc nào cũng bật máy lạnh. Sau khi tắt máy điều hòa, hạ cửa kính xe xuống, gió nóng đập vào mặt, trong gió còn thoang thoảng mùi hư thối đúng là một kiểu gây vô. Nếu như nói ngày đông lạnh buốt khảo nghiệm sức chịu đựng của mọi người thì ngày hạ nóng bức là khảo nghiệm khả năng chịu nóng, mùi hôi.

Lâu Điện lấy một chai nước suối đưa cho cô, bảo “Uống nước giải khát.”

Chờ khi Lâu Linh cầm trong tay thì phát hiện chai nước này là nước đá —— NƯỚC ĐÁ? Lâu Linh vừa áp chai nước lên mặt hạ nhiệt vừa tò mò nhìn anh. Trộm nghĩ Lâm Bảo Bảo đang lái xe trên ghế trước và ông Mạc ngồi ở vị trí kế bên tài xế với bé Mạc Oánh Oánh bị ông ôm lấy, nhào người sang hỏi thăm vào tai anh: “Sao anh có cái này?”

Lâu Điện cười rất dịu dàng, ôm cô em gái tự động sà vào lòng mình, vì nể tình chai nước Lâu Linh cố chịu đựng, nghe anh trả lời: “Thu gom vào mùa đông, để đến lúc này dùng.” Dứt lời, lấy ra một thùng nhựa đựng chai nước đá để bên cạnh

Trong trời đông buốt giá dài đến sáu tháng, mỗi lần Lâu Điện dẫn Lâu Linh rời khỏi căn cứ huấn luyện đều lợi dụng lúc rảnh rỗi lấy vài thùng lớn chứa nước để ở bên ngoài, đợi chúng đóng băng, lập tức cắt nước đá vào trong không gian. Năm năm đầu sau ngày tận thế, khí hậu bất thường, không có xuân thu chỉ có đông hạ. Mùa đông cực kì lạnh lẽo đối lập với mùa hè vô cùng nóng bức khiến không ít người không chịu nổi mà chết.

Lâu Điện biết điều đó, sao anh không chuẩn bị cơ chứ? Đã dự trữ trong không gian đều do anh dùng nước sạch đông thành đá, chẳng cần giống đòi trước lấy tính hạch tìm dị năng giả hệ băng trao đổi. Đương nhiên, có Trần Khải Uy ở đây, muốn dùng băng cũng dễ nhưng Lâu Điện không thích cho Lâu Linh dùng thứ thuộc về người đàn ông khác.

Nghe anh giải thích, lúc này Lâu Linh mới vui sướng mở nắp chai nước, cũng thuận tiện chia cho ba người phía trước, mỗi người một chai.

Lâu Điện chỉ cho cô uống vài ngụm rồi đổi nước khác cho cô, hơn nữa còn dặn: “Con gái uống nước đá không tốt cho cơ thể, uống một ít giải nhiệt là đủ.” Thấy cô lờm ngờm mình, anh cười càng dịu dàng, hôn lên khóe môi của cô, cất giọng ấm áp: “Ngoan nào ~”

Lâu Linh thua trận rút lui.

Bởi vì ban ngày càng lúc càng nóng, mấy ngày trước, mọi người thương lượng, quyết định chọn thời gian khởi hành vào lúc sáng sớm mặt trời vừa mọc và từ chạng vạng đến khi trời tối, thời điểm khác thì nghỉ ngơi, thuận tiện thu gom vật tư. Nhóm Tịch Mộ Phong tuy đều nóng lòng như lửa đốt, gấp gáp muốn trở về thủ đô, nhưng theo thực tế trước mặt, đúng là không thể vội vàng, đành chấp nhận. Vì vậy mà thời gian đi vốn chỉ cần vài giờ ngồi máy bay, nay luôn bị bọn họ kéo dài, xe đã chạy khoảng mười ngày, nhưng chưa đi được nửa quãng đường.

Sở dĩ chậm đến thế, trừ nguyên nhân thời tiết, còn vì lý do đường xá. Lúc trước nạn hết tuyệt lộ lại lũ lụt, đường bị phá hoại vô cùng nghiêm trọng, hơn nữa sau tận thế chẳng còn người chuyên phụ trách bảo trì quốc lộ, đường cao tốc còn khó đi hơn. Cho nên cả nhóm chỉ có thể đi bằng tốc độ rùa bò, hơn nữa mỗi khi đêm xuống phải tìm nơi nghỉ ngơi.

Dường như có rất nhiều người giống họ, vội vã hướng về thủ đô, chẳng qua cả nhóm không đồng hành với những người đó, thứ nhất nên có lòng phòng bị người khác, hai là thoát nhìn có vài kẻ không có ý tốt, thành ra dù có người bắt chuyện họ đều khéo léo từ chối.

Thấy mặt trời đã lên cao, Lâm Bảo Bảo ngồi đằng trước lái xe đã lựa chọn tìm chỗ nghỉ trưa.

Lâu Điện cầm bản đồ ra khỏi không gian, tấm bản đồ này cực kỳ chi tiết, kỹ lưỡng đến mức ngay cả huyện xã đều liệt kê hết. Anh nhanh chóng tìm được thị trấn gần đó, bảo: “Ở phía trước, 3 cây số, có một thị trấn, chúng ta có thể tới đó nghỉ chân.”

Lâm Bảo Bảo nghe xong lập tức háng hái như gà bị chọc tiết, dùng bộ đàm nói với chiếc xe phía sau, hai xe cùng tăng tốc.

Rất nhanh họ tới trấn nhỏ kia. Xem ra nơi này rất sập xệ, khiến cho người ta cảm giác như cả thị trấn đã chết, cũng là kiểu thành thị sau tận thế, chỉ còn lại lèo tèo vài con zombie lác lác trên đường.

Xe đỗ lại, những con zombie ngửi thấy mùi máu thịt tươi mới lao về phía họ. Đám zombie này đều là zombie cấp một, tốc độ nhanh hơn người bình thường một chút. Trừ ông Mạc bảo vệ hai đứa nhỏ ở trên xe, những người khác đều xuống xe xử lý zombie. Bên cạnh các chàng trai dùng dị năng, các cô gái tuy chỉ dùng đao nhưng sức chiến đấu cũng không yếu, trải qua mấy ngày qua thực chiến, kỹ thuật đối phó zombie lại tiến bộ, tốc độ giết zombie nhanh hơn cả dị năng một chút.

Việc xử lý tất tần tật zombie ở gần đó cực kỳ nhanh gọn, cả nhóm chọn một ngôi nhà có vẻ sạch sẽ vào nghỉ ngơi.

Lâm Bảo Bảo đổ đầy hai thùng nước, sau đó chống tay bên má ngồi xỏm trước quạt điện đang thổi gió mát với Lâu Linh, bên cạnh Hoàng Chi Lăng cùng Mạc Oánh Oánh đang dùng khăn mặt ướt lau mồ hôi, lau xong thì đi giúp ông Mạc làm cơm trưa. Các anh chàng lại cúi đầu vào bản đồ thảo luận lộ trình.

Đột nhiên, đang cúi đầu xem bản đồ, Lâu Điện cất giọng dịu dàng: “Tiểu Linh, sắp ăn trưa, không được uống nhiều nước đá.”

Cô và Lâm Bảo Bảo đang thò móng vuốt lên lút mò tới bình sữa ướp lạnh, Lâu Linh cứng đờ, trong lúc tầm mắt mọi người đổ dồn lên người, cô túm lấy bình sữa lạnh kia, chạy tốt vào bếp, giúp ông Mạc nấu cơm trưa. Lâu Điện không để ý ánh mắt kỳ dị của mọi người, chỉ vào thành phố S trên bản đồ nói: “S là thành phố duyên hải, trong radio nói toàn bộ thành phố S chìm trong nước biển, không biết mực nước biển cao thêm bao nhiêu, đến lúc đó chúng ta phải thay đổi tuyến đường khác...”

Vào phòng bếp, sau khi Lâu Linh chia đều sữa cho ba người ông Mạc, Lâm Bảo Bảo ôm lấy vai cô, đồng tình nói: “Trước kia mình không biết Điện Hạ sẽ... bảo mẫu như vậy, khổ cho cậu.” Lâm Bảo Bảo đúng là thích người đàn ông tốt biết dịu dàng chăm sóc, nhưng cô thích anh chàng săn sóc cô, chứ chả thèm người đàn ông quản lý cô hết như mẹ già. Cho nên, hiện tại cô hoàn toàn thay đổi cái nhìn về Lâu Điện, thấy người đàn ông thật sự khó tiêu thụ nổi, nên để lại cho người chị em tốt có thần kinh thép.

Cơm trưa là mì lạnh cùng đồ nguội, đoán rằng trong thời tiết này, chẳng ai nuốt nổi cơm với đồ ăn nóng. Thành ra bây giờ ông Mạc nấu đồ ăn đều lấy mát lạnh với ngon miệng làm chính, mì lạnh có cách làm hơi giống bì lạnh, mà đồ nguội bao gồm khẩu thủy kê, món cải rô xào, các loại dưa muối.

Mì lạnh:

Bì lạnh: món ăn tinh Sơn Tây, sợi mì làm từ bột gạo, màu trắng đục, thường thấm nước tương và dầu ớt nên ngả sang màu cam hay đỏ nhạt, ăn kèm với dưa leo thái nhuyễn. Tuy gọi là bì lạnh nhưng không thể để trong tủ lạnh qua đêm vì nó sẽ đông cứng và mất vị. (Nguồn baidu)

Khẩu thủy kê là món ăn đặc biệt của dân tộc Hán ở các vùng Trùng Khánh, Tứ Xuyên. Về cái tên của món ăn cũng thú vị, “khẩu thủy” tức là nước miếng, nghe qua chẳng văn nhả tạo nào cho một món ăn nhưng thực chất nó có xuất xứ rất văn nhân. Quách Mạt trong một bài thơ đã dành một đoạn hết lời khen ngợi món này và kết lại bằng “bây giờ nghỉ lại đã chảy nước miếng”. Vì thế người đầu bếp làm món này được ban thưởng đã nhặt ra hai chữ

Khẩu Thủy đảo lên đầu tạo thành món Khẩu Thủy Kê nổi tiếng.

Ướp thịt gà với một chút muối ướp trong khoảng 15 phút. Lấy một nồi nước, cho thịt gà, xương gà vào, mức nước không quá bề mặt gà, nêm thêm muối cho vừa miệng, một thìa rượu gia vị, thả thêm hành, gừng. Bật lửa to đun sôi, hớt hết bọt trên bề mặt. Sau đó, bật lửa nhỏ đun trong 5-7 phút. Đậy nắp nồi nấu trong khoảng 10 phút để lợi dụng hơi nóng làm chín thịt, cách này đảm bảo giữ được độ tươi tối đa của gà. Sau khi gà hầm chín cho vào nước đá lạnh để cho da gà đàn hồi. Trộn đều nước tương, gừng, tỏi, dầu mè, dầu hạt tiêu, đường, giấm, bột ngọt, hồng du, dầu mè thành hỗn hợp sốt, rồi xối lên thịt gà, sau đó rắc mè, lạc lên trên, hành lá cắt nhỏ trang trí. (Nguồn <http://www.xinshipu.com/zuofa/2847>)

Rau cải luộc: Luộc rau cải như bình thường nhưng sau khi vớt cải, rưới hỗn hợp nước sốt từ xì dầu, tỏi băm, ớt băm, hành lá lên trên. Nước sốt có thể thay đổi tùy khẩu vị nhưng thường có xì dầu và tỏi băm.

Sau khi cơm nước xong, đám Tịch Mộ Phong và Vệ Hiến bàn nhau đi xem những nơi gần đó có vật tư không, định gom lấy một ít cho vào không gian của Vệ Hiến. Tuy rằng kết đội đi thủ đồ, cùng cùng ăn cùng ở, nhưng vẫn phải phân chia rõ ràng, đồ ăn trong không gian của Lâu Điện chỉ dành cho ông cháu nhà Mạc và chia cho chủ cháu Trần Khải Uy, những người khác muốn ăn cùng phải đưa thức ăn ra góp. Lâu Điện không so đo đồ ăn nhiều hay ít, chẳng qua anh chỉ không muốn tạo cho bọn họ thói quen ỷ lại, buộc mọi người hiểu rõ, có cố gắng mới có đồ mà ăn.

Tịch Mộ Phong, Vệ Hiến, Trần Khải Uy, Lâm Bảo Bảo tạo thành nhóm ra ngoài. Những người khác ở lại trong phòng, thậm chí Lâu Linh bị Lâu Điện bắt đi nghỉ trưa.

“Quá nóng, em không muốn ngủ.” Lâu Linh hơi mệt mỏi nói.

Ngoài dự năng giả, chịu tội nhất là những người bình thường này, không có dự năng che chở, cực lạnh hay cực nóng đều ảnh hưởng càng trực tiếp tới bọn họ. Đây chính là lý do người bình thường muốn có thể tồn tại trong thời tận thế càng khó khăn hơn dự năng giả.

Lâu Điện sờ mặt cô nói: “Chờ sắp xếp ổn thỏa, sau này chúng ta lắp máy điều hòa là ổn thôi.”

Lâu Linh vẫn uể oải, đang định đứng dậy rửa mặt thì đột nhiên nghe từ xa truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Vài người bị dọa bật dậy, trong lúc còn hoảng sợ thì Lâu Điện bỗng đứng lên, kéo Lâu Linh, nói với đám ông Mạc: “Mau rời khỏi nơi này.”

Lập tức mọi người im lặng, trực tiếp vác túi hành lý của bản thân lên lưng, vội vàng chạy đi, Lâu Điện vừa đẩy cả nhóm vào trong xe thì phát hiện bây giờ muốn đi không kịp nữa, dặn dò họ: “Nhớ kỹ, mặc kệ xảy ra chuyện gì đều không được ra ngoài!”

Dứt lời, bàn tay anh đẩy một cái, chiếc xe kia cứ như không có trọng lượng, trượt thật xa mới dừng lại. Còn lúc này Lâu Điện đã xoay người, trong tay xuất hiện một thanh Đường đao, đôi mắt đen như mực ánh lên ý tàn ác lạnh như đá không chút sự sống, đuôi mắt hơi đỏ lên, đây là biểu hiện anh đã gần như điên cuồng.

Đường đao: là lời của nhà Tùy và nhà Đường dùng cho bốn loại đao kiếm tiêu chuẩn nói chung, không phải chỉ cụ thể một loại đao, cũng không phải là chỉ đề cập đến giai đoạn triều đại nhà Đường. Hình dạng và sự khéo léo của Đường đao ảnh hưởng rất lớn ở Đông Á, đặc biệt với thanh kiếm samuraicủa Nhật Bản. Nói đơn giản thì phương pháp xác định Đường đao chính là đao thẳng, mũi nhọn của Đường đao như cái sừng. Đầu rãnh hình bán nguyệt, phần rìa lưỡi chiếm từ hơn một phần ba đến một nửa đao bình thường. (Nguồn: Baidu)

Chính trong giây phút đó, từ phía sau căn nhà xuất hiện vô số dây leo xanh biếc, như thủy triều ào về phía bên này. Thoạt nhìn chúng tựa như dây thường xuân, nhưng lá của chúng to hơn lá dây thường xuân vô số lần, mỗi cái lá to như lá sen, mỗi nhánh cây đều có gai nhọn cứng cáp, nhìn sơ qua giống như cốt thép.

Đây là thực vật biến dị, không ngờ bọn họ xông vào địa bàn của thực vật biến dị. Ánh mắt Lâu Điện tối sầm, so với động vật biến dị, thực vật biến dị càng thêm phiến toái, chỉ cần chúng im lặng ẩn nấp, cho dù dùng tinh thần lực cũng khó phát hiện tung tích.

Dây mây giương nanh múa vuốt đánh úp về phía Lâu Điện. Anh nhảy lên, vọt thẳng đến ban công trên lầu hai một căn nhà bên đường, sau đó nghiêng người về phía trước, mượn lực nhảy qua, hai chân đạp trúng một dây mây đang uốn éo giữa không trung. Đường đao phối hợp không gian nhận chém về trước, thuận lợi chặt xuống một đống lớn dây mây cùng cành lá.

Dây thường xuân biến dị dường như bị chọc giận, càng nhiều dây mây từ các nơi tụ tập về đây, Lâu Điện mượn nhà dân hai bên phố, nhảy ra giữa không trung, mượn lực chém đứt những dây leo tấn công.

Lâu Linh ghé sát vào cửa kính xe lo lắng quan sát mà đám người Hoàng Chi Lăng nhìn thấy người đàn ông bay nhảy giữa không trung, đập lên thân cành của dây thường xuân mượn lực, chém giết nó, trong mắt liên tục ánh lên tia sáng kỳ dị. Hai tay Hoàng Chi Lăng nắm quá chặt, móng tay đâm vào da thịt cũng không hay. Cô biết Lâu Điện rất mạnh, là người mạnh nhất trong cả bọn, nhưng không nghĩ tới anh ta mạnh đến thế.

Đột nhiên, Lâu Điện nhảy lên trước, trông như vừa vọt nhảy vào cạm bẫy dây thường xuân bố trí. Cành lá rậm rạp giống như sắt thép kia nhốt anh ở trong, giữa không trung tạo thành cái lưới hình trứng, không thấy rõ tình hình bên trong.

Trông thấy cảnh này, Lâu Linh cảm giác trái tim mình ngừng đập. Tới khi hoàn hồn, cô đã mở cửa xuống xe, cầm đường đao trong tay chạy vội về phía thực vật biến dị, tránh đi dây leo nó quất tới. Trong tay cầm đường đao chém về trước một phát, đao chém lên dây leo, lòng bàn tay tê dại một hồi mà chỉ để lại một vết xước khiến cô không khỏi sửng sốt. Vừa rồi Lâu Điện dễ dàng chém đứt nó, làm ai xem cũng thấy cực kỳ gọn gàng lưu loát, cho rằng mấy thứ dây leo này chẳng qua đáng đáp tương đối to lớn mà thôi.

“Lâu Điện!”

Lâu Linh chật vật né tránh đối mặt trực tiếp với dây leo quắt tới, nhìn về quả cầu dây leo ở trên trời kêu lên, về mặt sốt ruột khẩn trương, không chú ý tới dây leo đánh lên sau lưng. Đợi cô phát giác thì mặc dù né tránh kịp thời, nhưng lực đạo sượt qua lưng vẫn khiến cô muốn ói ra máu, cổ họng ngọt ngào, máu chảy xuống từ khóe miệng mím chặt. Cô không từ bỏ việc công kích dây mây, mục đích là cứu ra Lâu Điện bị vây nhốt trong thực vật biến dị cho bằng được.

Trong xe Hoàng Chi Lăng rút cục phục hồi tinh thần, vội vàng xuống xe, trong tay cũng nắm Đường đao. Cái chuỗi Đường đao này do Lâu Linh đưa cho cô, từ khi có được nó, cô coi nó thành vũ khí của mình, cho dù đi ngủ cũng để nó ở chỗ dễ lấy, ngoại trừ quần áo, đã trở thành vật không rời người.

Ngay lúc Hoàng Chi Lăng chạy qua giúp Lâu Linh đỡ công kích của dây leo, đột nhiên kia cái lưới dây mây hình trứng giam cầm Lâu Điện rung lên kịch liệt, gân lá xanh chuyển sang màu tím thâm cứ như muốn bốc cháy, nhiệt độ xung quanh trở nên cực nóng... Không, là cháy thật, âm một tiếng, toàn bộ dây mây tạo thành hình quả trứng nổ tung, nhánh cây bị hủy diệt bắn ra tán loạn.

Hoàng Chi Lăng kéo Lâu Linh nằm sấp xuống, hai người vội vàng lăn về phía ngã tư đường lấy vật cứng che chắn, tránh cành kia đập tới.

Ngay lập tức cây dây leo nổ tung, ánh lửa phóng ngút trời.

Lâu Linh không để ý mảnh dây leo mạnh mẽ bắn ra, thò đầu ra dán chặt mắt vào hiện trường, phát hiện cái cây thực vật biến dị kia đang bị lửa đốt cháy kịch liệt, phát ra mùi gay mũi, cây cành say sưa, giống như gãy dựa trước khi chết. Giữa khung cảnh đầu đầu cũng có lửa thiêu đốt, cô không hề tìm thấy bóng dáng Lâu Điện.

“Lâu Điện...” Cô nức nở kêu lên, vẫn muốn lao ra.

Hoàng Chi Lăng giữ chặt cô lại, la to: “Đừng đi, nơi đó nguy hiểm!” Khắp nơi là vũ điệu của lửa và dây leo, nếu các cô chạy ra lúc này, bị quất trúng một lần, hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Về mặt Lâu Linh đỡ đỡ, ánh lửa sáng chói làm khuôn mặt cô đỏ rực, trong đầu nhớ tới tình cảnh khi mới gặp Lâu Điện lúc mười tuổi, năm Lâu Điện mười sáu tuổi quỳ gối trước mộ cha mẹ khóc thút thít, năm kia Lâu Điện mười tám tuổi tốt nghiệp trở về, khuôn mặt tươi cười nói bọn họ sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau...

“Lâu Điện —— “

“Anh ở đây.”

Giọng nói ấm áp ngân gọn vang lên bên tai, ngay sau đó, một đôi tay kéo lấy thắt lưng cô, ôm cô vào lồng ngực ấm áp.

Lâu Linh ngẩng người một lát, sau đó đưa tay ôm lấy anh thật chặt, đem toàn bộ nước mắt không muốn cho ai khác thấy thấm hết lên quần áo trước ngực anh.

Không biết qua bao lâu, dây thường xuân biến dị kia rốt cục bị đốt thành một đống tro tàn, mà cách đó không xa, cũng vang lên tiếng của đám Lâm Bảo Bảo.

“Linh Linh, Điện Hạ? Các cậu ở đây cũng bị thực vật biến dị công kích à?”

Bọn Lâm Bảo Bảo cực kì chật vật mới quay về được, khắp người toàn vết thương, còn có vết máu, có thể thấy bọn họ chiến đấu vô cùng vất vả, trên mặt Tịch Mộ Phong còn có vài vết máu, tăng thêm vài phần khí phách đàn ông trên khuôn mặt điển trai của anh ta, gấp rút báo: “Chúng ta mau rời trần này, trong trần có rất nhiều thực vật biến dị.”

Những người khác không hề phản đối, chạy ra xe.

Lâu Điện trực tiếp ôm lấy Lâu Linh, đến khi lên xe, từ kính chiếu hậu Lâm Bảo Bảo trông thấy khuôn mặt Lâu Linh đỏ bừng, nhìn rất bất thường, không khỏi có chút giật mình, “Linh Linh, bạn sao thế?”

Đầu của Lâu Linh hơi choáng, không nhìn rõ mọi vật trước mắt, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, rồi ngất ngay trong lòng Lâu Điện.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Hành trình tận thế (5)

Lúc chạng vạng, hai chiếc xe con đi trên con đường quốc lộ tỏa hơi nóng hầm hập, dừng lại ở một trạm xăng bên đường.

Phía trước trạm xăng đã đậu mấy chiếc xe, xem ra có kẻ đã chiếm nơi này.

Khi xe dừng lại thì trong trạm xăng có người xuyên qua khe cửa sổ quan sát họ ở trong xe, đánh giá thực lực cả nhóm và mức độ phong phú của đồ ăn.

Sau khi cửa xe mở ra, đầu tiên là vị trí lái xe, một cô gái trông baby, mặc T-shirt khoét nách, quần jeans và giày thể thao xuống xe, vội vòng ra đằng sau, mở cửa. Sau khi cửa mở, một người đàn ông mặc áo somi màu đen và quần âu bước xuống. Trong lòng anh ta ôm một người, mặt người đó áp vào ngực nên không thấy rõ mặt mũi, từ thân hình có thể đoán là phụ nữ. Tiếp đó xuống xe từ ghế phụ lái là một ông già và đứa bé.

Đồng thời người ngồi trên chiếc xe con thứ hai cũng xuống xe, gồm ba tên đàn ông và một người phụ nữ xinh đẹp cùng với một thằng nhóc tầm năm, sáu tuổi. Cô gái xinh đẹp này đương nhiên làm ánh mắt mấy kẻ rình coi trong trạm xăng phát sáng, đây về đảm tã.

Phuong Kiệt, kẻ được coi là đại ca của đám người trong trạm xăng, trầm ngâm quan sát họ, tiếp đó rất nhanh đi đến kết luận rằng chúng không chọc nõi đám người này.

Sở dĩ Phuong Kiệt không cần thử đã đưa ra quyết định đó vì chỉ nhìn khí sắc cùng cách ăn mặc của nhóm là trong thời tận thế này, ai gây sự được, ai không thể đụng tới. Đám người này quần áo sạch sẽ, sắc mặt hồng hào, liền biết bọn họ có thực lực. Giữa thời tận thế, chỉ người có thực lực mới giữ được sự sạch sẽ, có ăn có mặc, mới có thần sắc khỏe khoắn.

Cho nên, khi một cậu thanh niên đẹp trai trong nhóm đến gõ cửa đàm phán thì Phuong Kiệt không ngăn cản họ, ngược hẳn người bên trong trạm xăng dọn ra một chỗ nghỉ.

Khi nhóm Tịch Mộ Phong vào trong, trông thấy đám người chen chúc ở trạm xăng. Trong đó có ba, bốn dị năng giả, mười mấy người còn lại đều là người thường. Dị năng giả thì còn tạm, tuy rằng trông hơi bẩn, nhưng coi như còn mang hình dáng con người. Vậy mà, những người bình thường kia không chỉ dơ dáy, còn gầy trơ xương như que củi, nhìn là biết phải nhịn đói quá lâu rồi. Đi thẳng vào trong, mùi mồ hôi chua chua khó ngửi đặc trưng ngày hè lẫn thêm vài mùi khác xông vào mũi.

Mặc dù biết sau tận thế, người thường sống sót không dễ dàng, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ đối mặt với tình trạng bi thảm như vậy. Trước kia lúc còn ở căn cứ, trong căn cứ có Lôi Hồng Minh, vị thiếu tướng tuyệt đối công bằng chính trực bảo vệ, cuộc sống người thường tại căn cứ không quá khó khăn, dù gầy đi một chút nhưng không khủng bố bằng nhóm người này, cứ như chỉ còn một lớp da bọc xương.

Bọn Tịch Mộ Phong bị chấn động, cảm xúc phập phồng, chỉ có Lâu Điện chà thêm liếc mắt một lần, đến thẳng chỗ đã được dọn dẹp. Trần Khải Uy ôm cháu, ông Mạc nắm tay cháu gái im lặng theo sau, mặc dù trong mắt không có sự nhần tâm, nhưng không dám nhìn nhiều hơn, sợ mình chịu không được.

Trong lòng Tịch Mộ Phong bị chấn động nhưng vẫn bắt chuyện với Phuong Kiệt để tìm hiểu tình hình. Từ đó biết bọn Phuong Kiệt muốn gia nhập căn cứ Hoa Trung. Căn cứ Hoa Trung được xây dựng tại tỉnh H, là căn cứ cỡ lớn trong hệ thống các căn cứ của ZF. Với người thường mà nói, căn cứ ZF có lực lượng quân đội canh giữ rất mạnh, tụ tập nhiều cao thủ, có vẻ bảo đảm được an toàn hơn mấy căn cứ nhỏ kia.

Mấy dị năng là anh em cùng đội với Phuong Kiệt, đám người thường do bọn họ cứu trên đường, đi theo họ đến căn cứ Hoa Trung.

Đương nhiên đây là lời nói ngoài miệng, tuy trước tận thế đám Tịch Mộ Phong là sinh viên, nhưng sắp tốt nghiệp, từng có một số trải nghiệm trong xã hội, nhìn thấy trong đám người bình thường kia có mấy cô gái trẻ tuổi lộ ra dấu vết trên da thịt là biết các cô gặp phải điều gì. Khi bọn họ vừa vào cửa, về chết lặng của những người bình thường này lóe lên sự tức giận, nhưng lúc dị năng giả gần đó gõ gậy sắt xuống đất, nhanh chóng khôi phục về thờ ơ.

Đột nhiên, một gã dị năng giả đầu trọc phía sau Phuong Kiệt hỏi: “Cô gái kia làm sao vậy?”

Tịch Mộ Phong thấy hấn chỉ về phía Lâu Điện, thấy Phuong Kiệt chỉ giả vờ nổi giận khiển trách tên kia nhưng không có ý ngăn lại, sao không biết suy nghĩ của bọn họ, lập tức cười nói: “Cô ấy là bạn đồng hành của chúng tôi, trời nóng nực, bị cảm nắng, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe.”

“Bị cảm nắng? Sao cứ như phát sốt?”

Vừa dứt lời, trong trạm xăng im bật, sau đó tất cả mọi người lộ ra vẻ hoảng sợ. Tận thế nổ ra, bắt đầu từ khi nhân loại đột nhiên hôn mê phát sốt, mặc dù giống triệu chứng sốt nóng do cảm cúm nhưng không phải vậy. Thật ra cơ thể con người đang bị virus cải tạo, vượt qua được thì trở thành dị năng giả, không qua khỏi thì biến thành zombie.

“Anh bạn này, anh nhìn lầm rồi, bị cảm nắng thật đấy.” Tịch Mộ Phong lạnh lùng nói, thái độ cương quyết.

Dị năng giả đầu trọc lóe kia nhất quyết không bỏ qua, vốc người gã to con, trông vô cùng vạm vỡ, trực tiếp nhấc lên một cây gậy sắt cắm xuống đất. Gậy sắt đâm xuống nền gạch dễ dàng như xuyên qua miếng đậu hũ, sâu khoảng ba mươi mấy cm, đồng thời cũng cho người khác biết, gã là dị năng giả sức mạnh.

“Mày bảo bị cảm nắng thì là bị cảm nắng chắc, ai biết chúng mày gât người hay không? Nếu à ta bị nhiễm virus, biến thành zombie thì sao? Muốn hai mươi người bọn tao vui xác ở đây hả?! Nếu bọn mày muốn qua đêm ở đây, phải đưa con đàn bà bị bệnh này ra ngoài, không thì đổi bằng đồ ăn, tiện thể trói chặt à ta, tránh để à làm người khác bị thương khi biến thành xác sống!!”

Lâm Bảo Bảo là người đầu tiên không nhịn được, “Thằng đầu hói, mày nói đủ chưa? Bọn tao nói bị cảm nắng là cảm nắng!”

“Con đi con, mày nói cái gì?” Gã to con trọc đầu cũng nổi giận.

Lâm Bảo Bảo hận nhất người chửi cô là con đi có mẹ sinh không được mẹ nuôi, lập tức rút ra Đường đao bên hông nhanh chóng tiến lên. Gã trọc đầu nhe răng cười muốn đoạt đi Đường đao của cô, nào ngờ cô tung hư chiêu, một quả cầu nước vỡ toang dưới chân gã. Khi gã dẫm lên vũng nước đó thì bị người ta thừa cơ đập cho một phát vào đùi phải, cái chân kia trượt ngã sắp xuống. Lâm Bảo Bảo đâm một đao vào chỗ giữa hai chân gã, tê một tiếng, Đường đao đâm vào trong quần gã.

“Đừng nhúc nhích, đao kiếm không có mắt!” Cô gái mặt lợt lạt mà lời nói độc ác, gương mặt đầy vẻ tàn nhẫn.

Thời điểm Lâm Bảo Bảo ra tay, Tịch Mộ Phong, Trần Khải Uy cũng tiến lên, trong tay ngưng tụ các loại dị năng: lôi điện đùng đùng chấn động ở đầu ngón tay, lưỡi dao băng treo trên ngón tay, nhiệt độ không khí hơi giảm xuống.

Phương Kiệt chạy mồ hôi lạnh ròng ròng, vội nói: “Các vị, đều là hiểu lầm! Gặp nhau là có duyên, cần gì đánh đánh giết giết, tôi tin cô gái kia chỉ bị cảm nắng thôi, thật đấy!” Tuy rằng những người khác không ra tay, nhưng Phương Kiệt không dám khinh thường bọn họ, đặc biệt gã đàn ông áo đen từ đầu tới cuối chưa từng liếc mắt, gã quá thông dong bình tĩnh, lạnh lùng đến mức khiến người khác dò xét không ra.

Đám Tịch Mộ Phong thu hồi dị năng khi Phương Kiệt giảng hòa, chỉ có Lâm Bảo Bảo lạnh lùng nhìn thẳng cha nằm cứng đờ trên mặt đất, tay vẫn nắm lấy thanh Đường đao kia, lưỡi kiếm lạnh như băng áp sát vào nơi phái nam kiêu ngạo. Trong mắt gã, khuôn mặt baby nở nụ cười kia y chang ác ma mỉm cười, ngay sau đó, một cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế khiến gã hét lên thảm thiết, khi Đường đao rút ra, gã ôm phần dưới bắt đầu lăn lộn.

Phương Kiệt hoảng sợ trông cô ả lolita ghét bỏ lau chùi Đường đao bằng quần áo của gã đầu trọc, như muốn lau đi vết máu bản. Thấy thế trái tim hẳn như bị treo ngược lên, nghĩ thầm, không phải cắt rồi chứ? Ngoại trừ Phương Kiệt, mấy người phụ nữ trong đám người thường kia dùng ánh mắt tràn ngập hận thù và sáng khoái mà nhìn gã to con đầu trọc lăn lộn trên mặt đất.

“Thật vô dụng, chẳng qua mới rách chút da, không thể dùng nửa năm thôi.” Lâm Bảo Bảo cười lạnh một tiếng, liếc đám đàn bà trong góc kia, lại nói: “Có điều khi nào thích thì có thể dùng gốc dưa chuột thổi nát để đâm vào, gãy cũng không sao!” Dù cô chả lo cho những người khác, nhưng thấy mấy chuyện này, trong lòng luôn trào dâng cảm giác phẫn nộ.

“...”

Cô gái mặt baby khỏe khoắn sức mạnh xong, Phương Kiệt lau mồ hôi lạnh trên mặt, vội bảo người nâng gã đầu trọc vào phòng, tính toán trước khi nhóm người này rời đi không để gã ra ngoài. Còn những người bình thường kia... Ánh mắt Phương Kiệt âm u, đêm nay đành để các anh em an phận ngủ thôi.

Mà Lâm Bảo Bảo làm việc lớn lối như thế, cũng như cảnh cáo, ít nhất bọn Phương Kiệt không dám lại tùy ý tìm cớ.

Bởi vì ở chung một chỗ với mấy kẻ xa lạ, điều kiện có hạn, đêm nay không có dụng cụ nấu thức ăn, mỗi người giải quyết bữa tối bằng một gói bánh bích quy với nước lọc, hai đứa bé được thêm hai hộp sữa tươi, do Lâu Điện cung cấp.

Lâm Bảo Bảo ngồi cách Lâu Điện không xa, trông thấy mặt Lâu Linh vẫn đỏ bừng, hơi lo lắng hỏi: “Linh Linh sẽ khỏe lại đúng không? Lúc trước mình yếu như vậy mà vẫn vượt qua được, thể chất Linh Linh tốt thế, hẳn là có thể chống đỡ đến cùng...”

Lâu Điện nghe cô lẩm bẩm một mình, càng ôm chặt người trong lòng. So với những người khác, anh tin tưởng cô tuyệt đối, chỉ có ba ngày, anh chờ nổi. Kiếp trước, trong điều kiện khó khăn như vậy, cô với thể chất người thường mà có thể sống bình an bảy năm ở tận thế. Huống chi đời này, anh chưa từng nghĩ tới khả năng cô sẽ ra đi.

Cô có dị năng hay không anh chẳng để ý, có điều lần sơ sẩy này vẫn làm con tim anh khó chịu vô cùng.

Nghĩ thế, anh cúi đầu nhẹ nhàng cọ mặt mình vào khuôn mặt đỏ ửng của cô, người cô nóng bừng mà anh cứ như không cảm nhận được nhiệt độ.

Đêm nay, Lâu Điện và Lâm Bảo Bảo không ngủ nổi, Lâu Điện thường phải giúp Lâu Linh hạ nhiệt, còn Lâm Bảo Bảo mỗi lần vừa ngủ sẽ bật dậy, sau đó lập tức qua xem tình trạng của Lâu Linh.

Hoàng Chi Lăng vốn ngủ cạnh Lâm Bảo Bảo, cũng bị cô làm phiền không ngủ yên. Hơn nữa bên ngoài trạm xăng thường có zombie đập cửa, không dám ngủ say. Nhìn biểu hiện của Lâm Bảo Bảo, Hoàng Chi Lăng đột nhiên hâm mộ tình bạn của hai cô gái, cô vốn cho rằng Lâm Bảo Bảo là người đáng ghét, nhiều mưu mô —— quả thật cũng lắm mưu nhiều kế, nhưng không ngờ cô ấy quan tâm Lâu Linh đến thế, thậm chí còn xem trọng hơn Lâu Điện, địa vị của Lâu Điện trong lòng cô ngược lại cũng bình thường thôi.

Trong khi Hoàng Chi Lăng miên man suy nghĩ, đột nhiên nghe được âm thanh kỳ quái, giống như tiếng khóc nức nở thống khổ của phụ nữ, còn có tiếng thở dốc nặng nề của đàn ông, mặc dù bên ngoài thường có âm thanh zombie phá cửa vẫn nghe rõ mồn một.

Hoàng Chi Lăng cắn chặt môi, sự kiện ở trạm xăng này khiến cô triệt để hiểu rằng ở trong mắt dị năng giả, người thường rẻ mạt như chó. Nếu không phải sau tận thế, cô nhanh chóng ở cùng họ lại có uy hiếp bởi sức chiến đấu không tầm thường của Lâu Linh dù là một người thường thì kết cục của cô chả tốt lành gì. Có lẽ Tịch Mộ Phong sẽ không vứt bỏ cô, nhưng không để cô sống tốt như hiện tại. Tịch Mộ Phong là người có dã tâm, nếu thêm thành viên mới là dị năng giả ...

Sau khi trời sáng, đoàn người Lâu Điện rời đi.

Hơn mười người bình thường trở mắt nhìn họ rời khỏi, có mấy người trên mặt tỏ ra biểu cảm muốn theo cùng, nhưng cuối cùng vẫn bị Phương Kiệt và những dị năng giả khác uy hiếp lùi bước.

Đám người Lâm Bảo Bảo làm như không thấy, sau khi giết zombie lại văng gần trạm xăng thì lái xe đi mất.

Xe đi được nửa ngày, vào lúc giữa trưa mặt trời nóng bỏng nhất, họ chọn một căn biệt thự ở thôn quê cách đó không xa, lái xe vào biệt thự, mở cửa sau đó dọn dẹp bên trong biệt thự, quyết định ở lại đây mấy ngày.

Với tình trạng hiện giờ của Lâu Linh không nên đi tiếp, Lâu Điện không muốn để cô ở nơi quá kém, cho nên mới rời khỏi cái trạm xăng. Nhóm Tịch Mộ Phong tuy trong lòng sốt ruột, nhưng cũng biết địa vị của Lâu Linh trong lòng Lâu Điện, đành phải kiên nhẫn chờ ba ngày, xem thử khi đó Lâu Linh sẽ thức tỉnh dị năng gì.

Đúng thế, mọi người đều cho rằng lúc ấy Lâu Linh bị kích thích đã kích phát dị năng. Không ai cho rằng cô không qua khỏi, nói chung là vì Lâu Điện cho mọi người cảm giác rất chắc chắn, dẫn ảnh hưởng tới bọn họ, để họ cảm thấy Lâu Linh cũng có thể chống đỡ, sau đó trở thành dị năng giả.

Bị zombie cào bị thương, bị kích thích, khi sinh mệnh chịu uy hiếp... Đôi lúc nhân loại thường do bị kích động mà phát huy cực hạn của thân thể, tiếp đó có dị năng. Ví dụ như vậy họ từng thấy ở căn cứ của Lôi thiếu tướng, cho nên tình huống của Lâu Linh cũng không ngoài ý muốn. Chắc là khi cho rằng Lâu Điện đã chết làm cô bị kích thích, mới bắt đầu phát sốt, thân thể trải qua cải tạo.

Lâm Bảo Bảo bụng cháo nấu thịt băm nhuyễn của ông Mạc bước vào, nhìn người đàn ông đẹp trai ngồi dựa trên giường, trong lòng ôm người con gái mê man, thấy sắc mặt cô không còn đỏ hồng, không nên nói mừng rỡ.

Nghe thấy tiếng động, người đàn ông đang nhắm mắt nghỉ ngơi mở mắt ngay lập tức, thấy là cô thì thân nhiên thu lại tầm mắt.

Lâm Bảo Bảo rón rén bước lại gần, xem xét tình huống của Lâu Linh, thấy bạn ấy hô hấp đều đặn, chỉ cần chờ cô tỉnh lại là được, đôi mắt xinh đẹp không khỏi ánh lên vẻ vui sướng nồng đậm, thậm chí hơi cay cay. Cô trào phúng nghĩ, cứ tưởng mình thích Lâu Điện, đến khi Lâu Linh biến thành như vậy mới nhận ra cô quan tâm Lâu Linh hơn cả Lâu Điện.

Có thể bị kích hôn nhân của cha mẹ giúp cô biết tình bạn đáng tin hơn tình yêu. Vì tình bạn bỏ qua tình yêu, cô càng muốn sống, cô có thể lạnh lùng nhìn Lâu Điện bị thương, nhưng trông thấy Lâu Linh bị thương cô sẽ khó chịu, sẽ muốn mắng bạn ấy ngu ngốc, có thể cùng bạn ấy không chút kiêng kị đùa nghịch nói giỡn, nhưng không thể làm chuyện này với đàn ông.

Quả nhiên tình bạn khiến người ta an tâm hơn tình yêu.

Chờ sau khi Lâm Bảo Bảo rời đi, Lâu Điện lấy ra một bình nước từ trong không gian, mở nắp từ từ uống, đột nhiên phát hiện trong lòng có động tĩnh, cảm thấy người hôn mê ba ngày nay cuối cùng sắp tỉnh.

Lâu Linh mê mang nhìn người ôm lấy cô, chợt nhớ tới đây thường xuyên biến dị kia, nhảy dựng lên, hai tay nắm chặt bả vai anh, gương mặt gần như áp sát vào mặt anh, nhón nha nhón nhác hỏi: “Anh không sao chứ? Tại sao anh lại không chịu trốn, ngược lại nhảy vào đó! Anh..”

Cô đang tức giận thì bị anh ôm chặt sau đó đè lên giường, tầm mắt tối sầm lại, miệng bị người ta che kín.

Nụ hôn này vừa dữ dội vừa tàn nhẫn, cứ như dùng hết tất cả sức lực, khiến cô đau quá trời.

Đợi cô đã thì anh mới buông ra, phát hiện miệng mình tê dại môi như, gần như lạc mất giọng, cúi đầu nói thầm: “Anh là chó hay sao, cắn mạnh thế.” Đưa tay sờ sờ khỏe môi, rít lên một tiếng, xước da rồi.

Lâu Điện dịu dàng nhìn cô cười nói, “Nếu anh là chó vậy em là gì?”

Đôi mắt phát sáng như sắp cắn người khiến Lâu Linh ngậm miệng.

Lâu Điện lại ôm cô vào trong ngực chạm rãi hôn, dịu dàng ve vuốt, ánh nhìn không chứa chút dục vọng, cảm giác dịu dàng này khiến người ta không ghét nổi, cũng khiến cô ngoan ngoãn để anh áp sát cọ cọ vào người mình, thấp giọng hỏi: “Anh làm sao thế? Khi đó em chỉ dùng hết sức, mới hôn mê thôi, về sau này em sẽ cố gắng tránh để chuyện này xảy ra!”

Lâu Điện chỉ nhìn cô cười, bụng qua chén cháo thịt băm trên tủ bên cạnh giường cho cô ăn.

Tuy rằng anh tự nhủ với bản thân, cô sẽ không sao, sẽ biến thành dị năng giả, nhưng đôi trước cô chỉ là người bình thường, đến chết khi cũng không biến thành dị năng giả, khiến anh hơi bất an. Hồi tưởng lại chuyện kiếp trước, bọn họ luôn ở trong căn cứ Lôi thiếu tướng ngày ngốc đến ba năm sau tận thể mới đi thù đó, khi đó vì căn cứ bị phá, không thể không cùng đồng đội trong căn cứ rời đi, nhân tiện trên đường có quân đội, mặc dù muôn phần nguy hiểm mà vẫn bình an, không giống lần này...

Nghĩ thế, đưa tay sờ mái tóc xõa ngang vai của cô, vừa nghĩ tới, trong tay đột nhiên có thêm cây kéo, giúp cô sửa này mó đuôi tóc bị chẻ ngọn. Lâu Linh chỉ liếc anh một cái, lại cúi đầu ăn cháo.

Lâu Linh ăn hết bát cháo, vẫn thấy đói —— cô đã đói ba ngày, Lâu Điện thấy thấy mắt cô mờ to mong đợi, liền cười bảo: “Được, chúng ta ra ngoài xem thử ông Mạc nấu món gì ngon miệng.”

Thấy cô cười mây liễu cong lên, tỏa nắng rạng rỡ, anh rất muốn bắt lấy, giấu khuôn mặt tươi cười đó đi. So với vẻ ngoài gọn gàng nhã nhặn giả tạo của anh, cô mới thật sự là người trong sáng tại thời tận thế này, bất kể là nghịch cảnh gì đi nữa cũng không thể quật ngã cô.

Chờ khi Lâu Linh cùng Lâu Điện tới phòng khách thì lại thêm một trận náo nhiệt, thậm chí Lâm Bảo Bảo ôm lấy cô nhảy nhót như bị điên, ông Mạc cũng cười bận rộn vào bếp làm mấy món cho Lâu Linh đã đói ba ngày.

Sau khi Lâu Linh ngồi vào bàn ăn, Lâm Bảo Bảo chống má nhìn cô, hỏi: “Linh Linh, cậu thức tỉnh dị năng rồi phải không? Dị năng gì thế?”

Lâu Linh ngẩng đầu, phát hiện toàn bộ mọi người trong phòng khách đang nhìn cô, đáng vẻ giống như rất tò mò.

“Thức tỉnh dị năng? Minh ư?” Lâu Linh ngạc nhiên.

Nhìn biểu cảm của cô, Lâm Bảo Bảo đen mặt, “Không phải là bạn sẽ không có cảm giác chứ? Nếu như không thức tỉnh dị năng, cậu cho là cậu mê man ba ngày, không ăn uống gì mà còn có sức lực đứng dậy à? Chỉ có dị năng giả mới có thể khôi phục sức khỏe và tinh thần mạnh mẽ như thế, hơn nữa cậu không cảm thấy mình dư thừa tinh lực sao?”

Lâu Linh gấp miếng thịt luộc, gật đầu nói: “Quả thật dư thừa tinh lực.”

“Thế đúng rồi! Mau nào, nhanh cảm nhận một chút, cậu thức tỉnh loại dị năng gì!” Lâm Bảo Bảo hưng phấn nói, hai mắt sáng lấp lánh, thiếu chút định chen lên đẩy Lâu Điện ngồi bên cạnh sang chỗ khác, đến khi cảm thấy nguy hiểm, cô vội nhảy qua bên kia thúc giục.

Lâu Linh để đĩa xuống, ngẫm lại, sau đó thấy trên bàn trong số trái cây có vài hạt hướng dương —— lúc trước bọn Lâm Bảo Bảo tìm được trong căn biệt thự này, chẳng qua phát hiện bên ngoài bị mốc, nên ném sang một bên. Lâu Linh nhặt một hạt hướng dương có vẻ béo tốt lên, đặt vào lòng bàn tay.

Sau đó dưới ánh mắt mọi người, hạt hướng dương kia phá xác mọc ra lá mầm nho nhỏ.

Lâu Điện vừa nhìn thấy mầm cây xanh nhọt trong lòng bàn tay, không nhịn được cười vang lên, khiến Lâu Linh có chút thẹn quá hóa giận, lườm anh một cái.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Hành trình tận thế (6)

Sau khi biết Lâu Linh là dị năng hệ mộc, biểu cảm của mọi người rất khác nhau.

Tịch Mộ Phong và Vệ Hiến thấy sức công kích của dị năng này quá yếu nên đôi phần thất vọng, Lâm Bảo Bảo cùng Mạc Oánh Oánh cao hứng không thôi; trong mắt Hoàng Chi Lăng lóe lên tia phức tạp, sắc mặt có chút âm đạm; Trần Khải Uy ôm cháu cười thật thà, mừng thay cho Lâu Linh. Mấy người Lâu Điện càng mạnh thì chuyến đi này càng dễ dàng hơn. Ông Mạc thì cười lớn vui vẻ. Tất cả mọi người ở đây dù thế nào ông cũng thấy tốt hết.

Ngay khi ăn cơm xong, Lâm Bảo Bảo liền kéo Lâu Linh đi luyện tập dị năng, tới tận tối muộn mới chịu dừng lại.

Hai cô bé rất phấn khích, Lâm Bảo Bảo thì vì Lâu Linh có dị năng, càng thêm phần an toàn. Còn Lâu Linh cảm thấy rất mới mẻ; dù là loại dị năng nào cô cũng thỏa mãn. Hơn nữa cô chưa bao giờ nghĩ dị năng hệ mộc kém cỏi. Giờ tính công kích vẫn chưa mạnh lắm, tuy còn phải tìm hiểu nghiên cứu thêm nhưng dù là dị năng gì thì cô đều nghĩ rồi sẽ có đất dụng võ.

Lâm Bảo Bảo cũng nghĩ thế. Sau khi chứng kiến nhiều loại thực vật biến dị, cô thấy nếu có thể điều khiển được một gốc cây biến dị theo ý mình thì quá lợi hại rồi. Đương nhiên, hiện giờ Lâu Linh chỉ có thể dùng dị năng thúc đẩy một cây con trưởng thành, muốn thu phục thực vật biến dị, còn xa lắm ~~~~.

“Dị năng hệ mộc cũng tốt lắm. Sau này không sợ thiếu hoa quả, rau xanh nữa rồi.” Lâm Bảo Bảo vui sướng nói.

Ngồi ở một bên nhìn các cô luyện tập, hai đứa nhỏ không nhịn được chen ngang.

Mạc Oánh Oánh nói: “Chị Bảo, giờ chị Linh chỉ có thể làm một gốc cây mọc mầm, liệu đủ chúng ta ăn không?”

Trần Lạc Sinh vừa lo lắng, vừa an ủi nói: “Chị Bảo, hay chúng ta về sau đừng ăn nữa, đừng bắt chị Linh vất vả!”

Lâm Bảo Bảo và Lâu Linh đồng thời nhìn hai đứa bé.

Sau đó, Lâm Bảo Bảo phì cười, Lâu Linh cảm thấy rất mất mặt, nắm chặt nắm tay nói: “Yên tâm, chị sẽ cố gắng, nhất định sẽ cho các em ăn rau xanh, hoa quả!”

Cách đó không xa, nghe được cuộc nói chuyện rất hồn nhiên, sắc mặt mấy người Tịch Mộ Phong đen kịt. Không lo lắng dĩ năng không đủ mạnh để giết zombie thì thôi, sao lại kéo sang ăn uống hết thế này?

Đến khi sắc trời tối đen, đã đến lúc dừng tay nghỉ ngơi, Lâu Điện mới xách ai đó về cạnh mình; sau đó tuyên bố đi ngủ. Đêm nay, anh và Lâu Linh sẽ gác đến rạng sáng, tiếp đó đến Trần Khải Uy và Vệ Hiến, những người còn lại được nghỉ ngơi hết đêm. Lâu Điện cũng nói luôn, mọi người phải nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai sẽ tiếp tục lên đường.

Cả đám Tịch Mộ Phong nghe thế đều vui sướng reo hò, vì Lâu Linh, họ đã trì hoãn ba ngày. Giờ Lâu Linh không chỉ sống sót mà cô còn trở thành dĩ năng giả, coi như đã vượt qua nguy hiểm. Tăng thêm thời gian đi đường cũng tốt, sẽ mau chóng đến được thủ đô, họ rất lo lắng cho gia đình mình.

Chờ tất cả mọi người vào nhà nghỉ ngơi, hai anh em ngồi trên sofa phòng khách, trong phòng chỉ có độc một bóng đèn chiếu sáng nhờ nguồn điện ở bình ác quy. Loại ác quy này phát điện được rất lâu, Lâu Điện chuẩn bị khá nhiều; anh còn dự trữ thêm một ít máy phát bằng năng lượng mặt trời.

Đương nhiên, nhóm Tịch Mộ Phong đều cho rằng vô tình Lâu Điện có, nên khi đi qua một số thành phố, họ cũng cố gắng kiếm một số loại ác quy này để dùng.

“Dĩ năng có thể tự tu luyện, cũng có thể thăng cấp nhờ hấp thu tinh hạch. Nhưng giai đoạn đầu vẫn nên tự mình tu luyện; tuy tốc độ sẽ không nhanh bằng hấp thu tinh hạch, nhưng quả dựa dẫm vào vật dẫn sẽ không có lợi cho sức mạnh của dĩ năng. Tự bản thân tu luyện sẽ có nền tảng vững chắc, cũng như phải xây móng nền chắc chắn trước khi xây nhà, mới chống được nhiều tầng.”

So với cách giải thích thô thiển của Lâm Bảo Bảo, những lời lý giải của Lâu Điện cực kì chi tiết, càng khiến cô hiểu cạn kẻ. Có điều gì không hiểu, hỏi Lâu Điện sẽ luôn nhận được những đáp án rất mới lạ.

Dưới ánh đèn, Lâu Linh nhìn ngắm khuôn mặt dịu dàng, tuấn tú của anh; khóe môi Lâu Điện hơi cong, dường như tâm trạng anh đang rất tốt, như một quý công tử tao nhã lịch thiệp, đầy sức hút. Chẳng qua, khi anh ngược mắt lên, đôi mắt đen láy nhìn thẳng khiến ai cũng giật thót tim, choáng tỉnh từ trong mộng đẹp.

Lâu Điện mỉm cười nhìn cô, nói: “Bạn em nói đúng, dĩ năng phải luyện tập nhiều mới tăng tiến. Nhưng, không thể hoàn toàn dựa dẫm vào dĩ năng.”

Thấy Lâu Linh hơi khó hiểu, Lâu Điện đưa tay xoa đầu cô, nói tiếp: “Tổ chất cơ thể của dĩ năng giả quả thật tốt hơn so với người thường, nhưng chỉ mang tính tương đối. Như dĩ năng hệ sức mạnh, cơ thể không theo kịp dĩ năng, dù tận dụng triệt để sức mạnh thì bản thân cũng kiệt sức, zombie chưa tiêu diệt hết, phải làm sao?”

Năm thứ nhất tận thế, thời tiết cực nóng rồi cực lạnh đan xen quả thật khiến rất nhiều người thường không thể thích nghi nên chết. Nhưng không thể nghi ngờ, nhân loại là một loại sinh vật kiên cường, thiên nhiên cũng rất công bằng, luôn bình đẳng mọi giống loài. Cho dù là người thường, chịu đựng được qua năm đầu tận thế, thể chất của họ dần được cải tạo, thích ứng và trên đà tiến hóa. Dù không sánh được với dĩ năng giả, nhưng những con người ấy vẫn ngoan cường sinh tồn nơi tận thế.

Thế nên, tận thế không chỉ là thiên hạ của dĩ năng giả, người thường cũng là một loài sống sót, không ai cướp đoạt quyền được sinh tồn đó.

So với đồng loại, có lẽ vì đời trước yêu điên cuồng một người thường nên Lâu Điện không khinh thường những con người này như phần lớn dĩ năng giả khác, anh bình thân khi tiếp xúc với họ. Đó cũng là điều Lâu Linh ngầm ra khi đối diện với hành vi của Lâu Điện. Tuy trong mắt người ngoài, anh là kiểu người vừa giỏi lại vừa kiêu ngạo, nhưng may mắn về bề ngoài hòa nhã tuấn tú của anh khiến ai gặp cũng có thiện cảm, che giấu hoàn toàn nội tâm biến thái vụn vụn.

Sau khi, Lâu Linh hiểu biết sâu hơn về dĩ năng, Lâu Điện vung tay, xuất hiện một ít hạt giống trên bàn.

Hai mắt Lâu Linh sáng lên, hưng phấn hỏi: “Em nhớ ra rồi, trước kia khi ở con phố ẩm thực, chúng ta có đi vào một cửa hàng bán hạt giống. Anh thu hết những hạt giống đó sao?”

Lâu Điện mỉm cười gật đầu, so với những người mới trải qua tận thế lần đầu, vì có được trí nhớ đời trước nên anh biết rõ tầm quan trọng của hạt giống hơn bất kì ai. Vì vậy, trong quãng thời gian ở nước ngoài, Lâu Điện đã thu thập đủ loại hạt giống, thậm chí ngay cả một số loại thực vật không thích hợp sinh trưởng ở Châu Á cũng có.

Lâu Linh cầm một hạt hình nón lên, đường kính chừng 25 cm, kỳ quái thắc mắc: “Đây là hạt giống gì vậy?”

Lâu Điện lạnh nhạt nói: “Hạt sa kê*.”

*Hạt sa kê – 面包树种子: chủ yếu có ở Sài Gòn, Tây Nam Bộ chứ miền Bắc không nhiều nơi bán. Sa kê có hình dáng bên ngoài như quả mít tổ nữ, không hạt, rất nhiều tinh bột và dinh dưỡng. Các nước châu Phi còn sử dụng quả sa kê như một loại thực phẩm chống nạn đói. Sa kê có thể chế biến thành nhiều món ngon: sa kê tẩm bột (món chay), sa kê quét tôm, sa kê ninh móng giò, salad... hoặc có thể dùng làm thuốc (rễ, vỏ).

“... Thế cái này?” Lại bốc lên một hạt giống kì quái bên cạnh.

“Cây sữa *.”

* Cây sữa – 牛奶树: tên tiếng anh là Laurina, thường tập trung ở miền nam Trung Quốc và Quý Châu, Vân Nam... Nó có mùi vị khó chịu nhưng nếu pha loãng với nước và đun lên thì sẽ có vị như sữa. Dân địa phương thường dùng loại quả này thay vì uống sữa. Ở nhiều nơi tại Nam Mỹ, người ta còn gọi nó là “con bò gỗ” do cung cấp loại nước như sữa không béo. Mỗi cây có thể chảy một lần 3-4 lít. Nó cũng có thể làm nguyên liệu xây dựng. Cây sữa cũng chữa lành vết mổ rất tốt, phòng chống chữa được nhiều bệnh.

“... Đây?”

“Cây na.”

... ..

Hỏi liên tiếp hơn mười loại hạt, Lâu Linh cứng họng. Cô rất muốn hỏi Lâu Điện rằng, rốt cục anh nghĩ thế nào mà thu thập toàn hạt giống kỳ lạ thế này? Hạt sa kê còn tạm, về sau sẽ có bánh mì ăn, cây sữa cũng rất được, nghe nói là ‘con bò gỗ’ ... Nhưng, giờ ai có khả năng trồng mấy thứ này chứ?

Về mấy hạt khác như dưa hấu, dưa gang, táo, chuối... Lâu Linh nghĩ với năng lực hiện giờ của bản thân, chắc cô chỉ có thể thúc đẩy hạt giống kiểu này nảy mầm, những loại khác sợ không làm được.

“Dùng mấy hạt này luyện tập cũng được, đừng sợ lãng phí, còn rất nhiều.” Lâu Điện đứng bộ dáng thỏ hào (nhà giàu ăn chơi không sợ mưa rơi).

Lâu Linh chỉ nhặt mấy hạt giống phổ biến, những loại khác cô dùng giấy bọc lại, cất vào balo.

Thế là trong lúc gác đêm, Lâu Linh bắt đầu tập trung dị năng luyện tập; mỗi lần kiệt sức, cô lại dùng cách Lâu Điện dạy để hồi phục, sau đó tiếp tục luyện tập.

Loại phương thức thực hành này đúng là hại người, đợi đến ca của Trần Khải Uy và Vệ Hiến, Lâu Linh đã mệt đến mức ngã xuống giường bất tỉnh, bị ai đó thay áo ngủ cũng không hay biết.

Sáng sớm hôm sau, trời tờ mờ sáng, mọi người bắt đầu lên đường.

Hôm nay đến lượt Lâm Bảo Bảo lái xe, Lâu Điện cùng Lâu Linh ngồi hàng ghế sau. Đây đã trở thành một quy tắc ngầm, chỉ cần đến Lâm Bảo Bảo lái xe, ông Mạc và cháu gái sẽ ngồi lên ghế phó lái. Nếu là Lâu Điện hoặc Lâu Linh lái xe, ngồi cạnh sẽ là một trong hai người bọn họ, mấy người Lâm Bảo Bảo ngồi sau.

Lộ trình kế tiếp tuy cũng gặp phải những nhóm zombie nhỏ lẻ, nhưng dựa vào sức mạnh của cả đoàn cùng tốc độ xe, mọi việc coi như bình an vô sự.

Tuy ít người, nhưng trừ Trần Lạc Sinh còn nhỏ, ông Mạc và cháu gái Mạc Oánh Oánh đều từng giết zombie, chứ đừng nói đến những người khác. Mặc dù Hoàng Chi Lăng là người thường, nhưng sức chiến đấu không kém gì dị năng giả cấp một, cô có kỹ thuật linh hoạt là thể mạnh, giết zombie chỉ là việc nhỏ. Những người khác thì khỏi phải bàn, trong ba chàng trai, Tịch Mộ Phong là người sắp tu luyện đến cấp hai, hơn nữa nền tảng vững chắc nên chiêu thức đều chính xác; Lâu Linh và Lâm Bảo Bảo vừa có dị năng lại thêm võ nghệ. Cuối cùng là Lâu Điện, tuy anh ra tay không nhiều, nhưng mỗi lần như vậy là zombie chết như ngã rạ.

Dọc đường đi, bọn họ thu thập được rất nhiều tinh hạch zombie cấp một, tinh hạch cấp hai cũng có mấy viên, nhưng không nhiều lắm. Dù sao zombie cấp hai vẫn lợi hại hơn hẳn, trừ Lâu Điện, những người khác đối phó còn hơi miễn cưỡng, đa phần phải cùng nhau ra trận thì mới giết được nó.

Ngoài ra, trên đường đi, mọi người lấy được thêm xe. Đây đều là những chiếc Hummer vì hết dầu, hết xăng nên bị vất bỏ, chỉ cần đồ đầy nguyên liệu là có thể tiếp tục lên đường. Dựa vào tốc độ xe, đôi khi cũng có thể bỏ xa một đàn zombie đuổi theo, tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Ngoài việc gặp phải zombie thì cả đám cũng không thấy thú hay thực vật biến dị nào, coi như thuận buồm xuôi gió.

Sau tận thế, thực vật và động vật biến dị trong thành phố không nhiều, tất cả đều là thực vật được nuôi trồng cùng vật nuôi trong nhà. Những con vật nuôi trong nhà bị biến dị có tình cảm sâu nặng với chủ, nên chúng không chỉ nghe theo mệnh lệnh mà còn có thể bảo vệ chủ nhân. Đó là một vệ sĩ tài giỏi trong thời tận thế.

Cho nên, nếu nói thành thị là thế giới của zombie thì rừng núi là thế giới của thực vật và động vật biến dị.

Đến giữa tháng tư, nhóm Lâu Điện cách thủ đô ngày càng gần.

Khi khoảng cách dần thu hẹp, đường đi cũng tốt hơn rất nhiều. Có lẽ vì đã được nhiều người dọn dẹp, nên dù không được khang trang như trước tận thế nhưng cũng thông thoáng. Hỏi thăm mới biết, hóa ra căn cứ thủ đô cùng những căn cứ xung quanh đã phái người đến dọn dẹp, trừ những xe qua lại đơn lẻ thì quân đội và dị năng giả cũng đi qua đây để thu thập vật tư.

Lúc cách thủ đô hai ngày đường, mọi người phát hiện những người sống sót đi cùng đường ngày càng nhiều, có cả dị năng giả lẫn người thường, cách phân biệt rất đơn giản, chỉ cần nhìn cách họ ăn mặc cùng tâm trạng là biết ngay.

Trưa hôm đó là một ngày nắng gay gắt, đám người Lâu Điện lựa chọn dừng chân tại một ngôi nhà nào đó ở ngoại thành nhưng không chỉ có mỗi họ, còn nhiều người sống sót đang chạy tới thủ đô có cùng ý tưởng này.

Thời tiết giữa trưa thật sự quá nóng, nếu không tìm một chỗ nghỉ ngơi thì con người sẽ nhanh chóng bị tan chảy trước ánh nắng mặt trời. Người ngồi trong xe, nếu không mở điều hòa thì như cực hình. Tiếc là sau tận thế, xăng là một tài nguyên không thể tái sinh, có thể tiết kiệm được bao nhiêu thì có bấy nhiêu, nào ai hơi đâu mở điều hòa hưởng thụ? Nắng nóng oi bức thế này, cho dù là dị năng giả cũng chịu không nổi, huống chi là người thường.

Xe ngừng ngoài cửa, mọi người vội vàng lao vào phòng. Đây là một căn nhà ba tầng ở bên đường, xung quanh lớn vồn vài ba con zombie nhưng đã bị một số dị năng giả tới sớm hơn trừng trị. Bởi vì không quen biết nên ai cũng cảnh giác, tự giác tìm mỗi người/nhóm một phòng, chỉ có những người thường cảm thấy càng nhiều người càng an toàn, mới chung phòng nghỉ ngơi với người khác.

Sau khi đóng cửa phòng, đoàn người vội đi vào, chẳng còn sức quan tâm phòng ốc có sạch sẽ hay không, Lâm Bảo Bảo nhanh chóng phóng ra mấy chậu nước để mọi người hạ nhiệt, Trần Khải Uy liên tục ngưng kết vụ băng đặt khắp phòng, Lâu Điện cũng lấy quạt từ trong không gian.

“Ông ơi, ông không sao chứ?” Mạc Oánh Oánh nhỏ giọng hỏi han, cô bé lo lắng khi nhìn sắc mặt tái nhợt của ông nội.

Giọng nói của Mạc Oánh Oánh dù nhỏ nhưng ở đây toàn dị năng giả, nào ai không nghe thấy, Lâm Bảo Bảo đã sớm chú ý tới sắc mặt ông Mạc, phát hiện ông đỏ mặt hơi lạnh nên cầm chậu nước qua, nói: “Ông Mạc, ông rửa mặt rồi nghỉ ngơi trước đi.”

Lâu Linh cũng bê một xô đá qua, đặt cạnh ông. Ông Mạc tuổi đã lớn, là người có sức đề kháng kém nhất, nhìn kiểu này chắc bị cảm nắng.

Lâu Linh vội bật quạt, sau đó chạy tới thì thầm với Lâu Điện. Cô nhớ lúc họ đi qua tiệm thuốc, có lấy được một số loại thuốc.

Lâu Điện nhìn cô cười nhẹ, không hề mè, lấy thuốc ra cho Lâu Linh. Nhìn cô cùng Lâm Bảo Bảo bận rộn, anh chỉ khoanh tay đứng nhìn. Những người khác thấy thế, cũng không nói gì.

Mạc Oánh Oánh cảm ơn hai cô rồi rít, lấy khăn bông trong balo, thấm ướt rồi lau làn da đỏ ửng của ông nội.

Ông Mạc nghỉ một lát, đang muốn đứng dậy làm cơm trưa thì bị Lâu Linh và Lâm Bảo Bảo đè lại.

Lâu Linh nói: “Ông Mạc, hôm nay ông cứ ngồi nghỉ đi. Để chúng cháu làm.”

Những người khác cũng tận tình khuyên bảo ông Mạc nghỉ ngơi. Dù sao, cơm trưa ăn qua loa gì chẳng được, sao có thể để một người già đang sinh bệnh nấu nướng, họ chưa máu lạnh đến mức vậy. Chủ yếu là hai cô bé khờ Lâu Linh và Lâm Bảo Bảo không quen chứng kiến loại chuyện này. Tuy hai ông cháu Mạc đều là người thường, nhưng Lâu Linh và Lâm Bảo Bảo đều không kỳ thị.

Lâu Linh đối với người thường hay dị năng giả đều không cảm giác khác biệt, còn Lâm Bảo Bảo thì trước kia có bạn thân (Lâu Linh) là người thường, nên cô không thừa nhận người thường kém cỏi, lại càng không có thành kiến với những người này. Hơn nữa, mọi người đã chung sống bên nhau suốt nửa năm, đều đã có một tình cảm gắn bó nhất định, sao cô có thể ngược đãi người già được.

Lâu Linh cùng Lâm Bảo Bảo quyết định sẽ trở tài nấu cơm trưa, cùng chung tiếng nói nên chọc tất cả bật cười ha hả.

Bữa trưa là mì lạnh và các loại rau quả mát. Tuy tay nghề ba cô gái không bằng ông Mạc, nhưng không người nào dám có ý kiến. Còn ông Mạc được chuẩn bị riêng cháo đậu xanh.

Sau khi ăn cơm xong, Tịch Mộ phong và Hoàng Chi Lăng dọn dẹp, những người khác đi nghỉ ngơi, đợi khi mặt trời xuống núi sẽ lại xuất phát.

Nhưng Mọi người vừa chợp mắt được mười phút, đột nhiên nghe được tiếng súng phía xa.

Sau tận thế, tuy trật tự xã hội đã bị phá vỡ, nhưng bởi vì Chính phủ Trung quốc phản ứng nhanh nên tuy trong quân đội cũng có người biến thành zombie vẫn nhanh chóng nắm giữ được cục diện. Hơn nữa họ còn khống chế được một số kho vũ khí trọng điểm, cho nên dân thường có được vũ khí không nhiều, phần lớn là người của quân đội. Tiếng súng liên tục như vậy, hẳn là người của quân đội.

Lâu Điện ngồi dậy, phát hiện hai cô gái bên cạnh mở to mắt nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Hành trình tận thế (7)

Xa xa vang lên tiếng súng, không chỉ đánh động nhóm người Lâu Điện mà những người sống sót bên này cũng hơi nhấp nhồm.

Mặc dù đã là tận thế, nhưng người Hoa quốc trời sinh kính nể run sợ trước quân nhân. Dù chẳng làm gì, chỉ cần những người trong quân đội đứng đó thôi cũng khiến mọi người như được ăn thuốc an thần, vững tâm hơn rất nhiều.

Lúc Lâu Điện đứng lên, Lâu Linh bật dậy theo, ôm kiếm đi cùng.

Vì đang trên đường nên ai ai cũng mặc nguyên quần áo, tùy tiện kiếm chỗ nằm. Những người khác chưa ngủ, khi nghe thấy tiếng súng, tất cả đều mở to mắt.

Lâu Điện bảo mọi người ở yên trong phòng, mình anh nhảy lên tầng cao nhất, đứng trên đỉnh quan sát đằng xa...

Mặt trời chói chang hắt xuống người Lâu Điện, quần áo đen cực kỳ nổi bật, dưới ánh nắng, mái tóc đen sậm phản chiếu những tia đỏ rực.

Lâu Điện luôn mặc những bộ đồ tông đen, màu đen tránh bản. Mặc dù vào mùa hè, màu đen sẽ rất hút nhiệt, nhưng thỉnh thoảng khi mặc quần áo đen, Lâu Linh phải công nhận chỉ cần phui qua là sạch, không cảm thấy quá bẩn thỉu —— ít nhất mắt mình chấp nhận được.

Lâu Điện đứng trên cao, tinh thần lực lan ra bốn hướng, nhanh chóng phát hiện ra một vài tám chấn tinh thần lực. Đáng tiếc là những tám chấn này quá yếu, tuy là tinh thần lực cấp 3 nhưng vẫn chẳng là gì, nó không hề phát hiện ra sự dò xét của Lâu Điện.

Nhìn qua tình huống đang xảy ra, tinh thần lực tập trung lên một người. Lâu Điện cười khềnh.

Vốn đang theo dõi từ xa, Lâu Linh đột nhiên thấy Lâu Điện cong môi cười, bộ dạng rất hớn hờ; trái tim cô có chút bất an.

Tuy mắt thấy anh đang rất bình thường, nhưng trong lòng Lâu Linh thầm nghĩ chắc chắn anh đang nghĩ đến chuyện biến thái. Nhất định có việc khoái trá nào đó khiến anh rất vui vẻ.

Lâu Linh đoán thật chuẩn.

Sau khi thu tầm mắt, Lâu Điện nhảy xuống, tay vòng qua eo cô, nhẹ giọng thì thầm bên tai: “Quân đội gặp phải zombie chuột. Còn khoảng hai mươi phút nữa đám chuột nhất đó sẽ kéo tới đây.”

Hai mắt Lâu Linh mở to mồm há hốc, “Chuột không phải động vật ban đêm sao? Chúng có bao con? Quân đội có bao nhiêu người?”

“Đã biến thành zombie thì sáng hay tối đều như nhau cả thôi.” Lâu Điện buồn cười nói, còn nhàn nhã xoa nắn mặt cô, “Không biết người của quân đội động đến cái gì mà zombie chuột của cả vùng này đều chui ra. Xem chừng quân đội có khoảng ba trăm người.”

Zombie chuột của cả một thành phố sẽ có bao nhiêu con? Tuy đây chỉ là thành phố tầm trung, nhưng ở Hoa quốc, một nơi như vậy không hề nhỏ.

Lâu Linh nghe xong, sắc mặt nặng nề, nhanh chóng quyết định: “Chúng ta tránh đi!”

Cho dù có quân đội, nhưng chỉ 300 người thì có thể làm được gì chứ? Không khéo chính họ còn khó bảo vệ mình.

Lâu Điện nhón nhờ gật đầu, anh là thê nô, cô nói gì thì chính là cái đó.

Lâu Linh lười quản anh nghĩ thế nào, vội kéo Lâu Điện chạy xuống, nói nhanh với những người trong phòng: “Chúng ta mau chóng rời đi, một đồng zombie chuột đang kéo tới đây.”

Nghe xong, tất cả mọi người hoảng hốt, nghĩ đến chuột đã cảm thấy nổi hết da gà.

Chuột sống rất dai, số lượng nhiều mà sức sinh sản nhanh, năng lực thích ứng rất mạnh, cái gì cũng ăn, chỗ nào cũng ở: đào lỗ, trèo cây, lên núi, dưới nước... phá hết những thứ có thể phá, gây ra dịch hạch... thật sự là rất ác ôn. Chẳng trách vì sao cứ thấy chuột chạy qua là người người đều muốn đập chết.

Trước tận thế, chúng khiến con người ghét cay ghét đắng. Sau tận thế, khi đã hóa thành zombie, lũ chuột càng thêm ghê gớm, không cần thận bị chúng cắn một nhát thôi, dị năng giả còn đỡ, chỉ cần không bị thương nặng thì nhất định sẽ miễn dịch, không biến thành zombie.. nhưng, người thường không may mắn như vậy.

Cho nên, khi nghe Lâu Linh nói, mọi người lập tức đeo balô lên vai, vội vàng ra ngoài, chẳng để tâm trong xe bức bối thế nào cũng ngồi ngay vào.

Những người quanh đó nghe thấy tiếng súng đã hơi nghi ngờ, khi thấy nhóm Lâu Điện bất chấp trời nắng chang chang vẫn bỏ đi, liền vội hỏi han.

“Zombie chuột đang kéo đến!” Tịch Mộ Phong trả lời nhanh gọn.

Chuyện lớn như vậy cũng nên cảnh báo cho mọi người biết, tin hay không là do họ.

Tất cả những người khác đều tin, trừ một vài người nửa tin nửa ngờ, chần chừ không chịu đi, cứ nghĩ có quân đội ở đây sẽ không sao. Những lúc thế này, thả tin còn hơn không. Mọi người vội vội vàng vàng chạy đi, chẳng để ý nhiệt độ trong xe, phóng nhanh ra ngoài.

Quả nhiên, xuất phát không lâu, chỗ bọn họ vừa đứng xuất hiện hơn mười chiếc xe tải quân dụng. Trên xe đều là quân nhân cầm vũ khí và một số dị năng giả đứng quay lưng công kích tiêu diệt đám zombie. Dù họ bắn rất chuẩn, một nhát vỡ đầu nhưng vẫn không chịu nổi zombie chuột lúc nhúc ghê cả người.

Những người sống sót lái xe cực nhanh, nhưng một lúc lâu sau vẫn bị đám zombie chuột đuổi kịp.

Mất thấy chúng ở ạt vượt lên đào bới, biến mặt đường thành ổ gà khiến xe chao đảo, nhưng không ai dám dừng lại. Dị năng giả khẩn trương dùng dị năng giết zombie. Những người thường khóa chặt cửa xe, không một kẻ hở, nhìn bên ngoài đang hỗn loạn.

Nhóm Lâu Điện nhanh chóng xuống xe, khóa chặt ông Mạc và hai đứa trẻ ở trong; sau đó mọi người bảo vệ xe, bắt đầu giết zombie chuột.

“Phải chú ý dưới chân, chúng sẽ chui từ đất lên.” Lâu Điện nhắc nhở.

Đây là lúc dị năng hệ thổ và hệ kim phát huy tác dụng. Dị năng giả hệ thổ có thể cường hóa (tăng cường) cấu tạo và tính chất của đất, dựng một bức tường đất, vây chết zombie chuột. Còn hệ kim có thể cường hóa bề mặt lòng bàn chân, bảo vệ mình không bị cắn bởi đám zombie chuột chui từ đất lên.

Ken: Đoạn này hiểu rằng, khả năng của dị năng giả hệ kim là làm da trên toàn bộ cơ thể biến thành mình đồng da sắt, không gì có thể đã thương.

Lũ chuột quả nhiên rất khó đối phó, rất khó để người ta cảnh giác. Dù đã được nhắc nhở, nhưng vẫn có rất nhiều người bị cắn bởi đồng chuột chui từ đất lên.

Tịch Mộ Phong, Trần Khải Uy phát huy toàn bộ dị năng. Lực sát thương của sấm sét và băng không tệ. Dị năng không gian của Vệ Hiến quá yếu so với bạn bè nên anh cầm dao cùng Hoàng Chi Lăng chém zombie chuột, cực kỳ cẩn thận, sợ bị cắn.

Lâm Bảo Bảo đứng ở đỉnh xe phối hợp Tịch Mộ Phong và Trần Khải Uy. Cô phun nước vào chỗ tập trung nhiều zombie chuột nhất, khi nước nổ tung, Tịch Mộ Phong sẽ phóng sét xuống, giết chết rất nhiều con. Trần Khải Uy cũng nhân cơ hội đóng băng nước, làm chết cứng lũ súc sinh đấy. Sau đó Vệ Hiến với Hoàng Chi Lăng dùng dao chém đôi.

Bọn họ phối hợp nhịp nhàng, hiệu quả, vừa tiết kiệm được rất nhiều dị năng, lại vừa giết được nhiều zombie chuột. Đó cũng là do trước kia Lâu Điện chỉ điểm: so với việc đơn phương chiến đấu, dị năng giả hợp tác sẽ nâng sức chiến đấu lên rất cao.

Rất nhiều dị năng giả xung quanh thấy thế cũng nhanh chóng hợp lại với nhau.

Trong tay Lâu Điện vẫn chỉ có kiếm, anh không sử dụng dị năng, nhưng tốc độ di chuyển cực nhanh. Lấy anh làm trung tâm, zombie chuột liên tục ngã xuống.

Lâu Linh đứng cạnh Lâu Điện, sức chiến đấu không yếu. Khi chưa có dị năng, kỹ năng dùng kiếm của cô đã được Lâu Điện rèn luyện mỗi ngày, cực kỳ lợi hại. Giờ Lâu Linh biến thành dị năng giả, thể chất còn tốt hơn trước kia, bất luận là tốc độ hay phản ứng đều nhanh nhạy hơn rất nhiều.

Quân đội kéo đến, phía trước thì bị chặn, phía sau thì nguy hiểm dồn dập, chỉ còn nước dừng lại đối đầu. May mắn đã ra khỏi thành, không còn bị khủng bố bởi đồng zombie chuột của cả thành phố. Tuy vẫn rất nhiều nhưng đã bớt đi 70%, ước chừng khoảng hơn vạn con, chỉ cần mọi người gắng sức hơn chút nữa thì vẫn có thể diệt được hết.

Lần chiến đấu này liên tục suốt hai tiếng...

Hai tiếng sau, rốt cục toàn bộ zombie chuột cũng bị giết sạch; toàn cảnh là một bãi chiến trường ác liệt.

Rất nhiều người sống sót bị chết hoặc bị thương. Những người thường thì không sao; họ trốn trong xe, chỉ cần xe không bị cắn phá thì vẫn bình an.

Người của quân đội đi lại kiểm tra số lượng những người tử vong và bị thương. Đối với những dị năng giả bị thương, họ lên tiếng an ủi: “Tiến sĩ Phong của viện nghiên cứu đã nghiên cứu ra rằng: Thể chất của dị năng giả có thể đối kháng được với virus zombie. Chỉ cần người không chết thì sẽ vượt qua được. Hôm nay cảm ơn nhóm các anh!”

Họ không chỉ đến cảm tạ suông, mà còn tặng chút vật tư bồi thường. Điều này khiến những dị năng giả bị thương bớt tức tối hơn chút. Với lại, quân đội người đồng thể mạnh, nào ai dám gây sự, chỉ đành đám ngực tự trách bản thân xui xẻo dính vào rắc rối.

Quân đội lên tiếng giải thích với mọi người rằng họ đang vào thành thu thập vật tư, bắt cần xâm nhập vào ổ zombie chuột, kinh động đến chúng.

Địa bàn của zombie thú và zombie người phân chia rất rạch ròi; bình thường chỉ cần cẩn thận thì sẽ tránh được chúng. Mặc dù zombie chuột đã biến dị, nhưng có một số tập tính vẫn không thay đổi, như chúng sẽ ẩn náu ở nơi tối tăm nhất, nếu con người không tới gây sự, chúng sẽ không chủ động dò xét sức thể đâu.

Còn quân đội tại sao lại kinh động tới chúng? Dù rất tò mò, nhưng bọn họ đã giải trình rõ ràng với Chính phủ thì những người khác cũng thức thời không hỏi.

Lâu Điện liếc qua vài kẻ trong quân đội, ánh mắt sắc lạnh; anh nhanh chóng kết luận chuyện kinh động zombie chuột lần này chẳng phải việc ngoài ý muốn, chắc chắn có cái gì đó thu hút quân đội —— hoặc phải nói là hấp dẫn người của viện nghiên cứu thủ đô. Nên bên đó mới phái quân đội đi tới đây.

Chiến đấu một hồi, đám Lâu Linh mệt gần chết. Mọi người đều lấy bình nước, uống như điên để bổ sung năng lượng bị hao mòn bởi vận động. Dưới thời tiết nóng bức thế này, cơ thể đặc biệt khát nước nghiêm trọng.

Khi đang uống nước, người của quân đội cảm đồ ăn đến, tỏ ý cảm ơn. Họ cũng chú ý tới thi thể zombie chuột ở nhóm này nhiều hơn hẳn nơi khác; nhất thời thay đổi cái nhìn, ánh mắt nhìn kẻ mạnh, càng thêm phần tôn trọng.

Tịch Mộ Phong đại diện tiếp đón đội trưởng nhóm lính, mỉm cười nhận đồ ăn, còn buồn dăm ba câu chuyện nên biết được người đàn ông này xuất thân từ quân đội thủ đô.

Tịch Mộ Phong rất vui vẻ nói: “Tốt quá, lần này mục đích của bọn tôi là quay về thủ đô!”

Quân đội đã thu thập xong vật tư, đang chuẩn bị rút quân, nghe nhóm Tịch Mộ Phong nói vậy, đội trưởng Bạch Thành hỏi những người sống sót nếu muốn đi thủ đô thì có thể đi cùng: “Thế này đi, đoàn xe của mọi người có thể cùng đi với chúng tôi, trên đường có thể hỗ trợ lẫn nhau.”

Đây đã là quy định bất thành văn, quân đội ra ngoài thu thập vật tư, nếu gặp được người sống sót, có thể mang họ theo.

Tận thế mới một năm, ZF cũng thường xuyên phái quân đội ra bên ngoài tìm kiếm người sống sót; gặp được ai thì cũng phải có trách nhiệm dẫn họ đến căn cứ an toàn gần nhất.

Làm quen xong, mọi người ‘quét dọn’ chiến trường, vắt chông chất xác chuột vào một chỗ. Sau đó, dị năng giả hệ thổ sẽ đào hố, dị năng giả hệ phong thổi đồng thì thổi đó xuống hố, và cuối cùng dị năng giả hệ hỏa sẽ nổi lửa thiêu rụi.

Mùi xác chuột cháy rất khó ngửi, một dị năng giả hệ phong cấp hai khống chế hướng gió, để nó bay theo hướng không có người sống.

Những dị năng giả này đều là người của quân đội, đều cấp hai trở lên. Hiện giờ, đa phần là dị năng giả cấp một, cấp hai được coi là một cấp khá cao. Thực lực mạnh mẽ khiến ai ai ngồi đây cũng e ngại.

Lâm Bảo Bảo cảm thấy những dị năng giả này rất ngạo mạn; khi tất cả đang mệt gần chết thì họ lại nhanh chóng sửa sang dụng cụ, khoan thai đi lại xung quanh, phóng ra dị năng để phủi bụi bẩn trên quần áo, thậm chí còn có một người phụ nữ mặc nguyên bộ vest màu trắng, không nhiễm một hạt bụi đến mức ai ai cũng ngưỡng mộ.

Trong tận thế, anh mặc một bộ quần áo đen thì bình thường, nhưng mặc đồ màu trắng, lại còn đứng giữa một đám binh lính quân trang xanh biếc thế này, thì chói mắt 100%. Tốp lính kia bị coi như bảo tiêu của người phụ nữ vest trắng. Cô ta không để ý tới ai, trong tay cầm máy theo dõi zombie do viện nghiên cứu sáng chế.

“LÂU ĐIỆN?!!”

Một tiếng gọi kinh ngạc vang lên, Cả đám Tịch Mộ Phong quay đầu nhìn, thấy dị năng giả hệ phong cấp hai vừa nãy đang vui mừng nhìn hướng này. Hai tay đút túi, dáng người cao to như giả áo, tùy tiện mặc bừa một bộ cũng rất nổi bật, khuôn mặt điển trai, mày kiếm mắt sáng, ánh mắt như hút chặt người khác, khỏe mỗi hàm chứa một nụ cười cả chón, phảng phất như muốn dụ dỗ phụ nữ.

Đó là một người đàn ông cuốn hút vô cùng, rất hấp dẫn phái đẹp. Nhiều cô gái ở đây không nhịn được len lén liếc nhìn; hơn nữa anh ta là dị năng giả cấp hai, càng khiến phụ nữ điên cuồng.

Ánh mắt Lâu Điện vô cùng bình tĩnh; thậm chí, khi người đàn ông kia cất tiếng, trong mắt hoàn toàn là sắc lạnh. Chỉ có Lâu Linh đứng trước mặt anh thấy rõ. Khi Lâu Điện ngẩng mặt lên, ánh mắt đã khôi phục, nhìn theo nơi phát ra tiếng gọi, bất giác cau mày.

Một người thì đẹp trai bốc lửa, một người thì khô ngô lẳng đọng. Hai kiểu người tuy không giống nhau, nhưng đều cực kì hấp dẫn ánh mắt người khác, là những ngoại hình hoàn mĩ hiếm có.

Dị năng giả cấp hai đi tới, trên mặt dào dạt niềm vui khi gặp lại bạn, định giang hai tay ôm chiến hữu.

Nhưng chưa tới đích, anh ta đã bị Lâu Điện đạp ra xa, thân thể bay lên, té xuống đất, phát ra tiếng ầm.

Nhất định rất đau!

Tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người, không nghĩ Lâu Điện sẽ ra tay, hơn nữa lại còn hung ác như vậy. Nhìn qua chẳng giống bạn bè gì cả, còn hơi giống kẻ thù không đội trời chung.

“Phong. Thiếu. Hoàng!” Lâu Điện gần từng từ một, giọng nói rành mạch nhẹ nhàng nghe không ra hi vọng ái ố.

Phong Thiếu Hoàng đau gần chết, bay sạch niềm hân hoan khi thấy bạn cũ, đang muốn nhảy lên mừng chửi thì nghe thấy tiếng nói.

“Phong thiếu gia, lâu quá không gặp, cậu chẳng tiến bộ chút nào! Và, tôi đã từng nói không thích người khác lại gần mình, lần sau đừng như vậy, nếu không loại chuyện này sẽ còn phát sinh.”

Một câu nói dập tắt toàn bộ sự nóng giận của Phong Thiếu Hoàng.

Bởi vì nhớ lại tính cách cổ quái của Lâu Điện thời đại học, anh ta lập tức hùng hổ bò dậy, mắng: “Hừ, giờ là thời đại nào rồi, cậu còn định ôm tính khí hấp hối đó đi tìm cái chết à! Lâu Điện, cậu còn nhận ra người bạn này không đây?!”

Lâu Điện hờ hững liếc mắt, sau đó cười nói: “Trước kia như thế nào, hiện tại vẫn như vậy.”

Phong Thiếu Hoàng hừ một tiếng, sắc mặt khó coi, quay người bỏ đi.

Lâu Linh bị Lâu Điện kéo lên xe, bắt giác nhìn về mặt anh, tay bị nắm rất đau. Một lát sau, cô đau đến mức không thể nhẫn được nữa mới dám nhẹ vào người anh —— rất nhanh, bàn tay bị Lâu Điện nắm lấy, đôi mắt vốn đen kịt dần phản chiếu bóng cô. ...

“Đau quá, anh buông tay ra!” Lâu Linh tức giận nói.

Mặc dù không biết tại sao Lâu Điện lại bắt đầu lên cơn, nhưng cô không muốn chịu tội.

Lâu Điện cúi đầu, nhìn cổ tay Lâu Linh tím bầm một vòng, nhất thời trong mắt hiện lên vẻ đau lòng, cúi đầu chạm nhẹ môi lên phần da thịt đó; sau đấy lấy một lọ thuốc mỡ bôi cho cô.

Lâu Linh ngoan ngoãn để Lâu Điện xoa thuốc. Khuôn mặt cô xinh xắn, lúc không lên tiếng đứng hình mẫu em gái nhà bên dịu hiền đáng yêu, nhu thuận cực kỳ.

Trong lòng Lâu Điện yêu thích không thôi, ôm cô vào lòng, nâng niu như trân bảo; môi cọ bên tai cô, nhẹ giọng nói: “Sau khi đến thủ đô, chúng mình bên nhau đi.”

Lâu Linh sững sờ một chút, khi hiểu được ý anh thì khuôn mặt nhanh chóng đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Hành trình tận thế (8)

Sau khi hay tin sẽ đi cùng quân đội, những người sống sót đều thở phào nhẹ nhõm, sự thay đổi này làm họ vui mừng. Trong quân đội có người của viện nghiên cứu, có sản phẩm nghiên cứu mới nhất hiện nay là cỗ máy dò tìm zombie, phát hiện ra điều gì là báo động ngay nên sẽ an toàn hơn nhiều.

Lúc này, đoàn người đang qua đêm tại một khu đất trống. Ngày hè oi bức nên trải tạm một thứ gì đó lên mặt đất là có thể ngả lưng, không phải tìm nhà cửa phiền phức. Người có điều kiện hơn thì có thể ở lều trại, như người của quân đội hoặc một số dị năng giả.

Nhóm Lâu Điện đang ngồi ăn trên bãi đất trống, nghe được tiếng trò chuyện xung quanh, trừ hai đứa nhỏ hồn nhiên, mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, mặc dù không nói gì nhưng trong mắt lộ rõ vẻ hoài nghi.

“Nếu bọn họ thật sự lợi hại, lúc trước đã chẳng bị zombie chuột truy đuổi?”

Lâm Bảo Bảo cùng Lâu Linh thì thăm to nhỏ, “Linh Linh, mình cảm thấy đám người viện nghiên cứu này chẳng tốt đẹp đâu, chúng ta nên cẩn thận.”

Lâu Linh nhìn căn lều quân đội phía xa, hỏi: “Sao cậu biết?”

Chẳng phải cô nghi ngờ lời nói của Lâm Bảo Bảo, chỉ là cảm thấy bạn mình quá chắc chắn, như thể những người đó làm chuyện xấu trước mặt cô ấy vậy.

Lâm Bảo Bảo dừng dừng nói: “Bởi vì thái độ của điện hạ.” Sau đó bày ra một biểu cảm kiểu ‘cậu nên học hỏi sự nhanh trí của tớ đi.’

“... Đã hiểu!”

Cho nên mới nói, thực ra Lâm Bảo Bảo vẫn là fan cuồng của Lâu Điện, chỉ cần anh chán ghét, cô ấy cũng ghét, chỉ cần anh cho rằng không phải người tốt, cô ấy cũng cảm thấy đó không phải người tốt ~~~

Đang thì thầm thì bất gặp người của quân đội đi tới hướng này. Sở dĩ thấy rõ vậy là vì hình dáng yếu điệu màu trắng quá nổi bật trong đêm tối, ánh lửa mà nhỏ đi chút nữa thì thực dọa người.

“Lâu Điện!”

Phong Thiếu Hoàng mang theo một người phụ nữ mặc đồ trắng duy nhất trong quân đội. Người phụ nữ này nhan sắc chỉ xếp mức khá, không được coi là đại mỹ nhân, so với khuôn mặt luôn cười cợt nham hiểm của Phong Thiếu Hoàng thì cô ta hơi đứng đắn nghiêm túc, nhìn đứng kiêu nhân viên nghiên cứu khô khan, lạnh lùng. Người phụ nữ này đeo kính đen càng thêm vài phần nhã nhặn, tri thức.

Thời bình nếu mặc đồ trắng sẽ rất bình thường, nhưng trong thời tận thế, thiếu thốn đủ bề mà vẫn diện cả cây trắng thế này sẽ khiến mọi người cảm thấy đối phương nếu không phải loại người cuồng sạch sẽ thì cũng là người lập dị. Nhìn lại thân phận của cô ta – trợ lý của tiến sĩ Phong, phòng nghiên cứu đặc biệt về virus zombie, viện nghiên cứu Trung ương – thì cũng hiểu nguyên do.

“Oh, bọn cậu đang dùng com à? Ăn lương khô sao? Lâu Điện, tôi tưởng cậu bản lĩnh thế nào, không đến mức thê thảm thế chứ.”

Phong Thiếu Hoàng khoanh tay trước ngực, quét mắt từ trên cao nhìn mấy người ngồi dưới chiếu, đảo mắt một vòng rồi dừng tầm nhìn ở chỗ Lâu Điện, cười đầy vẻ sâu xa.

Lâu Điện hờ hững nói: “Không biết Phong thiếu gia hôm nay ăn gì? Nói ra cho bọn tôi vui vẻ cùng với.”

“...”

Thấy vẻ mặt như táo bón của Phong Thiếu Hoàng, ai nấy cúi đầu cười trộm. Hôm nay quân đội gặp phải zombie chuột, nào có tâm trạng ăn uống, đến đây trời đã tốiมืด, ai chẳng tùy tiện ăn chút lương khô. Cho nên Phong Thiếu Hoàng tranh thủ tối đây châm chọc chẳng khác nào chuốc nhục vào thân.

“Thiếu Hoàng, bớt cái vãi đi.” Người phụ nữ mặc vest trắng đầy gọng kính, sau đó khách khí nói: “Xin chào, cậu Lâu.”

Ánh mắt Lâu Điện không dao động, phải phép đáp: “Vị này là...”

“Cô ấy là Bạch Căng, trợ lý của cha tôi.” Phong Thiếu Hoàng tùy ý nói: “Chị Bạch, không phải chị muốn tìm anh ta sao?”

Bạch Căng bỏ kính xuống, vô cùng chuyên nghiệp lấy máy đo địa chất lớn bằng bàn tay từ trong túi, nói: “Thân thủ của cậu Lâu thật giỏi, không biết cậu có hứng thú gia nhập viện nghiên cứu Trung ương không?”

Mọi người nghe xong đều hiểu chắc người phụ nữ này đã chứng kiến cảnh Lâu Điện giết zombie chuột nên đưa ra lời mời. Quả thật, chỉ cần thấy cảnh chiến đấu hôm nay, không một ai có thể phủ nhận năng lực của Lâu Điện; anh không dùng đến dị năng, chỉ bằng thể năng (sức lực cơ thể) đã vượt trội như vậy.

Lâu Điện hơi nheo mắt, rất nhanh khôi phục bình thường, “Không có hứng thú!”

“Cậu Lâu đừng từ chối nhanh như thế, gia nhập đội dị năng giả của viện nghiên cứu sẽ được hưởng sự ưu đãi tuyệt đối, hơn xa những chỗ khác, có cả nhiều niềm vui bất ngờ nữa đây.”

Bạch Căng nở một nụ cười hoàn mỹ, nhưng đầy vẻ vô hồn, khiến mọi người đều thấy giả tạo.

“Không có hứng thú!”

Bạch Căng bị cự tuyệt cũng không nổi giận, chỉ nói: “Hi vọng cậu Lâu suy nghĩ thêm, đợi đến thù đỏ, nếu thay đổi ý kiến thì có thể nói với Thiếu Hoàng để cậu ấy liên lạc với tôi. Xin lỗi không tiếp chuyện thêm được!”

Đội Bạch Căng đi khỏi, Phong Thiếu mon men lại gần, nhưng thấy ánh mắt Lâu Điện lạnh băng, động tác khựng lại, vuốt tóc nói đầy vẻ bất đắc dĩ: “Lâu Điện, lâu rồi chúng ta không gặp mặt, cậu cứ chứng thái độ kia là sao? Chẳng lẽ vài năm không gặp, cậu đã gạt bỏ người bạn này rồi? Tôi còn chưa tính toán cú đá hôm nay đâu nhá.”

Cũng vì từng nhận mày là bạn nên tao mới càng muốn giết mày!

“Tôi nghĩ giữa tôi và Phong thiếu gia chưa thân đến mức đấy. Nếu không còn chuyện gì, mời cậu ra về.” Lâu Điện lạnh nhạt nói.

Phong Thiếu Hoàng trừng mắt, hơi giận, nhảy dựng lên: “LÂU ĐIỆN, cậu đang giờ trò quý gì thế? Tôi cảnh cáo cậu, nếu hôm nay cậu không chịu nói rõ ràng, tôi sẽ, tôi sẽ —— TÔI SẼ Ở LẠI ĐÂY KHÔNG ĐI!”

Dứt lời, Phong Thiếu Hoàng ngồi bệt xuống chiếu, bộ dạng kiêu căng tự phụ.

Ngay tức khắc, mặt cậu ta hiện lên một vết máu phản chiếu màu cam đỏ trong ánh lửa. Vết máu đỏ sẫm chảy dọc theo gò má, tăng thêm vài phần quý dị khác thường. Ngay khi Phong Thiếu Hoàng đang chết khiếp, một bóng đen đã lại gần, đá mạnh vào vai cậu ta, khiến bả vai như bị vỡ vụn. Phong Thiếu Hoàng ngã trên mặt đất, lại bị đá mạnh vào vai.

“LÂU ĐIỆN!!!!” Phong Thiếu Hoàng sững người rít lên, vẻ mặt không tin nổi.

Đúng lúc này, người trong quân đội đã phát hiện ra tình hình ở đây, cùng đám dị năng giả bạn bè của Phong Thiếu Hoàng chạy tới.

“Phong thiếu gia, cậu sao rồi?”

Tổng cộng bốn dị năng giả, ba nam một nữ đều hoang mang nhìn hai người. Bọn họ không dám manh động vì trước đó Phong Thiếu Hoàng từng nói Lâu Điện là bạn tốt thời đại học của cậu ta. Hai người này đang giỡn nhau à. Nhưng nhìn vẻ mặt tái nhợt đau đớn của Phong thiếu gia lại không dám chắc đang đùa hay đang thật.

Đúng lúc này, người thanh niên đang đánh Phong Thiếu Hoàng chậm rãi quay đầu nhìn họ. Ánh lửa hắt lên khuôn mặt khô ngo, đôi mắt lóe lên sắc lạnh khác thường: không biết có phải do ánh lửa phản chiếu hay không mà dường như đôi mắt kia đỏ rực, chất chứa tàn nhẫn điên cuồng. Chẳng biết sao đột nhiên đám người này thấy lạnh cả sống lưng, trong lòng không ngừng run rẩy.

“ANH, KHÔNG ĐƯỢC!!!”

Lúc này, một người xông ra, ôm lấy người thanh niên áo đen.

Trong lòng Lâu Linh thầm than vãn. Đừng nổi điên ở đây chứ, những dị năng giả này đều là người của viện nghiên cứu, vừa nghe đã thấy phiền phức rồi. Minh thế đơn lực bạc, đừng chống đối viện nghiên cứu thì hơn. Dù Lâu Điện lợi hại đến đâu thì mình không tin một mình anh chống chọi được đám người của viện nghiên cứu. Cho nên giờ phải ngăn cản anh ấy nổi điên đã.

Lâu Điện dừng lại, sau đó vòng tay ôm người con gái phía sau, tao nhã hạ chân đang đạp Phong Thiếu Hoàng xuống, giọng nói không nghe ra vẻ vui buồn: “Phong thiếu gia, tận thế rồi, vẫn nên có lòng đề phòng người khác đi. Sau này đừng lại gần tôi, kéo tôi lại không nhin được, giống như hôm nay vậy!”

Phong Thiếu Hoàng đau muốn chết được nâng dậy. Vốn trong lòng đang tức giận, nhưng khi nghe được lời này, cậu ta cảm thấy khó tin nổi: “Cậu nổi điên gì thế? Trước đây tôi chỉ thấy cậu rất đáng ghét, chứ không hề phát hiện thì ra cậu biến thái như vậy!”

Giọng nói rành mạch, nhẹ nhàng băng quơ đáp: “Ồ, tôi bị điên đấy, làm ơn đừng lại gần.”

Dứt lời, Lâu Điện kéo Lâu Linh ra sau xe, đi vào một lều trại.

Khuôn mặt Phong Thiếu Hoàng vặn vẹo, nhìn chỗ Lâu Điện đi vào, thần sắc âm trầm bất định; sau đó được đám bạn dìu trở về.

“Phong thiếu gia, cậu không sao chứ?”

Tần Úy chạm tay vào vết thương, nghe Phong Thiếu Hoàng đau đớn rên lên, sắc mặt lạnh đi, nhanh chóng đưa cậu ta về đoàn xe của quân đội, đi tới lều của Bạch Căng.

Bạch Căng vừa đổi áo ngủ màu trắng, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, nhìn thấy Phong Thiếu Hoàng bị dìu vào, biến sắc, lo lắng hỏi: “Thiếu Hoàng sao thế này? Mau nâng cậu ấy vào đây.”

Khi cởi áo xuống, nhìn thấy bả vai của Phong Thiếu Hoàng tụ máu sậm đỏ, mọi người đều trợn mắt há mồm. Rốt cục phải dùng bao nhiêu lực mới khiến một dị năng giả cấp hai bị thương thành thế này? Dị năng giả cấp hai không chỉ tăng mạnh về dị năng, mà tổ chất thân thể cũng được củng cố hơn nhiều so với dị năng giả cấp một, nhưng lại dễ dàng bị người ta đánh trọng thương nghiêm trọng, móng vuốt không khác gì miếng đậu hũ.

“Xương bả vai bị nứt nhẹ.” Trong mắt Bạch Căng nổi bão, “CÓ CHUYỆN GÌ?”

Mấy người nhìn nhau, sau đó thuật lại sự việc. Phong Thiếu Hoàng đen mặt ngồi cạnh, trong đầu đang nghĩ lại hành vi của Lâu Điện, vừa tức vừa giận. Thâm tâm nảy lên chút suy nghĩ độc ác. Đã thế đừng trách tao không nhận bạn bè.

“Các cậu có biết anh ta là dị năng gì không?” Bạch Căng đột nhiên hỏi.

Bốn người nhìn nhau, Tần Úy lắc đầu nói: “Không biết, anh ta hình như không sử dụng dị năng. Lúc giết zombie chuột cũng không phát hiện thấy anh ta sử dụng dị năng.”

“Hoặc là dị năng sức mạnh, hoặc là dị năng tốc độ.” Có người chen miệng nói.

Có lẽ tốc độ như ma như quỷ của Lâu Điện có thể đã thương dị năng giả cấp hai. Nhưng Bạch Căng vẫn thấy không hợp lý. Chính mắt cô ta chứng kiến thân thể biến dị của người vẫn kém hơn năng lực của dị năng giả. Xưa nay vốn chẳng mấy coi trọng, không ngờ hôm nay lại gặp phải ‘móng tay nhọn’; chẳng trách anh ta ngang nhiên như vậy, dám đánh con trai của tiến sĩ Phong viện nghiên cứu Trung ương.

Chẳng biết nói gì hơn, Bạch Căng không nghĩ thêm nữa, bắt đầu xử lý vết thương trên người Phong Thiếu Hoàng. Sau khi đám người kia đi ra, cô ta nói: “Thiếu Hoàng, xem ra Lâu Điện không dễ dụ dỗ. Nếu chưa cần thì hùy đi!”

Tuy rất muốn lôi kéo một kẻ mạnh như vậy vào viện nghiên cứu, nhưng không có cũng chẳng sao. Giữ lại cũng vô dụng.

Phong Thiếu Hoàng phản đối: “KHÔNG ĐƯỢC!”

Bạch Căng nhú mày, như đang nhìn một thằng nhóc không hiểu chuyện.

Điều này khiến Phong Thiếu Hoàng vô cùng khó chịu.

Phong Thiếu Hoàng chán nản nói: “Trước kia, Lâu Điện không phải thế này! Cứ theo dõi một thời gian. Chị Bạch, chị đừng tùy tiện quyết định.”

Dứt lời, ánh mắt Phong Thiếu Hoàng sắc bén đầy cảnh cáo. Bạch Căng gật đầu, tiễn chân Phong Thiếu Hoàng xong rồi mở bộ đàm.

Vừa vào lều, Lâu Linh đã bị đẩy ngã, sau đó bị đè xuống đất, hứng chịu cơn mưa hôn tới tấp xâm lược.

Lâu Linh thẳng chân đá Lâu Điện nhưng lại bị anh dễ dàng trấn áp. Hai tay nắm mạnh vào lưng anh, cuối cùng từ từ vòng qua cổ anh, nồng nhiệt đáp trả.

Không biết qua bao lâu, Lâu Linh mơ mơ màng màng hoàn hồn thì phát hiện chàng trai đè trên người mình đang nhả chồng tay nắm cô, ánh mắt chăm chú, xoáy sâu, khiến cô hơi ngượng ngùng.

“Nóng quá, mau đứng lên đi~~.” Cô đẩy ngực anh.

Lâu Điện mặt dày vờ không hiểu tiếng người, ôm Lâu Linh vào lòng, cọ cọ mặt cô, hoàn toàn không còn hơi thở hung ác lúc trước.

“Vừa rồi anh sao thế? Họ... chọc gì anh à?” Cô cân nhắc dùng từ, trong lòng thầm nghĩ: Đầu chỉ là chọc giận, quả thực như có mối thù giết cha đoạt vợ ý chứ. Đường như hận không thể tra tấn bọn họ, khiến đám người đó hối hận vì đã có mặt trên thế giới này.

Không thể không nói, sóng não Lâu Linh lần đầu tiên tiếp được sóng não của biến thái. Đúng là ‘não biến thái’ nghĩ như vậy.

Phải từ từ tra tấn chúng, cho chúng chết ngay thì quá hơi rồi. Hừ, tuy đời trước chúng đã chết một lần; đời này chúng chưa chết, nhưng nhìn lũ người đó nhồn nhột tự tại, trong lòng mình không vui. Phải làm sao bây giờ?

“Hừm, bọn họ quả thật chọc tới anh. Tiểu Linh, về sau cách chúng xa ra nhé.” Lâu Điện dịu dàng nói.

Khóe miệng Lâu Linh run rẩy, sao cô luôn cảm thấy giọng điệu này như đang dỗ trẻ con vậy? Nhưng chuyện phát sinh hôm nay cũng làm cô hiểu được một điều. Tốt nhất nên cách xa đám người kia, để khỏi khiến người thanh niên này nổi khùng.

Kỳ lạ, dù đối phương chưa làm gì, rõ ràng là Lâu Điện đi bắt nạt người ta, nhưng cô lại nghiêng về anh. Thậm chí còn biện minh cho anh, tự giác cách xa đối phương.

Hiểu được điều này, sắc mặt Lâu Linh biến đen... Cô có phải bị biến thái thuần hóa rồi không?

Thấy cô gật đầu, nhu thuận lạ thường, trái tim Lâu Điện mềm nhũn, ôm cô thân thiết một hồi.

Đêm đã khuya, bên ngoài trừ tiếng tuần tra đi lại thì im phăng phắc, không một tiếng động.

Trong bóng đêm, chàng trai mở mắt, lạnh lùng nhếch môi cười. Tinh thần lực hóa thành ngàn tia khí, bao bọc toàn bộ lều; đến khi có một cỗ tinh thần lực xa lạ tràn tới thăm dò thì tinh thần lực hóa thành tia khí băng lãnh, trực tiếp cắn nát ‘kẻ xâm phạm’ kia.

“AAA...” Từ xa vang lên tiếng kêu thảm thiết. Chàng trai kịp lúc che tai người trong lều, thấy giấc ngủ của cô gái không bị quấy nhiễu mới vừa lòng mỉm cười.

“CHỊ BẠCH!”

Khi nghe tiếng kêu thảm thiết, các dị năng giả của viện nghiên cứu phụ trách bảo vệ Bạch Căng ủa vào lều, chỉ thấy máu phun trào từ miệng cô ta, ngã trên mặt đất, sắc mặt xám trắng, đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt đau đớn tột cùng.

“Bạch tỷ, chị sao vậy?”

Mọi người luống cuống bế cô ta lên giường, dị năng giả nữ thay quần áo ướt sũng mồ hôi lạnh cho Bạch Căng.

Hai tay Bạch Căng ôm đầu, run rẩy nói: “Tinh thần lực...tôi...bị hủy...”

Chờ những người khác hiểu được lời cô ta nói thì không khỏi hoảng sợ, chân tay lạnh toát.

Dị năng giả của Bạch Căng là tinh thần lực, năng lực của não rất mạnh. Sau khi viện nghiên cứu biết được tác dụng của tinh hạch, tinh thần lực của cô ta

lên cấp càng nhanh hơn những dị năng giả khác, đã đạt tới cấp ba, là dị năng giả hàng đầu ở thủ đô. Nhưng giờ bị hủy dễ dàng vậy sao?

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Hành trình tận thế (9)

Một đêm yên ổn trôi qua.

Sang ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, mọi người đã tắt bật thức dậy thu dọn đồ đạc, cùng quân đội xuất phát tới thủ đô.

Đến khi mặt trời lên đỉnh, nhóm người dừng lại ở một thôn nhỏ. Thôn này không còn người sống sót, xung quanh trừ một vài zombie cấp thấp lờn vờn thì đều sạch sẽ, có vẻ như đã được xử lý qua. Nơi đây trở thành chỗ vắng lai ven đường, nhiều người sống sót đi qua đây đều lựa chọn dừng chân nghỉ ngơi.

So với sự đe dọa của đám zombie trong nội thành thì thôn nhỏ ven quốc lộ lại trở thành chỗ dừng chân lý tưởng của người sống sót. Bởi vì thôn này thừa thớt người nên ‘xử lý’ zombie không quá phiền toái, vừa chém giết vừa nghỉ ngơi cũng còn thừa, chẳng như trong thành phố, zombie có thể đột kích bất cứ lúc nào —— Đương nhiên, vẫn phải cảnh giác, tránh việc một đám người máu thịt tươi ngon thu hút đám quái vật.

Quân đội được ưu tiên chọn chỗ, sau đó đến nhóm dị năng giả của viện nghiên cứu mặt đầm đầm chọn. Đội trưởng đội dị năng giả Bạch Thành lần đầu tiên lộ diện, sắc mặt hình sự.

Tất cả đều cùng nghĩ ‘Liệu có phải xảy ra chuyện gì rồi không?’.

Lâm Bảo Bảo và Tịch Mộ Phong đi dạo một vòng xung quanh. Khi trở về, Tịch Mộ Phong nói: “Nghe nói vị trợ lý Bạch bị thương. Tiếng hét thảm thiết tối qua chắc từ lều cô ta.”

“Hình như cô Bạch Căng có địa vị rất cao trong viện nghiên cứu.” Hoàng Chi Lăng nghi ngờ “Bị thương thế nào? Cô ta cũng là dị năng giả à?”

“Chắc vậy.” Tịch Mộ Phong hơi nghi hoặc, “Hừm, chẳng biết tại sao cô ta bị thương. Tối qua đâu có gì khác thường.”

Đoàn người sắp xếp đồ đạc xong, Lâm Bảo Bảo chạy tới to nhỏ với Lâu Linh, “Linh Linh, mẹ Bạch Căng kia là dị năng tinh thần lực. Sức mạnh não rất cao, nhưng lần bị thương này khiến dị năng bị hủy rồi.”

Lâu Linh kinh ngạc, “Sao cậu biết rõ thế?”

Sau đó nhìn Tịch Mộ Phong, hai người cùng ra ngoài thám thính, ai ngờ Lâm Bảo Bảo còn biết chi tiết hơn Tịch Mộ Phong.

Lâm Bảo Bảo búng ngón tay, xuất hiện bọt nước óng ánh trong suốt, vô cùng mê người, “Thời tiết oi bức thế này, nước luôn được hoan nghênh a~~. Mấy anh lính kia cũng là người, liên tục tuần tra dưới mặt trời thế kia, kiểu gì chẳng có lúc khát nước.” Khuôn mặt lolita cười cợt vui sướng.

Hóa ra, Lâm Bảo Bảo đi dụ dỗ người khác bằng dị năng của mình. Hơn nữa, cô ấy khéo ăn khéo nói, miệng dẻo quẹo nên moi được nhiều thông tin hơn Tịch Mộ Phong.

Lâu Linh đã hiểu...

Trước kia, Lâm Bảo Bảo là người của ban ngoại giao hội sinh viên đó. Mỗi lần trường tổ chức hoạt động gì, đều kéo cô đi xin tài trợ, chỉ cần Lâm Bảo Bảo ra tay chắc chắn thành công vang dội.

Hai người lại xì xầm to nhỏ, Bạch Căng bị nội thương, tối qua lều của quân đội vang lên tiếng thét chói tai, ai ai cũng nghe thấy—— Lâu Linh hoang mang, chẳng nhẽ cô ngủ say đến vậy? Vì sao chẳng nghe thấy gì? (bị ai đó che lỗ tai, lại thêm lá chắn tinh thần lực hoàn toàn cách âm.) Nhưng sau đó thấy không có chuyện gì nên mọi người không chú ý, ngủ tiếp.

Hai người nói chuyện rôm rả, Lâm Bảo Bảo không khỏi có chút vui sướng khi người gặp họa. Được rồi, quả thật Lâm Bảo Bảo rất ghét thái độ khinh khỉnh hóm qua của Bạch Căng, cô ta dám tới mời mọc Lâu Điện gia nhập viện nghiên cứu. Như kiểu trừ bọn họ thì tất cả bé nhỏ như con kiến, vô giá trị. Thật phản cảm!

Lâm Bảo Bảo vốn chẳng ghét gì cô ta, nhưng khi biết Bạch Căng là dị năng tinh thần lực thì sắc mặt rất tệ. Trước kia, trong căn cứ, Lâm Bảo Bảo đã tiếp xúc qua loại dị năng này, kiểu người đó luôn dò xét người khác, thậm chí có thể giết người trong vô hình, kẻ có tinh thần lực mạnh còn có thể phá

hủy bộ não của người khác, khiến đối phương đột tử không một tiếng động, không để lại bất cứ vết thương nào.

Việc Bạch Cầm bị thương, Lâm Bảo Bảo không biết do cô ta tự mình làm bị thương hay sao nữa; chắc cô ta làm chuyện gì đó mờ ám, bị dị năng giả mạnh hơn phản kích. Ví dụ như cô ta lợi dụng dị năng bản thân đi thăm dò kẻ khác, sau đó bị đối phương tức giận phẫn bỏ chẳng hạn.

Phải công nhận Lâm Bảo Bảo đã đoán đúng.

Nhóm dị năng giả của viện nghiên cứu dị rất phần nộ việc Bạch Cầm bị thương. Cô ta là trợ lý đặc biệt của tiến sĩ Phong, phụ trách chuyên khoa đặc biệt của viện nghiên cứu. Chính Phong tiến sĩ cũng phải nể trọng đôi phần, rất nhiều thí nghiệm bí mật đều có sự góp mặt của Bạch Cầm. Lần này nếu không phải tìm kiếm một loại virus thì sẽ không bao giờ đưa cô ta đi cùng làm nhiệm vụ.

Bề ngoài thì mang tiếng hỗ trợ quân đội, nhưng thực ra, nhóm dị năng giả chỉ có trách nhiệm bảo vệ Bạch Cầm, chẳng thể ngờ cô ta bị thương ngay dưới mắt họ. Hơn nữa còn bị hủy dị năng bởi một dị năng giả khác.

Sóng não của Bạch Cầm rất mạnh, lại thêm tinh thần lực; nếu dị năng đã bị hủy, sóng não không kịp vận hành, có lẽ từ nay về sau, những thí nghiệm đặc thù cô ta chẳng thể nào tham gia.

Tức giận nhất là họ không thể tìm ra kẻ hủy dị năng của Bạch Cầm. Hỏi Bạch Cầm thì cô ta cũng chỉ mơ hồ nói đột nhiên bị hủy trong doanh trại. Quanh đây có hơn một vạn người sống sót, nếu có kẻ rắp tâm che giấu khả năng của bản thân thì quá đơn giản.

Vì thế, sắc mặt của nhóm dị năng giả rất thối, ngay cả Phong Thiếu Hoàng cũng không hơi đâu chú ý tới Lâu Điện. Vén vén một buổi sáng mọi người đều họp bàn phương án tìm hung thủ, thuận tiện tính xem dị năng của Bạch Cầm còn khả năng khôi phục hay không.

Lâu Điện đến ‘chia rẽ đôi duyên ương’.

Lâm Bảo Bảo thấy về mặt anh, lập tức cun cút chạy đi, để lại Lâu Linh đen mặt đứng đó, kháng nghị: “Con gái bọn em nói chuyện riêng tư, anh đừng tới nghe trộm nữa được không?”

“Anh không nghe trộm, do các em lớn tiếng quá thôi!”

Lâu Điện nhếch mép cười, mặt dày nói: “Thính lực của dị năng giả rất tốt, em biết mà.”

Xi, đừng tưởng cô không biết thính lực của anh hơn người, có mấy ai tốt như anh.

“Nếu em muốn biết gì, không cần hỏi cô ta, hỏi anh là được.” Lâu Điện nói tiếp.

Lâu Linh cảm thấy Lâu Điện thật biến thái, rõ ràng có ý định dưỡng cô thành phế vật, chỉ nghe lời anh nói, việc gì cũng ý lại, khiến trong mắt cô chỉ có mình anh.

Dù ngoan ngoãn để anh lôi đi, nhưng Lâu Linh vẫn mạnh miệng nói: “Anh không hiểu, đôi khi con gái với con gái dễ nói chuyện hơn, đây là một lạc thú.”

Quả thật Lâu Điện không hiểu con gái tán phét với nhau thì có gì lạ với chẳng thú; nhưng anh biết một điều, giữa con gái cũng có thể phát sinh tình yêu nên anh phải cảnh giác.

Em gái nhỏ thân thiết với bạn thân quá, dù Lâm Bảo Bảo luôn miệng nói thích mình nhưng qua cử chỉ chẳng thể hiện điều đó. Kiếp trước, cô ta bỏ xuống Tây Nam không phải vì Lâu Linh sao; sau đó như nữ thần báo thù quay về vì cái chết của em ấy, hầu hết dị năng giả trong viện nghiên cứu đều chết trong tay Lâm Bảo Bảo.

Đó cũng lý do là Lâu Điện càng thêm chán ghét Lâm Bảo Bảo, anh hết sức nhẫn nại để cô ta đeo bám Lâu Linh, chứ không một phát đập chết luôn rồi. ب _ ب

Sau khi ăn cơm, nghỉ trưa xong xuôi, Lâu Linh nghe được chân tướng sự việc từ Lâu Điện. Bạch Cầm đúng là dị năng giả tinh thần lực. Tối qua, cô ta dám dùng tinh thần lực nhìn trộm kẻ khác, không ngờ lại bị dị năng giả mạnh hơn diệt.

Lâu Linh trầm mặc, sau đó đầy hoài nghi nhìn Lâu Điện, nhỏ giọng nói: “Tinh thần lực của cô ta không phải bị anh. . .”

Lâu Điện lạnh nhạt cười, “Tiểu Linh nói gì thế? Em cảm thấy anh là người như vậy à?”

Lâu Linh nuốt nửa gật đầu. Dù anh cười như thiên sứ, hay nam thần trong truyền thuyết thì cũng không có cách nào che được tâm địa nham hiểm, lòng dạ hẹp hòi đâu. ٩ (_) ٩

Tối qua rõ ràng cô nhận thấy anh rất ghét nhóm dị năng giả viện nghiên cứu, anh thật sự có gan làm chuyện này. Tuy cảm thấy hại người là sai, nhưng nếu kẻ đó gây sự trước thì không sao.

Lâu Điện vẫn cười dịu dàng, nhìn như một công tử nhả nhặn lịch thiệp, vô cùng hiền lành. (°Δ°)

Cho nên mới nói, bề ngoài xuất chúng quả là một vỏ bọc tuyệt vời. Nhìn một chàng trai thế này, sẽ chẳng ai thấy được tâm hồn biến thái vụn vụn của anh ta.

Nhưng qua việc này, Lâu Linh hiểu thêm rằng, chỉ sợ Lâu Điện không chỉ có dị năng không gian, mà còn thêm tinh thần lực. Hơn nữa, anh ấy còn là dị năng giả cấp cao.

Lâu Điện nhìn cô ôm đầu suy tư, bóc quýt đút cho Lâu Linh; thấy cô ngoan ngoãn há mồm ăn, nét cười đầy mắt càng sâu. Đột nhiên anh có niềm khao khát mãnh liệt muốn giam cô vào ngực mình, tự tay chăm bẵm vệ sinh ăn uống cho Lâu Linh —— Anh mà làm như thế, chắc chắn sẽ dọa cô chạy mất cho coi.

Lâu Điện cười càng thêm dịu dàng, nhưng chẳng chạm nổi tới đáy mắt; anh hơi cúi đầu, hàng mi dài che lấp sắc lạnh trong mắt.

Viện nghiên cứu của tiến sĩ Phong chẳng phải thứ tốt đẹp, đều là lũ vô tình bạc nghĩa, biết bao dị năng giả và người thường đã bỏ mạng trong những cuộc thí nghiệm của chúng. Còn về Bạch Cầm, sống nào mạnh mẽ, tinh thần lực dồi dào; vì tiến sĩ Phong cô ta làm bao nhiêu việc bất nhân bất nghĩa, rất nhiều người ở viện nghiên cứu không phục đều lăng lẳng đột tử. Họ chết vì Bạch Cầm dùng tinh thần lực gây shock khiến chết não, thật khó phòng bị.

Sau khi tận thế, vì bị nhiều thế lực khống chế nên viện nghiên cứu Trung ương đã chia thành bốn viện Đông, Tây, Nam, Bắc. Tiến sĩ Phong có được Bạch Cầm, ba viện khác đều phải nghe theo lệnh của ông ta. Bề ngoài viện nghiên cứu nhân danh vì sự phát triển tiến bộ của toàn nhân loại nhưng trên thực tế đều vì tư tâm cả.

Hủy Bạch Cầm là hủy một con chó bên người tiến sĩ Phong, khiến ông ta phải dè chừng. Đừng tưởng viện nghiên cứu là thiên hạ của ông ta, có thể tung hoành như đời trước, muốn làm gì thì làm.

Đời trước, vì Lâu Điện là bạn của Phong Thiếu Hoàng nên viện nghiên cứu không động tới anh, nhưng nhiều chuyện dơ bẩn bên trong anh biết rất rõ.

Không có Bạch Cầm, Lâu Điện muốn xem tiến sĩ Phong định chèn ép các dị năng giả hay ám sát người của ba viện kia thế nào, làm cách nào biến viện nghiên cứu thành sở hữu riêng của ông ta. So với trực tiếp giết chết, từ từ phá hủy những món đồ quan trọng của chúng, đùa giỡn chúng có vẻ sáng khoái hơn.

Nghĩ thế, sắc mặt người thanh niên càng thêm nhu hòa, thấy cô bé con bên cạnh ngoan ngoãn ăn đồ anh đưa, trong lòng càng vui mừng, trực tiếp ‘dâng’ bản thân qua, khi cô ấy hé miệng ăn thì hôn tới.

Lâu Linh trừng mắt, nhìn đôi mắt Lâu Điện bắt đầu hằn đỏ, nhất thời trong lòng kêu khổ. Đang bình thường sao lại phát bệnh biến thái chứ?

Qua trưa tiếp tục lên đường, ai cũng thấy sắc mặt nhóm dị năng giả viện nghiên cứu rất trầm trọng; họ luôn gằm gừ nhìn đám người xung quanh. Sớm biết tin nên mọi người rất kinh ngạc; chẳng nhẽ những dị năng giả này nghĩ người có tinh thần lực cao hơn đã hủy đi dị năng của Bạch Cầm là một người trong đây....

Lâu Linh vốn hơi bất an, sợ họ phát hiện ra Lâu Điện giờ trò quý, nhưng thấy nhóm dị năng giả không hành động gì mới dần yên lòng.

Thực ra không phải người của viện nghiên cứu không nghĩ đến Lâu Điện, chỉ là sau khi phát hiện dị năng của anh là không gian thì đã loại trừ. Tận thế mới được một năm, dù có hai dị năng thì dị năng giả đó cũng không thể đạt được cấp cao; hơn nữa hai dị năng này vẫn còn nhiều yếu điểm, không thể lên cấp nhanh như một dị năng được. Bạch Cầm là dị năng cấp cao viện nghiên cứu đặc biệt bồi dưỡng, một dị năng giả cấp ba rất hiếm, có tinh thần lực siêu việt như cô ta không nhiều. Lâu Điện đã là dị năng giả không gian, cho dù có tinh thần lực thì không thể cao hơn được.

Vậy là, từ kẻ tinh nghi số một, Lâu Điện dễ dàng biến thành người vô tội~~~.

Có thể vì Bạch Cầm bị thương nên bầu không khí bên quân đội có chút nặng nề, dọc đường không nói lời nào; đến khi dừng chân nghỉ ngơi, sắp xếp người gác đêm xong, quân đội không tiếp xúc gì với người sống sót nữa.

Đi suốt ba ngày đường, có thêm mấy dò zombie của viện nghiên cứu nên chẳng có bất trắc xảy ra, mọi người yên ổn đặt chân tới thủ đô.

Những người sống sót bắt đầu kích động, trong lòng họ, lực lượng vũ trang của thủ đô là mạnh nhất, là nơi tuyệt đối an toàn; ít nhất so với những căn cứ ở nơi khác sẽ an toàn hơn nhiều. Nhưng, đợi đến khi mọi người nhìn thấy cửa vào thủ đô phía xa đang có mấy dãy người xếp dài bất tận thì nhất thời há hốc mồm.

Người người đều cảm thấy thủ đô an toàn, những người sống sót đều tới đây; dân cư của thủ đô càng ngày càng nhiều... sớm muộn cũng có ngày thủ đô bị bão hòa dân số, chẳng còn là nơi an toàn nữa.

Người của quân đội sớm vào bằng cửa khác. Không như những người sống sót lần đầu tiên đến đây phải xếp hàng kiểm tra thông tin linh tinh, nhóm dị năng giả của viện nghiên cứu cũng đi cửa khác, chỉ cần đưa giấy chứng nhận thân phận, dùng dụng cụ kiểm tra thân thể không mang virus là có thể vào trong.

Có lẽ do thái độ của Lâu Điện ngày đó, nên Phong Thiếu Hoàng chưa từng xuất hiện, tận đến khi về đến thủ đô cũng không thấy bóng dáng. Vì thế, đám

Tịch Mộ Phong lên nhìn Lâu Điện, thấy anh xách hành lý, cầm ô che chắn cho Lâu Linh xếp hàng chờ.

Thực ra Tịch Mộ Phong không hiểu nổi Lâu Điện, nếu có con trai của tiến sĩ Phong chống lưng, anh ta tuyệt đối có thể sống thoải mái ở thủ đô. Nhưng vừa gặp mặt, Lâu Điện đã đắc tội, còn đánh người ta thương tích đầy mình; từ bạn bè thành kẻ thù. . .chẳng nhẽ anh không lo sẽ bị trả thù sao? Hoặc có lẽ, ngay từ đầu, Lâu Điện không định ở lại thủ đô.

Nghĩ vậy, Tịch Mộ Phong bắt giấc nhủ mảy, ánh mắt nhất thời âm đạm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Hành trình tận thế (10)

Hàng người dài miên man, mặt trời thiêu đốt. . .thật sự là cực hình. Đến tận khi bình minh mới đến lượt nhóm Lâu Điện.

Cũng giống những căn cứ khác, muốn vào thành phố, trước tiên phải đăng ký thông tin cá nhân, sau đó kiểm tra thân thể, cuối cùng vào phòng cách ly đủ 18 tiếng, xác nhận không có vấn đề gì mới chính thức được phép bước vào căn cứ thủ đô.

Thông tin cá nhân rất đơn giản: họ tên, giới tính, tuổi, nghề nghiệp, dị năng. . .v.v. . . Người giám sát nhìn mục dị năng đầu tiên, sau đó mới đến mục nghề nghiệp. Tuy xảy ra tận thế nhưng nghề nghiệp vẫn rất có ích; ví dụ như đối phương là một nhân viên kỹ thuật chuyên ngành nào đó, không chừng có thể tìm được một công việc ở đây, thừa sức sống yên ổn.

Tất cả mọi người điền thông tin cá nhân rất chi tiết, người giám sát nhìn qua thấy có khá nhiều dị năng giả trong đám người này, anh ta không khỏi kinh ngạc; sau đó sắp xếp bọn họ đến phòng phía Đông của Trung tâm kiểm tra đầu vào.

Nam trái nữ phải tách ra, cởi quần áo kiểm tra có vết thương không. Việc kiểm tra này mọi người đều từng trải qua nên cũng thoải mái, người tiến hành lại cùng giới nên không có gì xấu hổ.

Mấy người Lâu Linh ra ngoài, đợi rất lâu mới thấy đám Tịch Mộ Phong đi ra.

Sắc mặt của Tịch Mộ Phong và Vệ Hiến hơi khó coi, còn Lâu Điện thì vẫn thản nhiên, Trần Khải Uy dắt tay Lạc Lạc như mọi khi, ông Mạc trầm mặc không nói gì. Phía sau xuất hiện một vài binh lính mặc quân phục xanh biếc, sắc mặt bọn họ không tốt lắm, hung tợn trừng Lâu Điện, chẳng nói chẳng rằng dẫn tất cả vào phòng cách ly.

Tất nhiên Lâu Linh và Lâm Bảo Bảo cảm thấy điều bất thường, hai người đợi Lâu Điện rồi cùng vào phòng cách ly.

“Sao thế?” Hoàng Chi Lăng nhỏ giọng hỏi Tịch Mộ Phong.

Sắc mặt Tịch Mộ Phong đen kịt, thấp giọng nói: “Anh Lâu vừa khiến một nhân viên kiểm tra bị thương.”

Hoàng Chi Lăng kinh ngạc, “Vì sao?”

Cô không nghĩ Lâu Điện là người dễ kích động như vậy; thường ngày, ngoài Lâu Linh, anh ta đều hờ hững với mọi người và những sự việc xung quanh. Nhìn Lâu Điện có vẻ nhã nhặn lịch thiệp nhưng thực chất là người rất lạnh lùng, lãnh đạm. . .trừ khi có kẻ chọc tới anh. Hà, chẳng nhẽ nhân viên kia chọc tới Lâu Điện?

Hoàng Chi Lăng, còn có Lâu Linh cùng Lâm Bảo Bảo đều nhìn Tịch Mộ Phong.

Tịch Mộ Phong có chút xấu hổ, không biết mở lời thế nào. Chẳng lẽ kẻ nhân viên kiểm tra kia giờ trò sờ soạn Lâu Điện? Hành vi mờ ám như vậy vừa nhìn đã biết là dân đồng tính; hơn nữa ngoại hình Lâu Điện anh tuấn thế này, quả thực rất được lòng một số người cùng giới.

Tận thế mà, ai quản việc thích đàn ông hay đàn bà, chỉ cần được ăn no ngủ kỹ là tốt rồi. . . Cho nên những chuyện này tự ngầm hiểu với nhau, nói ra ngượng mồm. Nhưng gặp ngay Lâu Điện chuẩn men, đã có bạn gái, xưa nay không dễ bắt nạt nên đòi nào anh chịu bị xâm xỡ bởi một thằng đàn ông khác. Tất nhiên kết quả là bóp nát xương tay đối phương.

Chỉ có thể nói, nhân viên đồng tính kia động vào nhầm đối tượng. Chẳng phải cứ có bề ngoài đẹp trai, yếu ớt giống thư sinh là dễ giờ trò đầu. Bề ngoài của Lâu Điện quả thật rất lừa tình, nhưng bên trong lại là một kẻ biến thái bạo lực. Dù biết bị đối phương lợi dụng sàm sỡ, mặc dù đều là đàn ông với nhau nhưng đánh người ta thì cũng phải lựa tình hình thực tế chứ.

Chuyện này nói lớn thì không lớn, cũng chẳng phải nhỏ nhưng vừa đến đây đã gây sự thế này khiến Tịch Mộ Phong và Vệ Hiến rất lo lắng. May mắn là, không biết Lâu Điện dùng cách gì khiến tên nhân viên kia tự động nhận lỗi nên mới không to chuyện.

Lâu Linh và Lâm Bảo Bảo căng tai ra nghe, sau khi Tịch Mộ Phong xác nhận kẻ đó đã tự nhận lỗi về phía mình thì mới yên lòng.

Lâu Linh ngoan ngoãn để Lâu Điện dắt tay, cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt bánh bao của anh, thật không ngờ người con trai này từng bị Gay để ý, đã ra tay dạy dỗ đã man kẻ kia một trận, hoàn toàn phế bỏ đối phương. Dù sao cũng không phải chuyện lớn, nếu Lâu Điện thích đàn ông, nhất định anh chỉ có thể để người ta, chẳng phải chịu thiệt đâu.

Tuy thường ngày Lâu Linh đều cảm thấy Lâu Điện biến thái, nhưng nếu để ai đó bắt nạt tên biến thái này thì cô lại cảm thấy không thể chấp nhận được. Cho nên, khi nghe thấy anh đánh người nhưng không bị thương thì Lâu Linh nhanh chóng ném việc này ra sau lưng, chẳng hơi đâu nghĩ nhiều như mấy người Tịch Mộ Phong.

Đến một gian phòng cách ly, hai tên lính kia đẩy người vào rồi đóng cửa sắt lại. Cửa và cửa sổ đều làm bằng kim loại đặc biệt an toàn, hình dạng lưới điện nên nhìn hướng nào cũng có thể thấy rõ phía bên kia, đề phòng tình huống bất trắc.

Căn phòng cách ly rộng chừng hơn 300 m², bên trong đã có mười mấy người sống sót, tất cả đều tự tìm chỗ ngồi cho mình, nhắm mắt nghỉ ngơi. Nhìn nhóm Lâu Điện đi vào, một số vẫn nhắm mắt, một số thì tò mò nhìn nhưng nhanh chóng khôi phục tư thế cũ.

1 坪 (bình) = 3.3058 m²

Mấy người Tịch Mộ Phong cũng tìm chỗ trống ngồi xuống, Lâu Điện trực tiếp rút một tấm đệm từ không gian trải ra, rồi kéo Lâu Linh ngồi xuống.

Đám Lâm Bảo Bảo vốn biết Lâu Điện mắc bệnh sạch sẽ nên chẳng để tâm, tự lấy túi ngủ, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ngoài trời nhanh chóng tối đen, nhóm Tịch Mộ Phong lấy bánh quy và nước làm bữa tối ăn tạm. Những người sống sót khác nghe được tiếng nhai nhóp nhép, không khỏi nhìn chằm chằm đồ ăn trong tay họ, nuốt nước bọt, lộ vẻ mặt thèm thuồng, khiến đối phương nuốt không trôi.

Lâu Linh cũng thấy ăn không vô, không chỉ khó chịu mà còn cảm thấy thời tiết oi bức, năm mươi sáu mươi người cùng một phòng vừa nóng nực lại vừa bốc mùi.

Ông Mạc lấy miếng bìa cứng quạt cho cháu gái, Trần Khải Uy đặt chút băng cạnh Lạc Lạc, khiến cậu bé thoải mái hơn một tí. Hoàng Chi Lăng là khổ nhất, mồ hôi nhễ nhại nhưng vẫn cắn răng chịu đựng; cuối cùng Tịch Mộ Phong thở dài, nhờ Trần Khải Uy đóng băng một bình nước, đặt vào tay cô để giảm nhiệt.

Đêm ngày càng muộn, trong phòng có mỗi ngọn đèn vàng nông thôn hay dùng chiếu sáng, cốt để binh lính bên ngoài nhìn thấy tình hình bên trong, nếu có người biến dị, họ có thể phản ứng kịp thời. Chính vì thế nhiều người không dám ngủ, sợ người bên cạnh biến dị, mình sẽ bị cắn đầu tiên.

Lâu Linh và mấy cô gái có thể ngủ, còn mấy chàng trai thương lượng nhau gác đêm. Lâu Linh nhìn mấy lượt sau đó dựa vào người Lâu Điện ngủ ngon lành.

Một đêm vô sự, đến giữa trưa ngày thứ hai, mọi người được thả ra ngoài.

Sau khi ra khỏi phòng cách ly, sắc mặt ai nấy đều mệt mỏi nhưng rất phấn chấn, vậy là họ đã chân chính đặt chân đến thủ đô.

Mọi người bước trên đường phố thủ đô, nơi này là ngoại thành nhưng được quét dọn sạch sẽ, kẻ qua người lại tấp nập, nếu không phải có cái cửa sắt phía sau thì thật dễ làm người ta quên mất giờ đang ở tận thế.

Rốt cuộc đã đến lúc chia tay...

Nhóm Tịch Mộ Phong đứng giữa ngã tư đường, định bụng tìm người thân. Người thân bọn họ ở thủ đô, nếu không biến thành zombie thì chắc vẫn ở địa chỉ cũ. Tịch Mộ Phong, Vệ Hiến, Hoàng Chi Lăng đều muốn đi tìm người nhà... Vậy là mọi người sẽ tách ra từ đây.

Đồng hành suốt nửa năm, cuối cùng đã đến đích, thật không nỡ chia ly.

Tịch Mộ Phong ngắm nghĩ, nói: “Anh Lâu, rất vui vì được quen biết anh, nếu sau này hai người có việc thì cứ đến tìm bọn em.”

Tịch Mộ Phong đưa địa chỉ, rồi nói tiếp: “Sau khi anh và Lâu Linh ổn định, bọn em sẽ qua thăm hai người.” Giờ người thân không rõ tung tích nên Tịch Mộ Phong không dám hứa trước điều gì.

Hoàng Chi Lăng cũng có chút nuối tiếc, cô nhìn Lâu Linh và Lâm Bảo Bảo, nói: “Các em, nếu sau này rảnh thì chúng ta sẽ lại cùng tập luyện.”

Nửa năm bên nhau đã sớm hóa giải những mâu thuẫn trước kia, chỉ cần không dính đến đàn ông, tình cảm thiếu nữ rất thuần khiết. Lâu Linh và Lâm Bảo Bảo đều bật cười gật đầu, hẹn gặp lại mọi người.

Sau khi ba người Tịch Mộ Phong, Hoàng Chi Lăng và Vệ Hiến rời đi, những người khác đều nhìn Lâu Điện.

“Trước cứ tìm nhà trọ nghỉ ngơi đã.” Lâu Điện nói.

Những người khác không có ý kiến.

Sau khi hỏi thăm rõ chỗ nào có nhà thuê, mọi người khởi hành.

Nhà trọ ở đây có hai phương thức thanh toán. Một là dùng lương thực trả, hai là dùng tính hạch của zombie. Những người sống sót ở thủ đô sau khi biết trong óc của zombie chứa tính hạch có thể nâng cao cấp bậc của dị năng thì đã biến thứ này thành tiền lưu thông.

Nhanh chóng thuê xong, một nhà bốn phòng, kỳ hạn thuê là nửa năm; nếu sau nửa năm không thuê tiếp thì chủ nhà sẽ thu hồi. Lâu Điện không chút suy nghĩ trả luôn tiền thuê nửa năm, vào ở luôn.

Khu này toàn dị năng giả, cũng chỉ có dị năng giả mới có nhiều ‘tiền’ như vậy để thuê. Đối với người thường, họ sẽ đến thẳng những nơi cứu tế cho ở miễn phí, không cần dùng ‘tiền’ giao dịch. Mặc dù những chỗ đó rất phức tạp nhưng chỉ cần có nơi an toàn chui ra chui vào thì dù có phải bán mạng lao động cũng có thể sống yên ổn.

Căn nhà số 4 ở tầng 3, biển số 304. Vừa leo xong cầu thang, tìm được đúng nhà, mọi người đang chuẩn bị mở cửa thì cửa phòng 303 bên cạnh đột nhiên bật mở. Một người phụ nữ trang điểm cầu kì xuất hiện, giật mình nhìn mấy người Lâu Linh, sau khi sẫm soi đánh giá, ánh mắt dính chặt vào Lâu Điện.

“Xin chào, các anh cũng thuê chỗ này à?” Người phụ nữ này cười híp mắt, trên người mặc bộ quần áo bó bằng da, đáng người vô cùng nóng bỏng, lập tức thu hút ánh nhìn của Lâu Linh và Lâm Bảo Bảo, hai cô bé tò mò nhìn chăm chú bộ ngực đầy đặn lớn tròn trước mặt.

Lâm Bảo Bảo lưu luyến không rời, dõi theo chuyển động của bộ ngực, cũng cười híp mắt, vờn tay chào hỏi: “Đúng vậy, không biết xưng hô với chị gái thế nào ạ?”

Người phụ nữ kia nghe tiếng ‘chị’ hơi mất hứng, tầm mắt đảo qua Lâm Bảo Bảo cùng Lâu Linh, hai nữ sinh mới hai một tuổi đầu, còn chưa tốt nghiệp đại học, chưa va chạm cuộc sống nên vẫn tràn trề sức sống, dễ dàng thu hút đám đàn ông trong thời tận thế.

“Chị là Dịch Tranh, rất hân hạnh được biết các em. Không biết các em xưng hô thế nào?” Dịch Tranh rộng rãi giới thiệu bản thân.

Lúc này, Lâu Điện mở cửa đi vào, Lâu Linh vốn muốn chào hỏi nhưng bị anh kéo vào cùng. Những người khác cũng tránh mặt vào theo, để lại Lâm Bảo Bảo tiếp chuyện cô ta.

Sau khi Lâm Bảo Bảo vào nhà, cô đã nắm được kha khá thông tin của đối phương, ngay cả từng thành viên trong nhà bên cạnh cũng biết đại khái.

Hàng xóm có năm nam ba nữ, là một đội dị năng giả, tám người đều có dị năng, trừ đội trưởng là hệ thổ cấp hai thì những đội viên khác đều ở cấp một, thực lực không tệ.

Dọn dẹp nhà cửa xong, ông Mạc xắn tay áo lên, chuẩn bị nấu một bữa cơm thật phong phú để mọi người bồi bổ sức khỏe, những người khác vui vẻ chạy tới hỗ trợ.

Lâm Bảo Bảo lôi ra mấy thùng nước sạch. Lâu Điện lấy ra đủ các dụng cụ nấu nướng như nồi cơm, bình ác quy... cùng một loạt nguyên liệu thực phẩm. Vừa tưởng tượng ra những nguyên liệu này có thể chế biến thành món gì, ai ai cũng chảy nước miếng. Hết cách rồi, từ khi đi cùng quân đội, vì không tiện nấu ăn nên tất cả đều gặm bánh quy qua bữa, miệng nhạt nhẽo quá.

Ông Mạc nấu cơm tẻ, xào bốn món thịt và hai món rau, ninh một nồi canh gà. Trần Khải Uy dùng dị năng ngưng kết thật nhiều băng, đặt ở các góc nhà để hạ nhiệt, vừa có hơi lạnh phả vào lại vừa được thưởng thức đồ ăn nóng hổi... thật là thiên đường ~.

Ăn uống no say xong, Lâu Điện còn rất nhàn nhã lấy ra một lọ trà, một bộ dụng cụ, bắt đầu pha trà.

Mấy người Trần Khải Uy trở mặt, thật biết cách hưởng thụ.

Trà ngấm, mọi người ngồi trên sofa thưởng thức, thuận tiện bàn kế hoạch tiếp theo.

Đầu tiên, Lâu Linh hỏi Lâm Bảo Bảo: “Bảo Bảo, không phải cậu nói tới tìm cha sao? Ngày mai muốn đi đăng tin tìm người không?”

Lâm Bảo Bảo cầm chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, vẻ mặt hưởng thụ.

Trước tận thế, cô không thích uống trà mà thích uống mấy đồ uống có ga. Nhưng giờ được uống một chén trà, cô mới nhận ra bản thân nhớ nhung hương vị này đến nhường nào, trong lòng càng khâm phục năng lực của Lâu Điện. Ở thời điểm ăn bữa nay lo bữa mai như hiện nay, ai hơi đầu thu thập mấy thứ này chứ?

“Đăng thông báo tìm người tổn không ít tính hạch, tớ chẳng đại gì làm vậy.”

Lâm Bảo Bảo nhăn mũi, “Mấy ngày nữa tớ sẽ đi loanh quanh, gặp được thì chứng minh quan hệ máu mủ chém không đứt, không gặp được, đó chính là ý trời.”

Cô nói chẳng hề để ý, nghe như người dung qua đường. Lâu Linh cũng biết Lâm Bảo Bảo không thân thiết, gần gũi lắm với cha mẹ ruột nên không tiện nói thêm, chỉ nói: “Nếu cần giúp đỡ, cứ nói với mình nhé.”

Lâm Bảo Bảo nhìn Lâu Điện, cười gượng gạo, không dám nhận lời. Trong lòng thầm nghĩ, nếu mình không ứng phó nổi người cha cực phẩm kia thì quá uổng phí mấy năm sống rồi. Hơn nữa, nếu vì thế mà làm liên lụy đến Lâu Linh, Lâm Bảo Bảo chắc chắn Lâu Điện sẽ hắt cô đi không thương tiếc.

Tự động bỏ qua Trần Khải Uy và ông Mạc, Lâu Linh quay sang hỏi Lâu Điện: “Anh, bác Lâu đang ở đâu? Bao giờ chúng ta đi tìm bác ấy?”

Lâu Điện ngồi bên cạnh cô, chậm rãi uống trà. Khói trắng lan tỏa, Lâu Điện quay lại mỉm cười với Lâu Linh, ánh mắt tỏa sáng như hàng vạn vì sao, cô mơ hồ nghe anh nói: “Nghỉ ngơi vài ngày đã rồi tìm bọn họ.”

Lâu Linh không ý kiến, gật đầu.

Lại tán gẫu đôi việc về thủ đô, thấy sắc trời đã trễ, mọi người giải tán.

Lâu Linh bị Lâu Điện kéo vào phòng cũng không cảm thấy gì, nhưng khi phát hiện anh vào toilet chuẩn bị nước cho cô tắm rửa thì chẳng hiểu sao lông tơ trên người cứ dựng ngược lên, đồng thời nhớ lại những lời anh nói lúc trên đường.

Thế là cô quyết tâm phải chăm chỉ luyện tập, đến khi kiệt sức thì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạt Thế Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.